

Đấu tranh đến cùng cho tình yêu

Contents

Đấu tranh đến cùng cho tình yêu	2
1. Giới Thiệu	3
2. Chương 1: “Ủy Thác” Trước Hôn Nhân	5
3. Chương 2: Hồi ức Tao Nhã	8
4. Chương 3: Cái Giá Của Sự Tao Nhã	11
5. Chương 4: Trở Về Chôn Xưa.	13
6. Chương 5: Lần Đầu Giao Chiến.	14
7. Chương 6: Mất Nhẫn Cưới	16
8. Chương 7: Tác Dụng Kỳ Diệu Của Nhẫn Kết Hôn.	17
9. Chương 8: Vào Sống Nhà Họ Lành	18
10. Chương 9: Sự Báo Thù Của Lành Gia	19
11. Chương 10: Công Việc Bí Mật	20
12. Chương 11: Giọt Nước Mắt Sơ Suất	22
13. Chương 12: Mượn Hoa Dâng Phật.	24
14. Chương 13: Kí ức Liên Quan Tới Mẹ	25
15. Chương 14: Anh Chàng Đẹp Trai Mắt Xanh Bắt Chuyện Và Anh Chàng Đẹp Trai Kính Đen Đến Thăm.	27
16. Chương 15: Tự Do Có Được	31
17. Chương 16: Kẻ Thù Trở Về	32
18. Chương 17: Gió Đông Đến Rồi	36
19. Chương 18: Toại Nguyên	37
20. Chương 19: Đơn Ly Hôn Bị Xé Bỏ.	39
21. Chương 20: Trở Về Đài Loan	40
22. Chương 21: Cho Mượn Anh Họ	41
23. Chương 22: “tình Hình Chiến Sự” Vô Cùng Oanh Liệt	43
24. Chương 23: Nước Mắt Mẹ Tú Trung	44
25. Chương 24: Napoléon Trở Về	45
26. Chương 25: Phí Bà Mai “cướp Được”	46
27. Chương 26: Bất Ngờ	48
28. Chương 27: Bất Ngờ Trong Sự Bất Ngờ.	49
29. Chương 28: Một Chuỗi Những Bất Ngờ	50
30. Chương 29: Dựa Vào Người Thân 1— Lần Đầu Gặp Mặt Người Nhà	53
31. Chương 30: Dựa Vào Người Thân 2 — Sự Cưng Chiều Của Người Nhà.	55
32. Chương 31: Dựa Vào Người Thân 3 — Câu Chuyện Của Ông Và Bà Ngoại	56
33. Chương 32: Dựa Vào Người Thân 4 — George Trở Về.	58
34. Chương 33: Dựa Vào Người Thân 5 — Món Ăn Trung Quốc	58
35. Chương 34: Chân Tướng Bộc Lộ	60
36. Chương 35: Gặp Lại Bạo Long 1	61
37. Chương 36: Gặp Lại Bạo Long 2	62
38. Chương 37: Bàn Bạc Đối Sách.	63
39. Chương 38: Bất Đồng	65
40. Chương 39: “diễn Xuất” Của Lãnh Vũ Hiên 1	67

41. Chương 40: “diễn Xuất” Của Lãnh Vũ Hiên 2	69
42. Chương 41: Đấu Tình Hiệp 1	70
43. Chương 42: Thái Độ Nhà Blank	74
44. Chương 43: Đấu Tình Hiệp Hai	76
45. Chương 44: Đấu Tình Hiệp 3	77
46. Chương 45: Đấu Tình Hiệp 4	78
47. Chương 46: Đấu Tình Hiệp 5	80
48. Chương 47: Tình Bạn Tạm Thời	82
49. Chương 48: Đấu Tình Hiệp 6	83
50. Chương 49: Đấu Tình Hiệp 7	86
51. Chương 50: Tất Cả Đều Kịp Đổi Lại Không?	87
52. Chương 51: Sống Trong Căn Nhà Của Tiểu Trác	88
53. Chương 52: Khúc Mắc Trong Lòng	89
54. Chương 53: Cà Phê Của Cha	91
55. Chương 54: Cơn Thịnh Nộ Của Tần Như	92
56. Chương 55: Đấu Tình Hiệp 8	93
57. Chương 56: Đấu Tình – Hiệp 9	95
58. Chương 57: Đấu Tình Hiệp 10	96
59. Chương 58: Sự Ngạc Nhiên Vui Mừng? Phần Đầu	98
60. Chương 59: Sự Kinh Ngạc Vui Mừng? Phần Sau	100
61. Chương 60: Bất Ngờ Chết Tiệt	102
62. Chương 61: Trêu Chọc	104
63. Chương 62: Phần Đầu Bữa Tiệc	106
64. Chương 63: Phần Sau Bữa Tiệc	108
65. Chương 64: Để Anh Đau Khổ Cùng Em Nhé	109
66. Chương 65: Hít Sâu	111
67. Chương 66: Suy Nghĩ Sâu Sắc	112
68. Chương 67: Động Tác Nhỏ Bị Phát Hiện	114
69. Chương 68: Tâm Sự	116
70. Chương 69: Đây Chính Là Đời Người Ư?	118
71. Chương 70: Tan Biến Hiềm Nghi Trước Đây	119
72. Chương 71: Sự Việc Kỳ Diệu Trong 7 Tháng	121

Đấu tranh đến cùng cho tình yêu

Giới thiệu

Tác giả: Cô Nham Nhụy Vỹ Thể loại: Ngôn tình Nguồn: wordpress của Jini83

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-tranh-den-cung-cho-tinh-yeu>

1. Giới Thiệu

Để báo thù, anh nhất định phải lấy cô, cô ngoan ngoãn chấp nhận, chỉ vì muốn lấy lại di vật của người mẹ ruột và bảo vệ em gái.

Ngày kết hôn anh ném nhẫn đi, nói cho cô biết anh lấy cô chỉ vì báo thù; Cô đau khổ tột cùng, tìm kiếm nhẫn cưới, sau đó —— đem bán lấy giá cao.

Anh luôn luôn dày vò cô, trên hoa ghẹo cô khắp nơi, liên tục có scandal tình ái; Cô lúc nào cũng dịu dàng, yếu đuối, cần răng chịu đựng, cuối cùng chọn cách tự tử nhưng không thành, sau đó —— anh đồng ý ly hôn, trả cô về với tự do...

Đằng sau vẻ yếu đuối, dịu dàng ấy là một tính cách thế nào?

Chân tướng vụ tự sát ra sao?

Liệu sau tất cả, anh và cô có tìm thấy tình yêu và hạnh phúc?

p/s: Truyện đã được dịch giả đồng ý khi post trên 2T

Phần mở đầu: Đàm phán

Mùa xuân năm 2004, Tiểu gia, Đài Bắc.

“Tiểu Trác, đến thư phòng của cha một lát.” Sau khi xong bữa tối, Tiểu Thiên Hào gọi đứa con gái lớn đang chuẩn bị về phòng, bước trước về phía thư phòng.

Tiểu Trác vốn đi tới cầu thang quay người theo cha.

“Con còn nhớ đã tới nhà họ Tiểu này bao năm không?” Ngồi xuống xong, Tiểu Thiên Hào châm thuốc, khói vẫn lạnh nhạt như thường lệ.

Uống ngụm trà, Tiểu Trác vẻ mặt không chút biểu cảm nhướng mày nhìn cha.

“18 năm rồi.” Thấy Tiểu Trác không muốn tiếp lời, Tiểu Thiên Hào chỉ còn cách ho khan hai tiếng để lấp đi sự lúng túng của mình, “18 năm nay, ta đã từng đối xử tệ với con chưa?” Đứa trẻ này thật không có giáo dục, năm đó nếu không vì vẻ mặt Trác Hy Văn, thì ông đã không nhận nuôi nó!

Tiểu Trác vẫn chỉ nhướng mày đáp lại, vẻ mặt châm biếm nhìn người cha đang ngồi trước mặt.

“Thái độ này của con là gì vậy!? Dù sao ta cũng là cha con, ơn nuôi dưỡng con mười mấy năm...”

“Chủ đề chính là gì ạ?” Tiểu Trác lạnh lùng ngắt lời người cha đang lải nhải.

“Con.....” Lòng tự tôn của Tiểu Thiên Hào rõ ràng bị tổn thương, mặt đỏ bừng chỉ vào Tiểu Trác vô ơn thét to: “Con đã đủ lông đủ cánh rồi phải không? Năm đó nếu không phải ta nhận nuôi con, nuôi con từ năm 8 tuổi đến nay, thì con sớm đã...” Tiểu Thiên Hào then quá hóa giận, nước bọt tung tóe, chạy ra gỡ nợ cũ, dường như hoàn toàn quên mất rằng từ khi học trung học Tiểu Trác đã tự lập, chưa từng hỏi xin một xu.

“Nếu cha không đi vào vấn đề chính, con chỉ có cách về phòng làm việc, nói cho cùng cũng như lời cha nói là con đã đủ lông đủ cánh.”

Tiểu Trác đứng lên định rời đi, “Thời trang Andy” tự cô thành lập từ hồi học đại học đã phát triển thành công ty thời trang cỡ vừa như bây giờ, mỗi ngày đều không hết việc, cô chẳng rảnh hơi mà đi nghe mấy thứ “sổ sách”.

“Con ngồi xuống cho ta!” Tiểu Thiên Hào tức giận hét to. Ông dụi tắt điếu thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn Tiểu Trác quay lại chỗ ngồi, rất lâu sau, cuối cùng ra mệnh lệnh uy nghiêm của bậc phụ huynh: “Ta muốn con lấy người phụ trách tập đoàn Lãnh Thị —— Lãnh Vũ Hiên!”

“Hả? Cha muốn con lấy chồng ư——”. Vờn nghịch cốc trà, Tiểu Trác “ngây thơ” chớp chớp mắt nhìn cha.

“Ồ——” Ông biết về đáng yêu lúc này của Tiểu Trác đầy sự châm biếm: “Cha biết con chưa bao giờ coi ta là cha.” Cũng như ông chưa bao giờ coi cô là con gái: “Con cũng hiếm khi nghe lời ta. Nhưng lần này dù

thế nào con cũng phải lấy Lãnh Vũ Hiên! Coi như mệnh lệnh cũng được, coi là thỉnh cầu cũng xong, nói chung cuối tháng này con phải đi Hồng Kông kết hôn với Lãnh Vũ Hiên.”

“Đây chính là nguyên nhân cha đưa mẹ đi Mỹ thăm Kỳ Kỳ!” Tiểu Trác cười lạnh lùng. Bởi vì sợ mẹ Tú Trung phản đối, ông ấy mới gửi người bảo vệ cô – Dư Tú Trung ra thăm đứa em gái du học ở nước ngoài.

Không quan tâm sự châm biếm của Tiểu Trác, Tiểu Thiên Hào lại châm điều thuốc nói rõ đầu đuôi ngọn ngành: “Ta và cha mẹ của Lãnh Vũ Hiên có vài ân oán, trên thực tế ta sớm đã quên rồi. Cho tới khi không lâu trước đây, ta phát hiện anh ta thuê nhóm thám tử điều tra ta, ta cũng điều tra lại hắn mới nhớ tới việc năm xưa.” Tiểu Thiên Hào hết sức tránh không nhắc tới ân oán của mình và Lãnh gia, bực dọc nói: “Ta đã nghe qua thực lực của Lãnh Thị, cũng làm không ít phòng bị, nhưng đối thủ lại là doanh nghiệp lớn đứng đầu 500 doanh nghiệp mạnh trên thế giới...” Thờ dài một cái, ông ta đành nói: “Giờ đây, anh ta đã thao túng cổ phần của Tiểu Thị, tất cả tài sản cố định và tiền bạc đều bị hắn đóng băng. Hắn đưa cho cha hai con đường để lựa chọn: hoặc là mất Tiểu Thị, hoặc là gả con gái cho hắn. Nếu như không có Tiểu Thị, cả nhà họ Tiểu sẽ phải ra đường ở; nếu giữ được Tiểu Thị, Kỳ Kỳ sẽ phải lấy Lãnh Vũ Hiên. Nó mới vừa tròn 20 tuổi thôi!” Dụi mắt lau thuốc lá, Tiểu Thiên Hào dường như đang cầu xin nhìn Tiểu Trác: “nhưng con thì khác, con thông minh hơn Kỳ Kỳ, con còn có sự nghiệp của mình. Với sự thông minh và điềm tĩnh của con, Lãnh Vũ Hiên không thể làm hại con được! Ta biết ta đối với con không tốt, nhưng Tú Trung luôn coi con con gái ruột, Kỳ Kỳ cũng coi con như chị ruột, con nhẫn tâm nhìn bọn họ chịu khổ sao?”

“Cha không sợ Lãnh Vũ Hiên điều tra ra con chỉ là con của “cố nhân” mà cha nhận nuôi ư?” Trong mắt Tiểu Trác đã bớt phần châm biếm, nhiều thêm sự mâu thuẫn. Ông ấy nói không sai, cô không thể giương mắt ngó nhìn mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ chịu khổ.

“Điều này con yên tâm, mặc dù 8 tuổi con mới Tiểu gia, nhưng người ngoài đều luôn cho rằng con là con ruột bị thất lạc của ta và Tú Trung. Hơn nữa lần này đội thám tử Lãnh Vũ Hiên thuê chính là bạn cũ của ta.” Thấy Tiểu Trác bắt đầu thỏa hiệp, Tiểu Thiên Hào vội vàng cố gắng khuyên nhủ, bây giờ mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông.

“Xem ra bây giờ cha chỉ thiếu sự nhận lời của con.” Châm biếm nhìn Tiểu Thiên Hào đối diện, Tiểu Trác đặt cốc trong tay xuống: “Con có thể đồng ý, trước tiên cha phải đáp ứng điều kiện của con.”

“Con nói đi!” Chỉ cần Tiểu Trác đồng ý, thì dù là toà Kim Sơn ông cũng bằng lòng.

“Con muốn thời trang Roland ở Hồng Kông”, cuối cùng cô có cơ hội lấy lại di vật của mẹ rồi!

“Không, không được!” Tiểu Thiên Hào liền phản đối.

“Vậy thì chúng ta không cần đàm phán nữa.” Tiểu Trác thanh nhã đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút!” Tiểu Thiên Hào vội vã gọi Tiểu Trác lại: “Ta đưa con số lượng cổ phần hoặc tiền mặt tương đương của Tiểu Thị, bỏ qua Roland.”

“Đưa Roland ở Hồng Kông cho con, con không chỉ lấy Lãnh Vũ Hiên, còn đưa cho cha 24 triệu đô la Hồng Kông, gần gấp đôi tổng giá trị Roland” Tiểu Trác ngồi xuống lần nữa, nghiêm túc nói.

“Tại sao con nhất định muốn Roland?” Tiểu Thiên Hào không hiểu, Tiểu Thị kinh doanh chủ yếu bất động sản, vì vậy thời trang Roland ở Hồng Kông kinh doanh chẳng mấy khởi sắc, chỉ là một doanh nghiệp nhỏ tạm thời chưa bị phá sản.

“Bởi vì đó là thứ duy nhất mẹ con để lại, còn cha, không đáng để sở hữu!” Ngữ khí lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén.

“... cho ta chút thời gian.....” Tiểu Thiên Hào suy sụp tinh thần châm thuốc, mãi mới đưa ra câu trả lời.

“Rất vui vì chúng ta đã hiểu nhau.” Tiểu Trác lại thanh nhã đứng lên bước đến trước cửa thư phòng, trước khi rời đi, cô đột nhiên cười với Tiểu Thiên Hào: “Cha thân yêu, tốt nhất cha nên thể hiện trước mặt Lãnh Vũ Hiên rằng cha có thể mất đi tất cả cũng không muốn gả “con gái lớn” này cho anh ta làm giá đỡ. Như thế cha mới có thể toại nguyện.

Nhìn dáng Tiểu Trác rời đi, Tiểu Thiên Hào bất giác sững người. Đây không phải lần đầu, con bé này hiểu rõ suy nghĩ của ông. Nhìn từ vài góc độ, nó thực sự rất giống ông, thậm chí còn giống ông hơn cả Kỳ Kỳ!

Nhưng đáng tiếc... “Tha lỗi cho ta, Hy Văn. Rốt cục nó không phải là con ruột của ta.”

Trở về phòng, Tiểu Trác im lặng dựa vào tường. Sao đêm ánh lên trong đôi mắt đen, buống bình của cô, khiến cho Tiểu Trác cô đơn thêm phần lạnh lẽo. Cô nhìn lên bầu trời đêm mênh mông như dải gấm đen, hình dáng mẹ lại xuất hiện một lần nữa giữa những vì sao: “Mẹ, con lấy lại Roland rồi...” Cô ôm chặt đôi vai mình để xua đi sự cô độc và bất lực. Cô không quan tâm cái giá mà bản thân phải bỏ ra. Cô không quan tâm trong cuộc đời vô vị lại cộng thêm hôn nhân chẳng tốt đẹp này nữa, cô không có quá nhiều cảm xúc và tham vọng với mọi thứ xung quanh, không giống với người cha đã đi qua nửa đời vẫn mưu cầu danh lợi, để bảo vệ tài sản gia đình không tiếc đem người thân ra làm con cò. Ồ, không! Cô tự cho mình là người thân rồi, trong con mắt của Tiểu Thiên Hào, cô cũng lắm cũng chỉ là con gái riêng của người cùng chia sẻ chiếc giường với ông ta, trước khi chết nhờ ông ta nuôi mà thôi.

“Nếu như có một ngày ông ấy biết con cũng là con gái ruột của ông, ông ấy sẽ phản ứng thế nào?” Nhếch mép nở nụ cười lạnh của một cuộc bể dâu, cô nhìn ngoi sao phía chân trời chớp mí mắt.

2. Chương 1: “Ủy Thác” Trước Hôn Nhân

Công ty thời trang Andy, Đài Loan.

“ha.....” Tần Như, ngồi trong văn phòng tổng giám đốc không nhịn được cười lớn sau khi nghe lời kể của bạn thân đồng thời là cấp trên – Tiểu Trác. Cô vuốt vuốt lọn tóc đen trên má trắng nõn, cố gắng nén cười rồi nói: “Chuyện cười này không đáng cười chút nào.”

“Đương nhiên không đáng cười.” Tiểu Trác nhún vai, nâng cốc gốm màu tím lên, uống ngụm trà xanh, bình tĩnh nói lên sự thật: “Bởi vì nó là sự thật. Thời gian này mình không ở đây, công ty nhờ cả vào bồ đấy...”

“Cái gì?” Tần Như ngắt lời Tiểu Trác, tròn mắt càng mở to vì kinh ngạc: “Những lời bồ vừa nói là thật ư?”

“Bồ biết mình thiếu đi tế bào hài hước mà.”

“Mình thấy bồ thiếu tế bào não!” Con bé này điên rồi ư, Tần Như không thể tưởng tượng nổi, hét to: “Bồ điên rồi! Bây giờ là thế kỷ 21, bồ cho là thời chiến quốc, vẫn còn cha nợ, con trả ư?”

“Bồ chẳng thường nói ‘Việc kỳ lạ năm nào chẳng có, năm nay đặc biệt nhiều! Coi như ra đường gặp phải dấu chân khủng long cũng chẳng kỳ lạ’ ư? Cha nợ con trả có gì lạ đâu?” Tiểu Trác phớt lờ liềm liềm môi đỏ, mở ra tập giấy tờ trên bàn đưa cho Tần Như: “Thứ năm, Tiểu Thiên Hào sẽ chính thức chuyển nhượng Roland của Trác gia nhà mình ở Hồng Kông cho mình. Mình định hợp nhất Roland và Andy với nhau, theo tình hình hoạt động và dự trữ tiền mặt hiện giờ của công ty chắc không thành vấn đề. Chỉ là mấy năm nay Roland do Tiểu Thiên Hào kinh doanh chẳng ra làm sao. Đặc biệt là phương diện nhân sự, tài vụ hỗn loạn không chịu được, vì thế thời gian này bồ phải chạy qua chạy lại Hồng Kông nhiều hơn, để nó nhanh chóng đi vào quỹ đạo bình thường. Ngoài ra lưu ý một chút, đề bạt một người có năng lực giúp bồ phân công quản lý nghiệp vụ ở Hồng Kông, để tránh sau khi mình kết hôn, hàng ngày bồ bay qua hai nơi Hồng Kông, Đài Loan. Đây là dự định phương án hợp nhất Roland và Andy của mình, những ngày mình không ở đây, công ty do mình bồ gánh vác!”

“Không được!” Tần Như gần như nổi điên lên: “Mình phản đối! Bồ biết tên họ Lãnh kia tròn hay dẹt? Bồ biết anh ta với ông bố khốn nạn của bồ có ân oán gì? Bồ biết lấy về nhà đó rồi sẽ bị giết hay bị lăng trì? Bồ hiểu ý nghĩa ‘kết hôn’ với đời người không?”

“Đừng lo, Lãnh Vũ Hiên không tròn cũng không dẹt.” Thấy Tần Như phẫn nộ, Tiểu Trác vội vàng giở một quyển tạp chí trong đồng giấy tờ, dáng vẻ như dâng vật quý, chỉ nhân vật trước mặt nói: “Bồ xem, đây chính là Lãnh Vũ Hiên, có phải là đẹp zai đến mức rối tinh rối mù không! Nói tới ân oán của Tiểu Thiên Hào và Lãnh Vũ Hiên, chắc cũng chẳng có gì kinh thiên động địa. Phần nhiều là do họ Lãnh bụng dạ hẹp hòi mới hận thù tới tận bây giờ. Còn gả vào nhà đó thì sao, yên tâm đi, mình có sự chuẩn bị rồi, có cách khiến cho hắn ta phải chủ động ly hôn. Bây giờ chủ yếu là——” Tiểu Trác nắm chặt tay Tần Như vẫn đang tức giận, mắt sáng long lanh tràn đầy sự giao phó: “Roland là tâm huyết của tổ tiên mình, Andy là sinh

mệnh 25 năm nay của mình. Bây giờ mình mang tất cả “họ” giao cho bồ, chính là mang Mẹ và Con gái hoàn toàn nhờ vả bồ. Bồ làm con, di người ta nhất định phải chăm sóc tốt cho “họ”!”

“Bồ! Bồ! Bồ!” lúc nào rồi mà cô ấy vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn! Tần Như bị gương mặt nghiêm túc của Tiểu Trác bức tới nỗi lú lút: “Không được là không được, mặt trời có rơi xuống công ty chúng ta, mình cũng không để cho bồ đi lấy chồng! Thứ bồ bồi thường lại chính là hạnh phúc cả đời! Hạnh phúc cả đời đây! Tiểu Thiên Hào, ông ta nghĩ ông ta là ai? Tiểu Thị cũng chẳng có quan hệ gì với chúng ta? Hơn nữa Roland vốn dĩ là sản nghiệp của Trác gia, phải là của bồ chứ! Chẳng qua căn cứ vào giá trị Roland mà tăng tiền đưa cho lão ta ! Bồ vẫn không yên tâm thì để di Tú Trung đưa Kỳ Kỳ từ Mỹ về, để lão ta tự đem Tiểu Thị đi quyết đấu công bằng với Lãnh Vũ Hiên đi! Dù sao đợi ông ta phá sản, chúng ta đưa lão tiêng phụng dưỡng. Đúng rồi, làm như vậy đi!” Tần Như cảm thấy sự sắp xếp của mình thật hoàn hảo.

“Lãnh Vũ Hiên sẽ không trung thực như chúng ta nghĩ đâu.” Tiểu Trác đành cười cười. Kiểu suy nghĩ của bản thân và người bạn tốt thường giống nhau. Trước khi được Tiểu Thiên Hào đưa xem tài liệu điều tra của thám tử, cô cũng dự định như thế, “Lãnh Vũ Hiên chuyển trụ sở chính từ Anh về Hồng Kông, nửa năm trước lại đến Đài Loan xây dựng chi nhánh, bỏ qua lợi nhuận to lớn của mục kinh doanh chính là phần mềm điện tử, bỏ ra rất nhiều nhân lực, sức của để tiến vào lĩnh vực bất động sản, rõ ràng là muốn tấn công bất động sản Tiểu Thị.”

“Bồ nói hần không dễ dàng bỏ qua cho Tiểu gia?”

“Đương nhiên, mình và Kỳ Kỳ lại không phải vương phi, nếu chỉ vì lấy một trong hai bọn mình để làm phương thức báo thù Tiểu Thiên Hào, hần ta hoàn toàn có thể dùng cách khác, ví dụ như quyến rũ. Đối với một tay lão luyện tình trường như anh ta điều này sẽ càng hiệu quả, lại có lợi ích kinh tế thực tế. Nhưng anh ta lại hao tài tổn của dồn Tiểu Thị vào góc chết, dụng ý không thể rõ ràng hơn. Cái gọi là cho Tiểu Thiên Hào tự chọn, mình nghĩ chẳng qua là mèo vờn con chuột sắp chết thôi. Vì khả năng kinh tế của Tiểu Thị so với Lãnh Thị như trứng trời đá, căn bản không có chỗ nào có thể đánh lại được. Gần đây anh ta luôn bán tháo số lượng lớn cổ phiếu Tiểu Thị mà anh ta tìm mọi cách mua với giá cao, khiến cho giá cổ phiếu Tiểu Thị càng lúc càng rớt giá, như hiện tại, tài sản Tiểu Thị bị co lại ít nhất 1/3. Hại người mà không có lợi cho bản thân như hần, chẳng qua là muốn như liên minh 8 nước đốt cháy Viên Minh Viên*, chà đạp Tiểu Thị chỉ còn là bức tường đổ nát, rồi vứt trả cho Tiểu Thiên Hào, khiến cho ông ta tuy chưa tới nỗi mất tất, nhưng cũng chẳng thể nào xây dựng lại gia nghiệp.

“Đã như thế thì càng không cần kết hôn nữa! Dù sao Tiểu Thị chết chắc rồi.”

“Đáng tiếc, hủy hoại Tiểu Thị chưa khiến hần bằng lòng. Mình nghĩ, hủy hoại sự nghiệp và người nhà Tiểu Thiên Hào chính là hai việc Lãnh Vũ Hiên tất phải làm. Cho dù Tiểu Thiên Hào lựa chọn thế nào, Lãnh Vũ Hiên đều sẽ phá hủy Tiểu Thị. Cũng như vậy, mình và Kỳ Kỳ, hần ắt lựa chọn lấy một.”

“Vì thế bồ phải lấy hần? Lẽ nào cuộc đời bồ không đáng quý?” Tần Như chất vấn, trong lòng vừa phẫn nộ vừa đau buồn.

“Mình không thể để nó bị tổn thương. Nếu mình không lập tức được gả đi, để lâu Lãnh Vũ Hiên sẽ phát hiện ra Kỳ Kỳ mới là huyết mạch của Tiểu Thiên Hào, lúc đó cả đời Kỳ Kỳ sẽ bị hủy hoại. Nó có trái tim của thiên sứ, nó cũng không thể, cũng không nên bị tổn thương!” Em gái là đoá hồng yếu đuối, cô làm sao mà nhẫn tâm để nó trải nghiệm gian khổ.

“Bồ! Lẽ nào bồ là ác quỷ? Bồ đáng để chịu tội thay người khác?” Con ngốc này không thể nghĩ cho mình ư?

“Look at me, cuộc sống của mình, thêm cuộc hôn nhân này cũng chẳng khá hơn, chẳng kém đi, không phải sao?” Tiểu Trác cười cười độ lượng.

“Bồ đúng là đồ ngu ngốc!” Sự cố chấp của Tiểu Trác khiến Tần Như tức tới nỗi choáng váng: “Nếu bồ dám lấy tên họ Lãnh, mình sẽ nương cậu như con mực, tuyệt giao với bồ.”

“Ầm——” một tiếng ầm vang to, Tần Như cúi tiết sầm cửa đi ra.

Nhìn gồ lim xém chút bị nát, Tiểu Trác xoa xoa đôi tai bị nhức vì tiếng động, vừa nghịch bút vừa đếm: “một, hai, ba, bốn, năm...”

“Ầm——” Khi cô đếm tới 10, cửa mở, Tần Như vốn đã sầm cửa đi ra, quay trở lại văn phòng Tiểu Trác.

“Đừng có cho rằng mình hòa thuận với bồ như xưa, mình chỉ muốn trả bồ quyển tạp chí nát này!” Tần Như tức giận nói, không khách sao vứt quyển tạp chí đã bị cô xé làm đôi lên bàn Tiểu Trác.

“Bên cạnh mình chỉ có bồ.” Tiểu Trác nói, thuận tay vứt tạp chí bị chia đôi có ảnh Lãnh Vũ Hiên vào thùng rác, “Đừng ngăn mình, giúp mình được không?”

“Đừng có ở đó mà giả vờ đáng thương, lần này nếu bồ không nghe mình, cả đời này mình sẽ không để ý tới bồ!”

“Ầm——” Cửa lại một lần nữa bị đóng sầm.

“Mười một, mười hai.....” Nghe thấy tiếng bước chân thình thịch, Tiểu Trác tiếp tục đếm: “mười chín, hai mươi, hai mốt.....”

“Ầm——” lại tiếng cửa mở, Tần Như lần thứ hai đóng cửa đi ra lại quay lại văn phòng Tiểu Trác.

“Đưa bản kế hoạch công ty cho mình!” Tần Như cau tiết, phần nộ kéo bản kế hoạch công ty từ tay Tiểu Trác,

Mắt tròn dử tợn nhìn gương mặt nịnh hót của Tiểu Trác: “Bồ thề bồ sẽ tự bảo vệ bản thân đi!”

“Mình thề!” Tiểu Trác vội vàng trình trọng giơ tay lên.

“Hãy nhớ lời thề của bồ!” Tần Như chỉ ngón tay vào xương quai xanh Tiểu Trác: “Nhất định phải nhanh chóng trở về, nếu không cả đời này mình sẽ không thèm để ý tới bồ.”

“Ầm——” Cửa văn phòng Tiểu Trác lần thứ ba lại bị đóng sầm.

“Cảm ơn bồ.” Nhìn cửa đóng lại, Tiểu Trác nghiêm túc nói.

Cô biết Tần Như nhất định sẽ giúp cô, cô ấy không bao giờ nhả tâm nhìn bạn mình đơn độc hành động, có lẽ trên thế giới này chỉ có Tiểu Như quan tâm tới cô nhất.

“Ồi——” Thở dài một tiếng, Tiểu Trác mở đóng giấy tờ trong tay tiếp tục làm việc. Đầu tháng sau, cô phải lấy Lãnh Vũ Hiên rồi, cô phải sắp xếp chắc chắn công việc trong tầm tay, còn phải lãng phí không ít thời gian để xuất hiện những nơi công cộng cùng với người cha kia, tiện bề nhóm thám tử tạo ra vài hình ảnh cha con hòa thuận, giả tạo đứa con gái được Tiểu Thiên Hào sủng ái nhất.

Phê chuẩn xong những giấy tờ, Tiểu Trác xem một vài tài liệu cá nhân liên quan tới Lãnh Vũ Hiên mà Tiểu Thiên Hào đưa cho cô—— Lãnh Vũ Hiên, 30 tuổi, cao 1m82, chưa kết hôn, bố mẹ chết sớm... Nhưng những thứ như lý lịch cá nhân, bối cảnh gia tộc, tình hình công ty cùng với tin tức bên lề của người đàn ông giàu có thường sở hữu, căn bản không đủ để cô hiểu tính cách Lãnh Vũ Hiên, đặc biệt không đủ để cô phán đoán anh ta có đúng là thông minh, tuấn kiệt không. Không bằng mời nhóm thám tử điều tra? Không được, vết xe đổ của Lãnh Vũ Hiên “gà không bắt được lại mất nắm thóc” bày ra trước mắt, có lẽ không cần kiểm chuyện nữa. Nhưng cũng phải hiểu đại khái về đối phương mới được, ít nhất phải biết anh ta thường qua lại với thiếu nữ nhà lành hay đóa tường vi rực rỡ, như thế mới có thể biết trước mặt anh ta mình phải đóng vai nào mới nắm chắc tốc độ nhanh nhất trở thành vợ cũ.

Cuối cùng Tiểu Trác quyết định nhân cơ hội Lãnh Vũ Hiên lưu lại một thời gian ở Đài Loan, tự mình trinh thám, từ phương diện cuộc sống cá nhân chắc sẽ có thể phán đoán được tính cách cơ bản của người đó.

Note:

Viên Minh Viên*: Khi chính phủ nhà Thanh quỳ gối nhượng bộ với kẻ xâm lược, chấp nhận tất cả điều kiện “nghi hòa”, khi chọn ngày ký, kẻ đứng đầu Anh quốc để lưu lại ấn tượng “ nổi giận nghiêm trọng” đối với những nước xâm lược TQ khác, khiến chính phủ nhà Thanh “lo âu kinh hãi”, lại mượn cơ chính phủ Thanh bắt đại sứ và đối xử không tốt với tù binh, liền hạ lệnh đốt cháy Viên Minh Viên. Đồng thời muốn thông qua việc thiêu hủy Viên Minh Viên chuyển tới một thông tin: Chịu trách nhiệm những tàn bạo như bắt công sứ, đối xử xấu với tù binh là hoàng đế Trung Quốc và đầy tớ của ông ta, chứ không phải là người dân TQ.

* * *

3. Chương 2: Hồi Ưc Tao Nhã

Buộc tóc đuôi ngựa cao, đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông thanh niên thời nay yêu thích nhất, quần bò, khoác túi vải, trên cổ đeo kính viễn vọng bẻ ngoài giống như máy chụp hình kỹ thuật số, Tiểu Trác trang điểm nhẹ nhàng bắt đầu hành động trình thám khi mặt trời vừa ló.

“9h10, đi ra từ khách sạn; lưỡi biếng!”

9h40, đi vào chi nhánh Lãnh Thị ở Đài Loan, 10h20 đi ra; có nhầm không, làm việc qua loa ư? Không lo làm ăn đàng hoàng!

10h59, sau khi gặp một mỹ nhân xinh đẹp, cùng nhau đi dạo tới các cửa hàng chuyên kinh doanh các sản phẩm nổi tiếng, để tài xế xách túi to túi nhỏ cho người đẹp, Lãnh Vũ Hiên lần này chi tiêu không ít; chắc thuộc loại đại gái.

12h07, Lãnh Vũ Hiên cùng với người đẹp thanh nhã dùng bữa trưa ở nhà hàng kiểu Pháp, chỉ thấy anh ta nhấp máy miệng thoáng như gió nhẹ mây tan, người đẹp bên cạnh choáng váng chỉ cười nũng nịu; cao thủ tán tỉnh lại kết giao vô tội vạ.” Tiểu Trác đóng quyển sổ ghi chép lại, hơi đau lòng vì bản thân trầm bẻ bận rộn phải mất cả ngày đi theo Lãnh Vũ Hiên. Lãng phí bao thời gian để nhìn anh ta đi cùng phụ nữ, hơn nữa là hai người phụ nữ phong cách khác hẳn nhau. Sau này cô phải đóng vai thành loại phụ nữ nào mới khiến cho anh ta không chịu được sự phiền nhiễu, nhanh chóng bỏ cô đây?

Tiểu Trác xoa cằm, lại nhắc kính viễn vọng lên ngắm chính xác Lãnh Vũ Hiên đang dùng bữa trong phòng ăn. Anh ta vẫn cái vẻ đức hạnh miên cưỡng cười, thái độ với mỹ nhân diễm lệ vừa rồi chẳng có gì khác nhau. Xem ra anh ta giống với tên vua nham hiểm “Dương Quang tiên sinh” kia, qua lại với bạn gái chỉ là để giải trí, chả nói lên được thích loại nào, không thích loại nào. Dứt khoát sau khi kết hôn phải giữ nguyên bản tính, khiến anh ta sợ mình tới nổi ly hôn. Không được, nhờ may mắn lành chửa thành lợn què để anh ta biết mình thực ra bị bỏ, không chừng sống gió đồn dập ư? Rốt cục nên.....

“Oa!” Tiểu Trác đang suy nghĩ kẻ sách kêu lên một tiếng vì bị rơi kính viễn vọng. Người thật sự không thể nhắc tới, mới nghĩ đến “Vua nham hiểm”, cái mặt của n Niệm Hạo xuất hiện ngay trong kính viễn vọng: “Anh muốn dọa em chết hả, “vua nham hiểm”!”

“Bà chủ lớn của Andy, nữ tài đầu tiên trong thế giới thời trang, người say mê công việc đến hẹn hò cũng chẳng có thời gian sao có cảm hứng trốn việc đi chụp ảnh thế này?” Mặc đồ sporty màu nâu nhạt, n Niệm Hạo uể oải nhìn Tiểu Trác trêu chọc, sâu thẳm trong trái tim lại có phần hăng hục: “Thích chụp nhà hàng ăn như thế, sao không vào? Ở đây anh không cần hẹn trước cũng có thể lấy được chỗ.”

“Cảm ơn, em không thích món ăn Pháp.” Tiểu Trác cất kính viễn vọng trên cổ vào trong túi khoác, tránh để “vua nham hiểm” nhìn ra đó không phải máy ảnh. Tên này bụng dạ hẹp hòi, hồi đầu theo đuổi cô, đến bít tất cũng mặc của Andy, bây giờ bị từ chối liền đổi ngay sang thời trang của hãng khác. Đáng ghét, còn làm phiền hành động trình thám của cô, “anh cũng đã trốn việc rồi, cậu ấm của Tư vấn tin tức Dương Quang?”

“Hôm qua vừa đi công tác từ Anh về, hôm nay nghỉ ngơi.” Anh nhìn đôi mắt đen không to nhưng lại sáng trong của Tiểu Trác, đôi mắt đó đến bây giờ vẫn có thể khuấy động đáy lòng anh: “Em mặc như vậy rất đẹp, một chút cũng nhìn không ra em là trinh nữ già ăn vào không tiêu hóa nổi.!” (Jini: trời, tán con gái nhà người ta thế này ư? Bảo sao k đổ, ha ha)

“Anh mặc như vậy cũng rất đẹp trai, hoàn toàn che đậy được bản tính háo sắc thay người yêu hàng ngày của anh!” Tiểu Trác khinh khỉnh, sau này phải gọi anh ta là vua thói miện.

“Anh thế nào cũng không xơ múi gì được em mà.” n Niệm Hạo đành nói, nắm tay Tiểu Trác kéo mạnh cô sang quán ăn nhỏ bên đường: “Khó có ngày hôm nay chúng ta đều hóa trang trẻ trung thế này, cùng đi qua cuộc sống 18 tuổi nào!”

“Không cần, em nhiều tuổi rồi không dạo chơi như thanh niên các anh.” Tiểu Trác ra sức muốn rút tay bị “vua nham hiểm” nắm về. Cô vứt cả đồng việc công ty đến đây không phải để dạo chơi nhàn nhã với anh ta.

“Vùng ra được thì em có thể đi.” n Niệm Hạo cười vui vẻ. Bình thường toàn thấy cô lạnh lùng, không thì điệu bộ hùng hổ hăm dọa, ngẫu nhiên thường thức một chút đáng vẻ sốt ruột của cô thật hả giận: “Dương Quang hôm nay rất đau khổ trong lòng!”

“Bỏ tay ra nhanh, n Niệm Hạo! Đừng ép em cắn anh!” Sức mạnh của người đàn ông này thật lớn, nhìn tay mình đỏ ửng, Tiểu Trác dường như không dám vùng ra nữa, cô nâng tay mà bọn họ cùng nắm lên cắn, để lại dấu vết của răng.

“Trên mu bàn tay anh lưu lại dấu răng em thật là vinh hạnh lớn của anh. Nhớ nhất định phải cắn sâu hơn chút!” n Niệm Hạo dừng bước chờ xem Tiểu Trác nhe răng hổ, cười hi hi nói:

“Em tức giận rồi đấy, vua nham hiểm!” Chết rồi, Lãnh Vũ Hiên và bạn gái ra khỏi nhà hàng kiểu Pháp rồi, nếu không nhanh đợi bọn họ lên xe, cô sẽ không đuổi kịp nữa!

“Tin hay không, chỉ cần bây giờ anh quỳ xuống đất nói câu: “Anh Yêu Em”, sau đó ôm em rồi chạy, các tờ báo lớn ngày mai đều sẽ đăng tin: “Dương Quang tiên sinh cuối cùng đã tìm thấy tình yêu đích thực, hai nhà n Tiểu sẽ làm thông gia”. Nụ cười trên gương mặt đẹp trai của n Niệm Hạo càng lúc càng rực rỡ, dường như đến bản thân anh ta cũng cho rằng cái ý tưởng kỳ diệu chợt xuất hiện có thể thực hiện được!

“hì, hì...” Tiểu Trác cười khan hai tiếng, căn bản không nhìn được Lãnh Vũ Hiên đã dắt bạn gái bước vào trong xe. Cô hơi chút hoang mang nhìn ánh mắt càng lúc càng thật của n Niệm Hạo, nịnh nọt nói: “Anh mạnh thế, sao phù hợp dùng chiêu gây tổn hại đó!” Cô đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí “Chiêu gây tổn hại”, gương mặt tuấn tú của “vua nham hiểm” luôn là đối tượng theo đuổi của giới truyền thông, cô không muốn tự nhiên kiếm chuyện: “Chúng ta là bạn bè, bạn bè đã nhiều năm!”

“Nói rất đúng!” Ánh mắt n Niệm Hạo dần dần hồi phục vẻ đùa cợt như trước, nếu làm thế thật, thì anh với Tiểu Trác đến làm bạn bè cũng không được. Anh nắm chặt tay cô: “Vậy thì bạn bè, đưa anh đi dạo quanh đây!”

“Đương nhiên!” Thấy ánh mắt n Niệm Hạo trở lại bình thường, Tiểu Trác cười nhẹ nhõm, dù sao Lãnh Vũ Hiên sớm đã mất hút rồi, hơn nữa giả vờ ngốc nghếch, trốn tránh sự theo đuổi của n Niệm Hạo cũng không phải cách hay. Thôi đi, dù sao cũng đều lãng phí một ngày rồi, dứt khoát đưa người bạn lạc đường về nơi cũ vậy! “Đi đâu tùy anh quyết định, có điều em đề nghị anh nắm tay khác đi.” Cô vừa nói vừa cong môi như trẻ con, nhìn tay trái bị n Niệm Hạo nắm tới nỗi chuyển sang màu tím.

“Phù——phù—— Không đau, không đau, anh trai mua kẹo em ăn!” n Niệm Hạo bắt chiếc điệu bộ tình nghịch của Tiểu Trác nâng tay bị mình nắm tới đỏ ửng lên, bướng bỉnh thối.

“Chỉ mua kẹo sao được? Em còn muốn ăn mực xào hành ớt, canh bò thập cẩm, thịt dê nướng và 3 dây nem rán!”

“Dứt khoát đem hết toàn bộ đồ ăn vặt trên đường đều gói cho em hết!” n Niệm Hạo cười nói. Nếu cô có thể cư xử thành thật như vậy với sự theo đuổi của anh thì tốt quá. Anh nắm tay Tiểu Trác, trong lòng dường như lại thêm phần kiên trì.

“Ông chủ, thêm 10 xâu cá viên!” Tiểu Trác ngồi trong quán nướng chật ních người, miệng đầy thịt nướng.

“Chưa nhìn thấy người phụ nữ nào chẳng có tướng ăn như em cả!” n Niệm Hạo lắc lắc đầu, thanh nhã nâng gói gạch cua lên lịch sự cắn một miếng, làm cho ánh mắt mấy nữ sinh ngồi bàn đối diện dần dần trở nên ái mộ.

“Thân là người thừa kế công ty lớn, anh phải làm phong phú thêm kiến thức nông cạn của anh.” Nuốt miếng thịt nướng, Tiểu Trác thỏa mãn uống một ngụm canh thịt bò thập cẩm, “bò thập cẩm của Trần Ký, gói gạch cua của Giải Vương, thêm đồ nướng A Nam, thật là ngon!”

“Đây có phải là lý do em coi thường anh không? Anh là cậu ấm thừa kế tổ nghiệp, không như em tay trắng lập nghiệp!” n Niệm Hạo suy tư nhìn Tiểu Trác.

“Em coi thường anh lúc nào chứ!” Sao anh ta lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy? Tiểu Trác đặt cá nướng trong tay xuống dở khóc dở cười.

“Em thấy anh không xứng với với em!”

”Em không có, em chỉ là cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

“Em có! Chúng ta quen biết nhau 7 năm, tuy không có quan hệ riêng tư thân mật, nhưng cũng luôn qua lại, song khi em vừa phát hiện anh có ý theo đuổi em, liền giống như tránh bệnh SARS vậy, né tránh không gặp! Lẽ nào lúc đó em mới phát hiện ra em nói chuyện với anh không hợp?” n Niệm Hạo nhìn chăm chú đôi mắt tinh anh lên án.

“Ý của em là chúng ta hợp làm bạn hơn, nhưng làm tình nhân tuyệt đối không hợp. Để em nói hết!” Thấy n Niệm Hạo muốn nói xen vào, Tiểu Trác vội vàng ngăn lại: “Nếu rõ ràng biết không thích hợp lại cố gắng qua lại, cho dù có vài niềm vui theo cảm quan, nhưng sau đó mâu thuẫn sẽ nổi lên, đến tình bạn chúng ta cũng không còn.”

“a ha, đây mới là điều em muốn nói!” n Niệm Hạo nói đầy cảm phần: “Em cho rằng anh đang chơi trò tình cảm với em, bởi vì trong mắt em anh là người đàn ông tùy tiện, chịu khó thay người yêu hơn cả thay áo!”

“Anh không phải thế ư?” Tiểu Trác vội bịt cái miệng phản ứng quá nhanh của mình, cuống cuống giải thích: “Em không có ý coi thường anh, em muốn nói đây cũng là phương diện chúng ta không hợp nhau.”

“shit!” n Niệm Hạo rửa nhỏ: “Nếu năm 13 tuổi có người nói với anh, sau này anh sẽ yêu phải người phụ nữ muốn trai tân, anh nhất định sẽ giữ gìn trinh tiết tới ngày hôm nay!”

Tiểu Trác vội bịt miệng há to vì kinh ngạc, tránh nói ra câu nói trong lòng: “Trời ơi, năm 13 tuổi anh đã bắt đầu hủy hoại sự trong trắng”, “chúng ta đổi chỗ nói chuyện đi, em ăn no rồi.” Cô liếc liếc xung quanh, mọi người yên lặng chú mục vào họ, cô kéo n Niệm Hạo ra khỏi cửa hàng đồ nướng.

“Em không có ý khiêu khích cách anh kết bạn. Thực ra chúng ta không hợp nhau, vấn đề chủ yếu ở em!” Ngồi trên ghế trong công viên nhỏ, Tiểu Trác cố gắng để bản thân thể hiện rõ sự thành khẩn, “Em chưa bao giờ nghĩ tới việc yêu một ai, loại sinh vật đơn tế bào như em, chỉ bận việc công ty và việc riêng cũng đã khiến thể xác và tinh thần em chán ngấy rồi, em căn bản không có sức đâu duy trì tình cảm nam nữ.”

“Đặc biệt là loại đàn ông đa tình nguy hiểm như anh!” n Niệm Hạo tức giận nói.

“Không, ‘đàn ông đa tình, ‘đàn ông chung tình’ đều nguy hiểm đối với em, trên thực tế, em căn bản không hợp với chuyện tình yêu, bất luận là ‘mãi mãi’ hay là ‘từng có.’” Tiểu Trác từng chữ từng chữ nói thành thật.

Cấu kỉnh vò vò tóc, n Niệm Hạo lấy ra điều thuốc đưa lên miệng: ‘Như thế này được không, chúng ta hợp tác với nhau để tìm ra chỗ nào không hợp. Em cố gắng hết sức trở thành sinh vật đa tế bào, anh cố gắng tiến hóa từ ‘sói’ thành người. Giống như em không thích mùi thuốc lá, vì thế anh thích hút thuốc sẽ chỉ ngậm thuốc lá trong miệng mà không châm. Như thế chúng ta chiều ý lẫn nhau, giữ tiêu chí thấp hơn với một chút, nếu phù hợp thì ở bên nhau.”

“Vậy, nếu không phù hợp?” Tiểu Trác nhìn n Niệm Hạo, cô biết n Niệm Hạo lúc này thật lòng, nhưng cô không có cơ hội để thử, hoặc cũng không muốn thử.

“Vậy thì làm bạn.” Rất nhiều bạn gái trước kia và anh vẫn là bạn bè.

“Người khác có thể, nhưng em lại chỉ có thể trở thành kẻ thù của anh!” Cô trải qua rất nhiều, cũng nhìn thấy rất nhiều, điều đó khiến cô càng căm ghét cái gọi là “sự thay đổi của tình yêu”. Nếu một ngày nào đó cô gặp hoàn cảnh tương tự như bà ngoại, mẹ, cô sẽ không tiếc tất cả khiến cho đối phương phải trả cái giá đau đớn nhất, cho dù mang tất cả mọi thứ của bản thân mai táng theo, cô cũng không tiếc! Bởi vì cô muốn đòi lại toàn bộ cực khổ mà bà và mẹ phải chịu, “kẻ thù không đội trời chung!” Cô đón ánh nhìn của n Niệm Hạo, chân thành nói: “Em rất trân trọng tình bạn của chúng ta, làm bạn khiến cả hai chúng ta vui vẻ hơn rất nhiều so với làm người tình. Bình tĩnh mà nghĩ xem, anh có thể để ý đến em, lý do chủ yếu vì em không giống với bạn gái khác của anh hoặc rõ ràng hay yêu thầm anh. Thực ra em căn bản không phù hợp với tiêu chí bạn gái hoàn mỹ của anh. Anh chỉ là cố chấp cho rằng đó là yêu, giống như con tàu bị lạc phương hướng trong sương mù.”

“Anh không có! Anh rất rõ tình cảm của anh, là em đang trốn tránh! Tại sao em không thể bạo gan cho chúng ta một cơ hội? Lẽ nào em muốn độc thân cả đời ư?”

“Không, em sẽ kết hôn, hơn nữa rất nhanh. Nhưng điều kiện trước tiên là hai bên đều không yêu nhau tha thiết, anh ta không thuộc về em, em cũng không thuộc về anh ta. Nếu như có con ngoài ý muốn, trừ phi sau khi ly hôn, đứa trẻ thuộc về em, nếu không em sẽ không sinh.” Tiểu Trác nhìn ánh mắt vẫn lưu luyến của n Niệm Hạo, hỏi: “Hôn nhân như vậy anh có chịu được không?”

“Em.....” n Niệm Hạo nhìn Tiểu Trác trầm mặc nhưng không giấu được ánh mắt đau khổ: “Có phải gặp phiền phức gì rồi, nói cho anh, anh giúp em!”

“Có câu nói này của anh là được rồi. Dù có phiền hay không, đời người đều rất phức tạp, trừ bản thân, ai cũng không thể giải quyết được.” Tiểu Trác đứng lên, gương mặt ánh lên sự hững hờ, “muộn rồi, chúng ta gọi xe về thôi!”

“Trác Trác!” Anh kéo tay Tiểu Trác để cô dựa sát vào mình, “có lẽ em không tin, ngay từ đầu những người con gái anh qua lại đều có cùng suy nghĩ với anh, có tình cảm thì ở bên nhau, không còn thì nói bye bye. Anh ghét hôn nhân, vì thế anh từ chối yêu đương với những cô gái ngoan ngoãn. Nhưng em, là người con gái đầu tiên anh chủ động muốn mạo hiểm hôn nhân.

“Em tin, vừa vinh dự lại cảm động!” cô thành thật nói.

“Nhưng lại không thể chấp nhận.” Anh phóng khoáng nhìn ánh tà dương cười cười, sau đó thả cô khỏi vòng tay: “Việc cuối cùng, em hoàn toàn có thể coi anh ta như trò đùa, không được phép để ý! Anh có thể hôn em không? Không phải nộ hôn xã giao lịch sự.” Trong lời nói đùa của anh lại cộng thêm sự nghiêm túc.

Cô nhìn n Niệm Hạo, như n Niệm Hạo nhìn cô. Cô biết cho dù n Niệm Hạo trước đây là người thế nào, sau này sẽ ra sao, nhưng n Niệm Hạo lúc này thực sự chân thành. Nếu không phải hoàn cảnh trưởng thành đặc biệt, nếu không phải cuộc hôn nhân tình linh xảy ra, cô chắc đã dám bạo gan đánh bạc một lần! Nhưng bây giờ.....

Cô gật gật đầu, nhắm mắt. Dùng nộ hôn này cảm ơn những điều anh đã dành cho cô, đồng thời cũng để lại một vài kỷ niệm cho cuộc đời khô khan của mình. Cô cảm nhận anh ôm lấy cô, ngón cái xoa nhẹ má, sau đó chậm chậm cúi xuống, mũi anh chạm vào má cô, hơi thở đó khiến cô ngứa ngứa. Môi anh gấn lên, anh ôm chặt cô, như muốn cất cô vào trong lòng. Môi anh ấm áp, cũng vì thế cô mới càng cảm nhận rõ sự giá lạnh của môi mình. Một vật nóng hổi tách hai môi cô, lưỡi anh dịu dàng lại mãnh liệt nút trong miệng cô. Cô không ghét cảm giác này, chỉ là cô không có nổi nhiệt tình để kết hợp, cho dù cô đã hết sức cố gắng. Sự dịu dàng và mãnh liệt dần dần dịu xuống, nhưng đôi môi lạnh giá vẫn được làm ấm một cách tỉ mỉ...

Rất lâu, đôi môi của cô lần đầu tiên cảm nhận được gió mát bên ngoài thổi qua, kết thúc rồi ư? Cô chậm chậm mở mắt, nghĩ mặt mình chắc chuyển thành đỏ rồi.

“Xem ra, em thật sự không phải là người anh cần tìm.” Ánh mắt trong veo của Tiểu Trác đã phá hủy tia hy vọng cuối cùng của anh. Lại một lần nữa anh biết bọn họ chỉ có thể là bạn, mãi mãi không thể thay đổi. Anh buông Tiểu Trác khỏi vòng tay, che giấu vẻ hui quanh trong đáy mắt, “đi, anh đưa em về nhà, con bé này.” Anh dắt tay Tiểu Trác ra khỏi công viên, thì làm bạn vậy! Bạn tốt!

“Cảm ơn, ông già.” Tiểu Trác cười cười nhìn n Niệm Hạo, anh đang bắt đầu từ bỏ những nhớ mong, sau này cô sẽ có thêm một người bạn tốt. Nhấp nhấp môi, cô từng hôn qua ông, bà, hôn qua mẹ, hôn qua mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ, hôn qua Tần Như, còn hôn qua con gấu đồ chơi của cô, nhưng cô chưa từng hôn qua người đàn ông nào tuổi tác tầm cô. Nói theo ý nghĩa này, hôm nay cô tặng đi đồng thời nhận lại nộ hôn đầu. Như vậy cũng coi như trước khi trao tặng trình tiết lưu lại hồi ức thanh nhã cho bản thân đi!

* * *

4. Chương 3: Cái Giá Của Sự Tao Nhã

Chỉ là cái hồi ức đó ngoài lưu lại sự tao nhã, còn mang đến ít phiền phức cho Tiểu Trác.

Không biết vị tốt bụng nào đã chụp được cảnh cô và n Niệm Hạo hôn nhau, vì thế mà ngày thứ hai cô đã há hốc miệng khi gỡ báo ra đọc.

Đầu tiên là điện thoại xin lỗi của n Niện Hạo, rồi Tần Như vui mừng gọi tới hỏi cô có phải cuối cùng đã từ bỏ cái kế hoạch ngu xuẩn đó rồi, “Con làm cái gì vậy, định nói một đằng làm một nẻo hả?” sau đó Tiểu Thiên Hào phần nộ lẫn sợ hãi gào to trong điện thoại.

Cô đã mất rất nhiều công sức để giải thích toàn bộ sự việc, ngoài ra lo lắng Lãnh Vũ Hiên sẽ nhìn thấy những bức ảnh được đăng trên các tờ báo lớn.

Nhưng may mà Lãnh Vũ Hiên chiều qua bay đi Hồng Kông vì bận việc công ty, vừa khéo bỏ qua những bức ảnh đó. Càng may hơn là cô bình thường hiếm khi lên báo, hôm đó lại ăn mặc như sinh viên đại học, lại thêm việc giữ kín như bưng và hết sức bảo vệ của n Niện Hạo, chẳng mấy ai nhận ra “nhân vật chính” là thiên kim của Tiểu Thị, bà chủ của Andy. Tiểu Trác vì thế cũng trốn được sự phiền hà bị truyền thông theo dõi.

Có điều không may rằng, tất cả phiền phức được coi là phiền phức chính vì nó không phải chỉ dựa vào may mắn mà có thể giải quyết.

Chiều hôm đó, một vị khách không mời mà đến đã tới văn phòng của cô.

“Ông, bà, bác trai, bác gái, mời dùng trà,” Tiểu

Trác sai thư ký mang trà cho “thái thượng hoàng” và “hoàng thái hậu” của Tư vấn tin tức Dương Quang.

“Họ cũng xem báo rồi ư?” Cô dùng ánh mắt hỏi n Niện Hạo ngồi cạnh với vẻ mặt không biết phải làm sao.

“Còn hỏi?” n Niện Hạo dùng ánh trả lời Tiểu Trác.

“ha ha.” Ông nội n Niện Hạo cười, “hai đứa nhỏ đang thể hiện tình cảm qua nét mặt này.”

“ha ha, tình cảm tốt thật đấy!” Bà nội Niện Hạo cũng cười.

“Đừng sợ, con gái. Chúng ta muốn tới đây thăm con.” Mẹ Niện Hạo hiền hậu đánh giá Tiểu Trác.

“Đúng vậy, hiếm khi mà n Niện Hạo cuối cùng tìm ra được một người con gái xứng đôi với nó!” Bố Niện Hạo nhìn Tiểu Trác một cách hài lòng.

“Không phải đâu, các vị, cháu nghĩ mọi người hiểu lầm rồi.” Đối diện với sự tán thưởng của các vị trưởng lão, Tiểu Trác không biết giải thích từ đâu. Đều là do bức ảnh hại cô! Cô vội vàng trừng mắt nhìn n Niện Hạo kêu anh ta mau nghĩ cách, “Chúng cháu chỉ là bạn thôi, thật đấy!”

“Bây giờ mọi người tin rồi chứ!” n Niện Hạo vội vàng đứng dậy lên tiếng, “giống như con đã giải thích cho mọi người — con và Tiểu Trác thực sự chỉ là bạn.”

“Con cảm ơn!” 4 giọng, 8 con mắt gần như đồng loạt tán công.

Tiểu Trác vội vàng ngậm miệng, khó khăn uống ngụm nước.

“Chúng ta đang nói nó!” Bố Niện Hạo thay đổi ngay bằng nụ cười hiền từ với Tiểu Trác, “Ta biết thanh niên các con sợ áp lực gia tộc, vì thế không muốn công khai. Không sao, chúng ta hiểu.”

“Đúng vậy, con yên tâm, chúng ta không ép các con nhanh chóng kết hôn, đợi bọn con tìm hiểu nhau thêm vài tháng nữa, chúng ta sẽ tới nhà con đề nghị kết thông gia.” Bà Niện Hạo thân mật nói: “Nhà họ Tiểu thật biết dạy con gái, vừa thanh nhã vừa giỏi giang. Bà nội thật sự càng nhìn càng thích đứa cháu dâu là con đấy.”

“Bà à, bà đừng chỉ theo ý mình, chúng con chỉ là bạn!” n Niện Hạo gần như muốn xô phải tường.

“Đúng vậy, chúng con chỉ là quan hệ học trưởng, học muội!” Tiểu Trác cũng vội vàng phủi sạch.

“Vậy sao các con lại hôn môi!”

“Ông!” n Niện Hạo than khóc nói ra lý do sáng sủa nhất: “Đó là do mắt của Tiểu Trác có hạt bụi, con chỉ giúp cô ấy thổi thôi.”

“Vậy, có thể thổi thành miệng đôi miệng ư?”

“Ông, ông chú ý cách chọn từ chứ!” n Niện Hạo nhìn vẻ mặt lúng túng của Tiểu Trác, không biết nói sao mới được.

“Nếu đã như thế thì con cũng nói thật.” Tiểu Trác day day ần ần huyết thái dương đang đau, nhìn n Niện Hạo bên cạnh, trong lòng âm thầm nói xin lỗi, sau đó đột ngột chỉ anh nói: “Hôm qua là anh ấy cưỡng hôn cháu!”

“Cái gì?” 5 âm thanh kinh ngạc đồng thời vang lên. Nhận được ám thị của Tiểu Trác, n Niện Hạo vội vàng thu lại sự kinh ngạc, gật gật đầu, “Không sai, là con cưỡng hôn cô ấy!”

Tâm trạng tốt của các vị trưởng lão nhà họ Tiểu rõ ràng bị chấn động tới mức toi bởi tan tác, con cháu của nhà mình phong lưu thật, nhưng chưa bao giờ hạ lưu, sao có thể.....

“Tiểu tử thôi, việc này là thế nào?” Bố Niện Hạo cuối cùng cũng nén sự kinh ngạc lại nghiêm nghị hỏi.

“Ai bảo cô ấy không nhận sự theo đuổi của con, còn muốn lấy người khác!” n Niện Hạo liếc ngang mọi người xung quanh, hết sức du côn.

“Bóp ——”

Tiểu Trác nhìn bố Niện Hạo vung cái tát khá mạnh lên gương mặt đẹp trai của “vua nham hiểm”, “Bác trai, anh ấy đã xin lỗi cháu rồi.” Tiểu Trác vội vàng ngăn lại cái tát thứ hai, khuyên can nói: “Chúng cháu hòa giải từ lâu rồi, bây giờ chúng con là bạn tốt.”

Đối diện với sự độ lượng của Tiểu Trác, các vị bề trên nhà họ n tức giận cũng đành ngừng lại hình phạt nhận lỗi, cáo biệt cô. Mẹ Niện Hạo còn cảm ơn cô đã không truy xét sự vô lễ của con trai mình.

Cung kính tiễn bốn vị bề trên, Tiểu Trác áy náy bước đến bên cạnh n Niện Hạo trên mặt còn in 5 dấu tay, cẩn thận hỏi: “lấy cho anh túi chườm đá nhé?”

“Mượn cái gương trước đi.” n Niện Hạo xoa má trái bị đau, tức tối nói: “ Có nhầm không đó, sao phải đánh vào mặt người ta!”

“Hình phạt xưa của Trung Quốc.” Tiểu Trác đưa túi chườm đá, hộp phấn hồng đưa cho n Niện Hạo, “cảm ơn anh, đã rất nghĩa khí!”

“Anh đã biết anh thế nào cũng không xơ múi gì được ở em mà?” Hóa ra anh ta vẫn đắc ý vì có được n Niện Hạo đầu của cô. n Niện Hạo kiểm tra dấu tay trên mặt, “Em phải mời anh ăn cơm!”

“Đương nhiên, chúng ta đi ăn cá tươi xắt lát” Tiểu Trác kéo tay n Niện Hạo.

“Không cần đâu, kêu thư ký ra ngoài mua, ăn ở văn phòng em, anh xem ai còn có cơ hội chụp ảnh!”

Bất luận nói thế nào, với sự hy sinh bản thân của n Niện Hạo, Tiểu Trác cũng chẳng gặp phải phiền phức lớn.

Mặt trời và ánh trăng thay nhau xuất hiện theo đúng quy luật, thời gian cũng nhanh chóng trôi đi không lưu lại dấu vết. Tiểu Trác của bây giờ càng bận rộn, đêm khuya bận làm thêm, cô thì thoảng vẫn nhìn bầu trời đen bao la qua cửa sổ, chòm sao mùa thu thông dong chậm chậm trôi đi trên bầu trời đêm mát mẻ, mùa đông sắp đến rồi! Bất kể là Hồng Kông hay Đài Loan, mùa đông đều êm dịu và ấm áp, nhưng tiếc rằng mùa đông của đời cô không thanh thản dễ chịu như vậy, mùa đông mà cô phải đón nhận sẽ là loại địa cực* rét gió thấu xương.

Chú thích:

* Là loại địa cực: vùng thời tiết nhiệt độ cao nhất là 10 độ C

* * *

5. Chương 4: Trở Về Chốn Xưa.

Với diễn xuất của Tiểu Thiên Hào sánh ngang ảnh đế Oscar cùng sự gợi mở cố ý của tổ thám tử mới, con sói xám nhỏ Lãnh Vũ Hiên sót ruột báo thù rốt cục không hiểu quỷ kế của lão hồ ly tinh, nhận định rất

nhau rằng Tiểu Thiên Hào sủng ái nhất là đứa con gái luôn sùng bái hẳn ta – Tiểu Trác, vì vậy lập tức dùng hết thủ đoạn “ép buộc” Tiểu Thiên Hào “không còn cách nào” phải đem đứa con gái được “thương yêu” nhất gả cho anh.

“Đúng là đồ ngốc!” hết sức đồng cảm với con sói xám nhỏ sốt ruột bào thù, Tiểu Trác xuống máy bay. Không ngoài dự đoán của cô, Lãnh Vũ Hiên chẳng phải người đến đón, rốt cục cô chỉ là vật thể chấp của phụ thân đại nhân mà Lãnh Vũ Hiên báo thù. Tên ngu ngốc đó nhất định cho rằng hôn nhân bí mật là đòn tấn công lớn nhất đối với đại tiểu thư “sống trong nhung lụa, thích thu hút sự chú ý của người khác lại cực say mê anh ta” của Tiểu gia. Cười châm biếm, Tiểu Trác rảo bước ra khỏi sân bay.

Hồng Kông, lâu quá không gặp! Sau khi rời Hồng Kông năm 8 tuổi, chỉ ngày giỗ của người thân và giải quyết công việc, cô mới đến nơi này, không ngờ hôm nay cô lại phải tạm ở đây.

Đón taxi, cô chỉ thẳng tới khu mộ của người thân. So với việc đi gặp ông chồng không quen biết ra lệnh qua điện thoại cho cô phải từ Đài Loan đến Hồng Kông để kết hôn, cô càng muốn đi lễ người thân đã mất từ lâu.

Xuống taxi, cô kéo hành lý chậm chậm vào khu mộ an nghỉ của người thân.

“Mẹ, bà ngoại, ông trẻ* (cậu của mẹ), bà trẻ* (mợ của mẹ), con đến thăm mọi người rồi.” Cô lặng lẽ lấy ra từ trong túi áo khoác màu nâu nhạt rất nhiều hoa bách hợp bằng giấy tinh xảo, lần lượt đặt trước bia mộ những người thân, ông trẻ và bà trẻ sinh thời luôn thích hoa bách hợp cô dùng giấy gấp, ‘Con phải lấy chồng rồi, con biết mọi người sẽ phản đối, nhưng con vẫn quyết định. Con không muốn nợ tình cảm Tiểu gia, càng không muốn Tiểu gia lụi bại, cũng có thể đó chính là cái gọi là “một giọt máu đào hơn ao nước lã!”’ Cô hít sâu, cố gắng kìm chế những giọt nước mắt, “không nói tới những chuyện đó nữa, nói điều vui vẻ, con đã lấy lại Roland rồi! Tuy nó bị Tiểu Thiên Hào kinh doanh rất tệ, nhưng không lâu nữa, con sẽ làm cho nó hưng thịnh trở lại. Con không thể để tâm huyết của mọi người phí công vô ích, xin hãy phù hộ con sớm kết thúc cuộc hôn nhân sai lầm này.

Cô ngẩng đầu nhìn mây trắng phía chân trời, lúc đó, mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ chắc vẫn đang an tâm đi nghỉ bên Mỹ. Đối với người thân đã an giấc ngàn thu, cô thường có cảm giác thê lương vì “muốn phụng dưỡng nhưng mọi người không đợi được ngày đó mà đã đi xa.”, vì thế để bảo vệ mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ, bất luận trong cuộc hôn nhân này cô mất đi cái gì, cô đều sẽ không chùn bước.

Rất lâu, cô chậm chậm rời khỏi nghĩa địa, yên lặng như lúc cô tới.

* * *

6. Chương 5: Lần Đầu Giao Chiến.

“Cô làm cái quái gì vậy?” đây là câu đầu tiên khi Tiểu Trác cầm danh thiếp tìm thấy trụ sở chính của tập đoàn Lãnh Thị tại Hồng Kông gặp Lãnh Vũ Hiên, “12 giờ xuống sân bay, vậy mà 3h30 mới tới đây! Taxi của Hồng Kông đều giảm tốc độ à?”

“Người đàn ông đẹp trai!” Rút ngắn khoảng cách để thưởng thức Lãnh Vũ Hiên như con bạo long đi tới đi lui, Tiểu Trác không dừng được thốt lên trong lòng. Động tác tay chân đều hết sức quyến rũ, còn đẹp trai hơn cả trong tạp chí và kính viễn vọng! Có điều, đáng tiếc:

Da trắng mịn —— mang hơi hướng phụ nữ;

Lông mày đen —— dinh dưỡng dồi dào;

Mắt to có thần —— giống như chuông đồng

Sống mũi cao —— gò đất nổi lên trên mặt phẳng, cao vút;

Môi đầy đặn —— giống như lòng non đỏ nướng (Jini: nghĩ mà thèm);

Răng trắng —— nhất định dùng bột tẩy trắng đánh răng, ô nhiễm nghiêm trọng.

Thêm nữa: Tính cách nóng nảy, bụng dạ hẹp hòi, không nghiêm túc trong mối quan hệ tình cảm, kết giao lung tung, không chịu làm việc, ây — kẻ công tử bột bề ngoài ngọc ngà, bề trong xơ mướp.

“Này, nói gì đi chứ! Lưỡi bị mèo tha mất rồi à? Tôi đang đợi sự giải thích của cô đây!” Thấy Tiểu Trác mê mẩn nhìn mình, Lãnh Vũ Hiên khinh thường, hừ lạnh tiếng trong lòng, “con gái của ngựa giống, cho dù vẻ ngoài có tao nhã mấy, thực chất bên trong đều mê zai, đúng là bại phụ vô thuần nữ!”.

“Xin lỗi, tôi lạc đường, vì thế nên.....” Vừa nhìn bộ dạng ngạo mạn của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác càng đoán được tên chủ nghĩa Sô-vanh* trước mắt nhất định cho rằng mình đã bị mê hoặc bởi “dung nhan xinh đẹp” của anh ta, dứt khoát ra về con gái nhà lành, lời nói e thẹn.

“Hừm, đúng là thiên tài!” Ngốc nghếch trời sinh thì có, “Ngày mai em sẽ đăng ký kết hôn với anh! Hơn nữa bố mẹ em sao không thể tham gia hôn lễ của chúng ta chứ?” Tiểu Trác khoe ra bộ dạng muốn công bố hôn lễ cho toàn thiên hạ, ‘Vũ Hiên, anh biết không, kết hôn với anh là giấc mơ em cho rằng mãi mãi không thể nào thực hiện được, bây giờ mộng đẹp cuối cùng cũng thành sự thật, em sao có thể không cho mọi người đều...’

“Thư ký Lưu, bảo lái xe đưa Tiểu tiểu thư về khách sạn!” Không quan tâm tới cảm xúc của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên không chút khách khí đưa ra lệnh đuổi khách.

Sau khi người lái xe trầm lặng ít nói lễ phép đưa cô tới tận phòng khách ở khách sạn, Tiểu Trác “buồn bã” lập tức đổi ngay khuôn mặt bất mãn, trở về vẻ cương quyết băng bình thường ngày.

“Đang làm gì đấy? “ Điện thoại cho người bạn thân ở Đài Loan, Tiểu Trác lộ nụ cười đầu tiên sau khi tới Hồng Kông.

“Trác Trác!” Vừa nghe là Tiểu Trác, Tần Như vứt hết những lo lắng công việc để hỏi thăm tình trạng Trác Trác, “bồ thế nào rồi? Tên họ Lãnh có bắt nạt bồ không?”

“Mình rất tốt, đừng lo, mọi thứ đều trong tầm tay.” Tiểu Trác cười an ủi người bạn thân đang lo cho mình, “Lãnh Vũ Hiên quyết định đăng ký kết hôn, như thế mình sẽ không cần lo khi ly hôn sẽ gây ồn ào.”

“Thế mà còn kêu “mình rất tốt” ư? Tiểu thư, bồ lảng tránh đấy à? Bồ muốn kết hôn với người đàn ông bồ không yêu! Trao thanh xuân cho một kẻ xa lạ không yêu bồ hơn nữa còn cấm hận cha bồ, bồ cho rằng đáng ư? Bồ sẽ vì thế mà hối hận cả đời!” Tần Như nắm lấy cơ hội cuối cùng cố gắng khuyên nhủ bạn mình quay đầu. Lúc này, cô hận không thể trối Tiểu Trác về Đài Loan, sau đó nhìn trong não cô ấy có phải bị người ta đổi thành tinh bột lọc nước không.

“Vì Roland, mình cảm thấy rất đáng.” Tiểu Trác vờ như không để ý cười cười.

“Chết tiệt! Bồ còn nói ngang! Vì người cha bạc tình không có trách nhiệm hy sinh nhiều như thế có đáng không? Những năm vừa rồi, bồ vì Tiểu gia làm không biết không ít việc đó ư? Về đây đi, đừng quan tâm tới ân oán chết tiệt đó, bồ không có nghĩa vụ bảo vệ Tiểu gia cả đời!”

“Đừng nói nữa, Tiểu Như.” Cô ngắt lời khuyên của Tần Như, “vì ai không quan trọng, quan trọng là việc mình đã quyết định mình sẽ không thay đổi. Bồ yên tâm, mình sẽ trở về rất nhanh thôi.”

“Bồ là đứa ngốc đệ nhất thiên hạ!” To giọng mắng, Tần Như đành thở dài, thật không biết bản thân sao có thể cùng với đứa còn cố chấp hơn mình trở thành phần tử ngoan cố.

“Vậy thì, bạn tốt của đứa ngốc đệ nhất thiên hạ, bây giờ có thể nói công việc với đứa ngốc đệ nhất thiên hạ chưa?” Tiểu Trác ra vẻ giọng mộc mạc hỏi.

“Aa —” cô ấy lại có tâm trạng đùa được, Tần Như hét to vài giây vào trong tai nghe, trút hết sự tức giận trong lòng, sau đó mới giọng nói trong veo mới bắt đầu bàn việc công ty, “theo như ý bồ, mình đã sắp xếp xong các chứng cứ thâm hụt của các vị nguyên lão. Tối nay bận nốt mấy việc trong tay, ngày mai mình đi Hồng Kông xử lý việc này. Đúng rồi, báo cho bồ tin vui, mức tiêu thụ của Roland- Andy kỳ này, độ chiếm 65% định mức thị trường thời trang mùa thu này. Bây giờ đã có rất nhiều tạp chí thời trang danh tiếng muốn hẹn trước chúng ta để phỏng vấn. Trong đó có hai tờ báo còn là một trong những tạp chí thời trang nổi tiếng nhất ở Hồng Kông.”

“Quá tốt rồi, nhất định phải hết sức phối hợp với bọn họ, đặc biệt là bên Hồng Kông.” Tiểu Trác phấn khởi nói, “như thế đến phí tuyên truyền chúng ta cũng tiết kiệm được.”

“Chỉ có bồ mới biết tính toán?” Tần Như bên kia đầu điện thoại cũng rất vui mừng, “Ngày mai thu nhận hết lũ chuột lớn, mình sẽ làm việc với bên tạp chí về việc phỏng vấn. Còn nữa, chi phiếu bồ đưa cho Tiểu Thiên Hào bị trả về nguyên xi, bồ xem mình có phải gửi đi k?”

“Bỏ đi, đưa khoản tiền đó cho phòng thiết kế và phòng tuyên truyền!” Cô biết tính cố chấp của Tiểu Thiên Hào không kém gì mình, ông ta đã trả chi phiếu về thì sẽ không nhận lại, “Mình muốn tăng thời gian quảng cáo cho công ty ở Hồng Kông, bồ nhanh chóng đàm phán với bên đài truyền hình xem.”

“Được rồi, sau khi tới Hồng Kông, mình làm ngay lập tức. Tăng thêm vài cửa hàng tiêu thụ ở Hồng Kông, bồ có bằng lòng không?”

“Chọn địa điểm rất tốt, có điều mặt tiền ở Trung Hoàn* phải tăng thêm vài chục m2. Bồ làm đi.”

“Được, mình đi làm.” Tần Như gấp máy tính, mệnh lệnh cho Tiểu Trác đầu kia điện thoại: “Mình sẽ ở Hồng Kông 5 ngày, bồ đến gặp mình hay mình đi tìm bồ?” Cô nhất định phải tận mắt thấy bạn thân không sao mới yên tâm.

“Mình biết rồi, vậy ngày kia nhé, mình tới khách sạn tìm bồ.” Tiểu Trác biết Tần Như rất lo cho mình, “Có lúc mình nghĩ, thực ra mình rất may mắn, vì mình có được một người bạn bù đắp cho những thiếu sót của đời mình.” Tiểu Trác thành thật nói.

“Muốn chết rồi, khó chịu quá đi!” Tần Như cười mắng bạn, thực tâm lại đau lòng cho cảnh ngộ của bạn, “Chăm sóc tốt cho bản thân, mình không thích nhìn thấy gương mặt tiêu tụy.”

“Yên tâm, mình sẽ không dọa được cậu đâu, ngày kia gặp nhé!”

Note:

bại phụ vô thuần nữ: cha đẻ tiện không thể có con đức hạnh

Chủ nghĩa Sô – vanh: tự cho mình hơn người

Trung Hoàn* trung tâm chính trị và trung tâm thương mại cao cấp ở Hồng Kông

* * *

7. Chương 6: Mắt Nhăn Cười

Ngày hôm sau

“Cô rất đúng giờ!” Lãnh Vũ Hán tuyên dương, đánh giá từ trên xuống dưới Tiểu Trác không son phấn đang đứng trước mặt, đôi mắt đen sẫm trong veo khiến người khác nhìn không ra suy nghĩ ẩn giấu bên trong, chiếc mũi đẹp để làm cho đôi má trắng nõn càng hiện rõ sức sống, đôi môi rõ khuôn đỏ, mềm, đẹp dễ, kết hợp với bộ đồ vừa khít thanh nhã mà không khoa trương, trong số rất nhiều phụ nữ mà anh quen biết, tuy cô không thể nói là vô cùng diễm lệ, nhưng lại tao nhã sáng ngời khiến người ta dừng bước không nổi.

“Có tài xế của anh, nhờ phúc mà em không bị lạc đường.” Tiểu Trác đối lại đúng mực sự tuyên dương của Lãnh Vũ Hiền.

“Cô không đang châm biếm hôm qua chủ nhà không đưa xe ra đón cô chứ?” Lãnh Vũ Hiền nhượng nhượng mày. Thú vị, không ngờ loại mê trai cũng có mặt nhanh trí.

“Sao có thể? Anh xuất thân danh môn vọng tộc, đương nhiên còn hiểu giao tiếp hơn đứa con gái hèn mọn này. Em làm sao dám múa rìu qua mắt thợ, ám chỉ anh không hiểu lễ nghi chứ?”

“Cô thú vị hơn tôi tưởng tượng!” Lãnh Vũ Hiền suy nghĩ nhìn người đẹp thanh tú trước mắt. Lợi hại, chỉ vài câu khiến tổn không chỉ chế giễu sự ngạo mạn vô lễ của anh, còn thể hiện được cá tính bản thân. Nếu không phải là người của Tiểu gia, nói không chừng anh sẽ có cảm tình với cô ngay lập tức. Con gái của

Tiểu Thiên Hào quả nhiên thủ đoạn trên tình trường, “Nói không chừng tôi sẽ nhanh chóng yêu cô!” Lãnh Vũ Hiên vẻ đùa quái ác thối nhẹ bên tai cô.

“Anh ... đáng ghét!” Giật mình không cẩn thận đã để lộ bản tính, Tiểu Trác vội vàng vờ hờn dỗi, trách nhẹ Lãnh Vũ Hiên nói năng tùy tiện.

“Đi thôi, công chúng viên đang đợi chúng ta!” Lãnh Vũ Hiên không nén nổi bật ra tiếng cười, mê trai đúng là mê trai, dù dỗi một chút là hiện nguyên hình.

Sau nghi lễ đơn giản, Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Trác chính thức kết thành phu thê.

“Vũ Hiên, Vũ Hiên, anh đợi đã?” Tiểu Trác bước nhỏ theo sau Lãnh Vũ Hiên. “Anh đợi chút mà!”

“Tôi phải về công ty. Cô tự gọi xe về khách sạn đi, lát sau lái xe sẽ đón cô đến nhà họ Lãnh!” Lãnh Vũ Hiên lạnh băng chán ngán nhìn trước cô vợ mới cưới đang thở hổn hển.

“Nhưng hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta, anh không đi cùng em sao?” Tiểu Trác đáng điệu không cam lòng kéo tay áo Lãnh Vũ Hiên.

“Tôi không rảnh!” Lãnh Vũ Hiên thô lỗ hất tay níu của Tiểu Trác, bước nhanh về phía xe đỗ.

“nhưng,” Tiểu Trác sấn lại lần nữa, tủi thân làm nũng nói: “Chiếc nhẫn cưới anh tặng em to quá, người ta không đeo vừa.....”

“Vậy thì đừng đeo!” Lãnh Vũ Hiên bực mình vứt chiếc nhẫn trong tay Tiểu Trác cùng nhẫn kết hôn của mình ra tận luống hoa cách mấy chục mét.

“Đừng——” Tiểu Trác đầu tiên đóng kịch nắm vạt áo Lãnh Vũ Hiên đau khổ kêu lên: “Anh điên rồi! Đó là vật hẹn thề của chúng ta đây?” Tiếp đó giống như nữ diễn viên chính trong phim truyền hình dài tập chạy như bay tới luống hoa, quỳ xuống bãi cỏ lo lắng mò đi mò lại, tìm kiếm nhẫn kết hôn của “chồng”.

“Đồ đàn bà ngu xuẩn!” Coi thường nhìn dáng Tiểu Trác đang đau khổ rồi ren, Lãnh Vũ Hiên vui vẻ bước vào xe, khởi động máy, “Vào——” rời khỏi phòng đăng ký kết hôn.

* * *

8. Chương 7: Tác Dụng Kỳ Diệu Của Nhẫn Kết Hôn.

“Ồ ——” Nhìn xe Lãnh Vũ Hiên lái ra đường cái, Tiểu Trác ngừng ngay hành động điên cuồng tìm kiếm, ngồi trên thảm cỏ thở phào một tiếng. Đúng là tên phá gia chi tử! Có bao nhiêu người đến bột mì còn chưa từng ăn qua, hần vút kim cương đắt giá như vút hòn đá, Lãnh Thị đúng là gia môn bất hạnh!

“Ở đâu đây?” ngồi một chút, Tiểu Trác tiếp tục kiên trì hành động tìm kiếm. Chuyện đùa, thứ tên khốn đó vứt đi lại là bạch kim và kim cương, làm gì có chuyện không nhặt. “ha, cuối cùng mình cũng tìm thấy rồi!”

Hát khe bài ca dao Ireland bà trẻ dạy, Tiểu Trác vui vẻ bước vào cửa hàng đá quý nổi tiếng, ai ngờ vừa bước vào cửa liền bị hất kem chocolate đầy người. Không quan tâm bộ đồ màu xanh bị hỏng bởi nước, Tiểu Trác vội vàng trượt xuống ôm “hung thủ nhỏ” ở dưới đất, “Ngoan, không khóc, không khóc.....”

“Oa... đau quá! Em đau quá! Em không làm, em không có làm .... oa.....” Bé đẹp trai toét miệng đầy răng sữa oa oa khóc không ngừng.

“Oa..... đau quá! Quần áo của chị đều bị hỏng rồi! Chị không có làm, chị không làm ... oa...” Thấy cậu bé đẹp trai nước mắt không ngừng tuôn, Tiểu Trác dứt khoát học hẩn, cũng khóc.

Tức khắc, một lớn một bé cùng khóc ầm ĩ.

“Oa..... hi! Chị thật đáng xấu hổ, lớn thế mà còn khóc!” cậu bé đẹp trai cuối cùng hết khóc lại cười, dùng tay mũm mĩm thật nhẹ má hồng của Tiểu Trác.

“Hi! Em thật đáng xấu hổ, nam tử hán còn sợ đau!” Tiểu Trác cũng cười dùng ngón tay nhỏ lau nhẹ hai má quả táo của bé.

“Em không có, chị đỡ oan cho em! Không phải vì đau mà em khóc, là vì.....”

“Rất xin lỗi, thưa cô. Chúng tôi sẽ đền bộ quần áo của cô...” Người nhà của cậu bé đẹp trai nghe thấy đến giải thoát cho bé nhất thời chưa tìm ra lý do.

“Không sao, thật ra tôi cũng thích ăn kem chocolate như cháu đây.” Tiểu Trác thân thiện đưa bé trong vòng tay trả lại cho đối phương. Nhìn diện mạo, tài tử giai nhân trước mặt chắc là bố mẹ của cậu bé.

“Vây ngại quá, bộ đồ của cô.... “thấy Tiểu Trác đã thành bộ đồ của diễn viên hí khúc*, cha mẹ bé đều áy náy.

“Không sao, giặt qua là được mà.” Tiểu Trác cười cười, nguyên liệu may phục trang công ty thời trang của cô cực dễ giặt, “Tạm biệt, em trai nhỏ!”

“Tiểu thư!” Mẹ bé trai vội vàng gọi Tiểu Trác lại, chân thành nói: “Cửa hàng đá quý này do cha tôi mở, có lẽ chúng tôi có thể giúp cô.”

“Quá tốt rồi, vậy phiền hai vị!” Tiểu Trác nhanh chóng nhận ý tốt của hai vợ chồng, “Tôi muốn bán đôi nhẫn này.....”

Sau khi từ biệt cả nhà nhiệt tình của cậu bé đẹp trai, tâm trạng Tiểu Trác càng vui, không ngờ ngày thứ hai ở Hồng Kông liền quen biết một gia đình hợp ý với mình đến vậy.

“Chị ơi, mua hoa đi!” một bé gái cột tóc đuôi ngựa nhìn Tiểu Trác tràn đầy sự kỳ vọng.

“Được thôi, chị mua hết!” Cô lấy ra vài nghìn đô la Hồng Kông trong túi da đặt vào tay bé gái, “những đồng này đưa hết em làm tiền mua hoa.”

“Thật không ạ?” Bé gái nắm tiền lạ lùng nhìn chị gái thanh tú trước mắt, như vậy mẹ sẽ có tiền mua thêm vài hộp phấn nước cho em trai học vẽ rồi!

“Đương nhiên là thật!” Tiểu Trác cầm toàn bộ hoa hồng trong giỏ đưa lên mũi ngửi ngửi hài lòng, “sau đó chị lại tặng toàn bộ cho em, thiên sứ nhỏ đáng yêu!” Cô cười nhẹ đặt hoa hồng vào tay bé gái, trước khi bé gái kịp cảm ơn cô liền nhẹ nhàng bước vào dòng người đông đúc.

“Cảm giác làm việc tốt thật tuyệt!” Tiểu Trác thoải mái ngồi lên taxi, “đặc biệt là dùng tiền mồ hôi nước mắt của người khác chứ không phải của mình.”

Chú thích:

bộ đồ của diễn viên hí khúc*: bộ đồ xuất hiện trong kinh kịch, màu đen thể hiện những nhân vật như Bao Chửng: chính trực, thiết diện vô tư

* * *

9. Chương 8: Vào Sòng Nhà Họ Lãnh

Khi Tiểu Trác hát khe điệu hát dân gian bước vào khách sạn, nhìn thấy lái xe Lãnh gia đã đợi rất lâu ở phòng khách, tâm trạng vui vẻ mới nghiêm túc hơn, bản thân sớm đã quên việc Lãnh Vũ Hiên cho xe đến đón cô rồi.

“Có phải do lớn tuổi mà trí nhớ chú không được tốt, chú Trần? Đi từ trưa mà chiều mới đưa người về!” Lãnh Vũ Hiên vất chéo hai chân ngồi trên ghế sofa phòng khách, lạnh lùng nhìn cô vợ gương mặt lo lắng và người tài xế lặng lẽ ít nói.

“Xin lỗi, thiếu gia.” Chú Trần cứng nhắc nhận lỗi, không may có ý biện minh.

“Không, đây đều là lỗi của em!” Tiểu Trác vội vàng giải thích, tuy chú Trần kiệm lời ít nói, nhưng Tiểu Trác biết ông tốt với mình. Hơn nữa hôm nay vốn dĩ đúng là lỗi của cô, “Em vẫn không tìm thấy chiếc nhẫn, nên về muộn, anh đừng.....”

“Tôi đang nói không có chỗ cho cô chen miệng vào!” Lãnh Vũ Hiên không chút khách khí ngắt lời Tiểu Trác, “Đi chuẩn bị xe, tôi phải đi tới chỗ Cố tiểu thư.”

”Vũ Hiên!” Tiểu Trác vội vàng kéo áo chồng mới cười, vẻ mặt cầu xin và lúng túng nói: “Chúng ta đã kết hôn rồi, anh có thể đừng đi tìm Cố Lệ Na không?”

“Xem ra cô biết không ít việc của tôi!” Thấy vẻ mặt đau khổ của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên cười u ám, “vậy cô càng nên hiểu tôi vì sao mà cười cô!” Tần Nhữ gật tay Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên chui vào trong xe nghênh ngang phóng đi trước tiếng khóc thút thít của cô vợ mới cưới.

“Phu nhân, cô đừng buồn.” Bà quản gia Lưu thông cảm đỡ Tiểu Trác ngồi thút thít dưới đất. Bà biết thiếu gia tại sao cười vị tiểu thư này, vì thế lần đầu gặp mặt Tiểu Trác, bà đã đặt biệt cảm thông với cô, “thứ bánh trứng bác Lưu vừa làm xem thế nào?”

“Không cần đâu ạ. Cảm ơn bác, bác Lưu.” Tiểu Trác hít hít mũi, vẫn là vẻ mặt đau khổ khiến người khác xót xa, “bác có thể đưa cháu lên thư phòng được không, cháu muốn yên tĩnh một chút.”

“Đương nhiên.” Đứa trẻ đáng thương, có lẽ muốn tìm vài cuốn sách nhằm xoa dịu vết thương lòng. Bà Lưu đưa Tiểu Trác với vẻ mặt đau lòng lên thư phòng tầng 2, “đây là thư phòng của thiếu gia, bên cạnh là phòng mới của hai người.” bà Lưu vừa giới thiệu qua vừa mở một cánh cửa bên cạnh tủ sách —— một căn phòng ngủ không có chút không khí vui mừng đang ở trước mắt Tiểu Trác, “nếu cháu mệt thì đi nghỉ trước đi, bữa tối xong bác sẽ lên gọi cháu.”

“Không cần chuẩn bị đâu ạ, bác Lưu. Vũ Hiên sẽ không về dùng bữa, mà cháu chỉ muốn yên tĩnh. Cảm ơn sự chăm sóc của bác, bác về nghỉ đi.” Tiểu Trác dịu dàng từ chối khéo ý tốt của bà Lưu. Lãnh Vũ Hiên đã ra ngoài tìm lạc thú, vừa khéo cô có thể lợi dụng khoảng thời gian này thẩm duyệt, sửa lại lần nữa kế hoạch công ty mà sáng nay chưa xem xong.

“Vậy cũng được, ta ra ngoài trước, phu nhân. Nếu cháu cần gì, có thể gọi ta bất cứ lúc nào.” Hãy cứ để cho đứa trẻ đáng thương này ở một mình một lúc vậy!

Bà Lưu đóng cửa, Tiểu Trác ngay lập tức mở hành lý người giúp việc vừa mang lên, lấy máy tính xách ra, tiếp tục thẩm duyệt sửa chữa bản kế hoạch công ty Tần Nhữ gửi email qua.

Không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy! Phê duyệt xong văn bản đã sửa Email gửi Tần Nhữ đồng thời hẹn thời gian ngày thứ hai gặp mặt, tâm trạng Tiểu Trác khá tốt, bước vào phòng ngủ bố trí rất đẹp, không khách khí ăn bữa điểm tâm mà bà Lưu đã cẩn thận chuẩn bị cho cô.

* * *

10. Chương 9: Sự Báo Thù Của Lãnh Gia

Đồng hồ cổ treo trên bức tường trắng nặng nề gõ lên tiếng chuông nửa đêm.

“Á, 12h!” Xem ra đêm này cô phải ở một mình rồi! Cô thu dọn laptop, lấy bộ quần áo để thay và đồ dùng hàng ngày trong hành lý bước vào phòng tắm. Sau khi tắm nước nóng một cách thoải mái, Tiểu Trác mặc áo ngủ dài có in hình Snoopy, vẻ mặt mãn nguyện mở cửa phòng tắm chuẩn bị ngủ một giấc, khi vừa ra đến cửa lại bị một lực thô bạo ôm vút lên giường.

“Á, anh, anh muốn làm gì đây?” Tiểu Trác tỉnh lại sau sự kinh ngạc tròn nhìn Lãnh Vũ Hán toàn thân đầy mùi rượu trước mắt như chìm sợ cảnh cong, lùi về phía sau. Không khí xung quanh liền trở lên loảng hơn vì dự cảm không tốt trong lòng, tuy bản thân tự biết sẽ có ngày như vậy, nhưng việc giữ mình trong sạch từ trước đến nay khiến cô không thể nào chấp nhận để một người đàn ông xa lạ đụng chạm. Cô ấn chặt trái tim đang đập điên cuồng, trong mắt hàm chứa sợ hãi việc sắp xảy ra.

“Chồng có thể làm gì với vợ?” Anh châm biếm nhìn ánh mắt kinh sợ Tiểu Trác hỏi vặn. Hừ! Già mồm! Con gái Tiểu Thiên Hào có lẽ nào chưa từng gặp qua tình thế này?

“Anh, đừng qua đây!” Cô cố gắng tìm lấy một sợi phản kháng trong đôi môi trắng bệch, toàn thân run rẩy nhìn Lãnh Vũ Hiên đang trút bỏ quần áo, sự bình tĩnh vốn có và tất cả các kế hoạch ban đầu bị hơi thở thô lỗ nam tính đánh bại.

“Sao nào, không bằng lòng?” Lãnh Vũ Hiên mặt tuấn tú lạnh tanh từng bước từng bước áp sát Tiểu Trác đáng vẻ như con thỏ trắng hoảng sợ, gần như bá phục nhìn đôi môi trắng bệch, run cầm cập của cô, con gái Tiểu Thiên Hào quả nhiên không đơn giản, kỹ thuật diễn xuất thực sự hơn hẳn người khác một bậc, “Tôi tưởng là em cam tâm tình nguyện lấy tôi vì em yêu tôi!”

“Em.....” Lời nói của Lãnh Vũ Hiên tình cờ báo lên một tiếng chuông cảnh giác cho Tiểu Trác đang hoảng loạn, suy nghĩ hỗn loạn cuối cùng lộ ra một tia bình tĩnh. Việc đã tới hôm nay, sợ hãi, lùi bước đều muộn rồi. Cô chẳng phải vì bảo vệ người nhà mới lấy anh ta ư? Cô chẳng phải vì bản thân mà mới luôn đóng giả bộ dạng si mê sâu sắc với anh ta ư? Cô sao có thể tận mắt nhìn kế hoạch của mình chưa kịp thực hiện đã bị sự yếu đuối của bản thân làm cho hỏng toàn bộ.

“Nhưng, anh không hề yêu em.” Cô dần dần hồi phục lại sự bình tĩnh vốn có, lập tức đổi sang bộ dạng đau khổ của phu nhân bị bỏ rơi nơi khuê phòng, “Anh vừa với người phụ nữ khác.....”

“Tôi đúng là vừa với người phụ nữ khác,” chẳng muốn quan tâm sự hờn tủi của cô, anh kéo nốt sự ràng buộc trên người xuống, kéo Tiểu Trác vùng vẫy không ngừng xuống giường, “Nhưng điều đó có quan hệ gì? Ai bảo cô là con gái của Tiểu Thiên Hào! Ông ta dụ dỗ mẹ tôi lại bạc tình bỏ rơi bà, ông ta ép mẹ tôi tan nát con tim mà tự sát, ông ta khiến ba tôi chịu nhục nhã, buồn sầu mà chết! Là ông ta đã cướp đi cha tôi! Năm đó ông ta tán tỉnh vợ người khác, hôm nay tôi cũng có thể chà đạp con gái ông ta! Biết tại sao tôi lấy cô rồi chứ! Tôi phải khiến cho cha cô nhìn thấy —— đứa con gái ông ta yêu quý nhất cũng có một ngày trở thành đồ chơi cho đàn ông!” Không có bất cứ sự dục dằn nào, chỉ có tràn đầy thù hận, anh thô lỗ chiếm đoạt vợ mới cưới của mình.

“Chết tiệt!” Lãnh Vũ Hiên bò dậy khỏi giường, “Cô lại là.....” Anh nhìn màu đỏ tươi trên khăn trải giường, nghĩ lại sự không thành thực vừa nãy của cô, đột nhiên đã hiểu sự sợ hãi và giả vờ hết sức giả mồm của cô, “Tôi.....” Nhìn cô như con búp bê vải bị xé nát ngồi trên giường, anh lại không biết nên nói gì để an ủi người vợ vừa là kẻ thù xa lạ này. Con gái của Tiểu Thiên Hào mà có thể giữ mình trong sạch, tư liệu của nhóm thám tử nói rằng cô rất si mê mình, trong phòng đặt đầy bài báo liên quan tới anh, lẽ nào vì yêu thâm anh mới có thể giữ gìn trinh tiết?

“Em có thể mượn phòng khách của anh không?” Cô mở to đôi mắt trống rỗng ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, hỏi không chút sinh khí. Ngay lúc này, cô đã không có sức lực để giả vờ si tình để nói những lời kịch khuôn sáo buồn nôn nữa. Vậy hãy để cô buông thả một lần, từ bỏ mặt nạ giả của phu nhân Lãnh, mặc sức dùng sự chân thật bản ngã để thương tiếc tất cả mọi thứ mà bản thân đã mất.

“Không, phòng ngủ cho cô!” Đối diện với bộ dạng con rối gỗ kết bằng dây của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên lại có thôi thúc vả cho mình hai cái. Anh lo lắng cào tóc, rời phòng ngủ. Sao lại có thể như vậy? Bị người yêu thâm đã lâu cướp đi trinh tiết lẽ ra khiến cô ấy đau khổ gấp trăm lần lấy một người không yêu cô chứ! Tiểu Thiên Hào cũng sẽ càng đau gấp trăm lần! Nhưng tại sao anh không cảm thấy chút nào niềm vui thích trả thù? Vì đôi mắt trống rỗng đó ư?

Nghe tiếng máy khởi động đã đi xa, đau khổ vùi đầu vào trong chăn, cố gắng kìm nén sự nóng bỏng trong khoang mắt. Bao năm nay lần đầu tiên cô không thể giấu đi bi thương trong lòng vì một nụ cười lạnh nhạt, “Sớm muộn cũng phải tới bước này...” cô cố gắng ngăn cho những giọt nước mắt tràn xuống, không ngừng an ủi bản thân, “tất cả sẽ qua đi.”

Đúng vậy, tất cả đều sẽ qua đi.

Nhìn căn phòng tối đen dần dần chuyển sáng, đồng thời ánh sáng vàng rực không ngừng rọi vào, Tiểu Trác chậm chậm dậy khỏi giường kéo rèm phòng ngủ. Hít sâu một hơi, cô vươn đôi vai mảnh khảnh như đứa trẻ tham lam hưởng thụ ánh nắng trong lành buổi sớm. Cô hy vọng ánh nắng rực rỡ chói lóa này có thể quét sạch tất cả dư vị bẩn thỉu trên người cô.

* * *

11. Chương 10: Công Việc Bí Mật

Khách sạn Lệ Ba, Hồng Kông

Tần Như nhìn kính đen trên mặt Tiểu Trác nhướn chân mày lá liễu thanh tú lên phản đối: “Đừng nói với mình bồ sợ gặp người nhà họ Lãnh mới chọn lựa “mặt nạ” nhé”

“Mình không thể không đề phòng gặp họ, không phải ư?” Biết rõ ý đồ của bạn thân, nhưng cô vẫn lựa chọn giả vờ ngốc.

“Đây là phòng khách của mình, họ Lãnh coi như có mặt thần trong suốt cũng không thể nhìn thấu tới nơi này!” Không buồn pha trò với Tiểu Trác nữa, Tần Như thô lỗ giật phăng kính đen của bạn xuống, “trời ạ, đáng chết...” Cô đau lòng nhìn bạn thân đôi mắt vốn dĩ sáng trong lại sừng mọng, vằn những tia máu, phần nộ chữ rửa: “Bọn họ đều đáng xuống địa ngục!”

“Đừng có chữ rửa lung tung!” Tiểu Trác cười nhẹ, lấy kính đen từ trong tay bạn thân đang nghiêng rằng nghiêng lợi đeo lên, “Thời gian của mình có hạn, nhanh vào việc chính đi!”

“Bồ nằm lên sofa, đừng xem văn bản nữa, mình đọc cho bồ.” Tần Như lại lấy kính đen khỏi người bạn thân đồng thời rút văn bản đang đọc khỏi tay Tiểu Trác, “Bồ đợi một chút!” Cô nói, vội vàng lấy một túi đá trong tủ lạnh nhỏ ở phòng khách, dùng khăn lông bọc vào nhẹ nhàng chà lên mắt Tiểu Trác, “chờ chúng ta có tiền rồi, cũng lấy công ty của anh ta làm vật thế chấp, bắt anh ta tới công ty làm nhân viên vệ sinh!”

“Ha..... ý kiến hay, rất sáng tạo!” Cảm giác lạnh buốt làm cho Tiểu Trác dễ chịu thở một hơi, “bắt Lãnh Vũ Hiên lau nhà vệ sinh”, chỉ nghĩ một chút cũng đủ tốt đẹp rồi.”

“Việc quảng cáo và phỏng vấn đều đã làm xong, cửa hàng cũng sắp chính thức kinh doanh, tất cả đều rất thuận lợi.” Tần Như cười, mở đồng văn bản tình hình gần đây của công ty báo cáo: “Phương diện nhân sự cũng đã giải quyết triệt để. Đặc biệt là vài việc nhận tiền hoa hồng vãi vốc, bán bí mật thương mại của các vị “nguyên lão”, sau khi nhìn thấy chứng cứ chúng ta thu thập, chỉ còn cách ngoan ngoãn bù vào phần thiếu hụt của từng người, kéo theo đơn từ chức ra đi của những người theo mối quan hệ quen thân với các sếp. Có điều những năm này bọn họ đều vất vả Roland rồi, chỉ bắt họ bỏ ra phần thâm hụt 3 năm, còn không truy cứu trách nhiệm pháp luật của bọn họ, thật là quá hời đối với lũ sâu mọt!”

“Bỏ đi, nói thế nào cũng là do Tiểu Thiên Hào quản lý lỏng lẻo mới để bọn họ có cơ hội lợi dụng, hơn nữa nếu mang việc này làm ồn ào ít nhiều cũng ảnh hưởng tiêu cực tới công ty.” Tiểu Trác dẹp đi nói: “Mình muốn dùng danh nghĩa công ty quyên góp một món tiền cho quỹ trẻ em, như thế cũng có thể khuếch đại danh tiếng của Roland-Andy.”

“Được thôi, tuy vừa mới sát nhập, nhưng tiền vốn của công ty rất dồi dào, hơn nữa bồ cũng nên gặp nhân viên bên bộ phận Hồng Kông.” Tần Như nhanh chóng ghi lại nghị quyết này vào sổ ghi chép, “Mình đi liên hệ với bên truyền thông, phải quyên góp bao nhiêu?”

“3 triệu đôla Hồng Kông.”

“Có quá nhiều không, hiện nay kinh tế không khởi sắc, công ty lớn cũng không hẳn ra tay hào phóng như thế.”

“Không cần rút từ công ty, mình ở đây có.” Cô rút một tờ chi phiếu từ trong túi ra đưa cho Tần Như.

“Ở đâu vậy?” Tần Như nhận chi phiếu ngạc nhiên hỏi.

“Mình bán nhẫn kết hôn của Lãnh Vũ Hiên và mình.” Cô nói nhẹ như gió thoảng mây tan.

“Trời ạ.....!” Tần Như không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiểu Trác, “Anh ta vốn dĩ đang bới lông tìm vết của bồ bây giờ bồ bán nhẫn rồi, anh ta có thể bỏ qua cho bồ không?”

“Anh ta cố ý vứt nhẫn kết hôn đi để dầy vò đại tiểu thư Tiểu gia, mình chỉ là trong lúc anh ta cho rằng mình không tìm thấy nhẫn mà đau lòng, lặng lẽ tìm nhẫn về rồi mang bán đi. Con gái ông chủ của hàng đá quý rất tốt, không trừ hao mòn liền mua lại theo giá cũ.” Tiểu Trác đang đắc ý lập tức nhếch miệng, chọc mắt hung dữ nói: “Cái đồ keo kiệt, tư liệu của thám tử nói phí chia tay anh ta tặng cho cô bạn gái bị bỏ rơi đều vượt quá 4 triệu, kết quả đôi nhẫn kết hôn mới 3.160.000, chắc chắn sớm lên kế hoạch muốn vứt bỏ. Lúc đầu mình thấy anh ta vứt sao mà thuận tay thế còn cho rằng chắc chỉ vài chục vạn, đúng là đồ phá gia chi tử!”

“y, cũng chỉ có bồ trong hoàn cảnh này còn có thể khai thác được niềm vui cho bản thân.” Nghe lời Tiểu Trác, Tần Như thật không biết nên cảm thấy đau lòng cho người bạn thân bị chồng đối xử như vậy, hay cùng Tiểu Trác chê cười Lãnh Vũ Hiên tự cho là đúng, “Nghỉ lễ quyền tặng định ngày nào?”

“Ngày kia đi, ngày kia Lãnh Vũ Hiên phải ra nước ngoài. Đừng để giới truyền thông chụp ảnh mình, để tránh người nhà Lãnh gia nhận ra. Mình chú trọng việc gặp mặt nhân viên, mở cuộc họp ngắn. Bồ phụ trách tiếp đón truyền thông.”

“Được rồi.” Bút Tần Như bay múa trên sổ ghi chương trình.

“Còn nữa, kêu phòng tài vụ nhanh chóng làm sổ sách, ngày kia quyền tặng, đồng thời phát cho nhân viên hai nơi mỗi người một phong bì coi như lời thăm hỏi của công ty sau khi sát nhập thuận lợi.

“Tìm được người rồi chứ?”

“Hai người ai cũng lâu năm, có điều một người thiếu chút quyết đoán, một người lại có chút cấp tiến, mình rất do dự.”

“Được rồi, mình sẽ xử lí. Có điều, với mình “thà ít mà tốt” còn hơn, đặc biệt chức vị quan trọng như vậy. Nếu không được, chắc bồ vẫn phải đi lại cả hai nơi, trước mắt mình chỉ có thể dựa vào cuộc họp qua mạng thôi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy. Mình sẽ bảo các quản lí không nói ra thân phận và hành tung của bồ, như thế khi bồ tranh thủ đến chi nhánh công ty sẽ không bị chú ý.” Tần Như nhìn đồng hồ, sắp tới bữa trưa rồi. Cô cầm túi đá trên mắt Tiểu Trác lên, nói: “Vẫn còn hơi sưng, chúng ta gọi phục vụ cơm mang lên vậy, bồ nằm thêm đi.”

“Được thôi, mình muốn bánh nướng nhân thịt dê và bánh bao chua.”

* * *

12. Chương 11: Giọt Nước Mắt Sơ Suất

“Ôi, lại về rồi.” Tiểu Trác dùng cơm tại khách sạn cùng cô bạn, xuống taxi về mặt khổ sở nhìn cửa lớn màu đen của nhà họ Lãnh. Lúc nào mới có thể hoàn toàn nói lời “vĩnh biệt” với nơi này đây? Nhìn trái phải, sau khi chắc chắn xung quanh không có người, Tiểu Trác ngồi lan can đá trong luống hoa nhỏ của nhà họ Lãnh, nghiêng đầu nhìn hình dáng đẹp đẽ của ngôi nhà họ Lãnh.

Thảm cỏ của nhà họ Lãnh giống Tiểu gia vừa dày vừa mềm, thảm cỏ của nhà ông trẻ và bà trẻ khi còn sống cũng dày và mềm, tuy thảm cỏ đó còn lâu mới to bằng ở đây, nhưng lại hoàn toàn thuộc về cô. Ông trẻ còn đặc biệt làm một cái xích đu giữa hai cây dạ hợp cho cô, cô thích nhất được ông trẻ đứng đưa xích đu, mỗi lần đứng đưa đều cao hơn, xa hơn nhiều so với bà trẻ.

Thực ra vừa bắt đầu cô đã không dám ngồi xích đu, cô sợ cao. Nhưng khi xích đu đứng đưa, trong lòng hết sức sợ hãi lại bất ngờ phát hiện rằng ngồi trên xích đu có thể khiến cô nhìn thấy người mẹ đơn độc trên sống trên tầng hai qua cửa sổ sát đất.

“Mẹ không hề không yêu Trác Trác, mẹ rất thương Trác Trác, chỉ là mẹ thích yên tĩnh, vì thế Trác Trác đừng làm ồn mẹ.” Bà trẻ vuốt má cô hiền hậu nói không biết bao lần câu đó, vì thế cô luôn luôn cố nén không đi tìm, tránh để người mẹ thích yên tĩnh tức giận.

Nhưng cô rất muốn ở bên mẹ, dù là nhìn mẹ một chút thôi cũng được! Bây giờ cuối cùng cũng có cách rồi, chỉ cần cô bạo gan ngồi trên xích đu, ra vẻ giả vờ vui sướng, để ông trẻ, bà trẻ dùng lực đẩy xích đu, cô đã có thể đứng đưa rất cao rất xa, có thể nhìn rõ mái tóc dài của mẹ trên tầng hai, thỉnh thoảng cô còn có thể nhìn thấy nụ cười của mẹ, cho dù bà hầu như mỗi giờ mỗi khắc đều lặng lẽ khóc.....

“a.....” Tiểu Trác vội vàng dùng đầu ngón tay lau đi giọt nước mắt rơi xuống, gần đây sao đột nhiên lại trở nên yếu đuối vậy, là do không thích nghi được với sự thay đổi môi trường và thói quen sống nên mới thế này chăng?

Sau khi đến nhà Tiểu gia, cô phát hiện cha cô – nhà chú Tiểu có thảm cỏ còn to hơn, xích đu tinh xảo hơn. Mẹ Tú Trung có nụ cười hiền từ như ông trẻ, bà trẻ, thường thay phiên ôm cô và Tiểu Kỳ Kỳ – đứa trẻ luôn khiến người khác yêu mến lên xích đu, đu đưa, đu đưa, đu đưa lên rất cao rất xa!

Nhưng bố rất tức giận, ông nói cô lớn rồi, xích đu nên để Kỳ Kỳ nhỏ tuổi hơn chơi. Từ đó cô không đu đưa xích đu nữa, cô đồng ý người mẹ đã mất là phải nghe lời cha.

Nhưng mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ lại kêu quần gia làm một cái xích đu trên thảm cỏ —— một cái xích đu tặng cô! Cô rất vui mừng! Ngồi trên xích đu đu đưa! Đu đưa nè! Vào thứ 7, chủ nhật còn có thể nhìn thấy cha ở thư phòng tầng 2: cha đang dạy em vẽ; cha đang dạy em nhận mặt mặt chữ; cha đang cùng em làm điều giấy..... Mẹ Tú Trung không ngừng giúp cô đu đưa, đu đưa nhé, cô không ngừng nhìn vào thư phòng của cha nhé, nhìn nhé.....

Có một hôm, tiếng cười của cô quá to, cha đang cùng em xếp đồ chơi bằng gỗ, tức giận mở cửa sổ thư phòng lớn tiếng, kêu cô sau này không bao giờ được đu đưa xích đu nữa.

Bình thường tuy vẻ mặt cha vô cảm, không quan tâm tới cô, nhưng chưa bao giờ dữ tợn với cô như thế, lần đó cô sợ hãi phát khóc. Mẹ Tú Trung ôm cô xuống khỏi xích đu, vuốt vuốt tóc rồi đưa cô lên tầng trên.

Sau đó cô nghe thấy tiếng khóc của em gái, tiếng hét của cha và mẹ Tú Trung, họ đang cãi nhau, em gái sợ phát khóc. Đây đều là lỗi của cô! Cô không nên đu đưa xích đu, cha đã cảnh cáo cô rồi, đều trách cô!

Cô ngơ ngẩn ngồi trên thảm cỏ, nhón chân, ngứa mắt, cố gắng nhìn cảnh tượng cãi nhau ở tầng hai... đều là cô không đúng, đều trách cô! Cô khóc suốt, khóc suốt, tới khi mẹ Tú Trung xuống lầu ôm cô trong lòng.

“Chết tiệt!” Tiểu Trác rửa thầm, cho dù cô cố gắng thế nào, nước mắt vẫn không thể kiềm nén được mà rơi xuống, dùng ngón tay căn bản lau không sạch, cô giấu gương mặt đầy nước mắt vào hai tay, bờ vai run rẩy, tất cả lý trí đều nói với cô rằng lúc này không phải là lúc khóc, nhưng ..... hai vai cô càng run rẩy hơn.

“Lạc đường rồi ư?” Giọng nói lạnh băng ngay trên đầu cô: “Đừng khóc nữa, nhà ngay trước mặt rồi.”

Giọng nói rất quen thuộc, là người cô quen ư?

Cô ngẩng đầu lên khỏi khủy tay, một gương mặt anh tuấn chiếu lên trong đôi mắt đen đầy nước mắt, dần dần rõ nét hơn ——

Shit! Nếu không phải sức kiềm chế cao, Tiểu Trác gần như chửi rửa ra khỏi miệng, sao cô có thể phạm thứ tội như thế trước cửa ngôi nhà họ Lãnh?

“Em tưởng rằng buổi trưa anh không về.....” Vừa nói xong Tiểu Trác lại chửi thầm bản thân hàng trăm lần, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh!

“Đúng không?” Quả nhiên lời Tiểu Trác khiến Lãnh Vũ Hiên nhướn mày lười mác, “vì thế cô liền ra ngoài?”

“Hong Kong là thiên đường mua sắm, cũng là thiên đường của phụ nữ, bây giờ phải định cư ở đây, em muốn đi shopping một chút.” Cô đứng lên, chỉnh lại quần áo. Rất tốt, cô đã có thể kiểm soát suy nghĩ của bản thân rồi. Cô si mê và oán giận nhìn Lãnh Vũ Hiên, “Dù sao anh cũng chẳng có thời gian đưa em đi.”

“Vậy thành quả shopping của cô đâu?” Lãnh Vũ Hiên vẫn kiêu nhìn cô vẻ khó đoán, đây mới là hình tượng của đại tiểu thư Tiểu gia chẳng! Vừa nãy lại xảy ra chuyện gì? Gương mặt bất lực, đôi mắt thâm lương, hieu quạnh lại không mất đi thái độ kiêu kỳ đó thuộc về ai? Đây là nét mặt có chuyện, biểu hiện phức tạp đó sao có thể xuất hiện trên gương mặt đại tiểu thư sống trong nhung lụa, dốt nát ngạo nghễ chứ? Anh giờ tay muốn lau đi giọt nước mắt vẫn vương trên má cô, nhưng Tiểu Trác lại tránh như con chim sợ cành cong.

Đáng chết, Tiểu Trác lại chửi rửa bản thân một lần nữa, hận không thể đập tan dây thần kinh mẫn cảm của mình, “em, em tưởng rằng.....” Cô lúng túng nhìn xuống đất, trong đầu suy nghĩ tìm một nghìn lời lí do thoái thác, “em tưởng rằng anh muốn đánh em. Hôm qua anh, em.....”

“Tôi chỉ muốn lau giúp cô giọt nước mắt.” Là anh nghĩ quá nhiều ư? Đây cũng có thể là phản ứng bình thường của đóa hồng trong phòng ẩm lạnh đầu gặp gió mưa. Tiếng khóc vừa rồi chắc là do việc hôm qua? Nghĩ tới điều đó anh không nén được dặc ý. “Đồ shopping của cô đâu?” Anh tiếp tục truy vấn.

“Em..... tâm trạng em không tốt, vì thế ..... lúc ra khỏi taxi, quên không cầm.” Cô cúi đầu, lo lắng vặn ngón tay thon dài, thăm thưng hỏi: “Có phải em vô dụng lắm không?”

”Không sao, đồ tôi tặng bạn gái cũng chỉ là những thứ đó.” Anh ác ý nói.

“Thế ư?” Cô vờ đau khổ nhìn Lãnh Vũ Hiên, “vậy chắc anh sẽ không tức giận vì em mất đồ chứ?” Cô tiếp tục lo lắng kéo ngón tay, “Anh biết không, vì em không mang nhiều tiền Hồng Kông, vừa khéo sáng sớm nay bác Lưu đưa em một tấm Gold card, vì thế đồ bị mất đều dùng tấm thẻ này trả.”

“Không sao, tấm thẻ đó vốn dĩ đưa cô dùng mà, cô tùy ý dùng.” Lãnh Vũ Hiên châm biếm nhìn khinh khỉnh, uống công cái lão già chết tiệt Tiểu Thiên Hào đó thường ngày thích khoe khoang đến thế, lại thăm keo kiệt như vậy với người nhà, nếu không đường đường đại tiểu thư Tiểu gia sao có thể vì mất mấy thứ đồ mà dậm ra lo lắng thế chứ. Hừ, Eugénie Grandet!* (Một tiểu thuyết của nổi tiếng của Honoré de Balzac)

“Vậy em yên tâm rồi.” Tiểu Trác rất cảm kích liếc nhanh Lãnh Vũ Hiên, sau đó cúi đầu giấu nụ cười nơi khóe miệng. “Người ta vốn dĩ muốn đi công ty đá quý Tinh Hà mua lại một đôi nhẫn, ai ngờ không có đôi nào thích hợp. Có điều em đã thích một bộ nữ trang ngọc bích, trong cửa hàng lại đồng ý giảm giá, vì vậy em lập tức mua luôn, hơn 4 triệu! Ban đầu em vẫn rất lo lắng, sợ anh tiếc xót.... Bây giờ tốt rồi! Chồng em thật hào phóng, em sẽ không cần lo lắng nữa!” Cô ngược đôi mắt long lanh ngây thơ, cảm kích và phấn khởi nhìn Lãnh Vũ Hiên sắc mặt bắt đầu chuyển màu xám đen, “Anh sẽ không nói một đằng làm một nẻo chứ!”

“Đương nhiên không rồi!” Lãnh Vũ Hiên nghiêng răng nói. Đồ đàn bà ngu xuẩn, còn có thể mất đồ! Lại mất 4tr như thế, thật là ngu dốt! Ngu dốt!

“Ông xã, anh đối với em thật tốt! Đi, chúng ta về nhà thôi!” Tiểu Trác phấn khởi khoác tay Lãnh Vũ Hiên cùng bước vào nhà họ Lãnh. Hừ, đồ sô-vanh chết tiệt, đợi anh lụi bại hết gia nghiệp, tôi sẽ mượn anh làm nhân viên dọn vệ sinh! Chút nữa tranh thủ đi cửa hàng đá quý lần trước, quyết thể mua bộ nữ trang 4 triệu tặng cho tiểu Như bọn họ. Dù sao Lãnh Vũ Hiên sẽ không mất công đi kiểm tra trưng mục thu chi chi tiết của thẻ tín dụng.

* * *

13. Chương 12: Mượn Hoa Dâng Phật.

“Oái, sao bỏ tới đây?” Tần Như kinh ngạc nhìn Tiểu Trác vừa chia tay lại đến lần nữa, nghiêng người cho cô vào, “Lãnh Vũ Hiên hôm nay đã đi nước ngoài rồi à?”

“Không, mình phải về gấp trước 6h. Cho bỏ xem vài thứ !” Tiểu Trác ngồi trên sô fa, lấy từ trong túi ra mấy hộp nữ trang bày ra trên bàn trà.

“Mua đồ à?” Tần Như tiện tay cầm một bỏ mở ra, “Ghim cài đẹp quá!”

“Đây là của Kỳ Kỳ, đây là của mẹ Tần, đây là của mẹ Tú Trung,” Tiểu Trác mở hộp nữ trang, “sau đó, hai hộp này là của chúng ta.”

“Oa, chính là bộ lần trước chúng ta rất thích.” Tần Như cầm hai bộ đá quý Tiểu Trác mở cuối cùng, ánh mắt thanh nhả lẫn nghi hoặc lấp lánh trên mặt dây chuyền đá. Trong công ty đá quý Tinh Hà ở Đài Loan, bọn họ vừa nhìn đã ưng ý dây chuyền này. Nhưng luôn luôn cho rằng tiền của mình đổi bằng mồ hôi nước mắt, cho dù là nhà giàu, nhưng đối với sợi dây chuyền này cũng chỉ dám nhìn mà không mua, “một sợi hơn 1 triệu đấy!”

“Không có, mình đã từng nói rằng mình quen con gái ông chủ, giảm không ít cho mình, mới hơn 900 một sợi.”

“Mình muốn xỉu đây! Chúng ta phải bán bao nhiêu quần áo mới đổi nổi đây!” Tần Như giọng phẫn nộ la rầy, như thể mình và Tiểu Trác đều là người bán hàng rong, “Bỏ còn mua nhiều thế này! Bỏ mới nhiễm bệnh xấu trút cảm phẫn vào mua sắm từ khi nào vậy? Hơn nữa mua châu báu như trút nước ! Đi, chúng ta đi trả lại những thứ này, dù sao bỏ và ông chủ cũng quen biết!”

“Ồi trời, đừng lo!” Tiểu Trác ấn Tần Như đang kéo cô ngồi lại sofa, “Mình điên mà trút cảm phần vào mua sắm? Vừa nãy khi về, mình còn nhìn xung quanh không có người, liền ngồi một chút ở ngoài Lãnh Vũ Hiên trạch, không biết sao lại khóc, vừa đúng lúc bị Lãnh Vũ Hiên buổi trưa về nhà lấy tư liệu bắt gặp. Mình liền bịa chuyện do tâm trạng không tốt nên đánh mất đồ trên taxi, đau lòng quá. Kết quả anh ta liền khoe khoang với mình là anh ta bao gái cũng không chỉ mấy triệu, còn sợ mất chút đồ ư? Mình liền tương kế tựu kế nói đồ quý mình làm mất trị giá hơn 4 triệu, hơn nữa còn dùng gold card anh ta đưa để mua!”

“Vì thế bây giờ bồ liền quyết số tiền này ra!” Suy nghĩ của Tần Như cuối cùng cũng bình tĩnh lại, “Bồ thật ngốc, sao không nói nhiều hơn vài triệu, quyết chết tên sô-vanh đó đi.”

“Mình cũng nghĩ, có điều lúc đó mình không biết anh ta để trong thẻ bao nhiêu vạn.” Tiểu Trác nói rất thương xót.

“Làm tốt lắm, quyết chết tên ngu dần ấy đi, sau đó bắt hắn ta đi dọn vệ sinh!”

“Ừ!” Tiểu Trác rất có lòng tin gật gật đầu, kể ăn chơi Lãnh Vũ Hiên đó sẽ có một ngày tán gia bại sản, “Đây là thẻ hội viên của Tinh Hà, Hạng tiểu thư giảm giá không ít, vì thế còn lại hơn 80 vạn, tất cả giữ trong thẻ. Bồ đem thẻ đưa cho phòng đối ngoại để dùng trong các mối quan hệ qua lại của công ty.”

“Thông minh, chúng ta lại tiết kiệm được không ít.” Tần Như nhận mấy hộp châu báu, “Vây những món quà này mình sẽ giúp bồ mang về Đài Loan đưa cho mọi người. Trước tiên mình thay mặt mẹ cảm ơn bồ!”

“Chỉ là mượn hoa dâng Phật thôi mà, không cần cảm ơn, tới lúc đó để dì Tần làm vài món móng heo muối là được rồi.”

“Mình Email cho bồ tư liệu cá nhân của hai quản lý phòng thị trường và phòng thiết kế rồi đấy, về xem đi. Đúng rồi, bồ làm việc ở nhà có an toàn không? Lãnh Vũ Hiên có thấy kỳ lạ việc bồ mang máy tính cá nhân qua đây không, anh ta không kiểm tra máy tính của bồ chứ?”

“Mình cũng lo lắng. May mà hiện nay anh ta không chú ý đến. Bồ rảnh thì gửi tin tức qua QQ cho mình nhé, như thế khi anh ta hỏi, mình sẽ cho anh ta xem nhật ký chat nói rằng mình là kẻ nghiện mạng.”

Tiểu Trác gãi cằm, xem ra cô phải nhờ cao thủ máy tính – “vua nham hiểm” dạy một chút, thêm vài phương thức bảo vệ với laptop của mình. “Tóm lại cẩn thận mọi lúc mọi nơi là được. 5h rồi, mình phải đi đây!” Cô nhìn đồng hồ treo trên tường, đứng dậy khỏi sofa.

“Được, mình tiễn bồ xuống.” Tần Như cũng đứng lên.

“Không cần đâu, tự mình xuống. Gặp nhau trên mạng sau!”

* * *

14. Chương 13: Kí Ức Liên Quan Tới Mẹ

Không lâu khi Tiểu Trác cát bụi dặm trường trở về, Lãnh Vũ Hiên cũng về ngay sau. Nhìn Lãnh Vũ Hiên sắc mặt u ám, Tiểu Trác chỉ còn cách buồn rầu bỏ kế hoạch làm việc trên mạng, giờ ra về mặt tươi tỉnh mê trai dính lên Lãnh Vũ Hiên bộ dạng cứng lạnh như đá. Đầu heo chết tiệt, khi nào cút đi Hồng Kông! Cũng có thể thượng đế nghe thấy lời cầu xin của Tiểu Trác, trưa hôm sau bác Lưu nói cho cô biết Lãnh Vũ Hiên ra nước ngoài trước một ngày rồi.

“Cháu biết rồi, bác Lưu. Cảm ơn bác.”

Tuy trên mặt chất chứa sự đáng thương của người vợ bị bỏ rơi, nhưng niềm vui trong lòng lại dường như khiến cô không nén được mà cười thành tiếng.

“Cháu muốn ra ngoài dạo chút.....”

Cô cúi đầu, chậm chậm ra khỏi nhà họ Lãnh, trước khi nụ cười hoàn toàn như đê vỡ nước, cô chui vào trong taxi nghênh ngang bỏ đi —— chạy tới công ty. “Chao ôi, thiếu phu nhân đáng thương, nhất định bị thiếu gia vừa kết hôn đã ra nước ngoài làm cho đau lòng rồi, vì thế mới có thể đến cơm cũng không ăn liền ra ngoài cho khuây khỏa.”

Bà Lưu thở dài nhìn bóng dáng phía sau của taxi, “Cậu thực sự tạo nghiệp chướng rồi, thiếu gia!”

Công ty thời trang Roland-Andy, phía Hồng Kông

“Một quá” Tiểu Trác tắt máy tính, gấp văn bản chưa đọc xong, mệt mỏi rũ rượi dựa vào thành ghế, cong hai vai đau. Từ hôm qua sau khi Lãnh Vũ Hiên đi, ngoài buổi tối ra, cô đều ở công ty suốt, không ngừng một khắc liên tục giải quyết các loại văn bản. Sau khi công ty sát nhập, công việc đều tăng so với ngày thường, cô càng ngày càng cảm kích Tần Như vì công ty mà suốt ngày làm khách hàng thường xuyên của hàng không, cô ấy thực sự đã làm giảm không ít khối lượng công việc cho cô. Đương nhiên cũng phải cảm ơn Lãnh Vũ Hiên một tuần sau khi kết hôn đã phải ra nước ngoài một tuần, khiến cô tạm thời không cần diễn vai Lãnh phu nhân bảo sao nghe vậy đợi ở nhà nữa.

“Một tuần.” Cô đếm thầm. Nhất định trong vòng một tuần phải đưa công ty vận hành vào quỹ đạo bình thường đồng thời nhanh chóng tìm được người có năng lực lại đáng tin giúp đỡ Tần Như xử lý việc công ty. Dẫu sao Lãnh Vũ Hiên vừa về Hồng Kông, cô đã phải trở về tiếp tục đóng vai người phụ nữ bé nhỏ nhún nhục chịu đựng, thay cha chịu tội. Đến lúc đó, dù năng lực Tần Như có mạnh hơn cũng phải dựa vào một mình cô ấy, bận rộn hai nơi Hồng Kông, Đài Loan.

Thở dài một tiếng, cô mệt mỏi day day thái dương, không ngờ loại tiết mục “Cha nợ con trả” không còn diễn nữa lại có thể trình diễn vào chính cô. Hóa ra phụ thân đại nhân, điều mà ông gọi là “từng có vài ân oán với cha mẹ Lãnh Vũ Hiên” lại là một món nợ phong lưu! Thật là chữ tình hại người mà! Năm đó mẫu thân Trác Hy Văn cũng vì mê muội yêu người có duyên may mắn gặp gỡ – Tiểu Thiên Hào, kết quả khi mẹ mang bầu, Tiểu Thiên Hào nói cho bà biết ông chưa từng yêu bà, ở bên bà chỉ là do bà có vài phần giống người phụ nữ ông ta yêu sâu sắc Dư Tú Trung, bà chỉ là vật thay thế ông ta dùng để tiêu khiển! Ông ta thậm chí còn xấu xa vu cáo hãm hại mẹ lăng nhăng, có tạp chủng với người khác lại đến dựa dẫm vào ông ta! Sự vô tình của Tiểu Thiên Hào dường như khiến mẹ tan vỡ, nếu không phải ông trẻ, bà trẻ cực lực khuyên giải, đồng thời dời Trác gia và Roland tới Hồng Kông, để mẹ rời ra Đài Loan – mảnh đất đau lòng này, e rằng 26 năm trước cô đã bị mẹ mang sang thế giới bên kia rồi.

Tất cả đàn ông đều sẽ không từ chối người phụ nữ yêu mình sâu sắc, dù ông ta không yêu người phụ nữ đó. Thế mà, lại chẳng có một người đàn ông nào chịu trách nhiệm vì loại phụ nữ đó. Bọn họ tìm mọi lý do cần thiết, khi nhảm chán sẽ không hề nể tình vứt bỏ. Mà mẹ của cô và mẹ Lãnh Vũ Hiên chính là loại phụ nữ đó. Đối diện với việc bị bỏ rơi, bọn họ một người tan nát con tim mà tự sát, một người suốt ngày chỉ biết khóc, buồn rầu tới chết. Nhưng đạo diễn mọi thứ chính là Tiểu Thiên Hào, ông ta là đao phủ tạo nên tất cả sự bất hạnh này! Cô luôn luôn tin tưởng nếu không có sự vứt bỏ ác ý và hãm hại của ông ta, mẹ sẽ không thể suốt ngày chỉ biết khóc, u uất thành bệnh, mắc bệnh ung thư phổi; nếu mẹ không mắc bệnh hiểm nghèo, bà trẻ đã không cần làm lụng vất vả ngày đêm ở tuổi tác này khi ông trẻ mất, suốt ngày bôn ba giữa công ty và bệnh viện, cuối cùng tâm lực mệt mỏi đi trước mẹ cô. Ông ta là kẻ gây nên nỗi cực khổ cả đời của mẹ! Nếu như không phải những lời trăng trối trước lúc lâm chung của mẹ, cô sẽ đưa mẹ Tú Trung và tiểu Kỳ đi, làm ngơ Tiểu Thiên Hào và Tiểu Thị bị hủy diệt!

Năm 1988, trong phòng bệnh của bệnh viện

“Trác Trác.... Khụ khụ..... con chẳng phải thường hỏi mẹ ư? ..... cha con ở đâu? Bây giờ .... khụ khụ .... mẹ nói cho con ..... cha con không đi sa mạc ..... Chú Tiểu từ Đài Loan tới ..... chính là cha con .... khụ khụ .....” Trác Hy Văn nằm trên giường bệnh, khó nhọc ôm bìa sách cho con gái.

“A, ông ấy là cha của Trác Trác!? Ồ, Trác Trác có cha rồi! Trác Trác có cha rồi!” Tuy hôm qua chú Tiểu đến từ Đài Loan đối với cô không phải tốt lắm, nhưng cô vẫn rất phấn khởi, cô cuối cùng cũng có cha rồi! Sau này không ai dám châm biếm cô là đứa trẻ không cha nữa!

“Xuyt ——” Bà dùng ngón tay run rẩy bịt tiếng reo phấn khởi của con gái, “Có điều, con gái .... Khụ khụ .... Con phải đồng ý với mẹ, đây là bí mật của mẹ và con, không thể ..... khụ khụ ..... nói cho bất cứ ai, khụ khụ ..... bao gồm cha con .... Và dì Dư – vợ cha con, được không?” “nhưng, ông ấy là cha của Trác Trác, đúng không?” Cô ngẩng đôi má đỏ hồng như táo không hiểu hỏi mẹ. “khụ khụ ..... khụ khụ....” Do nói lâu, Trác Hy Văn lại ho ra máu.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ sao vậy?” Trác Trác hoảng loạn dùng bàn tay nhỏ cầm lấy khăn tay giúp mẹ lau máu tươi ở khóe miệng.

“khụ khụ ..... Trác Trác, đồng ý với mẹ ..... nhất định, khụ khụ ..... nhất định phải nghe lời mẹ... đừng kể cho bất cứ ai nghe chuyện này! Biết chưa? Khụ khụ.....” máu đỏ thẩm đẫm cả khăn tay, cũng khiến môi cô không còn chút máu, nhìn mà phát hoảng.

“Mẹ, con nghe lời! Con nghe lời! Trác Trác không kể cho ai chú Tiểu là cha con, Trác Trác ai cũng không kể! Mẹ, mẹ đừng ho nữa....” Cô bị màu đỏ thẩm trước mắt khiến cho hãi phát khóc. “Ngoan... con ngoan.” Bà nhọc nhằn nhấc tay khô gầy vuốt ve mái tóc đen mềm mại của con gái, “Đây là .... nhật ký của mẹ,” Bà chậm chậm rút ra từ gối mấy quyển nhật ký dày trịnh trọng đặt vào lòng con gái, nhưng hành động này lại đủ để khiến bà mồ hôi nhễ nhại, ho càng mạnh hơn, “Đồng ý với mẹ phải.... phải ..... khụ khụ... bảo vệ nó thật tốt, cho tới khi, khụ khụ .... Tới sau khi con tốt nghiệp trung học.... mới có thể xem! Đây là ... khụ khụ .... bí mật của con và mẹ. Không thể, khụ khụ..... để người khác nhìn thấy!” Đôi mắt trũng sâu nhìn đứa con gái nhỏ, sốt ruột chờ đợi lời hứa của nó. “Ừ!” Thấy sự khẩn thiết của mẹ, cô vội vàng lạnh lợi gật gật đầu, “Trác Trác nghe lời mẹ!” Cô cẩn thận đặt cuốn nhật ký vào trong cặp xách, “Nhưng, mẹ cũng phải nghe lời Trác Trác, không được rời xa con nhé! Trác Trác không nỡ bỏ mẹ!” “Mẹ cũng không muốn rời bỏ con .... Mẹ không nỡ bỏ con!”

Thấy ánh mắt con gái tràn đầy sự cầu xin, sự kiên cường trong tim cũng không thể kìm nén được, nước mắt chảy xối xả. Bà ôm con gái vào lòng, trái tim đã chết từ bao năm lúc này lại như có dao khoan đâm máu tươi, “Mẹ, rất không nỡ bỏ con! Rất không nỡ bỏ con!” “Vậy mẹ sẽ rời bỏ con ư?” Cô tròn mắt mong đợi, hy vọng mẹ nhanh hứa với cô. “khụ khụ .... Nếu Trác Trác có thể.... giữ bí mật giữa mẹ và con, khụ khụ ..... có thể nghe lời cha con — chú Tiểu và vợ chú ..... khụ khụ ..... nghe lời dì Dư Tú Trung.... khụ khụ.....” Gương mặt bà nhòe nhoẹt nước mắt, khóc không thành tiếng.

Cho tới tận hôm nay, bà mới phát hiện, bản thân trước đây luôn chìm đắm trong ai oán bị ruồng bỏ và tùy thích ngược đãi bản thân, đến nỗi cách ly đứa con duy nhất của mình ở bên ngoài. Bà không chỉ khiến con gái không có tình yêu của người cha, còn không nỡ cho con gái tình yêu của người mẹ! Bà hoàn toàn nợ con gái nhiều như thế! Trước đây, bà chưa từng làm tròn trách nhiệm của người mẹ, càng chưa từng thực hiện nghĩa vụ của người mẹ, nhưng bây giờ, đến tư cách đền bù tình yêu cho con gái bà cũng đều không có! Không, không, bà không thể khiến nó thất vọng thêm nữa! “Nếu .... Con làm thật tốt ..... mọi thứ,” Bà lau nước mắt, trên gương mặt trắng bệch miến cưỡng nở ra một nụ cười, “Mẹ, sẽ quay trở về ..... mãi mãi, mãi mãi .... ở bên cạnh Trác Trác của mẹ!” Trác Trác, mẹ rất muốn ở cùng con mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi. Nhưng đáng tiếc, thượng đế lại chưa nghe được tiếng kêu gào trong tim bà — bà đem theo mối hận còn lại của cuộc đời, đem theo lời hứa của con gái, mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi ..... rời bỏ đứa con gái của mình.

“Mẹ, con đã giữ bí mật của chúng ta, con cũng nghe lời Tiểu Thiên Hào và mẹ Tú Trung. Con tuân thủ giao ước của chúng ta! Nhưng tại sao mẹ lại không giữ chữ tín?” Nước mắt ngập tràn, chậm chậm chảy xuống hai má, như máu trong tim cô không cách nào ngừng chảy, “tại sao mẹ có thể thê lương đến chết vì người đàn ông không yêu mẹ, lại không muốn vui vẻ sống vì con gái mình? Cô lau sạch nước mắt trên má, bước vào căn phòng nhỏ nối liền văn phòng thay bộ váy màu xám bạc chỉnh tề, đồng thời thay kiểu tóc đuôi ngựa bằng búi tóc già giãn, sau đó lấy ra bộ trang điểm tỉ mỉ thêm một lớp mỏng. 10h rồi, nghi lễ quyền tặng tiền sắp kết thúc, là thời gian chủ trì hội nghị nhân viên. Cuối cùng cô kiểm tra lại trong gương một lần, ra khỏi văn phòng, đúng lúc Tần Như định gõ cửa bước vào, cùng nhau đi vào thang máy.

* * *

15. Chương 14: Anh Chàng Đẹp Trai Mắt Xanh Bắt Chuyện Và Anh Chàng Đẹp Trai Kính Đen Đến Thăm.

Hội nghị tiến hành vô cùng sôi nổi, rất nhiều phương pháp mới của Tiểu Trác đều được các quản lý và nhân viên ủng hộ và hưởng ứng, dồn dập bày mưu hiến kế, đến nỗi ban đầu hội nghị phải kết thúc vào buổi trưa lại tiếp tục tới tận buổi chiều mới xong.

Cuối cùng Tiểu Trác và Tần Như đã rảnh hơn, vốn định nhân cơ hội này đi dạo Trung Hoàn, kết quả một cuộc điện thoại gọi tới, bên công ty Đài Loan xảy ra vài việc, cần gấp Tần Như qua đó giải quyết, hai người mệt cả một ngày chỉ còn cách lập tức nhanh chóng ra sân bay.

Tiền Tần Như lên máy bay qua Đài Loan, Tiểu Trác gọi taxi tới Trung Hoàn.

Xuống xe, cô một mình đi dạo các cửa hàng ăn uống náo nhiệt trên đường, ở cuối đường có quán ăn chay, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng kinh doanh phát đạt. Cô không thích những nơi náo nhiệt, nhưng lại thích một mình nơi đây, có lẽ do quán này là một trong số ít nơi ghi lại thời kỳ sống cô độc của cô và mẹ.

*****

Hai ngày vừa rồi, anh luôn lặng lẽ theo bước chân hình bóng đó, anh tỉ mỉ quan sát đôi lông mày đen của cô, đôi mắt sáng của cô, thật sự rất giống, anh dường như muốn hò reo nhảy nhót, muốn chặn ngang ôm cô vào lòng! Đã không nhớ rõ anh và cả gia tộc kỳ vọng bao lâu, tìm kiếm bao lâu bóng hình này, anh dường như không dám tin vào vận may của bản thân, có điều anh vẫn phải làm xác nhận cuối cùng, vì trái tim chờ đợi bao năm của cả gia tộc chịu không nổi một chút sơ suất. Khi nhìn thấy bóng dáng đó bước vào quán ăn chay, mặt anh lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, không thể sai, anh gần như có thể xác định trăm phần trăm cô chính là người anh luôn tìm kiếm....

Giống như mọi khi Tiểu Trác tìm một góc tương đối yên tĩnh ngồi xuống. Cho dù chưa tới thời gian ăn tối, cô vẫn kêu hai món chay trước đây mẹ nhất định gọi: sườn chua ngọt và gạch cua hồng, lặng lẽ nhắm nháp ký ức ở bên mẹ.

“Tôi có thể ngồi xuống không?” Đi kèm với giọng nói đàn ông như có nam châm, một “vật thể to lớn” ngồi đối diện với Tiểu Trác.

“Xin mời, cứ tự nhiên” Cô ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai tóc đen có đôi mắt xanh thẳm đối diện, gật đầu, gấp miếng sườn chua ngọt làm từ bột mì và ngó sen vào miệng. Kỳ lạ, sao cô lại cảm thấy tên con lai trước mặt này có chút như từng quen biết?

“Có thể nói chuyện với cô không?” Người đàn ông tóc đen vừa anh tuấn lại nhã nhặn dùng ánh mắt xanh thẳm chân thành nhìn cô.

“Tiểu Trác.” Cô giơ tay phải lịch sự giới thiệu. Lần đầu cô không những không phản ứng đối với việc bắt chuyện cả gã đàn ông xa lạ còn có cảm giác thân thiện không nói ra được, “Chúng ta quen nhau không?”

“Tôi nghĩ là có.” Người đàn ông tóc đen không nắm tay cô, mà cầm lên, để lại dấu ấn nụ hôn thuần khiết lên mu bàn tay trắng nõn, “Tôi là Mark Blank.”

“Blank?” Tiểu Trác khó mà tin được, kinh ngạc kêu lên.

*****

“Này, chào buổi tối!”

“Chào buổi tối!” Đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa lớn Lãnh Trạch*(ngôi nhà họ Lãnh), Tiểu Trác nhìn theo hướng có giọng nói, chỉ thấy một cậu thanh niên đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai đang cười rất đẹp với mình, dưới ánh đèn đường, hàm răng cậu ta cực kỳ trắng, “Cậu tìm ai?”

“Em tìm Lãnh Vũ Hiên, bác Lưu, đương nhiên nếu chị là Tiểu Trác, em cũng tìm chị.” Cậu thanh niên dưới kính đen lại lộ ra nụ cười sáng như ánh mặt trời, đồng thời thân thiện giơ tay ra.

“Tôi là Tiểu Trác.” Lịch sự bắt tay xong, Tiểu Trác cẩn thận đánh giá cậu thanh niên trước mặt, cô có thể khẳng định mình không quen người trước mắt này, dù nụ cười này dường như đã gặp ở đâu, “nhưng tôi không quen cậu.”

“Điều này đều trách anh họ ngốc nghếch của em, anh ấy bí mật kết hôn, dẫn tới việc đến chị dâu cũng không quen em, em là út ít của Lãnh gia, cũng là em chồng nhỏ nhất của chị – Lãnh Vũ Trách, sao anh em và bác Lưu đều không nhắc tới em?”

”Rất không may là bọn họ không ai nhắc về câu với tôi, càng không may Lãnh Vũ Hiên đi công tác ở nước ngoài, bác Lưu cũng đi Tây Tạng bái Phật phải ngày kia mới trở về. Mà trước khi tôi xác nhận thân phận của cậu sợ rằng không thể mời cậu vào nhà.” Tiểu Trác vẫy vẫy tay, nhìn vào ba lô dưới chân cậu ta, xem ra cậu ta đến đây mượn phòng ở.

“Đám người không có chút thân tình này!” Cậu thanh niên nói rất tức giận, từ túi quần lấy ra điện thoại bấm số “Em gọi anh trai em xác nhận .... Chết tiệt, không thể kết nối!”

“Lãnh Vũ Hiên khi ra nước ngoài công tác hiếm khi mở máy.” Tiểu Trác bình tĩnh nhếch khóe miệng, thời gian này, Lãnh Vũ Hiên đa số “tiệc thân mật” với người đẹp nào đó trong phòng.

“không sao, em gọi cho bác Lưu.”

“Bác Lưu thời gian bái phật sẽ đoạn tuyệt với tất cả liên hệ với thế giới bên ngoài.” Tiểu Trác lại lần nữa tốt bụng nhắc nhở.

“Chết tiệt...” Nghe âm bản đầu bên kia điện thoại, Lãnh Vũ Trách đành cất điện thoại, bỏ kính xuống, điệu bộ như mất chó con nhìn Tiểu Trác xin xỏ, “Chị dâu, chị không nhẫn tâm để em ngủ ngoài đường phố chứ, ngày mai em có thông báo, cả ngày hôm nay lại ngồi máy bay, mà chỗ ở của em ở Hồng Kông lại bị đám paparazzi vây kín.....”

“Tôi biết tại sao cậu lại quen mắt thế, cậu là diễn viên họ Đoàn.” Tiểu Trác nhìn cậu thanh niên bỏ kính đen xuống bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô xem qua vài bộ phim mà cậu ta diễn.

“Quá tốt rồi, chị dâu, chị nhận ra em rồi! Nghệ danh của em là Đoàn Vũ, vì “Đoàn” là họ mẹ em.” Lãnh Vũ Trách cảm kích đeo túi lên, dáng vẻ như muốn cùng Tiểu Trác vào nhà.

“Nhưng cậu vẫn không thể cùng vào với tôi, tôi chỉ nhận ra cậu là diễn viên Đoàn Vũ. Nhưng cậu vẫn không thể chứng minh quan hệ của cậu và Lãnh gia.”

“Em ngất mắt, chị dâu, chị thật bắt bẻ, em dù sao cũng là ngôi sao, làm sao có thể nhận họ hàng lung tung được chứ?”

”Không có cách nào, quy định nhà tôi khá nghiêm, trừ phi cậu chứng minh cậu là người nhà họ Lãnh, nếu không tôi không có cách nào để cậu .....”

“ Chuông.....”

“Alo ——” Tiểu Trác đang nói liền lấy điện thoại reo ra khỏi túi, ngữ khí bình tĩnh thận trọng lập tức biến thành mềm mại, “..... Vũ Hiên .... Em không có ăn chơi trác táng ở ngoài, anh đừng nói những lời đau lòng thế, em đang đứng trước cửa nhà .... Vâng, bác Lưu ngày kia mới về ... Em không đi gặp cha .... anh yên tâm đi, em sẽ không làm những việc anh không vui đâu ... Người đó , Vũ Hiên, bây giờ đang đứng trước cửa có diễn viên tên Đoàn Vũ, cậu ta nói là em họ anh Lãnh Vũ Trách ... Vâng, em để cậu ta nghe.” Tiểu Trác vừa nói vừa đưa điện thoại cho Lãnh Vũ Trách, “Vũ Hiên muốn cậu nghe.”

“Alo, anh ạ, là em đây!” Lãnh Vũ Trách nhìn sự thay đổi trước sau của Tiểu Trác bên cạnh với vẻ khó đoán, nhận điện thoại đặt lên tai...

“hừ, ai nói em ăn no rừng mỡ, không có việc gì làm, em đến Hồng Kông là để quay phim. Chỉ là gặp phải tính huống đặc biệt mới tới chỗ anh ở nhờ .... Biết rồi, thông báo kết thúc là em đi ngay, anh tưởng rằng em vui lòng ở đây... Vâng, em để chị dâu nhận!” Lãnh Vũ Trách đưa điện thoại lại cho Tiểu Trác.

“Em biết rồi, Vũ Hiên..... Em sẽ chăm sóc tốt cho cậu ta...Anh phải về sớm nhé, alo —— alo—— alo...” Điện thoại đã bị ngắt, Tiểu Trác trong lòng thầm chửi rửa chực lần , sau đó nhanh chóng nở nụ cười, nhìn Lãnh Vũ Trách, “Mau vào đi.”

“Cảm ơn, chị dâu!” Lãnh Vũ Trách lại lộ ra nụ cười rạng rỡ. Nhắc hành lý theo Tiểu Trách vào nhà. Có vẻ như bà chị dâu mà ông anh cưới này thật không đơn giản, rõ ràng là kiểu phụ nữ mạnh mẽ sấm rền gió cuốn, nhưng khi nhận điện thoại của anh mình chốc lát đã thay đổi thành nàng dâu bé nhỏ bị ức hiếp, rốt cục là do tình yêu khiến cô ấy thay đổi như vậy, hay là .....

*****

Vừa chớp mắt, Lãnh Vũ Trách đã ở nhờ Lãnh Trạch 4 ngày rồi, may mà bản thân cậu ta cũng nhiều việc, thêm nữa bác Lưu cũng đã từ Tây Tạng về, nên Lãnh Vũ Trách cũng chưa gây ảnh hưởng lớn tới công việc ở ngoài của Tiểu Trác.

“bác Lưu, hôm nay ăn gì?” Hiếm có thời gian nghỉ ngơi nửa ngày, Lãnh Vũ Trách ngủ tới tận bữa tối mới dậy.

“Canh đậu phụ và dầu cá mập, gà dầu mè và cải xanh, nấm hương.” Bà Lưu vừa bận rộn thái rau vừa trả lời.

“Chị dâu ạ?” Lãnh Vũ Trách đổ cốc sữa từ trong tủ lạnh, tìm tung tích Tiểu Trác khắp nơi.

“Cô ấy phải muộn chút mới về, không ăn cơm cùng chúng ta.” Bà Lưu cho dầu cá và rau vừa thái xong vào nồi đất.

“Bác Lưu, bác có thấy chị dâu giống người đi làm không, mỗi ngày sáng 9h chiều 5h.” Thời gian rời nhà và thời gian về nhà của Tiểu Trác luôn rất có quy luật, còn thường xuyên bận rộn trong thư phòng tới rất muộn, giống như nhân viên đi làm vậy.

“Là bác để cô ấy ra ngoài, bình thường cô ấy bị anh trai cậu áp bức, hiếm có thời gian như bây giờ có thể để cô ấy ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Cháu cảm thấy chị dâu không giống thiên kim tiểu thư bình thường. Chị ấy giống như người phụ nữ có sự nghiệp.”

“Lại nói lung tung, phu nhân vừa nhìn thì đúng là vợ hiền mẹ tốt, tay nghề nấu cơm của cô ấy rất tuyệt, nào giống mẫu phụ nữ mạnh mẽ chỉ biết làm việc không biết cuộc sống đó chứ.”

“Bác Lưu, cháu thấy, chị dâu là người hoàn mỹ trong mắt bác.”

“tiểu tử thôi, phu nhân có chỗ nào không được chứ, cậu đừng có giống thiếu gia đường như lúc nào cũng bới lông tìm vết.”

“Bác Lưu đừng lo. Theo con mắt và kinh nghiệm đàn ông, anh cháu sớm muộn gì sẽ phát hiện ra điểm tốt của chị dâu. Người mà trong lòng đã yêu mến tiếp xúc lâu sẽ phát hiện khuyết điểm của đối phương, bởi vì hai bên đều quá hi vọng đối phương hoàn mỹ; cũng như vậy, người mà trong lòng chứa đựng sự căm ghét tiếp xúc lâu sẽ phát hiện ra ưu điểm của đối phương, bởi vì khuyết điểm của con người có hạn, lúc tìm không ra khuyết điểm, sẽ chú ý ra ưu điểm của đối phương. Huống hồ chị dâu gần như là người hoàn mỹ.” Lãnh Vũ Trách vừa nói vừa uống cạn cốc sữa, kỳ lạ, tại sao chị dâu không thể hiện mặt giễu giàng cho anh trai thấy nhỉ?

Đến tận 7h tối Tiểu Trác mới về tới Lãnh Trạch, giống như trước đây, cô vừa về liền giam mình trong thư phòng.

“Cộc .... Cộc.... cộc”

“Bác Lưu, mời vào.” Tiểu Trác không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn báo biểu trong máy tính.

“Này, em giúp bác Lưu mang cho chị chút trà.” Lãnh Vũ Trách giơ chiêu bài mỉm cười của mình, bước vào thư phòng của Tiểu Trác.

“Cảm ơn” Tiểu Trác không đổi sắc giọng, đóng báo biểu trên cửa sổ, quay lại Lãnh Vũ Trách với nụ cười giống như thế.

“Rảnh không, nói chuyện chút đi, chị dâu.” Lãnh Vũ Trách tự mình ngồi xuống ghế sofa trong thư phòng bắt đầu rót hồng trà.

“Đương nhiên.” Tiểu Trác nghĩ một đằng nói một nẻo, đứng dậy rời khỏi máy tính, ngồi cạnh Lãnh Vũ Trách trên ghế sofa.

“Chị dâu, chị biết về anh trai em bao nhiêu? Hoặc em muốn nói chị hiểu sở thích của anh trai em không?”

“Đương nhiên. Anh ấy thích tennis, thích leo núi, thích làm việc có quy luật, thích ăn đồ ăn Quảng Đông.” Tên tiểu tử này muốn đến làm gián điệp ư, “Chị nhớ rõ mỗi một sở thích của anh ấy.”

“Ha ha, chị dâu, chị cứ như đang ở trên khán đài. Khi chị nói những lời này, mắt phải mơ màng đầy ấp tình yêu mới thể hiện thành ý.” Lãnh Vũ Trách cười không khách khí, ánh mắt trong veo của Tiểu Trác khiến

anh nghĩ tới nha đầu Bình Phàm ngoài miệng tự nhận thích anh, thực ra trong lòng lại xem anh là thần ôn dịch.

“Chị nghĩ cậu diễn kịch tới nỗi nhập tâm rồi, mới có thể cảm thấy cuộc đời giống như kịch.” Tiểu Trác cười cười, không thay đổi sắc mặt, ăn điểm tâm bà Lưu hâm nóng cho.

“Chị dâu, trước mặt người ngay không nói vòng vèo, chị không phải trái hồng mềm, tùy ý anh em thích bắt nạt thế nào thì bắt nạt. Thực ra anh trai em thích phụ nữ độc lập, tính tình của chị đúng là thứ anh em rất thích, chị tội gì lại biến bản thân thành túi trút giận?”

”Chị cũng nói rõ với cậu. Anh trai cậu vì sao lấy chị, chị nghĩ gia tộc nhà cậu chắc ai nấy đều biết, người cuối cùng biết việc này là chị tuy đau khổ, nhưng không thể thay đổi tình cảm của chị đối với anh trai cậu. Chị không giả vờ gì cả, chỉ là tình yêu thì như vậy, trong nội tâm chị, không phải cậu – người ngoài cuộc có thể hiểu được.” Nói lịch sự với tên tiểu tử này không bằng chủ động ra đòn.

“Ha ha ha, chị dâu, em thực sự nên tìm cơ hội để giới thiệu cho chị quen tiểu nha đầu Bình Phàm. Hai người thực sự rất giống nhau, đều dám giương đôi mắt trong veo nói những lời dối lòng.” Lãnh Vũ Trách cười, chị dâu và Bình Phàm của anh nhất định gặp lần đầu như đã quen thân, ngư tầm ngư, mã tầm mã, “chị dâu, chị và anh trai em đều thích tự mình mệt mỏi, cả hai một người liều mạng bới lông tìm vết, một người liều mình một cách miễn cưỡng. Thực ra cuộc sống cần gì phải mệt mỏi vậy, phơi bày nội tâm là được mà. Bất cứ ai tiếp xúc lâu sẽ phát hiện ra khuyết điểm của đối phương, tương tự, cũng sẽ nhớ được ưu điểm của nhau, chị và ông anh em cuối cùng cũng vì ưu điểm của nhau mà nảy sinh tình cảm.” Một đôi vợ chồng thông minh bị thế tục che giấu, tương lai của bọn họ nói không chừng sẽ rất thú vị.

“Cảm ơn sự chỉ bảo của cậu, cảm tình của chị đối với anh trai cậu đủ để duy trì cuộc sống của chị và anh trai cậu rồi.” Tên ngu ngốc này, còn cho rằng mình là cao thủ tình trường, “Ngại quá, chị phải về phòng ngủ rồi.”

“chị dâu, em ủng hộ chị, hi vọng chị sẽ giành thắng lợi trong cuộc đấu tranh tình yêu này.”

“Cảm ơn, chị không thích đấu, giữa chị và anh trai em chỉ có tình yêu, không có chiến đấu.” Nói những lời đến bản thân còn cảm thấy buồn nôn, Tiểu Trác thở hổn hển về phòng.

* * *

16. Chương 15: Tự Do Có Được

“Phu nhân, cô về rồi!” bà Lưu đã đứng ở cửa nhà đợi rất lâu rồi, vừa nhìn thấy Tiểu Trác từ xa tới liền vội vàng ra đón, quan tâm hỏi han:

“Ra ngoài sao không gọi tài xế? Đi rất lâu rồi đấy! Mệt lắm chứ?”

“Không có, cháu ngồi taxi.” Tiểu Trác từ công ty trở về cười, ôm lấy cánh tay bà Lưu vào nhà, “Bình rượu thuốc này tặng bác. Tay bác hôm qua không phải bị trẹo ư, nghe người ta nói loại rượu này rất có công hiệu!” Tiểu Trác lấy rượu thuốc từ trong túi xách ra đặt vào tay bà Lưu.

“Phu nhân, cô đặc biệt đi Cửu Long để mua giúp tôi bình rượu thuốc này ư!” Bà Lưu cảm động nhận bình rượu thuốc của cháu hiệu lâu đời, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Chỉ là ngang qua thôi ạ!” Tiểu Trác xua xua tay, lập tức nhìn thấy vẻ ngập ngừng định nói lại thôi của bà Lưu, “Sao vậy, bác Lưu? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là tiểu thiếu gia mấy ngày ở studio không về ... ngoài ra.... Đại thiếu gia gọi điện về nói cậu ấy còn phải ở nước ngoài thêm 1 tuần nữa. Phu nhân, cô đừng để ý, đại thiếu gia cũng vì bận việc mới. ....” Bà Lưu thấy sắc mặt Tiểu Trác u ám, vội vàng khuyên nhủ.

“Vâng ạ, Vũ Hiên rất bận rộn công việc...” Cô dường như đang tự an ủi bản thân, nhắc lại lời bà Lưu, ngữ khí tràn ngập thâm lương không giấu nổi, “bác Lưu, cháu mệt rồi, cháu về phòng trước. Bữa tối không cần gọi cháu.” Cụp mi mắt xuống, cô lặng lẽ bước lên cầu thang.

“Ôi, thiếu gia, cậu đúng là tạo nghiệp chướng!” Nhìn bóng dáng hiu quạnh của Tiểu Trác, bà Lưu tức tới nổi dậm chân. Một cô gái tốt như thế, lại bị thiếu gia dày vò thành ra vậy, ôi!

“Lại thêm một tuần nữa!” Tiểu Trác đóng cửa phòng lập tức bỏ bộ mặt “thiếu phụ bị chồng bỏ rơi” xuống, đến cậu em chồng đáng ghét kia cũng đi rồi, “tốt quá!” Như vậy cô sẽ có đủ thời gian hướng dẫn người chưa từng bước vào ngành thời trang – Mark quen thuộc với nghiệp vụ công ty! Có cô bạn thân Tần Như ở bên Đài Loan, anh họ Mark bên Hồng Kông, cô sẽ không cần lo lắng Tần Như bị đè tới nổi sục đổ vì lượng công việc khổng lồ trong thời gian cô phải sắm vai Lãnh phu nhân. Anh họ từ Anh bay qua và 7 ngày quý báu thực sự giúp cô rất nhiều!

“Mời vào!” Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tiểu Trác vội vàng để máy tính đổi sang trang web giải trí.

“Tôi làm một ít điểm tâm cô thích ăn, ít nhiều cũng ăn một chút, nếu không bác Lưu này sẽ lo lắng!” Bà Lưu dùng khay bưng lên vài đĩa điểm tâm và một cốc trà hoa, bà thực sự không yên tâm về đứa trẻ này.

“Vâng, bác Lưu.” Cô có chút miễn cưỡng nhưng ngoan ngoãn cầm miếng bánh nhân hạt để đưa vào miệng, “Bác đi nghỉ trước đi!”

“Được, cô cũng nghỉ sớm nhé!” Thấy vẻ mặt bà Lưu tràn ngập sự vui mừng cầm khay ra ngoài, Tiểu Trác bỏ thật nhiều hạt để vào miệng.

Từ khi vào Lãnh gia tới nay, mỗi lần cô dám không ăn cơm để thể hiện sự hờn tủi của mình, bởi sự kiên cường của cô là động lực cho bà Lưu lập tức làm các loại ăn vặt, điểm tâm còn ngon gấp vạn lần bữa cơm. Bê cốc trà hoa thơm nồng lên uống một ngụm, Tiểu Trác tiếp tục thảo luận công việc với Mark và Tần Như ở Đài Loan trên mạng.

* * *

17. Chương 16: Kẻ Thù Trở Về

Giẫm bước chân vui vẻ, khe khẽ hát điệu hát dân gian, Tiểu Trác từ công ty trở về lúc này giống như học sinh đạt điểm 10. Anh họ quả nhiên không hổ là giáo sư về quản lý doanh nghiệp, không tới vài ngày đã bước vào tình trạng giải quyết gọn gàng việc công ty! Lại thêm sự trợ giúp của Tần Như bên Đài Loan, tiền đồ của Roland-Andy nhất định sẽ sáng sủa!

Có điều khi nhìn thấy Mercedes-Benz trước cửa Lãnh trạch, nụ cười trên khóe miệng tắt ngúm —— Lãnh Vũ Hiên đã về rồi.

“Sao mà nhanh thế, không phải là ngày kia ư?” Hít hơi thật sâu, cô điều chỉnh lại tâm trạng, mang theo nụ cười vui vẻ bước vào Lãnh trạch, “Vũ Hiên! Vũ Hiên! Anh về rồi! Em rất nhớ anh!”

“Nói gì vậy, cưng! Em chẳng phải luôn ở bên anh sao?” Lãnh Vũ Hiên toàn thân đầy mùi rượu, ôm chặt Tiểu Trác chạy tới bên cạnh, “Có phải lại nhớ anh rồi, Gia Hân!”

“Vũ Hiên, em là Tiểu Trác!” Cô giật tay hư của Lãnh Vũ Hiên ra, trong mắt ngập sự đau khổ, “Mấy ngày này, anh đều ở cùng với ‘Gia Hân’ đó hả?”

“Phu nhân, cô đừng để ý thiếu gia!” Bà Lưu cầm khăn ướt lập tức từ phòng vệ sinh đi ra, “Cậu ấy say rồi.” Bà Lưu hết sức an ủi cô, “Cậu ấy vừa về, không thể thiếu được bữa tiệc chiêu đãi...”

“Cháu biết rồi.” Cô tủi thân cụp mí mắt xuống, “Cháu đi pha trà giải rượu.”

“Ôi, đứa trẻ đáng thương.” Nhìn dáng Tiểu Trác chạy vào nhà bếp, bà Lưu không nén được lại thấy đau lòng.

“Chuông.....”

Bà Lưu đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp chạy ra phòng khách nhắc điện thoại: “Alo? ..... Xin đợi lát, Tiểu lão gia.”

“Phu nhân, điện thoại!” Bà Lưu vội chạy vào thư phòng gọi Tiểu Trác đồng thời nói nhỏ: “Của cha cô.”

“Cháu biết rồi, bác Lưu.” Tiểu Trác bước nhanh về phía phòng khách, bỗng rồi nhận điện thoại: “Alo, cha à.”

“Lãnh Vũ Hiên, thằng ranh con đó đâu? Cho nó nghe điện thoại!” Tiểu Thiên Hào hét to bên đầu kia điện thoại.

“Cha, anh ấy bàn bạc làm ăn bên nước ngoài suốt, trưa nay vừa xuống máy bay, đang nghỉ trong phòng...”

“Bàn bạc làm ăn bên nước ngoài cái gì chứ, con gái ngốc của ta! Nó ăn chơi trác táng bên cạnh nữ mình tinh tên “Gia Hân” ở Pháp!”

“Cha, anh ấy không có, anh ấy chỉ là ....”

“Tin tức của cô nhanh thật đấy!” Lãnh Vũ Hiên ngủ trong phòng không biết lúc nào đã tới phòng khách cướp lấy ống nghe trong tay Tiểu Trác.

“Tên họ Lãnh kia, tôi cảnh cáo cậu, cậu còn làm việc có lỗi với con gái tôi, tôi sẽ...”

“Ông sẽ thế nào!?” Lãnh Vũ Hiên cười lạnh, ngắt lời đe dọa của Tiểu Thiên hào, “Lúc đầu là do con gái ông muốn lấy tôi! Bây giờ cô ta là vợ tôi, tôi thích làm gì cô ta thì làm!”

“Cậu, cậu đừng quá đáng! Có việc gì thì cứ nhằm vào tôi này, Tiểu Trác vô tội!”

“Sao, ông đau lòng rồi ư?” Lãnh Vũ Hiên liếc liếc Tiểu Trác mặt trắng bệch ngồi trên sofa, tàn nhẫn cười, “Tôi phải nhằm vào cô ta! Tôi chính là muốn dày vò cô ta! Là con gái của Tiểu Thiên Hào không có tư cách nói vô tội!”

“Cậu...” Tiểu Thiên Hào cầu xin bên đầu kia điện thoại: “Hãy tha cho con gái tôi, tôi sẽ hai tay dâng Tiểu Thị ....”

“Nếu tôi cần cái Tiểu Thị khiếm khuyết đó, còn chờ ông dâng hai tay ư?” Lãnh Vũ Hiên lạnh lùng nói châm biếm: “Trách thì trách ông làm quá nhiều việc trái với lương tâm, bây giờ chỉ còn cách con gái yêu quý của ông trả nợ.”

“Phịch——” Cuối cùng, dưới sự tàn phá của những lời nói vô tình của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác “cực kỳ bi thương” “ngất” xuống ghế sofa.

“Phu nhân! Phu nhân!” Bà Lưu vội vàng nâng Tiểu Trác ngất trên ghế sofa lên.

“Con gái ông ngất rồi, Tiểu Thiên Hào. Đừng nói với tôi, ông muốn bay từ Đài Loan sang thăm cô ta, ông không muốn thấy cơn thịnh nộ của tôi trút lên con gái ông đâu.” Không đợi Tiểu Thiên Hào phản ứng, Lãnh Vũ Hiên liền dập máy. Anh muốn khiến Tiểu Thiên Hào sống trong dày vò vì biết rõ con gái thay ông ta chịu khổ lại không thể giải cứu thậm chí đến nhìn con gái một chút cũng không được.

“Đưa cô ta vào phòng, dùng dầu cù là giúp cô ta day day thái dương.” Ném câu nói cho bà Lưu xong, Lãnh Vũ Hiên không thèm quay đầu bước ra khỏi Lãnh trạch, “chú Trần, chuẩn bị xe!”

“Sắc mặt cô ta sao mà kém thế? Là do thiếu máu hay do chịu sự kích động thái quá?” Lãnh Vũ Hiên ngồi trong xe lại không nén được nghĩ tới cảnh Tiểu Trác vừa bị xỉu. Kệ ông ta! Tiểu Thiên Hào lúc này nhất định đau lòng chết mất, hôm nay anh phải chúc mừng một chút.

“Phu nhân, đỡ chút nào chưa?” Bà Lưu đang dùng dầu cù là giúp Tiểu Trác day thái dương thấy cô chậm chậm mở mắt, không nén được thở phào.

“Ôi, tốt rồi. Ngoan ngoan nghỉ ngơi chút đi, muộn một chút bác lại gọi cháu ăn cơm.” Bà Lưu đắp cho cô tấm chăn, ra khỏi phòng ngủ, hay là để cô ấy yên tĩnh chút đi vậy.

“Oe——” Bà Lưu vừa ra khỏi, Tiểu Trác liền từ giường chạy vào phòng vệ sinh nôn ra một đồng hồ nôn, từ nhỏ cô đã ghét mùi dầu cù là. Tên Lãnh Vũ Hiên đáng chết thực sự có thù với cô, hiem thấy thể hiện chút nhân tính, lại kêu bà Lưu dùng dầu cù là giúp cô sát thái dương!

Nói thực, cô rất khâm phục diễn xuất của Tiểu Thiên Hào. Từ khi cô được gả về Lãnh gia, ông ta thường gọi điện chất vấn Lãnh Vũ Hiên, đáng về người cha tốt nhất thiên hạ. Khiến tên công tử bột tự cho mình thông minh dương dương tự đắc cho rằng đã nắm được chỗ đau của kẻ thù, mỗi ngày gặt gù đắc ý trước bộ dạng đau khổ của cô và Tiểu Thiên Hào.

Một kẻ trí tuệ lý tính giả vờ bình tĩnh VS một tên ngốc tự cho mình thông minh chính là kết quả này. Chỉ là hơi có lỗi với bà Lưu vốn thương cô, hại bà lão luôn lo lắng cho cô.

Rửa sạch mùi dầu cù là trên huyết thái dương, Tiểu Trác mở laptop, Lãnh Vũ Hiên trở về, sau này cô sẽ không thể tới công ty như bình thường nữa, thời gian tới cô chỉ có thể liên lạc với Mark và Tần Như qua mạng thôi.

Thời gian trôi đi theo tiếng gõ có tiết tấu từng phút từng giây của bàn phím. Tới khi 11 giờ đêm, Tiểu Trác vẫn không chút mệt mỏi ngồi bên máy tính đọc và phê sửa báo biểu thành tích kinh doanh mà Tần Như email qua.

“Bình——” Cửa bị mở không chút báo động trước, “Cô đang làm gì đấy?” Lãnh Vũ Hiên ánh mắt sắc bén nhìn hai má trắng nõn của Tiểu Trác đánh giá.

“Không có gì.” Tiểu Trác ngồi trước máy tính ngoan ngoãn cụp mi mắt xuống.

“Vậy sao vừa nhìn thấy tôi vào đã lúng ta lúng túng tắt máy tính?” Anh cởi vest ra lịch sự ngồi cạnh giường, sự thông minh lanh lợi trong mắt chỉ có tăng lên mà không giảm đi.

“Em chỉ là....”

“Chỉ là gì?” Anh bước lên dùng ngón tay nâng chiếc cằm đẹp đẽ của cô chất vấn.

“Chỉ là muốn gửi cho cha em thư điện tử.” Mí mắt cô vẫn cụp xuống như cũ, như con thỏ trắng nhỏ ở trong lồng quá lâu nhưng lại không dám phản kháng.

“Tại sao không ăn cơm?” Anh tháo cà vạt, vờ như thờ ơ hỏi.

“Em không đói.” Cô vẫn mềm mại như cây tơ hồng.

“Tôi khiến cô không ăn nổi à?” Anh lại ngồi xuống giường nhìn cô, dường như muốn tìm ra điều gì mà anh không biết từ mí mắt cụp xuống đó.

“Anh hận em, đúng không?” Đột nhiên, Tiểu Trác nhướn mí mắt lên đối mặt với ánh mắt sắc bén của Lãnh Vũ Hiên.

“Cô buồn chán quá à?” Có lẽ chưa bao giờ nhìn kỹ mắt cô, Tiểu Trác nhìn thẳng lại khiến anh có chút không thoải mái, “hay là việc phiền chán quá ít?”

“Em .....” cụp mí mắt xuống do dự một lúc, cô lại lần nữa đón nhận ánh mắt của Lãnh Vũ Hiên, “chúng ta li hôn đi.”

“Oa —— Dững khí đáng quý!” Anh lộ ra nụ cười đẹp quý quái, “Có điều, tôi —— không —— đồng —— ý! Tiểu gia các người nợ tôi, vẫn chưa xong!” Nhìn cô một lát, anh đóng cửa “Ầm” một tiếng rồi rời đi.

“Nguy hiểm quá, xem chút bị nhìn thấy.” Tiểu Trác lại mở máy tính lần nữa, “Xin lỗi, ‘kẻ thù’ vừa đến kiểm tra phòng!” Cô thành thực gõ bàn phím, kể nguyên nhân đột nhiên tắt máy cho Tần Như và Mark.

“Có thể Email lại báo biểu thành tích kinh doanh vừa bị mất không?” theo kinh nghiệm phán đoán, Lãnh Vũ Hiên tối nay không ngủ ở phòng khách, thì ra ngoài hưởng lạc, xem ra hôm nay cô có thể an tâm làm việc rồi!

*****&&*****

“Ha ha ha, chị dâu chị đừng nói mò nhé, điều đó sẽ ảnh hưởng tới giá cả thị trường của em.”

“Theo lời cậu nói, nam nữ tiếp xúc lâu sẽ nhớ ưu điểm của nhau, nhớ rồi trong lòng sẽ nảy sinh mến mộ. Cậu cũng là người thông minh, hà tất phải vệt chết vẫn nói ngang!”

“Chị dâu, em phải suy nghĩ khỏi tố chị, điều này lại là bịa đặt hoàn toàn, gây ra scandal tình ái đấy.... ối trời.....”

“Xem, nhắc tới Bình Phàm đó, ruột gan cậu đã rối bời, đừng động đây, tôi làm cho cậu!”

Vừa bước vào phòng khách, tiếng nói chuyện giữa Tiểu Trác và Lãnh Vũ Trách rót đầy tai Lãnh Vũ Hiên. Anh đi theo tiếng nói, thấy hai người đang tập trung trong phòng bếp, hai tay mờ ám nắm lấy nhau, ngay lập tức ngực Lãnh Vũ Hiên bốc lên tức giận, “Hai người đang làm cái gì đấy?”

“Ông anh, đừng ngăn ra như thế, em chảy máu, nhanh mang giúp em hòm thuốc.” Lãnh Vũ Trách rất đau lòng nhìn ngón tay chảy máu của mình, “Ôi trời, “ngón tay thon thon” của tôi ời!”

“Đàn ông xuống bếp làm gì, lớn tuổi vậy còn không lo làm ăn đàn ông!” Bằng bó xong vết thương Lãnh Vũ Trách, Lãnh Vũ Hiên rất bất mãn chỉ ra, mắt lại nhìn mạnh mẽ về Tiểu Trác vô tội bên cạnh.

“Xin lỗi, đều là em không tốt, em không nên để Vũ Trách giúp.” Tiểu Trác thuận theo ý nguyện của Lãnh Vũ Hiên chủ động nhận sai.

“Cái này không liên quan tới chị dâu, hôm nay em vừa kết thúc thông báo, về nhà, thấy bác Lưu ra ngoài, chị dâu một mình làm cá, nên qua giúp....”

“Tôi không muốn nghe các người kể chuyện người họa. Lãnh Vũ Trách cậu ra ngoài cho tôi, mình cô làm cơm cho tốt, chân tay vụng về!” Lãnh Vũ Hiên khinh thường nhìn Tiểu Trác một cái, ra khỏi phòng bếp, trước khi đi còn ác độc nói: “Nếu không biết làm cơm thì đừng khoe tài, trực tiếp gọi ngoài, đỡ khiến cả nhà chịu mệt!”

“Chị dâu, có cần em giúp chị trườn anh ấy vào túi vải không?” Lãnh Vũ Trách nói vào tai Tiểu Trác trước khi ra khỏi nhà bếp.

“Nếu cậu làm hại chồng tôi, tôi sẽ không tha cho cậu.” Tiểu Trác nói xong câu si tình trong lòng muốn ới, cầm con dao lên nhanh nhẹn mổ bụng cá, móc ra nội tạng.

Rất nhanh, một bàn thức ăn thường ngày được bưng lên.

“Ô, cá hoa vàng hun trà xanh, gà hạt lựu, thận heo xào, rau kim châm và nấm kim châm, canh mướp đắng xương sườn, còn có món cơm bò bít tết mà em thích ăn, thật thịnh soạn.” Lãnh Vũ Trách hoạt động khắp nơi xếp đĩa, luôn miệng ca ngợi. Cùng với một bên là Lãnh Vũ Hiên mặt mày khó chịu ngồi cạnh bàn, một bên là Tiểu Trác vâng vâng dạ dạ múc canh xương, tạo thành sự so sánh nổi bật.

“Rất ngon, em chưa từng ăn qua món cơm bò bít tết nào tuyệt như vậy! Bác Lưu nói đúng thật, chị dâu, chị đúng là tay lành nghề!” Lãnh Vũ Trách giống tên lảm mồm vừa ăn vừa ca ngợi món ăn ngon tuyệt, “Oa, vị cá hun này rất vừa, em lần đầu tiên thấy nhà mình cũng có thể làm món cá hun, không ngờ lá trà xanh thêm đường thành được món cá hun, chị dâu, tới đây, chị cũng ăn một miếng đi.”

“Ừ, cảm ơn!” Tiểu Trác vừa cẩn thận nhìn sắc mặt tái mét của Lãnh Vũ Hiên, vừa gắp cao đĩa, tránh dính phải nước bọt bắn tung tóe của tên lảm mồm đó.

“Lãnh Vũ Trách, cậu ma chết đói đầu thai à!” Cuối cùng, Lãnh Vũ Hiên không thể nhịn được, thành thật mà nói tài nghệ của Tiểu Trác thực sự không tồi, Lãnh Vũ Trách khoa trương ca ngợi, anh cũng miễn cưỡng phải nghe, chỉ là tên mồm heo này bận rộn, tay cũng không rời, còn một đĩa thận heo xào, nhìn đã thấy toàn bộ bị nó gắp hết rồi!

“Đừng có keo kiệt mà, ông anh! Ngày mai em phải về Anh rồi, lần sau vẫn chưa biết lúc nào mới có thể thưởng thức tài nghệ của chị dâu, anh ngày nào chẳng giữ tay nghề cao của chị dâu ở bên, giành gì với em chứ!”

Tranh luận, ăn cơm tối xong, Tiểu Trác hiền lành thu dọn bàn ăn, quan tâm bưng lên chút trà hoa quả cho hai người đàn ông trong phòng khách, sau đó biết điều nhường lại không gian cho hai thiếu gia nhà họ Lãnh.

“Ông anh à, em cảm thấy anh giống quân vương thời cổ, phi tần mang trà xong phải làm động tác cúi chào rút lui. Anh quá đáng với chị dâu rồi,” Lãnh Vũ Trách ra sức ăn dấm. (Jini: Đồ tham ăn, he he)

“Không liên quan tới cậu.” Lãnh Vũ Hiên thanh nhã uống ngụm trà hoa cúc, no quá, mùi vị của cơm bò bít tết thật ngon.

“Người phụ nữ như chị dâu không nhiều, đừng không quý trọng vận may của mình, quay đầu lại, lúc chị dâu đã rời xa anh, anh sẽ hối hận lại ưu điểm của chị dâu hàng ngày, oán hận mình không biết trân trọng

hạnh phúc, cuối cùng buồn rầu mà chết.”

“Đừng có quan tâm việc không liên quan tới mình.” Không để ý tới lời lẽ nhai của cậu em, anh tiếp tục đọc báo, người phụ nữ gốc nghèo này, nếu anh đuổi cô đi, cô cũng sẽ không đi. Đáng cười là cô còn vờ tha để lạt mềm buộc chặt nêu ra việc ly hôn với anh, còn mơ mộng hão huyền làm như vậy có thể đạt được ánh mắt thân thiện của anh.

“Em cũng chỉ nói đến vậy, anh tự suy nghĩ đi nhé. Tuy em nói rất nhiều lần, nhưng em vẫn phải nói lại lần nữa cho anh nghe, người có tình cảm mến mộ trong lòng tiếp xúc lâu sẽ phát hiện ra khuyết điểm của đối phương, bởi vì cả hai quá hy vọng đối phương hoàn mỹ; cũng vậy, người trong lòng chứa sự căm ghét tiếp xúc lâu cũng sẽ phát hiện ra ưu điểm của đối phương, bởi vì khuyết điểm của con người có hạn, đợi khi không tìm thấy khuyết điểm, chú ý chỉ còn là ưu điểm của đối phương, Đừng đợi tới khi không thể xoay chuyển mà dùng quãng đời còn lại của bản thân hồi tưởng ưu điểm của một người!”

Lãnh Vũ Trách ném những lời bị cậu nói tới như ra, rồi đứng lên rời phòng khách.

“Thần kinh!” Lãnh Vũ Hiên nói ngang quay đầu đi, có một góc trong tim bị dao động, anh đã nhìn thấy ưu điểm của Tiểu Trác, nhưng ưu điểm của cô ấy đã giấu tận sâu thẳm trong tim anh rồi ư? Không, anh không thể nhẹ tay, Tiểu gia nợ anh, không phải cái gọi là ưu điểm có thể xóa hết được!

* * *

18. Chương 17: Gió Đông Đến Rồi

Nhìn xuyên qua cửa sổ phòng ngủ, nhờ vào màu trắng bạc của bầu trời và sự êm dịu của ánh đèn, Tiểu Trác thưởng thức màu xanh mượt trong vườn tằm dưới Lãnh Trạch. Khóe miệng cô nở nụ cười, đêm xuân muộn lại mê hoặc người như vậy! Kết hôn với Lãnh Vũ Hiên được 1 năm rồi, trong thời gian đó cô “xỉu” tới chục lần; “Khóe không ra nước mắt” hàng trăm lần; bị mắng “vô số lần”, có thể nói vai diễn người phụ nữ bị ruồng bỏ rất sắc sảo. Ôi, không biết trước khi mùa xuân qua đi, cô có thể kết thúc cuộc hôn nhân sai lầm này không, để bản thân có thể có được một mùa xuân không ràng buộc!

Tiếng khởi động xe từ xa vọng lại thu hút ánh nhìn của cô, người chủ Lãnh gia lái chiếc Mec đã trở về rồi. Chú ý thấy bên cạnh ghế lái xe có một nhúm đồ lắt lự, Tiểu Trác bước tới cạnh bàn cầm điện thoại bấm số, “Anh, “gió đông” hình như đến gần rồi!” Cúp điện thoại cô phần khởi nở nụ cười nơi khóe miệng, nhanh bước khỏi phòng đi đón chồng cô – Lãnh Vũ Hiên.

Tới phòng khách tầng một, Tiểu Trác dừng chân. Chồng cô cùng với một cô gái trang điểm hợp thời trang ôm ôm ấp ấp bước tới trước mặt cô. Cô chỉ giữ nét mặt vô cảm trong một giây rồi trước khi Lãnh Vũ Hiên phát hiện ra, liền đổi sang vẻ con tim tan nát, đôi mắt không giọt lệ ai oán nhìn chồng mình và kẻ thứ ba diêm dúa lẻo lết, khiến người khách tưởng lầm cô đau khổ tới mức không khóc nổi.

“Trợ lý mới của tôi – Mary tới nay ở đây!” Anh cười quái đản với người vợ bị đánh một đòn nặng trước mặt, rất mãn nguyện thưởng thức vẻ con tim tan nát của cô.

“Hi, chào buổi tối!” Mary – loại bạch tuộc dán vào người Lãnh Vũ Hiên khiêu khích vị Lãnh phu nhân “đau khổ tột cùng.”

“Đừng ngăn ra! Đi gọi bác Lưu chuẩn bị bữa tối!” Anh thân mật ôm Mary, không thèm quan tâm, rít nhỏ với Tiểu Trác đang đứng trong phòng khách.

Cắn chặt môi tới trắng bệch, cô cụp mí mắt xuống run nhè nhẹ đi ra phòng bếp.

“Tối nay bác chuẩn bị phòng khách, Mary muốn ở đây với tôi!” Hình như cảm thấy chiếc lá rơi xuống trong gió mưa chịu đựng sự dày vò vẫn chưa đủ, anh còn cố tình chặt một nhát dao xuống tim cô.

“Thiếu gia, sao cậu có thể đối xử với phu nhân như vậy?” Bà Lưu từ trong phòng bếp chạy ra nâng Tiểu Trác ngã xuống dưới đất lên.

“Cháu mới là chủ nơi này, bác hãy chuẩn bị bữa tối cho cháu.” Lãnh Vũ Hiên trợn nhìn Tiểu Trác mặt trắng bệch, “Cô đang giả bệnh cho ai xem? Cút vào phòng cho tôi!”

“Xin lỗi.” Cô yếu đuối gỡ sự dịu dẽ của bà Lưu, “Cháu không sao, bác Lưu.” Cô cúp mí mắt xuống gật nhẹ đầu với bà Lưu, quay người lên lầu.

“Tôi đỡ cô, phu nhân!” Bà Lưu vội vàng quan tâm nói, bà thực sự bất bình thay cho phu nhân.

“Bác Lưu, rót trà. Cháu không muốn khách của cháu chịu sự lạnh nhạt!” Anh cố tình không cho bà Lưu có cơ hội an ủi trái tim Tiểu Trác nhỏ máu.

“Bác Lưu, không cần đâu.” Bà Lưu đang định nổi giận, Tiểu Trác vội vàng lên tiếng ngăn cản, “để cháu tự mình về phòng yên tĩnh một chút.” Cô cố gắng nặn ra nụ cười để bà Lưu yên tâm, sau đó thất tha thất thểu vịn cầu thang lên phòng.

“Hiên, cô ấy đi rồi. Anh đừng giận nữa.” Mary nũng nịu xoa ngực Lãnh Vũ Hiên.

“Có em ở đây, anh đâu có rảnh mà tức giận với người phụ nữ khác?” Anh cố ý nâng cao giọng, thơn lên môi Mary.

Anh mãi nguyên nhìn bóng dáng lay động trên cầu thang, tàn khốc thưởng thức vết thương chảy máu đầm đìa của cô. Đột nhiên nụ cười trên khóe miệng anh cứng lại, bởi vì bóng dáng lay động đó lại chậm chậm quay đầu lại đồng thời nhướn đôi mí mắt bình thường vẫn cụp xuống cười thê thảm với anh, “Ngủ ngon!” Đợi anh hoàn hồn lại, bóng dáng đó đã sớm mất hút. Hơi sững một chút, anh đặc biệt không để ý phía sau nụ cười đó, tiếp tục hưởng thụ cảm giác thắng lợi đầm máu.

“ “gió đông” thực sự tới rồi!” Vào tới phòng, Tiểu Trác ấn cùng một dãy số, trong ngữ khí có sự hưng phấn không nén được.

* * *

19. Chương 18: Toại Nguyện

“Thiếu gia, không xong rồi!” 9 giờ tối, bà Lưu ra sức đập cửa phòng ngủ.

“Có việc gì?” Lãnh Vũ Hiên vô cùng khó chịu mở cửa, nhưng đối diện với bà nhũ mẫu nuôi anh từ nhỏ tới lớn, anh không thể không giảm ngữ khí.

“Bạn đại học ở Đài Loan của phu nhân gọi điện muốn mời cô ấy tuần sau đi Đài Loan tham gia buổi họp mặt các sinh viên của trường!” Bà Lưu vẻ mặt lo lắng.

“Vậy thì nói cho cô ấy!” Lãnh Vũ Hiên buồn tẻ ngáp một cái.

“Nhưng tôi gõ cửa hơn chục phút mà phu nhân vẫn không lên tiếng. Sau đó, tôi lấy chìa khóa mở cửa phát hiện cửa bị khóa trái!” Bà Lưu lo lắng phát khóc, “Thiếu gia, phu nhân có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Bác đừng khóc. Cháu sẽ đi phá cửa, được chưa!” Anh thực sự sợ bà Lưu, đều trách người phụ nữ phiền phức kia! Anh quay đầu dặn dò một tiếng với Mary đang nũng nịu ngồi trên giường nhìn anh, rồi theo bà Lưu qua phòng Tiểu Trác.

“Phu nhân! Phu nhân! Sao cô ngốc thế!” Cửa bị đập ra, bà Lưu nhào về phía Tiểu Trác bình thản nằm trên giường, môi xanh mét, trên tủ đầu giường đặt lọ thuốc an thần đã rỗng, sự thật rõ ràng Tiểu Trác uống thuốc tự tử, “Thiếu gia, phu nhân tự sát rồi! Cậu mau cứu cô ấy đi, nhanh cứu cô ấy đi!” Bà Lưu nước mắt như mưa lay động Lãnh Vũ Hiên đang sững người một bên. Phu nhân đáng thương, vì ân oán của thế hệ trước mà bị thiếu gia dày vò tới tự sát, bà thực sự sợ phu nhân giống như lão phu nhân năm đó.....

“Gọi điện bệnh viện Thánh Hòa, kêu bọn họ chuẩn bị cấp cứu một phụ nữ dùng thuốc tự sát!” Có lẽ bị bà Lưu lay tỉnh, anh không còn đứng ngẩn vô cảm ở trước cửa nữa, một bước dài tới trước giường ôm Tiểu Trác hôn mê bất tỉnh lên rồi chạy xuống gara tầng dưới lái xe đi.

“Đây là chiếc xe thứ mấy rồi?” Bản thân anh cũng không nhớ rõ. Anh chỉ biết liên tục tăng tốc độ trên đường, liên tục vượt các xe khác. “Cô ấy có thể có chuyện không?” Nhìn xuyên qua gương hậu, anh lặng lẽ nhìn Tiểu Trác ghé sau được ôm bởi bà Lưu. Cô luôn luôn dịu dàng như một con cừu non, cho dù anh áp bức và lăng nhục cô thế nào, cô đều lặng lẽ chịu đựng. Anh tuyệt đối không ngờ cô nhẫn nhục chịu đựng

như vậy cuối cùng lại lựa chọn tự sát. Hóa ra, người dịu dàng hơn nữa cũng có thể phản kháng, chỉ là cách phản kháng của cô rõ ràng so với người khác im hơi lặng tiếng hơn nhưng kiên quyết lạ thường.

Cuối cùng tới bệnh viện, sau khi cấp cứu khoảng 1 tiếng, vẻ mặt bác sĩ mệt mỏi đã rời bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

“Bác sĩ, phu nhân nhà chúng tôi thế nào rồi?” Bà Lưu lo lắng nắm cánh tay bác sĩ hỏi.

“Đừng như vậy, bác Lưu.” Lãnh Vũ Hiên ôm bà Lưu kích động thái quá, hết sức lo đi cảm giác bất an trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Bác sĩ, vợ tôi bây giờ thế nào rồi?”

“Người bệnh sau khi rửa ruột sẽ qua cơn nguy hiểm.” Vị bác sĩ trung niên nói: “Nhưng tình hình không lạc quan, chúng tôi sẽ điều y tá chăm sóc cô ấy.”

“Vậy mấy tiếng nữa cô ấy có thể tỉnh lại?” Lãnh Vũ Hiên hỏi.

“Khoảng 1 tiếng sau.”

“Chúng tôi có thể thăm cô ấy không?” Bà Lưu ngăn nước mắt hỏi.

“Có thể, nhưng đừng kích động cô ấy.”

Trong phòng bệnh

“uhm ——” Tiểu Trác nằm trên giường bệnh rên thành tiếng: “Bác Lưu.” Cô cố gắng mở mí mắt nặng trĩu nhìn rõ người phụ nữ đầy nước mắt ngồi cạnh giường bệnh.

“Cô tỉnh rồi, phu nhân! Tốt quá rồi! Bác sĩ, phu nhân nhà tôi tỉnh rồi! Bác sĩ——” Bà Lưu vui mừng nắm tay Tiểu Trác gọi to bác sĩ.

Lãnh Vũ Hiên đứng một bên lại biểu hiện bình tĩnh lý trí hơn nhiều. Anh bước tới giường bệnh ấn nút gọi, quả nhiên, không đầy 30 giây bác sĩ phụ trách liền mang theo y tá tới phòng bệnh kiểm tra cho Tiểu Trác.

Sau khi khẳng định Tiểu Trác đã hết nguy hiểm, bác sĩ dặn dò vài câu kiêng kị của bệnh nhân liền rời đi cùng y tá.

“Bác Lưu, bác về nhà làm ít đồ ăn mang tới đây.” Lãnh Vũ Hiên dặn dò bà Lưu đang ở cạnh Tiểu Trác.

“Điều này——” Sợ phu nhân lại bị ăn hiếp, bà Lưu vốn dĩ không muốn rời đi, nhưng nhìn phu nhân cười gật đầu với bà, bà Lưu đành miễn cưỡng rời, “Vâng, thiếu gia.”

“Rốt cục cô muốn làm gì?” Lãnh Vũ Hiên đứng cạnh giường rít nhỏ. Anh không thể tưởng tượng nổi nếu bà Lưu không kịp thời phát hiện Tiểu Trác tự sát thì tình hình bây giờ sẽ thế nào! Từ khi nào cô bắt đầu vì rồi bỏ anh, cô thà chọn cái chết?

Tiểu Trác không lên tiếng, chỉ yên lặng cúp mí mắt xuống.

“Chống đối không nói à? Cô muốn chứng minh gì với tôi?” Nhìn Tiểu Trác vẫn không có ý trả lời, anh phần nộ khom lưng nâng cằm cô, “Cô đang thể hiện bất mãn, hay là bị thuốc an thần làm hỏng hệ thống ngôn ngữ rồi!”

Chịu đựng cơn đau, Tiểu Trác vẫn cúp mí lặng lẽ không nói.

“Chết tiệt!” Để đề phòng làm vỡ cằm Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên thả lỏng tay ra sức đấm một cái lên tường, “ngày mai tôi sẽ gửi giấy ly hôn tới cho cô, chúng ta lập tức ly hôn! Tốt nhất cô đừng chơi trò tự sát ngu xuẩn nữa!”

“Ầm——” Cửa phòng bệnh bị đập một cách dữ tợn.

“Sáng ngày kia, gặp tại sân bay!” Nhìn Lãnh Vũ Hiên rời đi, Tiểu Trác cầm di động gọi điện, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa: “Kẻ thù muốn ly hôn với mình rồi!”

* * *

20. Chương 19: Đơn Ly Hôn Bị Xé Bỏ.

Sáng ngày hôm sau

“Bác Lưu, Tiểu Trác trở về chưa?” Lãnh Vũ Hiên vừa vào cửa đã lo lắng hỏi bà Lưu đang làm cơm.

“Chưa.” Bà Lưu bình tĩnh trả lời, tiếp tục khuấy nước đường trong nồi.

“Người đàn bà chết tiết này, lại dám chơi trò mất tích với cháu!” Lãnh Vũ Hiên nổi cáu đập một cái lên bàn ăn, lập tức cảm thấy có gì không đúng, “Bác Lưu, bác biết cô ấy đi đâu, đúng không? Bằng không khi biết cô ấy mất tích, bác sẽ không bình tĩnh như vậy.”

“Tôi không biết phu nhân đi đâu, thiếu gia.” Bà Lưu nói thật lòng, “nhưng tôi biết cô ấy đi rồi, một tiếng trước cô ấy tới lấy hành lý đồng thời tạm biệt tôi.”

“Tạm biệt!? Cô ấy đi đâu rồi?” Lãnh Vũ Hiên nổi nóng hỏi.

“Không biết, tôi cũng không muốn biết. Vẫn còn chưa đủ à, thiếu gia?”

“Bác nói gì?” Lãnh Vũ Hiên trợn mắt nhìn bà Lưu.

“Cô ấy còn chưa sinh ra khi lão phu nhân chết, cô ấy và thiếu gia đều là người bị hại như nhau!” Bà Lưu trợn mắt nhìn lại, “Không, người thực sự bị hại chỉ có mình cô ấy! Cô ấy giống như cây cỏ dại nhỏ không được giúp đỡ, bị cậu hủy hoại, dày vò. Từ khi cô ấy được gả vào Lãnh gia thì đã trao gửi mọi thứ của bản thân cho cậu, nhưng cậu lại đem tất cả thù hận và căm giận trút lên cô ấy, thậm chí còn ép cô ấy đến mức tự sát. Lẽ nào cậu thực sự muốn Lãnh gia lại có thêm một người nữa chết vì tự sát, cậu mới mãn nguyện ư?”

”Đừng cho rằng bác nuôi tôi lớn thì có thể la hét đối với tôi!” Lãnh Vũ Hiên then quá hóa giận hét to với bà Lưu.

“Thiếu gia, thực ra trong lòng cậu rõ nhất, phu nhân là người con gái lương thiện, việc sai cha cô ấy làm không liên quan chút nào tới cô ấy, cậu hà tất che giấu lương tâm mình tùy ý tổn thương người con gái tốt chứ?”

”Lẽ nào thù của cha mẹ cháu như thế là bỏ ư?” Lãnh Vũ Hiên hai tay ôm đầu bắn khoản hỏi.

“Thiếu gia, lão gia và lão phu nhân đã qua đời bao năm, ân oán này cũng nên hóa giải rồi. Hơn nữa cậu lại khiến phu nhân chịu bao nhiêu cực khổ, Tiểu gia không nợ chúng ta cái gì nữa. Đây là đơn ly hôn của phu nhân gửi tới, cô ấy đã ký tên. Bỏ qua cho cô ấy, cũng là bỏ qua cho bản thân!”

Bà Lưu ôm nhẹ Lãnh Vũ Hiên an ủi. Ôi, đứa trẻ đáng thương, bà hiểu nỗi thù hận và đau khổ trong lòng anh rõ hơn ai hết.

Một tuần đã trôi qua, cô ngốc Tiểu Trác đó vẫn không có chút tin tức nào. Người nhà Tiểu gia chỉ nói Tiểu Trác dừng ở Đài Loan một ngày rồi ra nước ngoài cho khuây khỏa. Mà tổ thám tử được phái đi cũng chỉ điều tra được Tiểu Trác đi Pháp, cụ thể dừng chân chỗ nào thì không điều tra ra. Lẽ nào cô biến mất không dấu vết!? Lãnh Vũ Hiên nổi nóng tháo lỏng cà vạt, đơn ly hôn với chữ ký tên Tiểu Trác trên bàn làm việc thật chướng mắt! Người phụ nữ ngốc nghếch đó lại không cần một đồng tiền phí phụng dưỡng từ anh, điều này quả là ra oai! Công ty của lão già Tiểu sắp chết, trời biết cô con gái nhà giàu gốc đó sau này sống dựa vào cái gì. Anh bấm dãy số quen thuộc: “Bác Lưu, đưa cháu thông tin liên lạc với Tiểu Trác!”

“Thiếu gia, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không có thông tin liên lạc của phu nhân, hãy để mọi việc qua đi, đừng quấy rầy cuộc sống của cô ấy nữa.” Giọng bà Lưu tràn ngập sự miễn cưỡng, bà không hiểu sao thiếu gia còn khẳng khái không thể bỏ qua cho Tiểu Trác.

“Cháu tìm cô ấy là để đưa cô ấy phí phụng dưỡng! Tiểu Thiên Hào bất cứ lúc nào cũng có thể phá sản, đại tiểu thư cái gì cũng không biết đó sớm muộn cũng để bản thân chết đói!”

“Điều này cậu không cần lo lắng, phu nhân không giống đại tiểu thư sống trong nhung lụa, cô ấy luôn rất tiết kiệm, cũng rất giỏi giang, nếu phải gánh vác kế sinh nhai của cả nhà cũng không khó với cô ấy.”

“Được rồi! Tới lúc cô ấy tinh thần sa sút đến cầu cứu cháu, bác đừng nói giúp.” Anh cúp máy, tức giận bất bình, thật không biết sao bà Lưu lại coi trọng người phụ nữ gốc gác đó chứ!”

“Tổng giám đốc, cơm trưa của ngài.” Trợ lý thư ký ngọt ngào đáng yêu cung kính mang tới một hộp cơm thịt bò bít tết, “2 giờ chiều ngày có một cuộc họp.”

“Biết rồi, ra ngoài đi.” Lãnh Vũ Hiên mệt mỏi mở hộp cơm, chỉ ăn một miếng rồi nhả mỳ buông dưa xuống, khó ăn chết đi được! Anh bất giác nhớ tới tay nghề của Tiểu Trác, người phụ nữ gốc gác đó thực sự rất biết nấu ăn, thậm chí tới tận bây giờ anh vẫn còn thường nhớ tới hương vị các món ăn trên bàn đó.

Có lẽ những thứ như lời bà Lưu nói, cô thực sự rất giỏi, trước đây cô không chỉ một lần đảm nhiệm vị trí thư ký cho anh khi anh về nhà làm việc, có lúc đến bản thân anh cũng không thể không công nhận cô rất đặc biệt, rất tiết kiệm, rất giỏi. Nhưng tại sao anh luôn cảm thấy mình không nhìn thấu cô? Nhiều lúc cô dường như đeo mạng che mặt, dường như cố ý giả vờ bộ dạng yếu đuối nghe theo để phối hợp với sự khoa trương hống hách của anh...

Anh chìm vào suy nghĩ. Lời cậu em họ Lãnh Vũ Trách lại lần nữa lóe lên trong đầu, anh bây giờ đang làm gì, đang nhớ ưu điểm của Tiểu Trác ư!? Thật là hoang đường!

Tại sao anh nhớ tới ưu điểm của người phụ nữ gốc gác đó chứ? Sao anh phải theo ý người phụ nữ gốc gác đó ngoan ngoãn nêu ra ly hôn! Phải biết anh mới là chủ nợ! Không cần biết thế nào anh đều phải gặp cô một lần nữa, anh không thể ký tên lên đơn ly hôn như vậy! Cô là vật thể chấp mà Tiểu Thiên Hào trả nợ cho Lãnh Vũ Hiên, cô không có quyền biến mất vô trách nhiệm như thế! Xé rách “Đơn ly hôn” chương mắt trên bàn, anh tức giận nghĩ: “Cô cố cầu nguyện thượng đế đi, đừng để tôi tìm thấy cô, Tiểu Trác!”

* * *

21. Chương 20: Trở Về Đài Loan

“Chúc mừng em, anh vừa cứu được tiểu công chúa thoát khỏi pháo đài gian ác!” Mark phấn khởi bước vào trong sân bay ôm Tiểu Trác.

“Cảm ơn anh, chàng kỵ sĩ đẹp trai cứu công chúa ra khỏi pháo đài!” Tiểu Trác cười, kéo cánh tay Mark, “Mấy giờ bay?”

“Còn một tiếng nữa mới bay.” Mark đón lấy hành lý của Tiểu Trác, cùng Tiểu Trác sánh vai bước vào phòng chờ, “Đầu còn đau không?”

“Không, em chỉ uống có 2 viên thuốc an thần, chẳng phải một lọ.”

Thực ra, cái gọi là đau thương quá tới nỗi uống thuốc tự sát chẳng qua là trò bịp bợm mà Tiểu Trác, Mark và Tần Như bố trí. Mark phụ trách “lót sẵn đường” trong ba bệnh viện gần Lãnh Trạch nhất; Tiểu Trác thì phụ trách tìm kiếm thời cơ, mượn gió bẻ măng, tạo ra việc giả nuốt thuốc an thần tự sát; còn nhiệm vụ của Tần Như đơn giản nhất, nhận được thông báo của Tiểu Trác, cô ấy chỉ cần lấy thân phận bạn cùng trường gọi điện mời cô tham dự họp trường là được. Để trông giống như thật, Tiểu Trác còn đặc biệt bôi thêm chút son môi màu tái xám đồng thời uống 2 viên an thần. Như vậy không chỉ có thể tăng hiệu quả tự sát, trong trường hợp xảy ra sơ suất lúc bệnh viện kiểm tra ra cô không hề tự sát sẽ ngụy biện với Lãnh Vũ Hiên là tâm trạng không tốt, uống 2 viên an thần để nhanh ngủ hơn mà thôi.

Rõ ràng, Lãnh Vũ Hiên đã trúng kế, Tiểu Trác thành công trong việc khiến Lãnh Vũ Hiên chủ động ly hôn với cô, ít nhất đúng như cô muốn.

Ngay sau đó, Mark và Tiểu Trác tràn ngập niềm vui chiến thắng bay từ Hồng Kông sang Đài Loan.

“Trác Trác!” Đi kèm với tiếng hét lạnh lạnh, Tần Như ra sân bay đón Tiểu Trác, ôm chặt cô vào lòng.

“Này, cô thối chết em gái tôi rồi!” Mark kịp thời kéo Tiểu Trác ra khỏi hai cánh tay Tần Như.

“Khụ khụ” Tiểu Trác phải hít thở chút không khí trong lành, phát ho cả lên, “Bồ thối chết mình rồi.”

“Cần anh phải lo đấy!” Tần Như hung dữ trợn mắt nhìn Mark cao hơn cô hẳn cái đầu, tiếp tục cười rộng ngoác kéo hai tay Tiểu Trác nũng nịu, “mọi người nhớ bồ quá đi! Bồ là đứa không có lương tâm, lừa mình nói rất nhanh sẽ trở về, kết quả là vừa đi đã tròn một năm...”

“Dừng, trọng điểm là gì?” Tiểu Trác vội vàng dùng tay bịt kín miệng cô, theo kinh nghiệm của cô, tất cả những điều Tiểu Như nói lúc này đều vì khiến cô đồng ý yêu cầu cuối cùng của cô ấy.

“Mình muốn bồ cho mình nghỉ phép nửa tháng, ngoài ra mình còn muốn bồ cùng mình đi suối nước khoáng nóng Nhật Bản, đi Hawaii tắm nắng.... còn chuyện quan trọng nhất là bồ phải giữ đúng lời thề của bồ, từ sau vĩnh viễn không được bỏ lại một mình mình đấy!”

“Dừng, để cho tôi nhắc nhở —— Tần tiểu thư, gia tộc Blank sẽ không cho phép người trong gia đình kết hôn với người đồng tính.” Mark xấu xa ngắt lời Tần Như, sao anh càng nghe càng giống như yêu cầu của bà xã với ông xã chứ?

“Mark chết tiệt, lại chê cười thực nữ như vậy, thật là mất mặt quý ông nước Anh.”

“Tôi thấy cô khá giống nữ “rau”* (đồng âm với từ “thực”), loại ớt đỏ!” Gương mặt John Locke*(nhà triết học người Anh) kiêu căng: xem, ai nói trình độ tiếng Hán của tôi tệ, đến từ đồng âm đều phân biệt rõ ràng.

“Anh nói cái gì?” Tần Như trợn mắt hạnh nhân, cái trình độ ngu ngôn ngữ này lúc nào nâng cao lên được đây?

“Tôi nói cô là ớt nhỏ!”

“Được, đủ gan thì anh đừng có chạy!”

“Chân dài trên người tôi, tại sao tôi không chạy?”

“Này, hai người đừng cãi nhau nữa, đây là sân bay!” Tiểu Trác kéo hai túi hành lý hết sức đuổi theo hai người cãi lộn cả quãng đường trước mặt, “lại để mình tôi cầm hai túi hành lý, đừng khiến tôi đuổi theo hai người nữa!”

Ba người trẻ tuổi vui đùa ầm ĩ thành một nhóm như vậy.

* * *

22. Chương 21: Cho Mượn Anh Họ

Công ty thời trang Roland-Andy, chi nhánh Đài Loan.

“Đây là báo biểu thành tích kinh doanh một năm trở lại đây của công ty.” Mark đưa một chồng giấy tờ cho Tiểu Trác.

“Đây là vài mục kế hoạch công ty trước mắt đang tiến hành.” Tần Như cũng đưa lên một chồng giấy tờ.

“Mình phải nói gì đây? Là cảm ơn hay thật may mắn khi quen biết hai người?” Tiểu Trác cảm động nói. Một năm trở lại đây, Tần Như vì cô mà làm thêm ngày đêm, Mark vì cô mà gác lại công việc dạy học ở Anh quốc, ở lại Đài Loan hơn nửa năm giúp cô sắp xếp việc công ty. Roland-Andy có thể có quy mô ngày hôm nay đều dựa vào sự dốc sức của họ, “Mình nên thể hiện sự cảm ơn của mình thế nào đây?”

“Trở về Anh với anh!”

“Cho mình nghỉ 2 tuần.”

Mark và Tần Như đồng thanh lên tiếng yêu cầu.

“Yêu cầu rất hợp lý! Có điều,” Tiểu Trác vờ khó xử xua xua tay, “Mình về Anh trước rồi tới kỳ nghỉ của Tiểu Như, hay cho cho Tiểu Như nghỉ trước rồi mới về Anh đây?”

“Về Anh trước!”

“Cho mình nghỉ trước!”

“Oa, hai người thật ngằm hiểu ý nhau!” Tiểu Trác tinh nghịch chớp chớp mắt, “Mình nên nghe ai đây?”

“Anh!”

“Mình!”

Hai người lại cùng đồng thanh giành trả lời.

“Tiểu Trác, mình biết bồ rất muốn về Anh gặp ông ngoại, nhưng bồ cũng biết giao ước của mình và gia đình. Nếu lần này mình lại không về một chuyến, chẳng chờ bồ từ Anh trở về, mình đã bị cha gả đi rồi! Cho mình nghỉ trước đi, được không? Nếu không, cho mình 1 tuần, một tuần cũng được!” Tần Như vẻ mặt khẩn cầu. Nếu không tranh thủ về, nói không chừng mẹ cô sẽ giúp cô làm luôn giấy đăng ký kết hôn sau đó thông báo cô về nhà báai thiên địa.

“Cô và cha mẹ có giao ước gì? Lẽ nào chuyện kết hôn của cô không phải do cô làm chủ ư?” Mark bối rối hỏi, sau đó anh cứ như phát hiện ra đại lục mới, anh reo to: “Cô chính là con dâu nuôi từ nhỏ trong ‘truyền thuyết’, cha mẹ cô thực ra là cha mẹ chồng.”

“Có thể nói cho mình biết giáo viên tiếng trung của anh họ bồ là ai không? Mình thực sự báai phục anh ta có thể làm cho một ‘thể hỗn hợp trung tây’ hiểu sâu sắc lịch sử Trung Quốc như vậy.” Tần Như chớp mắt khinh khỉnh, tai thường bị độc hại bởi “trình độ tiếng trung” của “loại phương tây” này, cô thực sự chán chả buồn chăm bấn anh ta nữa.

“Quá lời, quá lời, mẹ tôi không phải giáo viên tiếng trung, chỉ là một cô gái phương đông tốt bụng họ là ....” Mark mắc cỡ gãi gãi đầu, hiếm khi người giỏi tiếng trung nhất gia tộc Blank được người khác khen ngợi.

“Thôi xin, ‘con dâu từ nhỏ’? Anh tưởng rằng bây giờ là đế quốc Đại Thanh à?” Cái tên anh họ này, chỉ nghe phát âm còn có thể khiến người khác tưởng rằng trình độ tiếng trung của anh ta cỡ trung bình trở lên, nhưng vừa đề cập tới điển cố lịch sử thì — ôi — không nhắc tới thì thôi, không thể bỏ qua người đó. “Tiểu Như từng giao ước với cha mẹ,” Tiểu Trác thử giải thích cho Mark — “người nửa mù chữ”: “Nếu sau khi tròn 26 tuổi mà cô ấy chưa có đối tượng kết hôn phù hợp, thì trong 3 tháng sẽ phải lấy người mà cha mẹ cô ấy chọn.”

“Trời ạ! Một giao ước ‘bán con gái cầu vinh’!”

“Mark Blank!”

“Đừng để ý tới anh ấy! Anh ấy chỉ hình dung giao ước của nhà bồ rất kỳ lạ thôi.” Tiểu Trác vội vàng thay anh họ thanh minh trước khi Tần Như nổi giận, “Anh, nói chuyện bình thường là được rồi, đừng dùng thành ngữ nữa!”

“Anh đang quan tâm cô ấy mà!” Mark bất mãn cãi lại.

“Quá tốt rồi, vậy mời anh quan tâm tôi hơn chút nữa, để Trác Trác cho tôi nghỉ phép trước rồi mới về Anh.”

“Vậy, sao được!?” Mark trịnh trọng lắc đầu nói: “Ngạn ngữ Trung Quốc có câu ‘Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo’, sao tôi có thể vì quần áo mà không chăm lo tay chân chứ? Huống hồ lại vì bộ quần áo không phải của tôi khiến cho cha của cha (= ông) của mấy anh em chúng tôi đợi thêm 1 tuần nữa?”

“Mark Blank, anh nói ai là quần áo!?” Tần Như chỉ Mark hét to, cái tốt không học, chỉ học những từ láo toét của chủ nghĩa trọng nam khinh nữ.

“Đừng tức giận, đừng tức giận. Anh ấy chỉ muốn diễn đạt rằng ông nội quan trọng hơn bạn bè chút thôi.” Tiểu Trác vội vàng vỗ về Tần Như bị chọc tức lần nữa, “Anh, anh không hiểu thì đứng nói lung tung...” Cô tròn mắt nhìn thủ phạm, đột nhiên trong đầu lóe lên một vầng sáng, cô nhìn Mark giày da kiểu tây, anh tuấn, phóng khoáng với ý đồ không tốt đẹp gì: “Này, Tiểu Như, bồ cảm thấy anh mình thế nào?”

“Ý của bồ là.....” Mắt Tần Như cũng sáng lên, “Ừ, không tồi! khôi ngô, phóng khoáng, sáng sủa phi phạm.....” Cô vừa xoa cằm đánh giá Mark, cùng Tiểu Trác có ý đồ không tốt đẹp gì, vừa gật đầu khen ngợi.

“Đừng lại! Còn phóng khoáng, cao to uy vũ, dũng mãnh! Bồ nhìn trong anh tuấn không mất đi sự cương nghị, trong khôi ngô nhìn thấu sự nhả nhặn!” Tiểu Trác không khách khí vỗ ngực cao to vạm vỡ của Mark,

“xem, dáng người này, tướng mạo này, lại thêm hai lần học vị tiến sĩ, đây mới là ‘tài mạo song toàn’ ‘trong truyền thuyết’! Bố Tần, mẹ Tần chắc chắn vừa ý!”

“Cái này sao được chứ?” Tần Như vẻ mặt đầy sự tính toán khách sáo nói. Bố mẹ luôn rất thích Trác Trác, mượn anh họ cô làm bạn trai chắc chắn rất dễ lừa bịp được.

“Đừng khách sáo!” Tiểu Trác thoải mái ôm Tần Như, “Chị em như chân tay, anh trai như quần áo, mọi người là bạn bè, bỏ phải nhận đi!”

“Vậy mình không khách khí nữa!”

“Còn khách khí gì với mình!”

“Xin hỏi hai người đang quá khen ngợi anh à?” Hoàn toàn không biết mình bị bán đứng, Mark ngốc nghếch hỏi. Bọn họ vừa nói những từ hình như đều là ca tụng đàn ông!

* * *

23. Chương 22: “tình Hình Chiến Sự” Vô Cùng Oanh Liệt

Phòng khách Tần gia, Đài Nam

“Đương nhiên là thật rồi! Như bố mình toàn thua cờ tướng, tìm kiếm nửa đời cuối cùng gặp người còn tệ hơn cả ông ấy, há có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này!” Tần Như ôm điện thoại cuộn tròn trên ghế sofa cười ngặt nghẽo.

“Vậy ông anh mình há không phải bị thăm rồi ư?” Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Trác cũng vui tới nỗi suýt phun ra miếng táo trong miệng.

“Hơn ý chứ! May mà nhà mình không có kiếm đạo * (Kiếm Nhật), nếu không thì mình thực sự lo anh ta sẽ nghĩ không ra!”

“Vậy ấn tượng di Tần đối với anh mình thế nào?”

“Vốn dĩ mẹ rất miễn cảm đối với ‘thể loại hỗn hợp trung tây’ của anh bồ, nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy Mark ẩn giấu gen bạo lực của liên quân 8 nước. Nhưng từ khi nghe nói anh ấy là anh họ bồ ‘đánh rơi’ ở ngoài thì thái độ rõ ràng tốt hơn. Thêm nữa, mỗi lần Mark đều ăn như hổ đói, lại khen không ngớt lời món ăn, điểm tâm của mẹ, mẹ mình bây giờ là mẹ vợ nhìn con rể —— càng ngày càng thuận mắt!” Cô thực không hiểu, Mark làm bộ làm tịch, hay là kiên thức nông cạn, mà tài nghệ đó của mẹ cũng khiến anh ta khâm phục như thế, ngày nào mẹ vất vả tự mình vào bếp, anh ta còn không thể ba dập chín bái* (lễ cưới cổ xưa phải tam bái) với cô à!

“Xem ra lần này giấu diếm được rồi, mối nguy của bồ được giải trừ .....”

“Xuyt—— ‘Napoléon’ đến rồi, lần sau nói tiếp nhé! Còn nữa, theo tình hình chiến sự này, ngày kia mình có thể trả anh ta lại cho bồ, Bye!” Tần Như nhanh chóng đặt điện thoại đang ôm trong lòng xuống bàn, vẻ mặt nịnh bợ nhìn Mark từ sân bước vào.

“Đang gọi điện thoại à?” Thông hai vai, Mark mặt ủ mày chau ngồi cạnh Tần Như.

“Hi hi, một người bạn.” Tần Như nói mơ hồ.

“Không phải Trác Trác chứ?” Mark nhìn Tần Như, trong đôi mắt xanh bối rối lộ ra chút tình anh.

“Sao có thể? Em đã đồng ý với anh sẽ giữ kín như bưng việc anh thua cờ mà!” Rõ ràng, kỹ xảo diễn của cô đã không phân cao thấp với Tiểu Trác rồi.

“Bỏ đi, dù sao anh cũng bận khoản gì....”

“Này,” Tần Như lấy tay chọc chọc Mark, “Anh không sao chứ?” Nghe vật thể to lớn như vậy mà phát ra giọng nói thê lương đến thế, Tần Như bất giác lo lắng, bố chắc sẽ không làm tổn thương lòng tự trọng của người ta mới mức quá nghiêm trọng chứ!

“Anh có phải là ‘cái sọt nước cờ dở’ hồng hét không?” Anh nhìn Tần Như, đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập sự bất lực.

“Không phải, không phải. Anh chỉ chưa học qua cờ vây thôi!” Tần Như vội an ủi vật thể to lớn khổng lồ chịu tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần kia.

“Nhưng bác Tần mỗi ngày đều chăm chỉ dạy anh!” Lẽ nào ông bà cụ nhà bác ấy là cao nhân thế ngoại trong truyền thuyết, vì thể bản thân cho dù nỗ lực thế nào cũng không thắng nổi vị thánh cờ này?

“Bỏ đi, anh đừng để ý ông ấy!” Tần Như xua xua tay, nói ra sự thật trong vòng trăm dặm đều công nhận, “Bố em là người ‘mù cờ’ nổi tiếng, em lớn từng này rồi mà chưa bao giờ thấy ông ấy từng thắng nổi một ai, người ta tặng ông biệt hiệu ‘phùng kỳ tất bại’* (Gặp cờ chắc chắn thua), ông ấy sao dạy ra nổi đồ đệ giỏi chứ!”

“Em an ủi anh vậy đấy à?” Anh chớp chớp đôi mắt xanh thăm, hóa ra bác Tần ván nào cũng chắc chắn thua, mà mình lại ván nào đều thua bởi bác Tần – phùng kỳ tất bại.

“hì hì....” Cô thẹn thùng gãi gãi đầu, “Đừng nói chuyện này nữa, em dẫn anh đi ăn đồ ăn hun nóng trên bàn sắt* đền bù, được không?”

* Đồ ăn hun nóng trên bàn sắt (bắt nguồn từ cách ăn ở Tây Ban Nha, hun nóng thịt, rau trên bàn sắt trải dài)

* * *

24. Chương 23: Nước Mắt Mẹ Tú Trung

Quán café JB, Đài Bắc

“Xin lỗi, chúng ta đã hại con.” Dư Tú Trung lo lắng nhìn Tiểu Trắc, trong mắt tràn ngập sự áy náy.

“Sao mẹ nói vậy?” Từ khi đến Tiểu gia cô đã gọi Dư Tú Trung như vậy, “Điều này không liên quan tới hai người, tất cả đều do con tự nguyện.”

“Vì Tiểu gia con đã hy sinh quá nhiều rồi! Nếu ban đầu mẹ không đi Mỹ thăm Kỳ Kỳ thì sẽ không....”

“Đừng như vậy, mẹ.” Cô nắm tay Dư Tú Trung, dịu dàng lau nước mắt giúp bà, “Còn nhớ khi con mới đến Tiểu gia, mẹ thường nắm tay con nói ‘Từ hôm nay mẹ chính là mẹ của con, con chính là con ruột của mẹ, chúng ta là mẹ con, không phải ư?’”

“Con của ta, mẹ có lỗi với con!” Sự thấu hiểu suy nghĩ người khác của Tiểu Trắc ngược lại khiến Dư Tú Trung càng day dứt sâu sắc, không nén được bật khóc.

“Mẹ, mẹ không có lỗi với con. Lãnh Vũ Hiên chưa làm con tổn thương, ngược lại là con lừa anh ta suốt, huống hồ con còn lấy về Roland, mẹ không cần tự trách mình.” Người ta nói “Không yêu, lấy đâu ra hận”, cũng lý lẽ như vậy, cô không yêu Lãnh Vũ Hiên nên không thể bị tổn thương bởi sự bạc tình, phản bội của Lãnh Vũ Hiên.

“Nhưng con lại vì chúng ta mà mất đi thứ quý giá nhất của người con gái, mẹ có lỗi với con, càng có lỗi với mẹ ruột con....” Dư Tú Trung lại khóc nức lên.

“Mẹ, con thực sự không sao.” Tiểu Trắc ngồi cạnh Dư Tú Trung, dùng khăn lau những giọt nước mắt đang tuôn chảy, “Đúng rồi, Kỳ Kỳ ở Mỹ có tốt không?” Cô thử đổi đề tài.

“Tốt! Nó rất nhớ con, mỗi lần gọi điện thoại đều truy vấn mẹ sao đột ngột đi Hồng Kông, hơn nữa không liên lạc với nó thường xuyên...” Nói tới đây, nước mắt Dư Tú Trung lại chảy ra, “Mẹ thật là người mẹ tồi! Để đứa con gái của mình thoải mái để chịu học ở Mỹ, lại hại con lấy kẻ thù con không yêu vì vinh hoa phú quý của chúng ta....”

“Mẹ, con đã ly hôn với anh ta rồi, tất cả đều đã kết thúc.” Tiểu Trắc lại đưa lên một cái khăn. Vì Kỳ Kỳ, sau khi kết hôn với Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trắc càng ít liên lạc với em gái. Cô và trên dưới Tiểu gia đều hiểu ngầm bảo vệ Tiêu Kỳ trong tháp ngà để cô ấy không quan tâm tới, vì vậy Tiêu Kỳ nơi nước Mỹ xa xôi cần

bản không biết việc chị gái đã thay cô kết hôn với người khác, “Nói tới những việc vui vẻ đi! Mấy ngày tới con sẽ đi Anh gặp ông ngoại!”

“Gặp ông ngoại?” Dư Tú Trung vừa lau nước mắt vừa hoàn nghi nhìn Tiểu Trác.

“Vâng!” Tiểu Trác vui mừng gật gật đầu, “John Blank—— ông ngoại con ở Anh! Thời gian trước con ở Hồng Kông gặp được anh họ đi tìm con, nhưng khi đó vì việc của con và Lãnh Vũ Hiên chưa giải quyết xong, lại thêm một thời gian con vẫn không thể tiếp nhận sự xuất hiện của ông ngoại trong cuộc sống của con. Có điều, bây giờ con nghĩ thông rồi! Cho dù ông ấy có lỗi với người bà con chưa gặp mặt bao giờ và mẹ của con nhiều thế nào đi chăng nữa, vậy cuối cùng đều là ân oán của thế hệ trước, con không cần cũng không có tư cách đi oán hận một người đã sống trong ăn năn. Bây giờ việc của con và Lãnh Vũ Hiên đã giải quyết, Roland-Andy cũng đi vào quỹ đạo. Con nghĩ con nên đi Anh gặp ông, rốt cuộc ông là ông ngoại của con.”

“Như thế cũng tốt, con thật là đứa trẻ lương thiện biết quan tâm, ông ngoại gặp con nhất định sẽ rất vui!” Đứa trẻ đáng thương này thực sự nên có thêm vài người thân nữa yêu thương.

“Con cũng rất vui mừng mình tự nhiên có thêm nhiều người thân thế!” Tiểu Trác nở nụ cười hạnh phúc, “Anh họ con chiều này sẽ trở về từ Đài Nam, đi cùng con tới nhà, con giới thiệu để hai người biết nhau.” Tiểu Trác nhiệt tình mời, ở Tiểu gia, Dư Tú Trung yêu thương cô còn nhiều hơn cả người cha ruột.

“Lần sau đi. Anh em con đoàn tụ, mẹ cũng nên về nhà.” Ôi, “chăm sóc” em gái nhà người ta thành như vậy, bà còn mặt mũi nào đi gặp chứ.

“Vậy —— thôi được.” Cô hiểu lo lắng của Dư Tú Trung, liền không miễn cưỡng nữa, “Con gọi xe đưa mẹ về.”

Thanh toán xong, cô khoác tay Dư Tú Trung ra khỏi quán café bắt taxi để bà lên, “Mẹ, chăm sóc bản thân cho tốt.” Cô giúp Dư Tú Trung đóng cửa xem, tạm biệt qua cửa xe, “Sau khi từ Anh trở về, con lại hẹn mẹ đi uống trà.”

“Được, ngoan lắm! Con cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, tới anh thì gọi điện cho mẹ.”

“Con biết rồi, mẹ.” Nhìn theo chiếc xe đi xa, Tiểu Trác mới bắt taxi về khu nhà ở.

* * *

25. Chương 24: Napoléon Trở Về

“Anh, anh về rồi!” Vừa mở cửa nhà, Tiểu Trác liền thấy trên giá giày thêm một đôi giày to.

“Ừ, vừa về.” Mark khoác áo tắm dài vừa lau tóc vừa từ phòng tắm bước ra, “Đi đâu thế?”

“Uống café với mẹ Tú Trung. Tiếc là bà có việc, nếu không, em có thể giới thiệu để hai người quen nhau.” Cô nhìn quanh phòng khách, “Oái, Tiểu Như đâu?”

“Cô ấy về nhà rồi.” Mark nhìn đối diện, ngày từ thời đại học, Tiểu Trác và Tần Như đã tự mình lập nghiệp, dùng tiền kiếm được mua hai căn nhà đối diện.

“Đúng rồi, hôm nay thứ năm, chúng ta đặt vé thứ bảy thì thế nào?” Tiểu Trác vừa mở tủ lạnh lấy sinh tố vừa hỏi.

“Thật không? Tốt quá rồi! Ông nội nhất định sẽ rất vui mừng!” Mark phấn khởi ôm Tiểu Trác lên xoay một vòng, trước kia anh còn lo suốt Trác Trác không đồng ý về nhà với anh, “Bây giờ anh gọi điện để ông vui.... Không được, ngày kia chúng ta mới đi, bây giờ gọi điện sẽ khiến ông nóng lòng đợi. Được rồi, chúng ta lên máy bay rồi gọi sau, để ông vui mừng ngạc nhiên!”

“Chi bằng em cho anh một sự vui mừng ngạc nhiên trước!” Tiểu Trác tinh nghịch cười cười, từ trong túi xách lấy ra một hộp, “Món quà mọn, xin vui lòng nhận cho!”

“Tặng anh! Không mỏng, không mỏng, nó rất nặng! Cảm ơn!” Mark vui mừng nhận hộp quà nặng nề, “Sao lại tặng anh quà?”

“Vì anh cần mà!” Tiểu Trác vừa nói vừa “có kế hoạch” bước vào phòng ngủ của mình.

“Em thật quan tâm..... Tần Như!” Lời cảm ơn chưa nói xong, Mark liền nổ ra tiếng sư tử gầm, “Em từng nói giữ bí mật cho anh!” Anh tức giận vút quyển “3600 chiêu cờ vây chuyển bại thành thắng” lên ghế sofa, bước dài sang cửa đối diện.

“Có kịch hay để xem rồi!” Tiểu Trác vội vàng từ phòng khách áp người lên cửa nhà Tần Như nghe trộm.

“Aaa——” rất nhanh, tiếng rít của nữ chủ nhân ngôi nhà vọng lại từ cánh cửa.

“Sao chưa đánh đã kêu trước rồi?” “Gián điệp cánh cửa” – Tiểu Trác dán chặt tai vào cánh cửa.

“Sorry! Xin lỗi, anh không biết em đang thay quần áo.....” Tiếp theo tiếng xin lỗi của kẻ xông vào là tiếng đồ vật rơi lộp bộp vọng đến cánh cửa.

“Sorry! Sorry! Anh xin lỗi, anh ra ngoài ngay đây!” Lại tiếng xin lỗi vang lên.

“Ra ngoài!” Lại một tiếng hét.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tiểu Trác vội vào nhà trước Mark, rời cánh cửa, ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đọc tạp chí, chớp đôi mắt đẹp lại mê hoặc hỏi.

“Không, không sao.” Mark sắc mặt hơi đỏ, lúng túng bước vào phòng khách.

“ha.....” Cửa phòng khách vừa bị đóng, tiếng cười trên nỗi đau người khác của Tiểu Trác liền tràn ngập phòng khách rộng lớn.

* * *

26. Chương 25: Phí Bà Mai “cướp Được”

(Định dịch là giành được nhưng với TT chắc là cướp được hợp hơn, ha ha)

Sân bay quốc tế Đài Loan

“Việc phía bên Hồng Kông chỉ nhờ một mình bồ xử lý vậy.” Tiểu Trác áy náy nói, tối hôm qua nhận được điện thoại của giám đốc kiểm tra chất lượng chi nhánh Hồng Kông nói có xấp nguyên liệu vải xảy ra vấn đề, đã lập kế hoạch đi Anh với Mark, cô đành kêu Tần Như vừa trở về từ Đài Nam sáng nay nhanh chóng đi Hồng Kông xử lý việc này.

“Không sao, chỉ là ngày mai mình không thể tiễn mọi người lên máy bay. Đến Anh rồi hãy ở bên ông ngoại nhiều nhé, công ty còn có mình, một chốc không sụp được.” Tần Như cười đùa vỗ vai Tiểu Trác: “Đến đây, nhìn mình nhiều hơn, tránh tới lúc đó bồ lại nhớ mình!”

“Mình không dám nhớ bồ! Nếu không có người sẽ ghen!” Tiểu Trác lè lưỡi nhìn Mark dán mắt vào Tần Như một bên: “Đúng không, ông anh?”

“Đứa trẻ hư!” Mark túm cổ áo sau của Tiểu Trác ra xa Tần Như, “Lên đường bình an, chăm sóc bản thân tốt nhé!” Anh nắm hai vai Tần Như, đôi mắt xanh thăm nhìn cô thật lâu, sau đó chậm chậm cúi xuống dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô.

“Cảm, cảm ơn.” Hai má Tần Như liền đỏ ửng lên, tuy cô biết hành động của Mark chỉ là nghi lễ bình thường của u Mỹ, nhưng tim không nén được đập loạn, đến đầu lưỡi cũng không nghe lời, “Em, em phải lên máy bay rồi, tạm, tạm biệt.” Cô nâng hành lý vội vàng trốn chạy.

“Tạm biệt——” Đôi mắt xanh thăm của Mark luôn nhìn theo hướng bóng dáng Tần Như mất hút.

“Này, ‘đá vọng thê’, anh nhìn theo nữa, máy bay của Như Như đã tới Hồng Kông rồi!” Nhìn thời gian từng phút từng giây trôi đi, Tiểu Trác không nén được bước lên trước nhắc nhở Mark đã mỗi mắt chờ mong.

“Đồ tình nghịch?” Mark đập nhẹ bàn tay nhỏ vẩy vẩy trước mắt anh, “đừng ồn ào nữa, đi. Về thu dọn hành lý.”

“Anh, em đã kể hết cho Như Như rồi!” Tiểu Trác ngồi trong xe vô duyên vô cớ bật ra câu này.

“Oái, nói cho cô ấy cái gì?” Mark đang lái xe không hiểu.

“Nói cho cô ấy ngày tháng năm sinh, tính cách, sở thích, cuộc đời của anh...” Cô tách ngón tay đếm tỉ mỉ.

“Cuộc đời của anh?” Mark càng không hiểu, Trác Trác sao biết cuộc đời của anh?

“Vâng ạ, ví dụ, trong nước anh từng yêu qua hai lần, thời đại học từng yêu ba lần, sau khi làm giáo sư lại lần lượt yêu đương với hai bạn gái, nhưng mỗi lần đều do anh chủ động đòi chia tay kết thúc, kéo dài lâu nhất cũng không vượt qua 3 tháng; ví dụ lần nữa, tuy anh từng bỏ rơi vô số bạn gái, nhưng lại là ‘loại si tình’, hơn nữa anh rất ghét tác phong dạng ‘playboy’ của những người anh em xung quanh, vì vậy đến nay anh vẫn ‘bằng thanh ngọc khiết’...”

“Em xem trộm nhật ký của anh!” Mark đỏ mặt hét to.

“Không phải xem trộm, là không cẩn thận nhìn thấy!” Tiểu Trác nghịch ngợm vuốt vuốt ngực Mark đang nổi nóng, “Take it easy! Em đang giúp anh giành được cảm tình của Như Như nhà chúng ta, chàng trai tân!”

“Trác Trác Blank!” John Locke* lại kêu to lần nữa, hận không thể đem tim gan bảo bối của gia tộc Blank hơn chục năm tìm kiếm khó khăn lắm mới thấy vớt ra ngoài cửa xe.

“Anh hung dữ với người ta!” Cô “tủi thân” mếu máo, “Em không giúp anh theo đuổi bạn thân em nữa. Em còn phải kể với ba Tần, mẹ Tần, anh là tên ngốc, đến nướng bánh cũng có thể nướng mất nửa nửa mức sống của một nhà, để họ nhất định dừng gả con gái cho anh làm bảo mẫu!”

“Được rồi mà, tiểu công chúa của anh, đều là lỗi của anh hết.” Chớp chớp đôi mắt xanh, Mark vốn thiệt hơn rõ ràng vội cuống quýt nhận sai, “trong bụng em có thể chạy xe được, em thứ lỗi cho anh đi!” Ôi, người ta đang “uy hiếp”, nào có thể không cúi đầu?

“Ha——” Tiểu Trác bị “Mark trích dẫn lời nói” chọc cho cười ha ha, “Được rồi, em miễn cưỡng thứ lỗi cho anh, giúp anh theo đuổi người bạn tốt nhất của em! Đưa đây ——”

“Cái gì?” Mark đang lái xe bối rối nhìn bàn tay em họ đột ngột đưa ra trước mặt anh.

“Phí bà mai!”

“Phí bà mai?” Không phải vờ ngớ ngẩn, mà anh thực sự không biết thế nào là “bà mai”.

“Chính là phí giới thiệu hôn nhân!” Tiểu Trác nhẫn nại giải thích cho người có trình độ tiếng trung không tốt như Mark.

“Nhưng em chưa giới thiệu hôn nhân cho bọn anh mà! ” chớp chớp đôi mắt xanh thông minh, Mark nói ra sự thật, “Khi xử lý việc công ty cho em, tự anh và Tiểu Như tự quen biết. Còn em chỉ giới thiệu tên cho bọn anh trong điện thoại.”

“Sao, anh muốn ‘qua cầu rút ván, trở mặt không nhận thiếu nợ’ à? Hừm, nếu không xử lý công ty vì em, anh có cơ hội quen Như Như không? Nếu không quen Như Như, vừa này anh có vận may hôn lên đỉnh đầu Như Như không?” Không ngờ anh chẳng có lương tâm như vậy!

“Well,” Nghĩ tới lời của em gái cũng có lý, Mark quyết định hào phóng một chút, “Em muốn bao nhiêu?”

Tiểu Trác chưa đồng ý, chỉ giơ 5 ngón tay mảnh lác lác trước mắt Mark.

“Năm vạn?” Mark suy đoán, năm vạn đôla Hồng Kông có phải là ít quá.

“Năm mươi vạn!” Tiểu Trác mở “miệng sư tử”, dù sao tiền của anh họ tính bằng triệu, “đôla Mỹ”

“Đôla Mỹ?” Mark có chút không tin vào tai mình, không phải xốt tiền, nếu em gái vui, tất cả gia tộc nhà Blank đều có thể cho cô ấy. Chỉ là, bà mai Trung Quốc thật sự là nghề kiếm tiền như vậy ư?

“Đây là thứ đáng giá! Dựa vào quan hệ của em và Như Như, chỉ cần có việc gì em thay anh nói tốt vài lời, anh còn sợ cô ấy không lấy anh? Huống hồ em là người tin cậy bên cạnh của ba Tần, má Tần!”

“Được, anh đưa em năm mươi vạn —— bằng Anh!” Mark hào phóng đổi đô la Mỹ lên bằng Anh. Tiền tài là “vật ngoài thân”, vợ mới là bạn đồng hành cả đời, 50 vạn ít ỏi tính toán làm gì.

“Ôi —— khụ khụ...” Tiểu Trác vui mừng quá mức không cẩn thận bị sặc nước bọt, “khụ khụ, vui quá! Chúng ta mặc cả xong!” Ha ha, cô sớm biết bạn thân đã thích đồng hồ kim cương cổ trong buổi bán đấu giá tháng sau, đúng lúc cô dùng số tiền này bỏ giá chiếc đồng hồ đó tặng cho Như Như. Như vậy, không chỉ Như Như vui mừng, may mắn còn có thể để lại “món tiền lẻ” lớn cho mình. Khả khả, cô thích nhất dùng tiền của người khác đem tặng quà.

* * *

27. Chương 26: Bất Ngờ

Phòng cấp cứu bệnh viện, Đài Bắc

“Tốt hơn nhiều rồi chứ?” Mark ngồi bên giường bệnh đau lòng nhìn Tiểu Trác nửa ngồi trên giường, sắc mặt trắng bệch.

“Uhm, em không sao.” Cô uống hết bình sữa rồi đưa cho Mark, “phẫu thuật thế nào rồi?”

“Dư Tú Trung chỉ là vết thương ngoài da, khâu xong nghỉ ngơi một thời gian là được.” Mark nói cho Tiểu Trác tin tức vừa nghe được từ bác sĩ, “Tiểu Thiên Hào tuy còn đang hôn mê, nhưng sớm đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nếu sau khi tỉnh không có hiện tượng chấn động não chắc không lâu sẽ bình phục.”

“Vậy thì tốt.” Cô thở phào, trên gương mặt trắng bệch cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, “đúng rồi, anh có bảo Trương quân gia đừng kể với Kỳ Kỳ chuyện này không?”

“Yên tâm đi, anh bảo ông ấy theo ý em gọi điện cho Kỳ Kỳ nói vợ chồng Tiểu gia đi Singapore xử lý việc công ty, trong thời gian ngắn không có thời gian liên lạc với cô ấy.”

“Như thế là được rồi.” Cô mệt mỏi nhắm mắt. Hôm nay tiền xong Như Như, cô và anh họ cùng nhau về nhà thu dọn hành lý, đang định ra ngoài ăn cơm trưa thì nhận được điện thoại vô cùng khẩn cấp của chú Trương, nói Tiểu Thiên Hào và Dư Tú Trung gặp tai nạn xe, đang cấp cứu trong bệnh viện. Biết tin, cô không kịp ăn cơm liền cùng anh họ lái xe tới bệnh viện. Tình trạng vết thương của Dư Tú Trung và Tiểu Thiên Hào đều rất nặng, đặc biệt là Tiểu Thiên Hào, không chỉ phần đầu bị va đập, động mạch của bắp đùi cũng bị mảnh vỡ phần thân xe cắt vào, mất máu nghiêm trọng. Cộng thêm nhóm máu ông hiếm, bệnh viện và kho máu mấy bệnh viện lân cận không đủ huyết tương, không thể tiến hành phẫu thuật, ông ấy mất máu nhiều quá bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm tới tính mạng. Cũng may cô kịp thời tiếp máu cho Tiểu Thiên Hào mới có thể tiến hành phẫu thuật kịp thời. 600ml máu coi như có ích, Tiểu Thiên Hào cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm.

Vừa nghĩ tới biểu hiện vô cùng kinh ngạc lúc quân gia nhìn thấy nhóm máu của cô và Tiểu Thiên Hào hoàn toàn thích hợp, cô liền cười gượng. Ngoài mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ, trên dưới Tiểu gia e rằng không ai biết cũng không ai tin cô là con gái ruột của Tiểu Thiên Hào, đặc biệt là Tiểu Thiên Hào —— bố ruột cô, trong mắt ông ta, cô luôn là nghiệt chủng của người mẹ lăng lợ. Đây chính là người đàn ông mẹ cực kì yêu —— một người đàn ông không chỉ không yêu bà, thậm chí đến sự tin tưởng và tôn trọng tối thiểu đều keo kiệt đối với bà.

“Em muốn đi thăm mẹ Tú Trung.” Cô nhìn Mark, trong mắt có sự thê lương không nén nổi.

“Anh ôm em.” Mark xót xa ôm Tiểu Trác sắc mặt trắng bệch ra khỏi phòng cấp cứu tới khu phòng bệnh. Anh biết, ánh mắt vô cùng kinh ngạc của quân gia khơi ra sự tủi thân và ai oán từ lâu của cô, thêm lượng máu 600 ml, cô lúc này mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, mỏng manh như ngọn cỏ.

Cô dựa vào ngực Mark, anh họ thật quan tâm, cô lúc này đã không còn sức lực để đi bộ nữa rồi.

.....

“Anh muốn đưa em đi đâu? Em không muốn đi, em muốn về!” Thăm xong Dư Tú Trung, Tiểu Trác dựa vào ngực Mark lo lắng vắn vẹo, đây không phải là đường ra chỗ đỗ xe, cô không muốn đi thăm Tiểu Thiên Hào, cô muốn về nhà!

“Ngoan,” Mark áp cảm lên đỉnh đầu ngọc nguyệt của Tiểu Trác, hai tay ôm chặt cô đi về phía phòng bệnh của Tiểu Thiên Hào, “Là anh trai, anh không hy vọng em gái mình hối hận điều gì. Ông ấy còn mê man, sẽ không biết em tới thăm ông ấy.”

Lời của Mark thành công trong việc khiến Tiểu Trác trong lòng bình tĩnh hơn, nhưng khi họ tới gần phòng bệnh của Tiểu Thiên Hào, Tiểu Trác lại bắt đầu ngọc nguyệt, “Đừng vào, em không muốn vào!” Hai tay cô nắm chặt vạt áo trước của Mark, đôi mắt trong veo tràn ngập cầu khẩn, giống như con thỏ trắng không muốn tới gần thợ săn, “Chúng ta chỉ nhìn qua cửa sổ, được không?”

“Ừ,” Lần này Mark không ép cô, lặng lẽ ôm cô lại gần cửa sổ phòng bệnh. Em gái đáng thương, cuối cùng anh biết người cha này đã làm tổn thương cô ấy sâu sắc thế nào! Anh rất hận mình không thể tìm thấy cô sớm hơn, khiến cô chịu biết bao uất ức, “Chúng ta về nhà, em cần nghỉ ngơi.” Loại cha này thăm ít cũng chẳng vấn đề gì, anh quay người ôm Tiểu Trác ra bãi đỗ xe của bệnh viện.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cô dựa lên ngực ấm áp mà vững chắc của anh trai nhẹ nhàng hỏi. Ngôi sao trên bầu trời đẹp quá, khiến cô nhớ tới ánh mắt dịu dàng của mẹ và bà trẻ.

“Hơn 4 giờ sáng.” Mark đoán, tuy lúc này ôm em gái không thể nhìn đồng hồ, nhưng vừa này lúc đi qua phòng khách bệnh viện anh đã kịp liếc qua.

“Vé máy bay chúng ta đặt là 7 giờ sáng, bây giờ trở về lấy hành lý vừa kịp.” Cô chớp chớp mí mắt nặng trĩu không nén được ngáp một cái.

“Từ hôm qua tới giờ em mệt cả ngày rồi, còn bị rút 600ml máu, nên nghỉ ngơi chút. Chúng ta gia hạn vé máy bay, ngày mai mới đi, được không?” Mark xót xa nhìn Tiểu Trác trong lòng.

“Không, em không muốn đợi ở đây!” Tiểu Trác nhúc nhích, “Em muốn đi bây giờ, càng nhanh càng tốt!” Cô phải nhanh chóng rời ra nơi này, rời xa người cô không muốn gặp.

“Được, chúng ta về Anh, chúng ta không ở đây.” Mark vỗ về, hơi nhọc nhằn mở cửa xe đưa Tiểu Trác vào xe, “Ngoan ngoan ngủ chút đi, chúng ta về lấy hành lý trước.” Anh quan tâm thắt dây an toàn cho Tiểu Trác, bật thành ghế nằm, rồi cởi áo vest đắp lên người Tiểu Trác, quay người ngồi sang ghế lái khởi động xe. Có lẽ anh nên nhanh chóng đưa em gái về Anh, để gia tộc Blank chữa lành tâm hồn bị tổn thương, bù đắp tình thân mà cô chưa từng được hưởng.

* * *

28. Chương 27: Bất Ngờ Trong Sự Bất Ngờ.

“Chết tiệt” Thấy xe của Mark mất hút trong đêm, Lãnh Vũ Hiên hung dữ đá vào lốp xe, nóng nảy đi khỏi góc bãi đỗ xe.

“Anh sao vậy?” Cậu hai Lãnh Vũ Trách chui ra khỏi xe Mercedes, nhìn vẻ mặt phần nộ của anh không hiểu. Anh họ làm sao thế, không chỉ vội vàng xuống xe, còn ra sức đá vào lốp xe.

“Không sao, chúng ta đi!” Lãnh Vũ Hiên nén cơn tức giận, mở khóa xe cùng cậu em đi tới bệnh viện. Bất ngờ gần đây vẫn thật nhiều! Đầu tiên là cô con gái nhỏ của người bác cư trú tại Mỹ – Lãnh Vũ Đình bất ngờ lấy chồng ở Đài Loan; anh đặc biệt từ Hồng Kông đến tham gia hôn lễ, 4 giờ sáng sớm đã bị cậu em họ lôi từ khách sạn tới bệnh viện, vì em rể bọn họ trước ngày cưới 1 ngày bất ngờ bị viêm ruột thừa; bây giờ anh lại bất ngờ nhìn thấy vợ của mình ở bãi đỗ xe bệnh viện được một gã đàn ông lạ ôm ra khỏi bệnh viện. Đúng là một chuỗi bất ngờ chết tiệt!

“Vũ Đình – con bé đó thật xuất sắc, ông bố cử đến Đài Loan làm ăn, cô ta lại tóm được ông vua thứ 5 về kim cương siêu cấp u Dương Lỗi. Ôi, đáng tiếc là vui quá hóa buồn! Tân lang chưa kịp vào động phòng lại vào phòng bệnh trước. Thật đáng thương cho bạn học cùng trường Cambridge của chúng ta, lại bị tiểu ma nữ số một của Lãnh gia thích. Em thấy con bé Vũ Đình đó 80% là khắc phu trời sinh, nếu không u Dương sao có thể trước khi kết hôn một ngày lại bị viêm ruột thừa.....” Ngược lại với vẻ mặt trầm lắng của Lãnh Vũ Hiên, Lãnh Vũ Trách lải nhải độc địa với em gái, đến nỗi anh hoàn toàn không chú ý họ đã đến gần phòng phẫu thuật rồi.

“Anh!” “Tiểu ma nữ” nghe thấy “lời khen ngợi” chạy ra phía họ từ trước cửa phòng phẫu thuật, lao vào vòng tay anh họ Lãnh Vũ Hiên, đồng thời “rất không cẩn thận” “đặt” gót giày vừa dài vừa nhỏ của cô lên trên giày của Lãnh Vũ Trách, “Em lo cho u Dương quá!”

“Oa——” Lãnh Vũ Trách cắn răng chịu đựng ôm chân vừa bị em gái hời hợt, khóc thét như heo bị giết, “em gái, em mưu sáttttt!”

“Anh ấy sẽ không sao chứ? Em lo quá!” Không thềm để ý tiếng hét của ông anh, cô ngả vào lòng anh họ, đôi mắt diễm lệ ngập nước mắt lo lắng.

“Con bé ngốc, viêm ruột thừa là tiểu phẫu, u Dương không thể có chuyện.” Anh lau sạch nước mắt cho cô em họ, đỡ cô ngồi xuống ghế dài trước cửa phòng phẫu thuật, trong đầu lại nghĩ tới cảnh vừa nhìn thấy chỗ bãi đỗ xe.

“Nhưng anh ấy đã vào trong đó rất lâu rồi...” Lãnh Vũ Đình vẫn không thể vứt bỏ u buồn.

“Xin cô, cô dù sao cũng là người phụ nữ thép của một công ty đa quốc gia, đến một chút kiến thức thông thường cũng không hiểu? u Dương làm phẫu thuật, chứ không phải đi uống café, sao có thể vừa vào liền bước ra!” Tình yêu quả nhiên thật vĩ đại! Quả ột nhỏ những ngày trước hôm nay lại thành cây tơ hồng, hơn nữa còn là loại ngu ngốc.

“Đừng lo, cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu.” Lãnh Vũ Hiên hung dữ trợn mắt nhìn cậu em họ nói những lời “mát mẻ” bên cạnh một cái, tiếp túc an ủi cô. Anh nhìn cửa phòng phẫu thuật, nghĩ tới sự yếu đuối vừa nãy của Tiểu Trác, hay là cô ấy lại bị ngất rồi, vì thế sáng sớm đã tới bệnh viện; hoặc cô cũng bị bệnh đột phát như u Dương Lỗi... Gã đàn ông chướng mắt kia là ai? Chết tiệt, anh nhất định phải điều tra rõ!

Cuối cùng, phẫu thuật của u Dương Lỗi cũng kết thúc thuận lợi. Lãnh Vũ Hiên thuận theo lòng dân, để lại phòng bệnh cho đôi gắn bó keo sơn, đồng thời làm việc tốt thì làm tới tận cùng bằng cách ném tên lảm mồm Lãnh Vũ Trách rời phòng bệnh về khách sạn. Bụng đầy nghi ngờ anh tiếp túc lái xe quay trở lại bệnh viện.

“Thưa cô, có thể giúp tôi kiểm tra một chút tối qua hoặc sáng sớm nay bệnh viện các cô có cứu chữa qua một bệnh nhân nữ trẻ tuổi họ Tiểu không?”

“Được ạ, anh chờ chút, tôi lập tức tra giúp anh!” Y tá của phòng lễ tân bệnh viện vẽ mặt nhiệt tình! Ôi! Thật là, vừa nhận ca liền gặp ngay anh chàng đẹp trai.

“Cảm ơn!” Lãnh Vũ Hiên lịch sự cảm ơn, anh nhìn đồng hồ treo trên tường bệnh viện, đã 7 giờ rồi, Tiểu Trác và gã đàn ông kia đã đi được 3 tiếng. Anh nhất định phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao cô đến viện? Cô bị bệnh gì? Còn nữa, tên đàn ông chết tiệt đó rốt cuộc là ai? Tiểu Trác vừa nãy ở bãi đỗ xe vẫn yếu đuối như con thỏ trắng. Nhưng không biết vì sao, anh luôn cảm thấy vẻ yếu đuối đó hoàn toàn không giống với vẻ yếu đuối cô thể hiện trước mặt anh. Đường như cô vừa nãy ở trong bãi đỗ xe mới là Tiểu Trác thực sự, còn Tiểu Trác ở Lãnh gia chỉ là mặt nạ mang vẻ yếu đuối.....

“Xin lỗi ngài. Ở đây chúng tôi không có bệnh nhân nữ trẻ tuổi họ Tiểu.” Cô y tá tìm trên vi tính một lúc lâu hơi áy náy, “Có điều, tối qua lại có một đôi vợ chồng trung niên họ Tiểu được đưa tới bệnh viện cấp cứu, họ bị đụng xe, nhưng đã thoát khỏi nguy hiểm, sáng sớm nay chuyển tới phòng bệnh thường...”

* * *

29. Chương 28: Một Chuỗi Những Bất Ngờ

“Điều này không thể nào! Sao nó có thể là con gái tôi!? Rõ ràng nó là nghiệt chủng của Trác Hy Văn và người khác!”

Nghe thấy Tiểu Thiên Hào rên thảm yếu ớt trong phòng bệnh, Lãnh Vũ Hiên liếc liếc cửa chớp và cửa phòng bệnh khép chặt, vốn định gõ cửa liền rút tay lại, dứt túi quần, lịch sự dựa vào cửa phòng bệnh quang minh chính đại nghe tiếng cãi nhau của “nhạc phụ” và “nhạc mẫu” trong phòng.

“ Ông dựa vào đâu mà nói Tiểu Trác là nghiệt chủng?” Giọng Dư Tú Trung không nén được tức giận.

“Dựa vào việc Hy Văn chưa từng yêu tôi, dựa vào việc chính mắt tôi thấy cô ấy lẳng nhăng với người đàn ông khác.

“Bốp——” Một tiếng vang lanh lảnh cắt ngang giọng nói khàn của Tiểu Thiên Hào.

Lãnh Vũ Hiên ở ngoài phòng bệnh nhướng nhướng mày, rõ ràng má “nhạc phụ” của anh bị bàn tay của “nhạc mẫu” hời thăm qua.

“Tôi không cho phép ông sỉ nhục hai mẹ con nó một lần nữa! Chúng ta nợ hai mẹ con họ đủ nhiều rồi! ‘lẳng nhăng’!? Nếu đi dùng cơm ở nhà hàng cùng với người khác giới cũng được coi là lẳng nhăng, vậy thì hành vi nằm đó của ông được coi là gì, là ‘thối nát’ hay là ‘lang chạ’? Tôi chịu đựng đủ người đàn ông ích kỷ như ông rồi! Năm đó ông tin lời xui bẩy của người khác, cho rằng tôi lẳng lơ, ép tôi rời Đài Loan, đến con của chúng ta cũng..... Sau đó, ông lại dùng chính tiết mục đó đối với Hy Văn. Bây giờ, vì gia sản của ông, ông lại ép Tiểu Trác lấy Lãnh Vũ Hiên trả nợ cho phong lưu của ông năm đó! Ông, chết tiệt đã hủy hoại tất cả mọi người! Được, ông nói Hy Văn không yêu ông, ông nói Tiểu Trác là nghiệt chủng, vậy tôi hỏi ông, nếu Hy Văn không yêu ông, sao cô ấy lại cả đời không lấy chồng? Tại sao trước lúc chết lại đem tất cả con gái và tài sản Trác gia phó thác cho ông? Nếu Tiểu Trác không phải con gái ông, hôm nay ông có cơ hội nằm đây sỉ nhục nhân cách mẹ con họ không?” “Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Tiểu Thiên Hào đau khổ gào khóc đau đớn, “Trời ơi, tôi đã làm gì? Tôi đuổi người phụ nữ tôi yêu, lại đem đứa con ruột của tôi và cô ấy dâng tặng quý sa tăng, tôi làm những việc gì rồi? Tôi đã làm những gì? Hy Văn, tôi có lỗi với em! Có lỗi với con gái của chúng ta....

“Ầm——” Không báo động trước, cửa phòng bệnh bị mở ra.

“Nào, nhạc phụ, nhạc mẫu!” Lãnh Vũ Hiên tao nhã bước vào phòng bệnh, “dựa vào sức lực ‘tán gẫu’ vừa nãy của hai người, vết thương của ông bà rõ ràng đã không còn trở ngại lớn”. Anh nói toạc ra nhìn về mặt hoảng hốt, sợ hãi của vợ chồng Tiểu Thị với dải băng quấn trong phòng bệnh, “làm con rể như tôi cũng có thể yên tâm rồi!” anh vừa nói vừa tao nhã quay người, “Đúng rồi, giúp tôi nói với vợ tôi – Tiểu Trác, tôi vẫn chưa vui đùa xong, tốt nhất cô ấy nên nhanh chóng trở về Lãnh trạch.” Trước khi rời phòng bệnh anh đột nhiên quay người, khoe miệng kéo ra một nụ cười lạnh bất thường, “nếu không, tôi sẽ khiến cho cả nhà các người biết thế nào gọi là quý sa tăng!”

“Thượng đế, tôi đã làm gì?” Tiểu Thiên Hào bất lực nhìn Dư Tú Trung mặt trắng bệch bên cạnh lẩm bẩm khê.

“Điện thoại, điện thoại đâu?” Giọng Dư Tú Trung run rẩy kinh khủng, họ lại hại Tiểu Trác rồi, “Tôi phải nói với Tiểu Trác, tôi phải để nó lập tức trốn đi.”

“Không, đừng.” Tiểu Thiên Hào giành lấy điện thoại trong tay Dư Tú Trung, trong mắt thêm phần bình tĩnh, “Nếu Tiểu Trác biết sự việc đã bị bại lộ, với tính cách của nó sẽ lập tức trở về! Chúng ta không thể liên lụy tới nó nữa!”

“Đúng, ông nói đúng, không thể nói cho Tiểu Trác! Nó bây giờ đang ở bên người thân sẽ càng an toàn!” Dư Tú Trung dần dần bình tĩnh trở lại, “nhưng nếu Lãnh Vũ Hiên tìm nhóm thám tử thì nên làm thế nào?”

“Chỉ cần chúng ta không nói hướng đi của nó, tổ thám tử cũng chưa hẳn sẽ dễ dàng tìm thấy Tiểu Trác. Nhớ kỹ, gần đây nhất định đừng liên hệ với Tiểu Trác!” Ông nhắm mắt, bây giờ ông chỉ có thể cầu nguyện Hy Văn nơi thiên đường xa xôi phù hộ cho con gái.

“u Dương Lỗi!” Rất tốt! Tất cả đều là trò bịp bợm, đứa con gái chết tiệt này không làm diễn viên thì thật phí! Lãnh Vũ Hiên sôi gan hận không thể tìm thấy Tiểu Trác bây giờ! Anh tức giận đá cửa phòng bệnh, tự ý bước vào.

“Anh, sao anh không gõ cửa!” Lãnh Vũ Đình vốn đang thân mật với u Dương Lỗi hờn dỗi oán trách, vẻ mặt thẹn thùng rời khỏi vòng tay của u Dương Lỗi.

“Xảy ra chuyện gì, Vũ Hiên?” u Dương Lỗi ngồi trên giường bệnh thái độ bình tĩnh hỏi, tay vẫn chuyện ta ta làm, nắm tay vợ yêu.

“Tôi muốn biết tất cả mọi việc liên quan tới Tiểu Trác con gái lớn tập đoàn Tiểu Thị, ba ngày sau!” Lãnh Vũ Hiên sắc mặt như không cho phép xen vào.

“Tiểu Trác?” Lãnh Vũ Đình ngạc nhiên kêu lên, “Hai người không phải đã ly hôn rồi sao? Anh, anh hà tất vì việc đã xảy ra của chú, thím mà liên tục báo thù? Nói ra cô ấy cũng rất bất hạnh....” Từ đầu tới cuối người nhà họ Lãnh đều không tán thành anh họ lấy đại tiểu thư Tiểu gia để báo thù, nhưng vì anh họ trước nay luôn cố chấp, lại thêm cha ngăn tay chẳng với tới trời, đành do tiểu thư Tiểu gia vô cớ chịu liên lụy. May mà lần này tới Đài Loan nghe bà Lưu nói rằng anh họ đã ly hôn với tiểu thư Tiểu gia. Vốn dĩ mọi người đều cho rằng sự việc sẽ kết thúc như vậy, nào ngờ anh họ lại chuyện xưa nhắc lại, “Lỗi, đừng đồng ý với anh ấy!”

“Được rồi, tuy có vài khó khăn, nhưng thám tử trong tay tôi rất tốt, ba ngày sau anh sẽ biết tất cả về Tiểu Trác.” u Dương Lỗi ôm vai người vợ chưa cưới đang lên tiếng chống đối. Thực ra anh cũng phản đối Lãnh Vũ Hiên mãi mãi bị hận thù của cha mẹ làm mờ mắt, cũng không muốn ảnh hưởng tới người vô tội. Nhưng nhìn ánh mắt Lãnh Vũ Hiên anh quyết định giúp anh ta việc này. Vì trong đôi mắt đó không hề có chút nào thù hận, trực giác mách bảo anh.

“Còn nữa, tôi muốn biết quan hệ của cô ấy và George Blank của tập đoàn Viễn Hằng!” Chết tiệt, chẳng trách anh cảm thấy tên con lai tóc vàng ôm Tiểu Trác quen đến vậy, sau khi nhìn thấy Vũ Đình anh mới đột nhiên nhớ tới thằng cha đó là lãnh đạo mới của tập đoàn Viễn Hằng có quan hệ nghiệp vụ với công ty của bác.

“George? ‘quý ông kim cương’ tầng lớp thượng lưu trong xã hội Anh quốc?” u Dương Lỗi tỉnh ngịch huyết sáo, “anh ta lại là một người tình đại chúng, anh muốn biết George có quan hệ với ‘cô’ nào?”

“Vợ tôi!” Lãnh Vũ Hiên lườm u Dương Lỗi một cái, tức giận đi ra khỏi phòng bệnh. Người tình đại chúng? Rất tốt! Tiểu Trác nợ của chúng ta đáng để tính rồi!

“Vì sao phải giúp anh ấy? Sự việc vốn dĩ đã kết thúc rồi.” Lãnh Vũ Đình bắt mãn oán trách vị hôn phu.

“Xuyt——” u Dương Lỗi dùng ngón cái chạm nhẹ lên đôi môi đỏ của Vũ Đình, “Lẽ nào em không nhìn thấy sự ghen tuông trong mắt Vũ Hiên à, vợ ngốc?”

“Ghen tuông!?” Lãnh Vũ Đình lại một lần nữa ngạc nhiên kêu lên, khiến cho u Dương Lỗi vốn dĩ định hôn lên đôi môi đỏ của cô không thể không gạt gạt nước bọt bị bắn trên má, “Anh họ em!? Sao có thể!”

“Sao không thể, vừa nãy ánh mắt anh em giống như ông chồng ghen, nếu George mà ở trước mặt anh ấy nhất định sẽ bị anh em dùng dao chém chết.”

“Nhưng anh em vì báo thù mới lấy Tiểu Trác, hơn nữa loại người không có trái tim như anh em sao có thể yêu được phụ nữ chứ?”

“Đàn ông là nguyên tố kỳ lạ, gặp một vài phụ nữ đặc biệt sẽ phát sinh phản ứng hóa học đến bản thân cũng không biết.” u Dương Lỗi cười nhìn Lãnh Vũ Đình, “Anh không phải là một ví dụ ư, trước khi quen em anh cũng không có trái tim.”

“Đáng ghét! Nhưng việc này sao lại có thể kéo theo tiểu thiếu gia nhà Blank? Tình sử của anh ta còn huy hoàng hơn cả anh trước kia.” Nói tới điều này cô không nén được oán giận khó chịu nhìn u Dương Lỗi.

“Khụ..... vợ à chúng ta chẳng nói là bỏ qua chuyện cũ ư?” u Dương Lỗi lúng lúng gãi gãi đầu, “Anh cũng chỉ gặp qua vài lần George Blank, có điều phạm vi giao tiếp xã hội của anh ta đều ở châu u, chị dâu em rất có sức hấp dẫn nhỉ?”

“Em chỉ nhìn qua ảnh, bà Lưu nói chị dâu em là phụ nữ Trung Quốc rất truyền thống, thuộc bà chủ gia đình hiền thực đức hạnh. Nhưng anh hai của em lại nói chị dâu em là phụ nữ hiểu biết độc lập có chủ kiến.” Lãnh Vũ Đình nhún nhún vai, “Cá nhân em cảm thấy mặt mày cô ấy rất lương thiện. Không thể nói xinh đẹp, nhưng rất thanh nhã.”

“ha ha ha.... Xem ra cô ấy là người có nhiều mặt! Anh cả em chắc thực sự gặp phải đối thủ rồi!” u Dương Lỗi gương khuôn mặt cười trên nỗi đau của người khác, cầm điện thoại thông báo thuộc hạ điều tra tình hình gần đây của Tiểu Trác.

* * *

30. Chương 29: Dựa Vào Người Thân 1—— Lần Đầu Gặp Mặt Người Nhà

Dinh thự nhà Blank, London, nước Anh

“Tiểu Lan, cà vạt của bố thất chưa thẳng à?” Ông John, người đứng đầu nhà Blank đang ngồi trên xe lăn căng thẳng hỏi con dâu bên cạnh.

“Không có, cha à. Hôm nay cha rất đẹp!” Lý Lan con dâu của John Blank cười, đẩy bố chồng tới trước gương, “Bố xem, Henry đã kém xa bố rồi!”

“Đúng thế bố ạ! Hôm nay bố thực sự rất có sức sống!” Henry Blank – con trai John Blank cũng phối hợp với vợ an ủi bố.

“Richard và Peter sao vẫn chưa về?” John Blank lại một lần nữa nhìn đồng hồ cổ trong góc phòng khách.

“Cha, bây giờ là thời gian tắc đường, bọn họ không thể về nhanh đến vậy.” Lý Lan cười nhẹ nhắc bố chồng lần nữa.

“Con nói Trác Trác có đột nhiên thay đổi ý định không tới gặp bố không? Bố đã làm bao việc có lỗi với bà ngoại và mẹ con bé, nó có thể...”

“Cha, cha yên tâm đi, Trác Trác là đứa trẻ lương thiện. Hơn nữa Mark cũng đang ở bên cạnh Trác Trác, nó sẽ không để em gái nó đi qua nhà mà không bước vào cửa đâu.”

“Đúng vậy, hơn nữa chúng ta còn sai Richard và Peter đi đón, ba anh em chúng coi như bắt cóc cũng sẽ mang công chúa của chúng ta về nhà.”

“Vây thì tốt, vây thì tốt, các con đẩy bố vào trong sân đợi được rồi, bố muốn sớm gặp Trác Trác.” John Blank vẫn sốt ruột lo lắng như cũ, chỉ lo sợ suất sẽ bỏ qua cơ hội được gặp đứa cháu ngoại của mình.

“Con biết rồi, chúng ta đợi ở ngoài.” Henry Blank và Lý Lan cười lắc lắc đầu, cha họ thực rất muốn gặp cháu ngoại của mình rồi.

“Rất căng thẳng ư?” Anh lớn Richard Blank của Tiểu Trác mở cửa xe cho cô, lại bất ngờ phát hiện lòng bàn tay em gái đầy mồ hôi.

“Tóc em có lung tung không?” Cô hỏi một đằng trả lời một nẻo vuốt vuốt Lưu Hải* trước trán (Lưu Hải* : tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc, trước trán để một chòm tóc ngắn).

“Không lung tung, đẹp đến ngơ ngẩn rồi, giống như công chúa.” Anh họ thứ ba Peter Blank của Tiểu Trác rút khăn tay ra giúp em gái lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

“Xin mời, công chúa của chúng ta, hoan nghênh về nhà!” Cửa lớn nhà Blank ở ngay trước mắt, anh hai Mark Blank của cô đã làm tư thế mời.

“Về nhà.” Khóe miệng Tiểu Trác nhướng lên hiểu ý, chậm chậm bước tới cửa lớn của dinh thự nhà Blank trong sự vây chặt của các anh họ.

“Ôi, con ta, con ta!”

Cửa lớn màu bạc chậm chậm mở ra, Tiểu Trác chưa kịp nhìn rõ kiến trúc bên trong thì bị kéo ngay vào vòng tay yếu ớt nhưng ấm áp, một người lớn tuổi ngồi trên xe lăn ôm chặt lấy cô trong vòng tay. Đỉnh đầu cô ướt ướt, cô biết đó là nước mắt của ông ngoại.

“Ông ngoại, con đã trở về rồi.” Trái tim cô độc đã lâu cháy bỏng vì nước mắt ướt đầm, cô tưởng rằng người thân cả đời mình không bao giờ có thể gặp lại đang thực sự ôm cô như vậy. Nhắm mắt, lệ tuôn dài trên đôi má trẻ trung, chậm chậm rơi xuống lòng ông cụ.

“Cháu ngoại ta, gọi thêm một lần nữa, gọi thêm một lần nữa.” John khóc không thành tiếng, ông chưa từng nghĩ mình có thể may mắn như vậy, sinh thời lại có thể nghe được tiếng của đứa cháu ngoại!

“Ngoại, con rất nhớ ông, con về nhà rồi.” Cổ họng cô nghẹn ngào, lúc này trái tim cô và ông ngoại đã thấu hiểu nhau, bản thân cô cảm nhận được sự đau khổ, cảm động, vui mừng của ông. Hóa ra đây chính là cảm giác của sợi dây liên kết cốt nhục

“Ngoan, ngoan, Trác Trác của ta! Để ông ngoại nhìn con nào!” John buông Tiểu Trác, bàn tay già nua nâng đôi má đầm lệ. Trong chốc lát, ông dường như nhìn thấy người vợ Trác Trinh Nhã đã mất từ lâu, dường như nhìn thấy đứa con gái Trác Hy Văn rời xa ông khi chưa đầy 2 tuổi, “Trinh Nhã, Hy Văn, tôi phải cảm ơn mọi người thế nào đây vì đã đưa Trác Trác tới bên tôi? Tôi có lỗi với mọi người...”

“Ông ngoại, đừng khóc nữa, nếu không con sẽ cho rằng ông không vui khi gặp con mới như vậy.” Tiểu Trác thấy ông ngoại quá đau khổ, nắm bàn tay run rẩy của ông an ủi. Anh hai nói tim ông không khỏe, không nên quá kích động.

“Vâng ạ, bố, chúng ta đều không thể khóc, nếu không ngày mai mọi người đều biến thành cá mất lời đấy.” Lý Lan nước mắt lưng tròng, quan tâm lau sạch nước mắt của bố chồng và cháu gái.

“Đúng, đều không thể khóc, Trác Trác ngồi máy bay cả ngày nhất định mệt rồi, cha, chúng ta đưa Trác Trác đi thăm phòng con bé đi.” Henry Blank đẩy xe lăn của phụ thân.

“Đúng, đúng. Trác Trác và ông ngoại cùng đi xem phòng con đi. Mẹ con đã sắp xếp lâu rồi.” Cảm ơn, Trinh Nhã. Cảm ơn bà đã đưa Trác Trác về nhà, tôi nhất định sẽ chăm sóc cháu ngoại của chúng ta thật tốt! John nói thầm trong lòng.

Lúc hoàng hôn, Tiểu Trác một mình nằm trên thảm cỏ nhìn ánh tà dương, vừa chớp mắt, cô đã về nhà được 3 ngày rồi. “Về nhà” – một từ ấm áp thơm ngát. Sau khi bà ngoại, mẹ từ trần, bên cạnh cô chỉ có hai người thân: mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ, cô luôn cho rằng đợi đến khi Kỳ Kỳ lấy chồng, mẹ Trú Trung qua đời, cô sẽ trở thành một bà lão cô độc. Không ngờ trong phút chốc ông trời lại mang đến cho cô ông ngoại – người yêu cô hơn cả tính mạng; cậu, mẹ coi cô như con gái ruột, còn tặng cô 4 người anh họ vừa thương cô vừa đặc biệt xuất sắc. Cô chỉ trong chốc lát thành người giàu có về tình cảm.

“Ách! Tao —— sắp bị mày —— đè chết rồi!” Tiểu Trác vốn yên tĩnh trốn mọi người vui vẻ, thở hồng hộc cố gắng đẩy chú chó Sharpei to lớn màu vàng, toàn thân nhảu nhoe đột nhiên ngồi lên bụng cô, “Mày nên giảm béo đi, đồ dã thú!”

“Trác Trác, anh tới cứu em đây!” Thấy “hai chục cộng 7 năm” sắp “băng hà” dưới móng con dã thú, kỹ sư bảo vệ công chúa trong pháo đài—— anh cả Richard Blank và anh ba Peter Blank kịp thời chạy tới, hai người một người lôi chân trước, một người kéo chân sau, cuối cùng con Sharpei cỡ lớn nặng khoảng 60kg cũng được khiêng khỏi bụng Tiểu Trác.

“Khụ khụ .... Khụ khụ .... Em sắp không thở nổi rồi!” Tiểu Trác được sự giải cứu vội vàng ngồi lên hít hít hơi thật lớn không khí trong lành. Con dã thú chết tiệt, sao lại quên mất nó chứ, ông trời còn ban tặng cho cô một con dã thú – Sharpei thường thích ngồi lên người cô.

“Con chó dê, đã nói là mày không được chằm mút gì em gái tao!” Peter hung dữ tóm da mặt dày của con chó Sharpei vàng đe dọa, “Cẩn thận không tao đá mày ra khỏi cửa nhà!”

“Dã thú, hôm nay không được ăn cơm tối!” Richard mãi giúp Tiểu Trác vỗ lưng cho dễ thở cũng dùng vẻ mặt đe dọa con chó to lớn xấu xí đó.

“Gâu——” không thềm để ý tới lời uy hiếp của các thiếu chủ nhà Blank, dã thú đầu tiên nhe răng trắng thị uy với Richard và Peter, sau đó lắc lư thân hình to lớn chậm chậm lại gần công chúa nhà Blank, đồng thời cái mặt to đầy nếp nhăn áp sát vào công chúa, nhanh như chớp dùng lưỡi dày tặng công chúa một cái mặt toàn nước bọt.

Con dã thú hôn trộm thành công trước phản ứng không kịp của kỹ sư ngốc bảo vệ công chúa xoạc 4 chi hình tứ trụ, lắc lư da bụng dày lao điên cuồng chạy trốn.

“Dã—— thú” Peter tức giận hét, đuổi theo hướng trốn chạy của con dã thú.

“Con chó xấu xí chết tiệt!” Richard phụ trách ở lại vội vàng lấy khăn tay ra lau sạch nước bọt trên mặt Tiểu Trác.

“Ha ha..” Tiểu Trác ngồi trên thảm cỏ chẳng cảm thấy khó chịu chút nào vì bị hôn trộm, mà còn bị màn rượt đuổi xa xa một người một chó khiến cho ha ha cười lớn. Đặc biệt là thấy Peter và dã thú vì đuổi nhau mà song song rơi vào bể bơi ngoài trời càng khiến cô cười ngặt nghẽo.

* * *

31. Chương 30: Dựa Vào Người Thân 2 —— Sự Cưng Chiều Của Người Nhà.

Từ khi Mark đem Tiểu Trác – hòn ngọc quý trên tay mà gia tộc Blank tìm kiếm bao năm về nhà, đứng đầu gia tộc Blank ‘Thái hoàng thượng’ —— ông ngoại John của Tiểu Trác; sau đó tới ‘Quốc vương, quốc hậu’ —— Cậu Henry Blank và vợ Lý Lan của Tiểu Trác; cuối cùng là ba ‘hoàng thái tử’ ở nhà cùng với ‘tứ thái tử’ bị hại phải đóng đô ở công ty hàng ngày đều gọi 3 cuộc điện thoại hỏi thăm Tiểu Trác —— 4 ông anh họ: Richard Blank, Mark Blank, Peter Blank và George Blank, dưới nữa còn có con chó cưng của nhà Blank —— đã thú, tất cả đều nghĩ cách để có thể độc chiếm một lúc nàng công chúa duy nhất khó khăn mới tìm thấy của nhà Blank. Nhìn xem, ánh nắng mặt trời tươi đẹp của ngày hôm nay, trong vườn hoa lộng lẫy nhà Blank lại diễn ra trận đại chiến “Tranh đoạt công chúa” ——

“Này, anh muốn đánh nhau à?” Peter không khách khí chỉ ngón tay thon dài vào ngực Richard, vẻ mặt khiêu khích.

“Câu này anh nên hỏi em mới phải!” Richard dứt khoát bỏ mũ sắt treo trên đầu xe màu xanh ngọc, chân trái không khách khí đá lên xe thể thao màu cam sáng.

“Được, chúng ta một chọi một, ai thắng thì Tiểu Trác thuộc về người đó!” Peter phi một chân lướt qua chân cản trở của Richard, cưỡi cả vạt ra đứng tư thế của võ Nhật Bản.

“Ai sợ cậu!” Richard cũng cởi jacket, lấy hơi vận công, hiện ra chiêu thức thái cực quyền Trung Quốc.

“Các anh đừng như vậy, có việc gì thì thương lượng!” Tiểu Trác đứng bên cố gắng đóng vai ‘bình chữa cháy’, định làm cho hai con gà đầu nổi nóng kia bắt tay giảng hòa.

“Xem chiêu!”

“Tiếp chiêu!”

Rõ ràng ‘bình chữa cháy’ không có tác dụng, hai con gà đầu đã không còn phân bua mà đánh nhau thành một khối tròn.

“Trác Trác, chúng ta nên xuất phát thôi!” Vợ Lý Lan nhã nhặn gọi Tiểu Trác đang bận khuyên can .

“Đúng đấy, bé cưng, nhanh lên xe thôi, chúng ta đã đồng ý với cha phải trả con về cho ông muộn nhất là trước bữa ăn tối.” Cậu Henry sớm đã mở cửa xe.

“Nhưng cậu, vợ, Richard và Peter...” Tiểu Trác không yên tâm nhìn hai người vẫn đang dùng võ Nhật Bản không chính thống và thái cực quyền Trung Quốc không chính hiệu, không, chính xác mà nói là hai người đang ẩu đả lẫn nhau.

“Ôi trời, kệ chúng nó, chúng nó vẫn thường chó cắn nhau ý mà.” Lý Lan chán ghét nhìn ‘cảnh tàn sát khốc liệt’ trên thảm cỏ, dường như cái khối tròn kia cũng giống con đã thú và đồng loại của nó, chứ không phải con đẻ của bà.

“Mợ con nói đúng đấy, không cần để ý tới chúng. Chúng nó đánh nhau vì tranh giành con ngồi xe của chúng, con ngồi xe mợ, chúng nó sẽ chẳng còn lý do đánh nhau nữa ư? Hơn nữa bác sĩ gia đình của chúng ta chữa những vết thương rất tốt.” Henry và Lý Lan kéo Tiểu Trác vào trong xe, “Lái xe đi, Tom”

Tài xế lái chiếc xe BMW màu bạc theo mệnh lệnh của người chủ gia đình Blank “vào——” rời khỏi nhà Blank, chạy theo hướng trung tâm thương mại. Còn lại có Richard và Peter đang đánh nhau ầm ĩ trên thảm cỏ, bên cạnh là tiếng cổ vũ hào hứng của con đã thú đang xem hăng say: Gâu ..... gâu.....

Cửa hàng thời trang danh tiếng

“Sweet heart, thử thêm cái này!” Lý Lan nhận bỏ đồ Tiểu Trác vừa thử từ tay cô, đồng thời lại đưa ra một bộ lễ phục buổi tối độc đáo, “Em thấy bộ này cũng rất đẹp, anh thấy thế nào, ông xã?”

“Cách nhìn nhận của anh giống em, bà xã ạ, Trác Trác của chúng ta mặc nó lên giống như thiên sứ vậy!” Henry vẻ mặt tự hào, nói với nhân viên cửa hàng bên cạnh: “Gói cả bộ này.”

“Cậu, mẹ, chúng ta không phải ra ngoài mua quà sinh nhật cho ông ư?” Tiểu Trác nhìn một tá túi trong tay cô nhân viên bán hàng lại liếc liếc cậu mẹ vừa đưa cô bộ lễ phục buổi tối, không hiểu: “Cả hai đã mua cho con mười mấy bộ rồi.”

“Quà của ông không phải vừa mua xong ư, bé cưng? Nhanh đi thay bộ này cho cậu, mẹ coi nào.”

“Vâng ạ.” Nhìn hai khuôn mặt đầy chờ đợi trước mắt, Tiểu Trác đành phải đi vào phòng thay đồ lần nữa.

“Mẹ, không phải mọi người lại muốn mua quần áo cho con nữa đấy chứ!” Thấy xe vô tình ra khỏi trung tâm thương mại, Tiểu Trác vừa kết thúc cuộc đại chiến thử y phục lo lắng hỏi: “Nếu cứ tiếp tục như thế con đành phải đóng cửa công ty mà mở phòng quà lưu niệm quá!”

“Đừng lo, bé cưng, ta và cậu con chỉ là đưa con đi uống trà thôi.” Lý Lan cưng chiều vuốt vuốt chòm tóc trên trán Tiểu Trác, “đồ ngọt ở đó rất tuyệt, con nhất sẽ thích! Ông xã, lát nữa nếu gặp người quen, em muốn nói với bọn họ Trác Trác là con gái bị thất lạc ở ngoài của em! Anh không thể để lộ ra đâu nhé!” Thật là đáng yêu quá đi mất, sao bà chỉ là mẹ của con bé chứ? Bà muốn nói với bạn bè của bà, Trác Trác là con gái bà!

“ha ha, được, chúng ta sẽ nói cho những người bạn cũ Trác Trác là con gái chúng ta sinh trộm!” Henry cười thoải mái, ông và vợ luôn hy vọng có một đứa con gái thông minh, nhưng lần lượt cả 4 bào thai đều là tiểu tử, điều này khiến ông và vợ luôn canh cánh trong lòng, bây giờ thượng đế cuối cùng cũng nghe thấy lời cầu nguyện của họ, đem Trác Trác đáng yêu tặng họ, nói thế nào ông cũng muốn khoe khoang với mấy người bạn thể giao!

“Thôi mà, cậu, mẹ, chúng ta đây là đang ‘loạn luân’ ư!” Tiểu Trác tỉnh nghịch cười, trong lòng lại chút chua xót lẫn ngọt ngào. Cô đã từng rất ngưỡng mộ em gái có quyền gọi cha. Bởi vì mỗi lần cô gọi Tiểu Thiên Hào là cha, đổi lại đều là cái nhìn chán ghét lướt qua. Bây giờ cuối cùng cô có thể vui vẻ gọi “cha”, đồng thời nhận được câu trả lời cũng vui vẻ như vậy!

* * *

32. Chương 31: Dựa Vào Người Thân 3 —— Câu Chuyện Của Ông Và Bà Ngoại

Nhà Blank

“Ngoại, con về rồi.” Tiểu Trác uống trà xong vừa xuống xe liền thấy ông ngoại ngồi trên xe lăn do người làm đẩy ra ngoài đón cô, cô vội vàng bước lên ôm ông ngoại.

“Cháu gái ta đã về rồi.” John vui mừng hôn hờ vỗ tay Tiểu Trác, mãi nguyện nhìn đồng tử to túi nhỏ trong tay tài xế, “Mệt rồi chứ, đi lâu thế cơ mà?”

“Cậu, mẹ còn mệt hơn con!” Tiểu Trác nhìn cậu và mẹ xuống xe sau cười cười: “Mọi người đều muốn đem con trang trí thành cây thông Noel, phòng trang sức à?”

“Con bé tỉnh nghịch, cây thông Noel sao đẹp bằng con?” Henry cưng chiều nhéo nhéo mũi cháu gái, thật sự cảm ơn mẹ kế và em gái khuất núi đã đem đến cho họ bảo bối quý giá thế này.

“Cha, vừa nãy khi uống trà, con nói cho bọn họ Trác Trác là con gái sinh trộm của con và Henry,” Lý Lan cười nói: “Tiếng Trác Trác gọi con là Mẹ rất dễ nghe!”

“ha ha, quỷ tinh nghịch, có điều Trác Trác thực sự rất giống con, thông minh, tinh nghịch, khiến người ta yêu quý.” Ông John nhìn con dâu cười thoải mái, “Đồ đều mua đủ rồi chứ?”

“Cũng tạm tạm rồi ạ, có vài bộ trang sức phải tuần sau mới mang tới. Có bộ bông tai rất hợp với khuôn mặt Trác Trác của chúng ta!” Lý Lan sắc mặt tự hào của người mẹ, vuốt má Tiểu Trác.

“Mẹ, mẹ với ông ngoại, cậu chiều con tới hư mất!”

“Không, ta nợ mọi người rất nhiều, rất nhiều! Nhưng bây giờ ta chỉ có cơ hội bù đắp cho con.” Giọng nói già nua của John lộ ra vẻ hối hận vô cùng, nợ đối với vợ và con gái, ông mãi mãi không thể bù đắp được!

“Ngoại, con luôn rất muốn nói với ông, tuy ký ức của con với gia tộc Blank chỉ là vài chữ đôi lời đối với các bậc bề trên, nhưng con lại chưa bao giờ quên, ở đây con có một gia đình. Con thường mơ gặp bà ngoại và mẹ đã thúc đẩy con nhanh chóng được gặp gỡ mọi người, bà ngoại nói chúng ta là người một nhà, mẹ nói để con thay bà có hiếu với ông. Bây giờ con trở về nhà rồi, con tin bà ngoại và mẹ nhất định cũng trở về, chúng ta lại ở bên nhau! Vì vậy, mong ông ngoại đừng nói những lời tự trách nữa, bà ngoại và mẹ con trên thiên đường cũng sẽ trách con không thay họ chăm sóc tốt cho ông.” Tiểu Trác nắm bàn tay già nua của ông ngoại an ủi.

Ông ngoại đáng thương, tuổi trẻ bồng bột ngày đó khiến ông phụ người vợ thứ hai của mình—— bà ngoại Tiểu Trác – Trác Trinh Nhã. Khi muốn quay đầu lại, người vợ với trái tim tan nát đã mang đứa con gái chưa đầy 2 tuổi rời xa nước Mỹ, cho dù ông mềm rắn đủ cả nhưng đều không thể khiến người vợ kiên nhẫn hồi tâm chuyển ý. Không còn cách nào, ông nói dối Henry 12 tuổi – con của ông và người vợ đầu đã mất vì sinh khó, bị bệnh nặng. Trác Trinh Nhã luôn coi Henry như con ruột vội gửi Hy Văn cho em trai, em dâu chăm sóc, liền bay về Anh. Nhưng giấy không bọc được lửa, Trác Trinh Nhã biết mình bị lừa, không thêm để ý sự níu giữ của chồng cũ và con trai lập tức bay về Mỹ. Nhưng thượng đế lúc này lại trêu người mọi người, Trác Trinh Nhã chưa kịp trở về Mỹ thì đã phải vĩnh biệt nhân gian vì máy bay gặp nạn. John cực kỳ bị thương và tự trách mình, bay tới Mỹ muốn cầu xin sự tha thứ của Trác gia đồng thời hy vọng được mang tro tàn của vợ, nhận lại đứa con nhỏ dại. Nhưng chờ đợi ông là tin Trác gia sớm đã rời Mỹ. Mấy chục năm sau, ông luôn sông trong sự day dứt với người vợ đã chết và thương nhớ đứa con gái. Có một ngày, một ông già thất tuần (70 tuổi) điều tra khắp nơi trên thế giới cuối cùng cũng có tin tức của con gái, vội vàng trở về Hồng Kông, thượng đế lại trêu người ông lần nữa, đón chờ ông chỉ có bia mộ lạnh lẽ của vợ và con gái trong khu mộ.....

Ông ngoại chính lúc đó bị bại liệt thân dưới. Cô biết sự ra đi sớm của mẹ khiến tâm hồn vốn day dứt tổn thương của ông đã giá vì tuyết lại rét vì sương; cô cũng biết sự tồn tại của mình là liều thuốc duy nhất có thể chữa trị cho ông những vết thương cả thể xác lẫn tinh thần. Vì vậy cô mới đề nghị Mard đừng nói gì về Tiểu Thiên Hào, Lãnh Vũ Hiên với các thành viên khác trong gia tộc Blank. Ông ngoại chỉ cần biết sau khi người thân bị bệnh qua đời, cô được người tốt nhận nuôi, lớn lên lại kế thừa nền tảng tổ nghiệp tự mình sáng lập tổ chức công ty là đủ rồi. Cô không thể để ông ngoại biết những cực khổ mà cô đã chịu, sẽ càng làm tăng thêm sự day dứt vốn nước tràn thành lụt rồi.

“Ông ngoại, ông đoán xem ngày sinh nhật ông, con sẽ tặng ông món quà gì?” Trong lòng lặng lẽ thở dài một tiếng, Tiểu Trác tìm lại mạch suy nghĩ sau những ký ức, cô nắm tay ông bắt đầu chuyển chủ đề.

“Đúng vậy, cha à, chúng con đến làm chứng, nếu cha đoán đúng thì sẽ bắt Trác Trác tặng thêm cho cha một món quà nữa!”

“Nhanh lên, cha đoán xem!”

Vợ chồng Henry vội vàng giúp Tiểu Trác vốn quan tâm người khác thay đổi chủ đề.

“Ta à, không cần sao trên trời, cũng không cần đá quý dưới đất, ta chỉ cần sweet heart của ta nhanh chóng tuyển lấy một rể hiền tài!” Trước sự khuyên giải an ủi của mọi người, John cười nói ra ý nguyện trong lòng.

“Nếu có thể tuyển được một chàng rể chịu ở rể thì con càng mãn nguyện!” Lý Lan cười phụ họa theo.

“Ông ngoại, mơ, hai người trêu chọc con!” Tiểu Trác cười làm nũng, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng. Gương mặt của Lãnh Vũ Hiên đột nhiên hiện rõ trong đầu. Cô rất hiểu bản thân phải rất lâu mới có thể quên cuộc hôn nhân với Lãnh Vũ Hiên. Có lúc không chỉ tình yêu mới khiến con người khó quên. Nói thẳng ra Lãnh Vũ Hiên không phải người xấu, uất ức cô chịu đựng khi ở Lãnh gia phần lớn là do cô cố tình cường điệu hóa. Thông thường chỉ cần cô thể hiện bộ dạng tủi thân đau lòng đối với lời nói ác ý, anh ta sẽ vui mừng không công kích nữa, chạy đi mừng chiến thắng, từ điểm này cho thấy Lãnh Vũ Hiên kỳ thực rất đơn giản. Xem ra người ta thực sự có thể vô tình nhớ lại ưu điểm của người khác dù rằng hai bên đã từng là kẻ thù không đội trời chung. Cho dù thế nào, hôn nhân? Cô không muốn đề cập tới lần nữa.

* * *

33. Chương 32: Dựa Vào Người Thân 4 — George Trở Về.

“A——” Tiểu Trác kinh ngạc kêu lên một tiếng, cô cùng ông ngoại, cậu, mợ vừa bước vào phòng chưa kịp hỏi thăm anh ba liền bị ôm lên quay vòng, “anh hai đừng nghịch nữa!” Tiểu Trác cười ha ha, nhưng lập tức cảm thấy có gì không đúng, Mark không phải đang đứng giữa Richard và Peter ư?

“Đoán xem anh là ai?” Có gương mặt tuấn tú giống Mark, anh chàng đẹp trai tóc vàng hôn lên đỉnh đầu cô, cười khê hởi.

“George Blank, anh út của em!” Cô cười kéo thấp đầu George xuống, kiễng chân hôn lên má anh, “Anh rất giống Mark, có điều mắt anh màu đen, đặc biệt, em nhớ phát âm tiếng trung của anh rất cuốn hút!” Cô và người anh họ này tuy chưa từng gặp mặt, nhưng sớm đã thân nhau từ lâu, những ngày ở Anh, mỗi ngày cô đều nhận được điện thoại anh hỏi thăm. Anh không chỉ một lần thể hiện, còn rất hy vọng nhanh chóng gặp cô em gái này, cũng không chỉ một lần nguyện rửa Richard và Peter sẽ lấy thủy yêu *(quái vật dưới nước) làm vợ vì ‘hãm hại’ anh một mình ở lại công ty bên Mỹ làm kiến thợ.

“Em còn đáng yêu hơn họ miêu tả.” anh đặt tay lên mái tóc đẹp đen nhánh thân mật vuốt lên vuốt xuống, trông mong mãi mới có thể gặp mặt cô em gái duy nhất, nghĩ tới đây anh không nén được lại nguyện rửa các anh không biết đạo nghĩa hãm hại anh ở lại Mỹ.

“Tiểu tử thôi, con làm tóc Trác Trác rồi hết rồi!” Hai vợ chồng Henry và Lý Lan không khách khí gạt tay con trai kéo Tiểu Trác ra khỏi vòng tay con trai mình, ôm vào lòng.

“Bố, mẹ, hai người thật quá đáng.”

“Hai người sao có thể nhân lúc bọn con quyết đấu đem Trác Trác chạy?” Richard và Peter bên cạnh vừa phản đối, vừa hợp lực cướp em gái ra khỏi vòng tay của bố mẹ.

“Cả chiều không gặp anh cả, có nhớ anh không?” Richard ôm vai em gái hỏi.

“Em không thể thiên vị, em gái! Em cũng phải hôn lên má anh ba!” Peter giở trò giơ má trái ra sát Tiểu Trác,

“Các người đừng quấy rối em gái mình có được không?” Mark đứng cạnh suốt này giờ quả thực nhìn không quen nụ hôn thân mật quấy rối, ra sức giành em họ khỏi tay mấy anh em, “đi cả ngày rồi rất mệt chứ, lát nữa ăn cơm, em ngồi cạnh anh hai.....”

“Có nhầm không đó?” tay miệng George cùng lúc phản đối, “mọi người đều chiếm đoạt Trác Trác mấy ngày rồi, bây giờ nên tới lượt em chứ, lát nữa em phải ngồi cạnh anh lúc ăn cơm.”

“Bỏ hết bàn chân gấu của mấy đứa ra! Trác Trác là tim gan mà ta bị mất mới tìm thấy, con bé phải ngồi cạnh ta!” John không thể nhịn được phát ra tiếng hét sư tử.

“Sao lại là ông?” Sáu cái miệng bắt mồm lên tiếng.

“Vì ta là chủ gia đình!” John ra vẻ ta lớn tuổi, ta sợ ai chứ.

“Không bằng thế này, con đưa ra thực đơn, mời quản gia giúp chọn nguyên liệu nấu, hiếm khi cả nhà mình đều có mặt, tối này con đích thân xuống bếp, để mọi người thưởng thức tài nghệ của con ra sao?” Xin đi, sao lại cãi nhau, Tiểu Trác vội vàng làm sứ giả hòa bình.

“Á? Quá tuyệt rồi!” Trời ạ, công chúa của bọn họ còn có thể nấu cơm! 7 người cộng vào cũng vài trăm tuổi reo hò như trẻ con, trên mặt Mark nở nụ cười, anh nhớ tới món ăn Trung Quốc của má Tần, đương nhiên anh càng nhớ con gái — người nấu ăn — Tần Như.

* * *

34. Chương 33: Dựa Vào Người Thân 5 — Món Ăn Trung Quốc

Tiểu Trác nhanh nhẹn xất xất xào xào cùng với 7 đầu trùn sò trong gia đình nhiệt tình bận rộn thêm loạn, hơn 1 tiếng sau, trên bàn ăn bày biện các món ăn Trung Quốc đầy màu sắc hương thơm, cả căn phòng ăn

to lớn ngạt ngào hương vị món ăn, cảm dỗ 7 con người “không biết việc nhà” lại mang vẻ tham lam trên gương mặt thèm chảy nước miếng, mặt nhăn xấu xí của con dã thú bị ném ra ngoài phòng ăn dán vào cửa sổ sát đất ư ử van nài.

“Canh xương bò khổ qua, thịt bò xào tỏi, đầu sư tử hầm*(thịt heo băm nhỏ nặn thành hình tròn to, hem bít sao gọi là đầu sư tử, he he, chắc nhìn giống), xương sườn chua ngọt, gà xào hạt dẻ, cua biển xào ớt thơm, tôm nhỏ rang, cá pecca hấp, váng sữa đậu nành cuộn rán, cà rốt xào mực nhĩ, thức ăn chủ yếu là các món xào Dương Châu, ngoài ra thêm canh bánh đậu và mộc nhĩ trắng, mộc nhĩ đen làm món điểm tâm ngọt.” Tiểu Trác vừa gọi cả nhà “đói khát” vào chỗ, vừa giới thiệu tên món ăn, “đều là các món thường ngày của gia đình, mọi người bắt đầu ăn thôi.”

“Vèo! Vèo! Vèo!” Tiểu Trác rối mắt nhìn cả nhà hoạt động đua nhanh như bay, trong lòng không hiểu là ai nói người nước ngoài không biết dùng đũa? Cô vừa nghĩ vừa cố gắng chen vào trong đống đũa giành vài món ăn ngon cho ông ngoại rõ ràng không thể theo nổi “nhịp bước thời đại”.

“Oa, ngon thật đấy!” CƠM NO RƯỢU SAY XONG, Richard vẫn chưa thỏa mãn chắc lưỡi, xương sườn chua ngọt vừa ngon, kết hợp thêm chút mùi tỏi, thực sự còn hơn cả nhà hàng Trung Quốc.

“Làm còn ngon hơn cả má Tần!” Mark thỏa mãn dựa lên lưng ghế, trong đầu nghĩ không biết Tiểu Như của anh có tài nghệ như vậy không nữa.

“Em gái, ngày mai lại làm cho anh ăn, được không? Anh muốn hai suất gà xào hạt dẻ.” Peter khẩn nài nhìn Tiểu Trác, không ngờ em gái có tài nghệ này.

“Anh muốn một bát lớn canh xương bò khổ qua!” George vội vàng đăng ký trước.

“Cậu muốn hai phần CƠM RANG DƯƠNG CHÂU!” Henry cũng vội ghi tên.

“Mẹ muốn hai phần cà rốt xào mực nhĩ!” Lý Lan cũng vội nói. Ôi, đã lâu lắm rồi chưa ăn được món ăn quê hương chính hiệu như vậy.

“Các người muốn cháu ngoại ta mệt tới chết à?” John thỏa mãn uống hết bát canh đậu mộc nhĩ Tiểu Trác giành lấy cho ông, “lần sau ta vẫn muốn uống canh này! Rất mệt và phiền hà chứ con?”

“Không ạ, những món này đều là món ăn thường ngày, không phải tốn công quá.” Tiểu Trác cười cười, bây giờ cô có thể báo trước cho bạn thân Tần Như về tình hình gia đình nhà chồng tương lai, sau khi mọi người thưởng thức tài nghệ của Tần Như “Vua đầu bếp siêu đẹp”, hi hi..... cô dường như thấy được đáng về Như Như bận rộn hàng ngày trong phòng bếp.

“soạt ——”

“soạt ——”

“soạt ——”

“soạt ——”

“soạt ——”

“soạt ——”

Câu trả lời của Tiểu Trác khiến 6 ánh mắt ăn no oán hận và bất mãn cùng hướng tới nữ chủ nhân gia tộc Blank—— Lý Lan.

“khụ.... Khụ....” Lý Lan lúng túng thanh lọc cổ họng, bất giác co rúm lại bờ vai mảnh khảnh, “nhà ta tuy cũng ở Đài Bắc, nhưng mẹ ta không biết làm CƠM, vì vậy ta.....” Đối mặt với ánh mắt càng nghiêm khắc, bà không nén nổi thu mình trong chiếc ghế đồng thời cuống quýt hứa: “Có điều, từ bây giờ trở đi, ta nhất định sẽ chăm chỉ học Tiểu Trác cách nấu nướng, tranh thủ học được, sớm làm món cho mọi người!”

“Uhm ——” cả đội quân đàn ông vốn định dùng mảnh khéo lúc này mới thu lại “tia xạ tuyến”, vội vàng cùng Tiểu Trác lập ra thực đơn ngày mai.

.....

Tiểu Trác vui sướng hưởng thụ cuộc sống gia đình hạnh phúc mà ấm áp, có lẽ đến nằm mơ cũng không ngờ tới nơi xa xôi kia người đàn ông thế nào cũng xích mích với cô đang lên kế hoạch làm thế nào hủy bỏ sự êm ấm này.

* * *

35. Chương 34: Chân Tướng Bộc Lộ

Lãnh Trạch, Hồng Kông

“Cô giỏi lắm, Tiểu Trác!” Lãnh Vũ Hiên phần nộ xét nát tất cả đồng giấy tờ trên bàn! Đến tổ thám tử anh thuê đều bị hai cha con nhà kia mua chuộc! Toàn bộ là giả dối, từ kết quả điều tra của tổ thám tử tới việc cùng anh kết hôn, tới việc tự sát, tới việc ly hôn!

Sao cô dám bốn cột anh như vậy! Làm mất đi niềm khoái cảm báo thù của anh! Chắc mỗi ngày cô đều thâm châm biếm anh tự cho mình đúng! Chết tiệt hơn là cô lại dám cảm sùng anh! Trước khi kết hôn cô và n Niệm Hạo hôn nhau trên đường, sau khi kết hôn còn để nhị thiếu gia Mark Blank của tập đoàn Viễn Hằng đó giúp xử lý việc công ty, càng quá đáng hơn là vừa rời Lãnh Trạch đã vội ở cùng nhà với tên khốn đó tại Hồng Kông, bây giờ còn gấp rút cùng tên đó về Anh! Người đàn bà ngu ngốc này rốt cuộc biết mình bây giờ vẫn là gái có chồng không đây! (Jini: ủa, kí đơn ly hôn rồi còn gái có chồng chi, anh này bần cừ, he he)! Đáng chết nhất là tài liệu điều tra của Mark Blank —“nhân tình” của Tiểu Trác mà u Dương Lỗi tặng kèm nói, Mark Blank tuy hình thức giống em trai George Blank, nhưng là một người đàn ông tốt, đời sống riêng tư thận trọng trước nay chưa từng xảy ra scandal, ý ở ngoài lời chính là anh ta thật lòng đến với Tiểu Trác!

“Tiểu Trác, tôi sẽ khiến cô cả đời này hối hận vì sau khi lừa dối tôi lại phản bội tôi!”

“Anh làm vậy có được không?” Lãnh Vũ Đình đứng ở góc tối nhìn anh họ như con bạo long “phun lửa” khắp nơi, nhỏ nhẹ hồi chồng bên cạnh.

“Bà xã, em phải biết, Tiểu Trác có phải là tiểu thư của gia tộc Blank không còn phải đợi nhà Blank tự công bố với bên ngoài mới có thể khẳng định, anh không thể đem tin tức chưa qua chứng thực đưa cho người ủy nhiệm của anh – anh họ em – Lãnh Vũ Hiên!” u Dương Lỗi lời lẽ nghiêm khắc nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại bán đứng anh, khà khà, sau này có kịch hay xem rồi!

Tổ Trạch *(căn nhà tổ tiên để lại), London, nước Anh

Lãnh Vũ Hiên bay tới nước Anh vừa vào tổ Trạch Lãnh gia sắc mặt liền u ám mệnh lệnh quản gia đem toàn bộ báo chí và tạp chí lá cải trong một tuần gần đây cho anh, sau đó lật xem từ đầu tới cuối. Vừa nhìn thấy tư liệu tổ thám tử u Dương Lỗi đưa tới, anh hận không thể hủy hoại Tiểu Trác và Tiểu gia ngay lập tức, kéo đổ tất cả những gì Tiểu Trác quan tâm! Sau khi phần nộ, anh không thể không công nhận bản thân đã bị Tiểu Trác làm cho rung động. Một mình cô độc đối diện sự thay đổi to lớn của gia tộc, một mình vất vả chịu đựng sự lạnh nhạt của Tiểu gia, thậm chí một mình nghiền ngẫm kế hoạch báo thù có âm mưu từ lâu của anh. Không thể không nói sự dũng cảm này khiến anh yêu thích! Vì sự yêu thích này anh tạm thời án binh bất động. Nhưng đây không nói lên rằng anh sẽ bỏ qua cho Tiểu Trác và Tiểu gia, đặc biệt không nói lên việc anh sẽ tha thứ cho sự lừa dối và quá giới hạn của cô! Từ điển của anh không có “tác thành người khác”, Tiểu Trác mãi mãi chỉ có thể là vợ Lãnh Vũ Hiên!

Gia tộc Blank là vọng tộc trong xã hội thượng lưu Anh quốc, mỗi một thành viên của gia tộc, bao gồm Mark đều là điểm nóng theo đuổi của giới truyền thông, nếu để anh tìm thấy một tí xú scandal liên quan tới Tiểu Trác và người đàn ông này trên báo, tạp chí, anh sẽ.....

Lông mày nhíu lại, anh vứt hết đồng báo, tạp chí sang một bên, trên đó một tí xú tin tức của Tiểu Trác và gã đàn ông đó cũng đều không có, tư liệu u Dương Lỗi đưa anh trước đó rõ ràng chứng minh Tiểu Trác đã sớm chuyển vào tổ Trạch nhà Blank, tâm điểm giới truyền thông theo đuổi scandal người nổi tiếng không thể một chữ không nhắc tới, trừ phi có người cố ý ép những bài báo này..... lẽ nào đúng như những gì u Dương Lỗi nói: Mark Blank thật lòng muốn lấy Tiểu Trác, mới bảo vệ Tiểu Trác cẩn thận như vậy....

“Được lắm, Tiểu Trác, mâu thuẫn giữa chúng ta càng lớn rồi!”

* * *

36. Chương 35: Gặp Lại Bạo Long 1

“Sao luôn cảm giác sau lưng lạnh lạnh?” Tiểu Trác đang chọn mực ở khu hải sản trong siêu thị quay người nhìn khắp nơi, sau lưng cô chẳng có ai, sao lại có thể như vậy?

“oa ... oa... oa”

“Alo, ngoại.” Cô vội vàng ấn nghe điện, “Con sắp mua xong rồi ... Con biết rồi ... Ông yên tâm ... đừng “quấy rầy” con nữa, ngoại .... ông cho con cơ hội một lần độc lập tự chủ đi, để con khoe khoang trình độ tiếng anh của con một chút mà .... Vâng ... con sẽ.... dạ ... bye, ngoại.” Tiểu Trác cắt điện thoại đi, nụ cười nơi khóe miệng vẫn còn. Vài ngày tới chính là lễ mừng 60 năm tròn của tập đoàn Viễn Hằng, đồng thời cũng là đại thọ 80 tuổi của ông ngoại cô, cả nhà trên dưới trừ cô và ông ngoại đều bận rộn cả. Để tỏ lòng quan tâm mọi người đã vất vả cả ngày bằng bữa ăn, cô đặc biệt tự mình đi siêu thị mua nguyên liệu bữa tối, chỉ là ông ngoại cưng chiều luôn lo lắng cô không mang theo tài xế sẽ có thể lạc đường hoặc bị mệt, cứ cách nửa tiếng lại gọi điện hỏi thăm “vị trí địa lý” của cô, dường như lo lắng cho cô chỉ chớp mắt vài năm đã bước sang tuổi 30 không tìm được đường về nhà. Xem ra thượng đế dự định trong thời gian ngắn đem toàn bộ tình thân cộng thêm lãi trả lại cho cô.

“Người đàn bà chết tiệt!” Lãnh Vũ Hiên đứng một góc ở siêu thị phẫn nộ nhìn Tiểu Trác vẫn còn vừa cười ngốc nghếch vừa chọn hải sản, nhất định là nhận điện thoại của Mark Blank mới cười không dứt. Anh vốn dĩ tới đây vì muốn mua café đỡ cơn khát, ai dè lại bất ngờ gặp cô, thật là mất bao công tìm không ra, lại ngẫu nhiên dễ dàng tìm thấy! Vừa khéo anh đỡ phải trực tiếp tới nhà Blank đòi người rồi! Người đàn bà ngu ngốc này, tên mặt trắng Blank đó ưu tú đến vậy, khiến cô ta về mặt hạnh phúc tới nỗi đi chợ làm đồ ăn cho hẳn cơ à, trong 1 năm ở Lãnh gia cô ta chỉ vào bếp có một lần! (Thôi xin, lúc Tiểu Trác giúp bà Lưu làm cơm, anh đều ở ngoài lảng nhăng thì có! — Lời tác giả đó nha, hèm fải lời Jini, he he)

Tiểu Trác xách túi to túi nhỏ nhìn một xe taxi chạy qua mình không biết làm sao. Ôi, taxi hôm nay thật khó gọi!

Đột nhiên một xe BMW đen tới gần cô, dừng ngay trước mặt cô.

Cô cuống quýt lùi mấy bước, nhú mắt nhìn ghế lái xe qua kính chắn gió màu đen, người này có biết lái xe không vậy!/? Cô định dùng tiếng anh mắng tên tài xế ngu ngốc này một trận!

“My God!” Nhưng khi kính chắn gió màu đen chậm chậm hạ xuống trước mặt cô, để cô nhìn rõ người trong xe, cô không nén được lùi mấy bước. Trời ạ, sao lại có thể yếu thế này! Cô gần như sợ hãi nhìn người trong cơn ác mộng bước ra khỏi xe.

“Anh tưởng rằng em sẽ ở Đài Loan, bên cạnh người cha yêu thương em.” Lãnh Vũ Hiên nhìn Tiểu Trác quá hoảng sợ với vẻ khó đoán.

“Cha, ông ấy....” Tiểu Trác nuốt nước bọt, thận trọng nhìn Lãnh Vũ Hiên, trong lòng cân nhắc dùng từ, “Cảm thấy đến một môi trường xa lạ có thể tránh cho em bị đa cảm bởi cảnh vật trước mắt, nhanh chóng giúp em chữa lành vết thương.”

“Vậy thì để anh kiểm tra xem tình trạng bình phục của em một chút!” Còn giả vờ! Anh giành lấy túi đồ trong tay Tiểu Trác vứt trong xe, sau đó túm cổ tay đẩy cô vào trong xe.

“Không, xin anh, để em đi! Em không muốn lại bị anh làm tổn thương, anh căn bản không yêu em!” Cô vừa giả vờ nước mắt lăn lăn vừa ra sức vùng vẫy, trong lòng không ngừng nghĩ đối sách.

Được lắm, còn giả vờ! Lãnh Vũ Hiên nổi nóng ngút trời ném Tiểu Trác vào trong xe, tăng ga, “Vèo——”, xe chạy như bay.

* * *

37. Chương 36: Gặp Lại Bạo Long 2

“Sao anh cứ nhất định phải dày vò em, lẽ nào vì lần trước em chưa chết?” Tiểu Trác khóc không ra nước mắt nhìn Lãnh Vũ Hiên, rốt cuộc thế nào mới thoát khỏi đây, “Nếu chỉ cần em chết mới không bị anh làm tổn thương, mới khiến anh vui vẻ, vậy em chết cho anh xem!”

“Két——” Xe dừng lại, Lãnh Vũ Hiên liếc đôi mắt đen cuồn cuộn, dùng lực kẹp chặt cằm Tiểu Trác, người đàn bà chết tiệt này, xem cô còn có thể tự biên tự diễn tới khi nào, “Em không cần chết, cũng có thể khiến anh vui vẻ!” Anh kéo Tiểu Trác ra khỏi xe, đi về phía biệt thự hai tầng bên cạnh .....

“Xin anh, đừng .....” Tiểu Trác dường như không giả vờ nổi nữa, trong mắt Lãnh Vũ Hiên có quá tia nguy hiểm, khiến cô nghĩ tới.....

“Bỏ ra, anh!” Cô rít lên, vừa vùng vẫy vừa rút điện thoại, cô phải báo cảnh sát cầu cứu!

“Sợ rồi?” Lãnh Vũ Hiên cười, cướp điện thoại của Tiểu Trác, lúc này cô ta còn muốn gọi điện cho Mark Blank ư, “cạch——” pin điện thoại bị anh nhẹ nhàng tháo ra, anh tuần vớt ra tận thẳm cốp cách mấy chục mét.

“Help! Help!” Không thể lượm pin điện thoại, cô kinh hãi gân cổ lên cầu cứu, cô nhất định phải trốn chạy! Cô ra sức vùng vẫy, miệng, tay, chân cùng sử dụng.

“Kêu đi, chỉ cần có người có thể giúp em!” Lãnh Vũ Hiên cười vác Tiểu Trác vùng vẫy không ngừng lên vai, không thêm để ý tới cô cào cào. Người đàn bà đáng thương, còn không biết đây là khu nghỉ tư nhân của Lãnh gia, cô có gào vỡ họng cũng không có ai nghe thấy.

“Em xin anh, em khó khăn lắm mới tìm được một chút dũng cảm tiếp tục sống, anh đừng lại làm em tổn thương.” Tiểu Trác bị vứt lên giường không quan tâm đến sự đau đớn, kinh hãi khản nài Lãnh Vũ Hiên, cảnh ngộ xưa nói cho cô biết, lúc này chỉ có thể không phản kháng giả vờ đáng thương mới có thể trốn được.

“Ha.....” Lãnh Vũ Hiên nhanh chóng trút quần áo của mình, người đàn bà ngu xuẩn, ức hiếp anh quá đáng, lúc này còn diễn lại trò cũ, “kỹ xảo không tiến bộ chút nào, Trác Trác!”

“Anh.....” Ánh mắt khiến người ta thương xót không còn nữa, Trác Trác kinh ngạc nhìn Lãnh Vũ Hiên, sao lại có thể, làm sao anh ta biết cô thực ra họ Trác tên Trác? Trời ạ, anh ta đã biết những gì rồi, anh ta không dùng hành động gì với mẹ Tú Trung chứ?

“Không ai có gan dám lừa tôi cả, càng không thể có ai sau khi lừa tôi lại vội vã phản bội tôi!” Lãnh Vũ Hiên phủ phục lên Tiểu Trác, cởi quần áo cô.

“Anh bỏ tay ra! Bỏ tôi ra! Cút!” Tiểu Trác bây giờ thành một đồng dây rối, trong lòng chỉ có một suy nghĩ—— nhanh chóng trốn khỏi người đàn ông nguy hiểm này. Cô ném tất cả những đồ có thể cầm vào Lãnh Vũ Hiên, cô cắn lên đôi môi tấn công cô của Lãnh Vũ Hiên, cô nắm bàn tay Lãnh Vũ Hiên đang dò sâu vào trong áo cô, nhưng.....

Cô muốn khóc, nhưng cô biết cô không thể vì tính khí này mà rơi những giọt nước mắt nhu nhược, cô kéo khăn trải giường bao lấy thân thể đầy vết, ôm bộ quần áo vào nhà vệ sinh. Đường như cả thế kỷ trôi qua lâu đến thế cô mới mặc xong quần áo, sửa sang lại đầu tóc. Cô không nói gì bước ra khỏi nhà vệ sinh, hai mắt trống rỗng dường như không nhìn thấy Lãnh Vũ Hiên đang đứng ngay cạnh, cô cố gắng kìm nén vết thương thân thể lẫn tinh thần, thẳng người như âm hồn ra khỏi phòng ngủ.

“Shit!” Lãnh Vũ Hiên lúc này rất muốn hung dữ tát cho mình một cái.

Đây không phải là dự tính ban đầu của anh, đây không phải là mục đích anh đưa cô tới đây, anh từng muốn hủy hoại Tiểu Thị, khiến cả nhà Tiểu Thiên Hào lớn nhỏ bước tới đường cùng, rồi mới đối phó với Tiểu Trác, khiến cô tận mắt thấy kết cục khi lừa dối anh! Nhưng cuối cùng anh lại thuyết phục bản thân, trước tiên đến Anh đưa Tiểu Trác trở về. Ngẫu nhiên gặp gỡ ngày hôm nay, vốn dĩ anh muốn nhân cơ hội đưa cô về, để cô ấy rời xa Mark Blank, chỉ cần cô thẳng thắn thành khẩn với anh, anh sẽ cho cô cơ hội giải thích. Nhưng cuối cùng lại .....

Anh lúc này rất mâu thuẫn, một mặt hận cũ cộng thù mới với Tiểu Trác, hận tới thấu xương; một mặt lại si mê tính cách kiên cường dù bất lực của cô; một mặt nhớ lại dư vị thỏa mãn cả về thể xác lẫn tinh thần Tiểu Trác mang đến cho anh mà không một người phụ nữ nào có thể; một mặt căm ghét bản thân đã làm cô tổn thương sâu sắc tới vậy. Lẽ nào mình đã yêu cô ấy rồi?

“Chết tiệt!” Chửi rửa thêm lần nữa, Lãnh Vũ Hiên vội vàng chạy ra khỏi biệt thự tìm bóng dáng Tiểu Trác.

Tiểu Trác đứng trên thảm cỏ nơi anh vừa vứt pin điện thoại, hai tay run rẩy đang thử lắp pin vào chỗ cũ.

Anh không thể nhìn thêm nữa, anh xoắn bước qua giúp cô lắp lại pin vào chỗ cũ đồng thời cởi áo vest khoác lên cô đang run lẩy bẩy. Không quan tâm anh có yêu cô không, anh chỉ biết, Tiểu Trác là vợ anh, là con dâu trưởng của Lãnh gia! Anh không thể để cô có cơ hội trốn thoát nữa! Tia chớp vừa xuất hiện lại biến mất ngay chớp lên trong đôi mắt lạnh, khóe miệng anh nhướng ra nụ cười ranh mãnh, anh sẽ khiến cô không thể không rời bỏ tên đàn ông đó! Anh đột nhiên quay Tiểu Trác về hướng mình, nâng cằm cô lên, phủ lên cô bằng nụ hôn ấm nóng như lửa.

Nụ hôn này dai dẳng lại nồng nhiệt, Tiểu Trác ngoài tiếp nhận cũng không thể có phản ứng khác. Cho tới khi âm thanh quen thuộc vang tới bên tai, trong đầu hỗn độn của cô mới đột nhiên có vài vầng sáng. Toi rồi, đó là âm thanh ấn phím chụp ảnh, cô cố gắng chuyển hướng ánh mắt, dưới sự cản trở của khuôn mặt Lãnh Vũ Hiên, cô muốn tìm ra nơi ẩn nấp của phóng viên. Cô không muốn để những bức ảnh này lên báo, cô không thể để ông ngoại yêu thương cô biết quá khứ của cô, cô cố gắng chớp mắt, “giữa các vì sao” cuối cùng cũng lơ mơ nhìn rõ thẻ trước ngực của người phóng viên đó.

“Em biết anh nổi tiếng ở đây mà!” Chú ý thấy Tiểu Trác cũng phát hiện ra phóng viên, anh kết thúc nụ hôn đó rồi khẽ giọng uy hiếp bên tai cô, “Ngày mai tất cả mọi người đều sẽ thấy những bức ảnh này, bao gồm cả tình nhân Mark Blank của em! Với danh vọng gia tộc của anh ta, sự công kích mà những bức ảnh này mang tới sẽ không cần anh tới thanh minh rồi! Việc của em và anh ta đến đây kết thúc, tất cả đã qua anh sẽ không tính toán. Bây giờ em ngoan ngoãn đợi ở đây đừng có đi đâu, muộn hơn chút anh sẽ kêu tài xế tới đón em, em biết tính khí của anh!” Anh kéo Tiểu Trác im lặng không lên tiếng vào trong nhà, sau đó lấy những đồ cô mua trong xe ra, đặt trong phòng khách. Anh biết Tiểu Trác lúc này cần ở một mình, cũng như anh cần yên tĩnh.

Vậy cho nhau cơ hội để thở, sau đó anh nhìn Tiểu Trác một cái, bước vào trong xe rồi biệt thự.

“Mình nên làm thế nào?” Tiểu Trác hoảng loạn nhắm mắt, mười mấy phút giây sau, cô mở mắt, trong đôi mắt thêm phần kiên cường, và lạnh lợi. Cô cầm điện thoại ấn dãy số.

“Alo, ông ngoại” cô cố gắng hết sức để giọng mình nghe vui vẻ, “..... điện thoại của con hết pin, con vừa mua cái mới thay.... Bây giờ lại gặp tắc đường.... không cần, gọi tài xế tới đón cũng vẫn tắc đường như vậy.... con sẽ về muộn một chút .... Vâng, ông yên tâm... vâng, con biết rồi, ông ngoại, bye!”

Tắt điện thoại, cô vội vàng bấm dãy số khác.

“Anh hai, giúp em.....”

* * *

38. Chương 37: Bàn Bạc Đối Sách.

Nhà Blank

Tiểu Trác bỏ hoa bầu dục vừa thái xong vào nồi chần tái, “Ầm——” lửa bốc tới xoong, mùi hương cũng theo đó mà bay ra.

“Trác Trác,” Mark Blank từ ngoài trở về, vừa tới nhà đã bước vào phòng bếp, “Việc của toà báo đều đã xử lý xong, đừng lo nữa.”

“Vâng, cảm ơn.” Cô có chút máy móc đem hoa bầu dục xào cho vào bát, tiếp theo chuẩn bị làm món khác.

“Khóc ra đi, Trác Trác, bờ vai của anh trai đưa em dựa nè.” Mark cầm cá mực và dao phay ra khỏi tay Tiểu Trác, đau lòng ôm cô vào lòng. Thà rằng em gái anh sợ mất vía, khóc lóc kể lể như những người phụ

nữ khác, cũng không mong cô vất vả kìm nén tình cảm, ép buộc bản thân bình tĩnh như thế này, “Bây giờ em không còn là một người cô độc nữa, em có người nhà để dựa, đừng đơn độc chịu đựng áp lực nữa, được không?” Anh xoa đầu em gái, trong đôi mắt xanh thăm trầm ngập sự xót thương và phần nộ, món nợ này anh nhất định phải đòi Lãnh Vũ Hiên trả!

“Anh hai, đồng ý với em, đừng đi tìm anh ta, em chỉ muốn sự việc nhanh chóng qua đi, em không muốn để ngoại biết quá khứ của em.” Cô dựa vào vai Mark, lặng lẽ khóc.

“Yên tâm đi, anh hai biết phải làm thế nào.” Anh ôm Tiểu Trác, cho tới khi vừa xử lý xong việc tòa soạn, hối hận chưa chặn Lãnh Vũ Hiên tại tập đoàn Thụy Đạt. Tên cặn bã đó, bây giờ anh thực sự muốn ra sức đập cho hắn ta một trận.

Bàn ăn của nhà Blank hôm nay rất thịnh soạn: canh quạ với hạt bo bo, cá tuyết hấp cải bắc thảo, mực xào ớt, sò xào trứng, thịt luộc, hoa bầu dục xào, thịt đông pha* (món ăn Tứ Xuyên, làm từ thịt lợn), sườn chua ngọt còn có món ăn truyền thống của Tần gia mà Tiểu Trác học từ Tần Như: sủi cảo nhúng thạch anh làm món chính. Một lúc sau nhà Blank lại bùng nổ trận tiêu diệt món ngon theo quy mô lớn. Mark nhìn Tiểu Trác ngồi bên vừa gấp thức ăn cho ông ngoại, vừa nói nói cười cười, trong lòng rất xót xa, cô em gái này của anh luôn lặng lẽ tự mình chịu đựng tất cả cực khổ, không biết khi nào thiên sứ lương thiện này mới có thể vì bản thân mình mà cười lấy một lần.

“Chết tiệt!” Khi tài xế đón Tiểu Trác công cốc trở về, cơn thịnh nộ của Lãnh Vũ Hiên dường như trào dâng tới tận nóc nhà Lãnh gia. Lãnh Vũ Hiên tức giận nghĩ rằng thật không nên mềm lòng để cô ta có cơ hội để thở. Tiểu Trác, tôi xem cô có thể trốn tới khi nào! Anh không tin báo chí ngày mai vừa ra, tên bảo vệ Mark Blank và toàn bộ gia tộc Blank có thể thờ ơ, cả đời này về sau, cô chỉ có thể là con dâu của Lãnh gia!

Nhưng mà, ngày thứ hai lật tất cả báo, tạp chí, Lãnh Vũ Hiên đều không thu được bất cứ cái gì, tâm trạng một chút vui vẻ cũng không có.

“Là tôi đã quá coi thường cô? Hay tôi quá mềm lòng với cô? Sau này tôi sẽ không cho cô cơ hội trốn chạy nữa.” Anh nhếch khóe miệng, vẻ mặt gian ác mê hoặc.

Tuy sự vô về của tình cảm người thân trong gia đình có thể che giấu được rất nhiều, nhưng bóng dáng Lãnh Vũ Hiên cứ luôn lơ lửng trong đầu cô. Cùng sống với nhau 1 năm, cô rất hiểu tính khí Lãnh Vũ Hiên. Hôm qua cô không quan tâm lời cảnh cáo của anh ta mà rời biệt thự đó, chính là trực tiếp tuyên chiến với anh ta, với tính khí của Lãnh Vũ Hiên nhất định sẽ lập tức phát động tấn công. Nhờ may anh ta muốn trực tiếp làm âm ỉ tới tận nhà Blank, cô phải ứng phó thế nào đây?

“Anh hai, em phải nhanh chóng trở về Đài Loan!” Tiểu Trác bất an cả một ngày, cuối cùng đợi tới đêm muộn, chắc chắn mọi người đều đã đi ngủ, cô tới phòng Mark bàn bạc đối sách.

“Không thể được, Trác Trác, em không cần lo Lãnh Vũ Hiên, anh sẽ xử lý cho em,” Mark nói, lúc này anh không thể để em gái một mình đối diện với khó khăn.

“Anh hai, anh không hiểu anh ta. Anh ta không quan tâm sự việc âm ỉ, cũng không để ý sẽ ảnh hưởng tới bao người, anh ta chỉ quan tâm tới suy nghĩ của bản thân! Ở đây em lo ngại ông ngoại, lo ngại người thân, căn bản không có cách nào qua được chiêu của anh ta.” Tiểu Trác phân tích một cách lí trí, ở Anh cô chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả hành động của Lãnh Vũ Hiên, “nhưng trở về Đài Loan, em không còn bất cứ lo lắng nào phía sau!”

“Đừng nói những lời ngốc nghếch, anh không thể để em một mình đối diện với khó khăn lần nữa, ở Hồng Kông anh đã không can thiệp chuyện em và anh ta, vì lúc đó việc em được gả vào Lãnh gia đã không thể thay đổi, bây giờ em và anh ta chẳng còn quan hệ, anh không thể để anh ta làm em tổn thương thêm nữa!” Mark vỗ vỗ đầu cô an ủi, “Khi cần anh sẽ kể hết cho anh cả, cũng sẽ sắp xếp ông ngoại đi nghỉ, tránh những thị phi, em không cần lo.”

“Nhưng nhờ may nếu ông ngoại biết quá khứ của em, ông nhất định sẽ càng day dứt và tự trách mình, anh cũng từng nói ông ngoại năm đó bị liệt chi dưới, chính là vì không chịu được việc qua đời của mẹ em. Nếu Lãnh Vũ Hiên lật tẩy quá khứ của em, với sức khỏe của ông bây giờ...” Cho dù cô giả vờ là người hạnh phúc đến vậy trước mặt ông ngoại, vẫn không thể ngăn được ông ngoại ngừng áy náy và tự trách mình, nếu

chẳng may ông ngoại biết khó khăn cô phải chịu trong quá khứ, cô không dám tưởng tượng sẽ làm hại sức khỏe của ông ngoại cao tuổi như thế nào nữa.

“Anh biết nỗi lo lắng của em, nhưng việc này nhất định phải nghe anh. Anh đã hẹn anh ta đàm phán, có điều anh ta chiều nay vừa về Hồng Kông. Bây giờ em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà, những việc khác anh sẽ giải quyết.” Mark nói, “Sắp tới lễ chúc mừng năm thành lập của Viễn Hằng và đại thọ của ông ngoại, thả lỏng một chút, được không?”

“Em biết rồi——” Tiểu Trác đành thở dài, anh hai hiếm khi kiên quyết thế, xem ra cô đành phải nghe lời ngồi ở nhà. May mà Lãnh Vũ Hiên tạm thời về Hồng Kông, ít nhất hai ngày này cô có thể không cần lo lắng anh ta sẽ làm những việc gì?

* * *

39. Chương 38: Bất Đồng

Nhà Blank hôm nay đèn đóm sáng trưng, khách khứa tấp nập, rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong xã hội đều tụ họp tại phòng khách để chúc mừng lễ kỷ niệm 70 năm thành lập tập đoàn Viễn Hằng và lễ đại thọ 82 tuổi của chủ tịch hội đồng quản trị tiền nhiệm John Blank.

Tiểu Trác cố gắng hết sức tránh đám đông lui vào góc phòng, có phần lo lắng nhìn xung quanh. Tổ nghiệp Lãnh gia – tập đoàn Thụy Đạt cũng đến làm khách theo lời mời, cho dù anh hai nói Lãnh Vũ Hiên đi Hồng Kông mấy ngày trước tới nay vẫn chưa về, nhưng cô vẫn có chút lo lắng Lãnh Vũ Hiên sẽ đột nhiên xuất hiện làm ầm ĩ. Do quá chuyên tâm nhìn xung quanh, đến nỗi Tiểu Trác không chú ý đến bản thân đã bị các anh họ vây quanh ra tới trung tâm phòng khách. Cô vẫn chưa hiểu xảy ra lúc nào, tất cả giới truyền thông và khách khứa đều tập trung chú ý đến cô —— Gia tộc Blank mượn bữa tiệc này chính thức công bố trước mặt mọi người Trác Trác là một trong những người kế thừa của gia tộc Blank. Cuộc đột kích bất ngờ này khiến Tiểu Trác sững sốt bất ngờ, mọi người rõ ràng đã đồng ý với cô sẽ tạm hoãn chuyện này. Cô có thể suy ra báo chí ngày mai xu hướng chung sẽ tuyên truyền việc này, đến lúc đó nói không chừng Lãnh Vũ Hiên sẽ đem thân phận của cô làm to chuyện...

“Trác Trác, đến đây, chào bác Thế.” Giọng ông ngoại và mọi người trong gia đình kéo Tiểu Trác đang chìm trong suy nghĩ trở về với hiện thực, cho dù trong lòng có nghìn nút thắt không hiểu nổi, nhưng vì phải hòa theo mọi người trong nhà, cô cũng đành cố nở nụ cười với những người bạn thân của gia tộc Blank hỏi thăm trò chuyện, đồng thời không còn cách nào khác đành lịch sự chào hỏi các ứng cử viên rể hiền mà ông ngoại, cậu, mợ vừa ý.

“Phù——” Tiểu Trác dưới sự che chở của các ông anh họ, cuối cùng có thể lặng lẽ chuẩn khỏi bữa tiệc phòng khách ra một góc vườn hoa, cô hít sâu một hơi không khí đầy mùi vang đỏ, Champagne và cỏ xanh. Cô mệt mỏi không quan tâm bộ lễ phục buổi tối đắt tiền, liền ngồi lên thảm cỏ. Thụy Đạt và Viễn Hằng bao năm nay luôn kinh doanh qua lại, thành viên hai gia đình tuy không thể nói tình sâu nghĩa nặng nhưng cũng có thể coi mỗi quan hệ phức tạp hơn một bậc, thực sự là tình cảm lâu năm, rắc rối.....

Kệ anh ta, dù sao bây giờ đã là bước đường cùng rồi! Cô dứt khoát cởi đôi giày hàng hiệu khỏi chân vút sang một bên, cái gì đến thì có tránh cũng không xong, cô không tin trên thế giới có thể có khó khăn nào không chiến thắng được!

Đột nhiên, toàn thân cô cứng lại—— có người ôm cô từ đằng sau, thậm chí còn to gan vùi đầu lên cổ mướt mà của cô.

“Chẳng phải anh đi Hồng Kông ư?” Cô không nén được rung mình một cái, cơn đau quen thuộc trên gáy lập tức khiến cô khẳng định người mới tới là ai.

“Rất tốt, em vẫn còn nhớ anh! Nhưng anh nên gọi em thế nào đây? Là bà xã, Tiểu Trác, Trác Trác hay Trác Trác Blank?” Lãnh Vũ Hiên nửa quỳ trên thảm cỏ, quay Tiểu Trác lại hướng mình một ranh mãnh, bên kia cổ cô in thêm một dấu tương đồng.

“Bà xã” và “Tiểu Trác” thì tất quá! Chúng ta đã ký đơn ly hôn, hơn nữa em cũng không cho rằng Tiểu Thiên Hào sẽ thích em họ Tiểu!” Chết tiệt, sao phiền phức toàn tìm đến lúc cô chưa nghĩ ra đối sách? Cô đẩy vòng kiềm hãm của Lãnh Vũ Hiên rồi đứng lên.

“Oa—— Lãnh phu nhân dịu dàng kia chạy đâu mất rồi?” Anh đứng thẳng người, vẻ mặt cười nhạo nhìn Tiểu Trác tao nhã đi giày, “hay đây mới là bản tính của em?”

“Có cần biết rõ mà vẫn hỏi không? Lãnh tiên sinh?” Tiểu Trác nhanh nhẹn vuốt thẳng nếp nhăn trên bộ lễ phục tối, ung dung đón nhận sự trêu chọc của Lãnh Vũ Hiên.

“Bình tĩnh, kiềm chế, ngoài ra cộng thêm giỏi giang, dẻo dẹo, sao trước đây anh không phát hiện ra vợ mình ưu tú như vậy” Lãnh Vũ Hiên không để ý sự phản đối của Tiểu Trác, ôm cô vào lòng, “Hôm đó, anh có nói cho em biết anh chưa ký vào đơn ly hôn chưa?” Anh nói khề bên tai Tiểu Trác, giọng nói đầy bí hiểm, “Biết vì sao anh không trực tiếp chạy tới nhà Blank đòi người, còn nhất định phải về Hồng Kông và Đài Loan một chuyến không, bà xã?”

“Anh, anh đã làm gì?” Tiểu Trác ngừng vùng vẫy, sợ hãi nhìn gương mặt tuấn tú lạnh lùng của anh xuyên qua ánh đèn tăm tối, cô nghe rõ sự uy hiếp trong lời nói của anh.

“Chỉ là bận sắp xếp vài kế hoạch, chủ yếu là Tần Như, Tiểu Kỳ, Dư Tú Trung, công ty Roland-Andy của em, đương nhiên bây giờ còn phải thêm tập đoàn Viễn Hằng của ông ngoại em.”

“Anh! Sao có thể, anh không thể...” Tiểu Trác ngẩn người, anh muốn hủy hoại tất cả người thân và sự nghiệp của cô để báo thù ư? Cô không tin anh có thể có thực lực to lớn như vậy?

“Đừng nghi ngờ,” Anh thông dong dùng ngón tay gảy viên ngọc trai trên khuyên tai Tiểu Trác, ánh mắt sắc bén, “Với tài sản của anh cộng thêm tổ nghiệp ‘Thụ Đạt’ của Lãnh gia, anh có đủ thực lực hủy hoại tất cả những thứ em quan tâm, bao gồm ‘Viễn Hằng’!”

“Anh càng rõ hơn em như thế chỉ khiến hai bên tổn hại.” Thực lực của Lãnh gia và nhà Blank tương đương nhau, kết quả hai bên đọ sức chỉ còn một.

“Anh sẽ quan tâm ư?” Anh cười hỏi lại cô.

“Tại sao?” Đúng vậy, anh ta sẽ không quan tâm, đây là điều khác biệt nhất giữa anh và cô. Lãnh Vũ Hiên trước nay luôn chỉ sống cho bản thân, chỉ có trách nhiệm với chính mình, điểm phóng khoáng này cô mãi mãi không làm được! Nhưng chỉ vì báo thù mà hủy hoại tất cả, “Có đáng không?”

“Đáng hay không do anh quyết định!” Anh bực bội hôn lên môi cô. Tại sao? Có đáng không? Nói thật đến bản thân anh cũng không rõ, anh chỉ biết sự lừa dối ác ý của cô khiến anh tức giận hơn cả việc cô là con gái kẻ thù! Giả vờ nhẫn nhịn chịu đựng, giả vờ tự sát, thậm chí giả vờ yêu anh! Mỗi lần nghĩ tới chuyện này anh đều muốn báo thù cô, sợ chỉ cái giá phải trả là hủy hoại chính mình!

“Chết tiệt!” Cho tới khi nếm được vị máu tanh, anh mới buông Tiểu Trác luôn vùng vẫy ra, “Em——” Anh nâng tay muốn xoa lên đôi môi còn lưu máu của cô, ánh đèn tuy yếu ớt, nhưng anh biết máu tanh trong miệng là từ lưỡi Tiểu Trác.

“Tên khốn, cậu đã làm gì!” Kèm theo tiếng hét giận dữ, cánh tay nâng lên của Lãnh Vũ Hiên bị đẩy ra một cách thô lỗ, bụng cũng bị ăn quả đấm, Mark tức giận bổ nhào lên Lãnh Vũ Hiên quần nhau thành một đống.

“Không sao rồi, anh cả ở đây!” Richard đau lòng ôm Tiểu Trác vào lòng, lấy khăn tay cẩn thận lau đi máu tươi trên môi cô, “Tên khốn đáng xuống địa ngục! Anh sẽ không tha cho anh ta!”

“Đừng, anh cả!” Tiểu Trác vội vàng dùng lực ôm chặt cánh tay Richard đang định tham gia “cuộc chiến đấu” đồng thời hét to với hai người đánh nhau không rời: “Mau dừng ta! Các anh muốn toàn bộ khách khứa và phóng viên trong phòng khách đều tới đây à?”

Cuối cùng, giọng nói của Tiểu Trác khiến Lãnh Vũ Hiên và Mark đều dừng lại.

“Lãnh Vũ Hiên, cậu ức hiếp người quá đáng! Em gái tôi không phải cậu có thể đụng được! Sự việc ngày hôm nay ‘Viễn Hằng’ không thể buông xuôi với ‘Thụ Đạt’ các người!” Vì đòi lại công bằng cho em gái,

Richard xưa nay luôn công tư phân minh không tiếc lợi ích tập đoàn gây áp lực với Lãnh Vũ Hiên.

“Anh muốn thế nào? Tiểu Trác đau lòng nhìn vết đỏ trên trán Mark, dùng tiếng Hàn hỏi Lãnh Vũ Hiên bên cạnh.

“Về với anh!” Lâu đi máu tươi tên khoe miệng, Lãnh Vũ Hiên cũng dùng tiếng Hàn trả lời.

“Mơ mộng hào huyền!” Tiểu Trác kiên quyết từ chối.

“Vậy em sẽ đợi xem tất cả mọi thứ em quan tâm và anh sẽ cùng xuống địa ngục đi! Ánh mắt Lãnh Vũ Hiên vừa quái đản lại điên cuồng.

“Tên họ Lãnh kia, không cho phép cậu uy hiếp em gái tôi!”

“Trác Trác, tên khốn đó đang yêu cầu em điều gì?” Richard và Mark tuy nghe không hiểu, nhưng cũng đã đoán ra sự uy hiếp trong mắt Lãnh Vũ Hiên.

“Bà xã,” Không để ý lời cảnh cáo của Richard và Mark, Lãnh Vũ Hiên nhướn lên nụ cười chiến thắng, anh nhìn thấy sự thỏa hiệp lộ ra trong mí mắt sụp xuống của Tiểu Trác, “Em không muốn giới thiệu anh với người thân của em ư?”

* * *

40. Chương 39: “diễn Xuất” Của Lãnh Vũ Hiên 1

Toàn bộ thành viên gia tộc Blank, Lãnh Vũ Hiên và chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Thụy Đạt, bác của Lãnh Vũ Hiên—— Lãnh Triển Bá, toàn bộ đều tập trung trong thư phòng của ông John.

“Cái gì!?”

“Bà xã!?”

“Việc này rốt cục là sao?”

“Đây là thật ư?”

Trong chốc lát mọi người không biết nội tình trong phòng đều bị câu nói “Tiểu Trác là vợ con” làm cho không rõ sự việc ra làm sao.

“Trác Trác, nói cho ngoại nghe việc này là thế nào?” Cuối cùng vẫn là lời người đứng đầu gia đình John làm tan biến những âm thanh nghi vấn không ngừng, mấy đôi mắt mê muội, một đôi mắt lo lắng và một đôi mắt hài hước đồng thời cùng nhìn nữ chính trong câu chuyện lần này —— Tiểu Trác.

“Rất xin lỗi, các vị.” Tiểu Trác chụm mí mắt trước sự chú ý của mọi người: “Lãnh Vũ Hiên nói đều là thật, xin lỗi, con luôn giấu mọi người.”

“Cô ấy chính là cháu dâu Tiểu Trác của tôi?” Lãnh Triển Bá có chút không hiểu, không giải thích được. Cháu trai mình chẳng phải lấy con gái lớn của kẻ thù Tiểu Thiên Hào ư? Sao bây giờ lại trở thành cháu ngoại nhà Blank? Hơn nữa thời gian trước Vũ Đình rõ ràng từng nói chúng đã ly hôn rồi mà!

“Bây giờ mọi người đều biết mối quan hệ của con và Tiểu Trác!” Không quan tâm câu hỏi của bác mình, anh tự ý bước tới bên cạnh Tiểu Trác ôm cô, thân mật hôn lên đỉnh đầu cô, “Bà xã, em không nên gọi chồng mình bằng cả tên lẫn họ!” Anh cảnh cáo cô bằng giọng nói chỉ cô có thể nghe thấy.

“Mark, sao con không nói cho chúng ta Trác Trác đã kết hôn?” Henry tức giận trợn mắt nhìn đứa con thứ hai tìm thấy Trác Trác.

“Con——” Nhìn ánh mắt trách của cả nhà, Mark khó lòng giải bày.

“Đừng trách anh họ, là con .....” trong chốc lát Tiểu Trác cũng không biết bào chữa thế nào cho Mark.

“Hãy để con giải thích vậy, các vị trưởng bối!” Lãnh Vũ Hiên thân mật cười với mọi người, tay vẫn ôm Tiểu Trác, “Năm ngoái, con từ Anh về Hồng Kông, Đài Loan phát triển công ty, ở đó con gặp Tiểu Trác.” Lãnh Vũ Hiên vừa nói vừa nặng tình nhìn Tiểu Trác bên cạnh, “Chúng con gặp tiếng sét ái tình đồng thời rất

nhANH chóng liền kết hôn. Sau khi kết hôn chúng con định cư tại Hồng Kông, cuộc sống luôn ngọt ngào. Cho tới khi con phát hiện Tiểu Trác phản bội con đi lại với người đàn ông khác....” Tay anh thắt chặt muổn bẻ eo Tiêu Trác, đồng thời dùng ánh mắt ép buộc cô nhắN nại nghe theo, “ Con nổi trậN lờI đĩNH, về nhà cãi nhau với cô ấy, nhưng cô ấy lại trách móc con mặt dày vô liêm sỉ, vừa ăN cắp vừa la làng, còn hung dữ tát con một cái. Con hết sức tức giận, đẩy cô ấy xuống thẳM rồi lái xe rời đi.” Anh mắN nguyện nhìn mọi người đăNG đĩNH tắI lắng nghe anh “giải thích”, thanh lọc cổ họng, tiếp tục biên tập câu chuyện.... Ách, không, là tiếp tục trần thuật sự thật, “hai ngày sau, sau khi suy nghĩ thậN trọng, con quyết định cho Tiểu Trác một cơ hội thay đổi, suy cho cùng cô ấy là vợ yêu của con....”

“Xì xì——” Mark biết ân oán hai gia đĩNH LăNH Tiểu và LăNH TriểN Bá đồng thời phun trà khỏi miệng.

“Hi, thậT ngại quá, trà nóng quá.” Mark vội vàng giải thích lý do cho “tâm tĩNH bệC lậT”.

“Ôi, xin lỗi.” LăNH TriểN Bá lúNG tÚNG giải thích, “tôi chỉ quá kinh ngạc, Vũ HiêN luôn thậN trọng lại có thể nói ra nhữNG lời như vậy—— ôi, nhữNG lời nặng tĩNH.”

Nhưng Tiểu Trác “dựa dẫM” trong lòng LăNH Vũ HiêN lại không ngừng vui mừng vì dạ dày mình không có cái gì, nếu không tắM thẳM màu nâu tào nhấ ở thư phòng sẽ bị cô nôn ra làm bắN mắT.

“Khụ ——” LăNH Vũ HiêN liếc liếc Mark và bác mình.

Bày tỏ cảnh cáo, cánh tay ồm ồm Tiểu Trác càng chặt hơn, “Không ngờ con quyết định giảng hòa trở về thì không gặp Tiểu Trác mà là đƠN lỵ hôn đã ký tên cô ấy. Con rất tức giận, con không ngờ cô ấy lại không biết quý trọng cuộc hôn nhân giữa chúng con như vậy! Nhưng khi con giận dữ cầm bút ký tên lên đƠN lỵ hôn, lại không nén được do dự, nói cho cùng con và Tiểu Trác hiểu nhau sâu sắC, cô nghĩ hai người yêu nhau thậT lòng không thể phản bội nhau như thế.....”

“À —— hắT xì!” Lần này LăNH TriểN Bá và Mark không có phản ứng gì, chỉ có tiếng hắT hơi hai lần của Tiểu Trác ngừng lại “giải thích” của LăNH Vũ HiêN.

“ThậT ngại quá, có thể do hơi lạnh.” Cảm giác thấy tay trên eo mình càng lúc càng chặt, Tiểu Trác vội vàng nở nụ cười có lỗi, giải thích. Lời của họ LăNH thậT buồn nôn, hại cô toàN thân đầy “mụn cơm”. (Jini: mình hiểu là nổi da gà).

“Mợ đi lấy áo cho con.”

Nhưng Lý Lan chưa kịp đứng lên, LăNH Vũ HiêN đã hành động thay, cởi áo vest ra dịu dàng khoác lên người Tiểu Trác, đồng thời cúi đầu trước trán Tiểu Trác nhẹ nhàng hỏi: “Như thế đỡ hơn không?”

“Cảm ơn, đỡ hơn nhiều rồi.” mới tài! Không có gì mà lại gần đến vậy, hại cô rớt một hạt “gạo kê”.

“Sao khách sáo với anh thế? Em vẫn không tha thứ cho anh, đúng không?” Anh nói khẽ, nhưng lại khiến mỗi người trong thư phòng đều nghe rõ, giọng nhậN lỗi mang chút khắN nài mà lại nặng tĩNH, “anh biết anh không nên đổ oan cho em, nhưng anh cũng bị người khác ác ý che đậy nên mới hiểu lầm em. Hơn nữa anh vừa biết chân tướng liền lập tức thẳM dò khắp nơi tin tức của em, vứt bỏ mọi việc công ty từ Hồng Kông tới Anh tìm em. Tiểu Trác, đừng giận anh nữa, được không? Hãy tin anh, anh và em đều bị người ta hại, anh thực sự không có lắNG nhắNG với người phụ nữ khác, anh yêu em đến vậy, sao có thể phản bội em chứ? Đừng lạnh lùng hờ hững với anh như vậy, được không? Em biết không, như thế anh sẽ đau lòng! Anh biết anh vừa làm em bị thương, nhưng anh cũng không nén nổi tĩNH cảm! Vừa nghĩ tới việc em giấU người thân quan hệ của chúng ta, anh không chịu được liền nổi điên! Anh yêu em đến thế, xin em hãy cho anh thêm một cơ hội, được không?” Nói xong nam chính hận không thể khóc rưng rức để cầu xin sự lượng thứ của nữ chính.

“Trác Trác, cậu thấy giữa các con có thể thực sự chỉ là hiểu lầm, con đừng giận nữa!” Cậu Tiểu Trác trở giấO, LăNH Vũ HiêN ngày thường lạnh lùng và kiêu ngạo có thể nói ra nhữNG lời nặng tĩNH như vậy, xem ra cậu ta thực sự rất quan tâm tới cháu mình.

“Đúng vậy, giữa hai vợ chồng nên chắM chướC cho nhau, biết sai có thể sửa là được rồi, sao có thể tùy tiện lỵ hôn chứ?” Mợ Tiểu Trác cũng đứng thêm vào hàng thuyết khách. LăNH Vũ HiêN cũng được coi là tài mạO song toàN, lại chân tĩNH với Trác Trác như vậy, nhất định không thể để chúng lỵ hôn chỉ vì chút hiểu lầm.

Khác đối với vợ chồng “không có lập trường”, ông John không dao động ngồi trên xe lăn suy nghĩ: Mark lo lắng nghĩ cách cứu em gái; Richard, Peter và George xem xét Lãnh Vũ Hiên một cách bí hiểm; Lãnh Triển Bá lại thông minh đứng ngoài cuộc.

“Tiểu Trác, em không tin anh, lẽ nào cũng không nghe lời cậu, mợ ư?” Nam chính tranh thủ cơ hội tiếp tục cầu xin một cách tội nghiệp.

“Thôi được, em tin những điều anh nói, tất cả đều là thật, giữa chúng ta chỉ là hiểu lầm. Vậy thì anh giải thích cho em một chút được không, vì sao thư ký của anh vô duyên vô tạo hiểu lầm mưu hại sếp của mình? Lẽ nào vị trí cô ta chê vị trí thư ký chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lãnh Thị quá cao, đãi ngộ quá tốt?” Tiểu Trác lãnh đạm vùng ra khỏi vòng tay diễn của Lãnh Vũ Hiên, lạnh lùng hỏi. Họ Lãnh kia, anh cho rằng anh có thể sáng tác câu chuyện ư?

Quả nhiên, lời Tiểu Trác vừa nói ra, không khí trong phòng lập tức thay đổi.....

* * *

41. Chương 40: “diễn Xuất” Của Lãnh Vũ Hiên 2

“Trác Trác, ý con là ...” Henry chớp mắt, hồi hận đã nói giúp tên tiểu tử thối kia quá sớm.

“Vâng cậu ạ. Mưu hại con hồng hạnh xuất tường* (chỉ vợ ngoại tình), người anh ta nạp thiệp chính là thư ký riêng của anh ta —— một cô gái chưa chồng xinh đẹp giỏi giang, đồng thời cũng là người tình thứ N của người chồng yêu con sâu sắc trước mặt các vị.”

“Cậu quá đáng lắm rồi, Lãnh Vũ Hiên! Sao có thể bao người tình sau khi kết hôn, thậm chí còn bao tới mức để cô ta làm mưa làm gió!” Henry hết sức bất mãn trợn mắt nhìn Lãnh Vũ Hiên, thanh niên tuổi trẻ bỗng bột ông có thể hiểu, nhưng sau khi kết hôn còn không an phận thì không thể tha thứ được.

“Đúng thế, cậu lại còn vì lời của loại phụ nữ đó mà mưu hại Trác Trác nhà chúng tôi.” Lý Lan khó chịu lắc đầu, bà không thể yên tâm giao công chúa cưng duy nhất của gia đình cho loại người này.

“Loại đàn ông không chung thủy lại không có chủ kiến, chúng ta sao có thể đem Trác Trác giao cho anh ta?” Khó khăn lắm mới tóm được cơ hội giúp em gái, Mark lập tức đậu đỗ bìm leo hạ thấp chỉ số nhân cách của Lãnh Vũ Hiên.

“Ừ, nói đúng lắm!” Henry và Lý Lan đều gật đầu bày tỏ ủng hộ.

“Không, không, mọi người đừng hiểu lầm! Những điều đó đã là quá khứ rồi! Từ ngày có Tiểu Trác, con luôn là một người chồng chung thủy.” Lãnh Vũ Hiên vội vàng thành thật giải thích. Được lắm mèo hoang nhỏ, bị nhốt trong lồng vẫn không quên thừa cơ phản công!

“Vậy sự việc của thư ký cậu giải thích thế nào?” Henry nghiêm khắc chất vấn.

“Là ghen tị! Chính là bởi con nhất quyết chia tay cô ta vì Tiểu Trác, cô ta mới tìm cách ly gián con và Tiểu Trác.” Lãnh Vũ Hiên quân đến sẽ chặn, nước lên đắp đất* (cho dù đối phương dùng thủ đoạn gì, đều sẽ có cách ứng phó), đối đáp như thường, “Anh thừa nhận anh không nên tin người khác, nhưng cũng vì anh quá quan tâm tới em, quá yêu em! Đừng giận anh nữa, được không?”

“Oái, giang sơn khó đổi, bản tính khó dời! Anh có bao nhiêu người tình như vậy, mỗi người đều vì ghen tị mà hãm hại tôi một lần, vậy tôi há chẳng phải mỗi ngày đều giúp anh trả nợ phong lưu tới tận kiếp sau ư?” Tiểu Trác tuyên bố muốn làm khó Lãnh Vũ Hiên.

“Trác Trác, qua chỗ ngoại.” John vẫn luôn ngồi trước bàn trà mặc không nói, giơ tay già nua ra với Tiểu Trác.

“Ông ngoại,” Tiểu Trác theo lời bước tới bên cạnh John, nắm chặt bàn tay già nua của ông.

“Ngoại đã làm rất nhiều việc có lỗi với bà ngoại, mẹ con và con, con không hận ngoại chứ?” Ông cầm nhẹ tay Tiểu Trác, đôi mắt day dứt lộ chút hỗn độn nhìn Tiểu Trác.

“Ngoại, sao ngoại lại tự trách mình chứ? Con làm sao có thể hận ông ngoại duy nhất của con?” Tiểu Trác dùng hai tay cầm chặt bàn tay gầy nhom của John, cô nhìn rõ nỗi bi ai và bất an trong mắt ngoại, ông ngoại đáng thương luôn sống trong đau khổ và tự trách vì mất đi những người thân yêu.

“Đứa trẻ ngoan, ngoại rất vui! Con là thiên sứ do Trinh Nhã và Hy Văn ban tặng ông.” John xúc động cầm tay của cháu ngoại, nghiêm túc nói: “Vậy con bằng lòng nghe lời ông ngoại chứ?”

“Đương nhiên, ngoại, con bằng lòng.” Tiểu Trác đồng ý, không thể chối từ.

“Vậy nếu ngoại bảo con quên chuyện trước kia, cho chồng con thêm một cơ hội nữa?”

“Vâng, con tha thứ cho anh ấy.” Tiểu Trác nói dứt khoát. Trên thực tế, cô đã đoán ra ông ngoại sẽ có yêu cầu gì, vì tên Lãnh Vũ Hiên đề tiện đã bị ra câu chuyện tương tự như hồi ông ngoại, bà ngoại còn trẻ. Đừng nói vừa nãy cô đã thỏa hiệp với Lãnh Vũ Hiên, cứ coi không có, cô cũng sẽ không chút do dự đồng ý, vì cô thực sự không thể nhẫn tâm làm trái với yêu cầu của người ông ngoại cả đời đã bị dày vò bởi sự day dứt.

“Ngoan, ngoan, cháu ngoan của ông.” John cảm động vuốt vuốt tay Tiểu Trác, sau đó gơ tay kia ra cho Lãnh Vũ Hiên, “Vũ Hiên, con qua đây.”

“Vâng, ông ngoại.” Lãnh Vũ Hiên nén lại sự dắc ý bước tới bên cạnh John, đặt tay mình lên tay ông.

“Ta từng phạm qua sai lầm giống con, cuối cùng vì sai lầm mà mất đi những người thân qua trọng nhất trong cuộc đời ta. Bây giờ, con may mắn hơn ta, vì con có cơ hội để sửa sai. Giờ đây, ta đem viên ngọc quý của ta phò thác cho con!” John trịnh trọng đặt tay của Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Trác lên nhau, đôi mắt đục ngầu nghiêm túc nhìn Lãnh Vũ Hiên, “Có điều, nếu ta phát hiện vì sự sơ suất của con mà Trác Trác chịu bất cứ một chút tổn thương nào, ta sẽ không tiếc tất cả cướp đi cơ hội con sửa sai, con hiểu không?”

“Xin yên tâm, con sẽ không để ông có cơ hội đó đâu, ông ngoại!” Lãnh Vũ Hiên trịnh trọng nhận lời John. Anh nắm chặt tay Tiểu Trác, tình tứ nói: “Tiểu Trác, về với anh.”

“Không được, em đã tha thứ cho anh rồi. Nhưng em không nỡ rời xa ông ngoại, cậu, mẹ, và các anh.” Tiểu Trác lập tức từ chối, cô chẳng phải con ngốc, sao phải rời ra địa bàn của mình tới “phạm vi thể lực” của anh ta để anh ta xâu xé.

“Vậy anh làm thế nào?” Anh ngửa ngáy kéo tay cô nũng nịu, “Anh rất nhớ em.”

“Hàng ngày anh có thể tới, hoặc trực tiếp dọn tới phòng khách.” Mark “tốt bụng” đề nghị, như thế cũng tiện cho anh ở gần bảo vệ Trác Trác.

“Tiểu Trác, đừng như thế, đừng chiến tranh lạnh với anh nữa, được không?” Nam chính tiếp tục đóng vai “nhóm yếu thế”, “nếu em không thể rời xa ông ngoại, chúng ta có thể không về tổ trạch Lãnh gia, anh có biệt thự gần đây, cách nhà ông ngoại khoảng 20 phút đi xe, chúng ta có thể ở đó, được không?”

“Không được, em không muốn rời xa nơi này.” Tiểu Trác kiên quyết không thỏa hiệp. Kỳ lạ, sao trước kia cô không phát hiện ra Lãnh Vũ Hiên có thiên phú diễn kịch như thế nhỉ?

“Đừng như thế mà, Tiểu Trác.” Lãnh Vũ Hiên tiếp tục phát huy đặc tính kẻo cao su, “Chúng ta kết hôn đã gần 1 năm, cũng nên có con rồi. Anh nghĩ ông ngoại, cậu, mẹ nhất định muốn lên chức cụ, ông trẻ, bà trẻ đấy!”

Lời nói này quả nhiên có sức mạnh, vừa nói ra, ông ngoại, cậu, mẹ Tiểu Trác vội vàng đem Tiểu Trác lần hành lý nhét vào trong xe Lãnh Vũ Hiên.

Như thế Tiểu Trác bị người nhà “ném” ra khỏi cửa nhà Blank.

* * *

42. Chương 41: Đầu Tình Hiệp 1

“Khụ —— khụ, Vũ Hiên, Tiểu Trác.” Nhìn cháu trai vẻ mặt lạnh băng ngồi bên trái, cháu dâu phẫn nộ bên tay phải mình, Lãnh Triễn Bá bị kẹp ở giữa quyết định phá vỡ áp suất thấp trong xe, “Bác thấy hay là để

tài xế đưa các cháu và ta cùng về tổ trạch nhé! Như vậy Tiểu Trác cũng có thể thuận tiện quen biết mọi người trong nhà.”

“Không cần đâu, bác!” Lãnh Vũ Hiên tàn nhẫn mở miệng từ chối, “để hôm khác cháu sẽ giới thiệu Tiểu Trác và Vũ Ngang cho họ biết nhau.”

“Cảm ơn ý tốt của Lãnh tiên sinh.” Tiểu Trác cũng rất thoải mái, ách, ai thèm quen biết người nhà Lãnh gia, “Không cần phiền phức vậy đâu ạ!”

“Em nên gọi ông ấy là bác, Lãnh phu nhân!” Lãnh Vũ Hiên không vui nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Tiểu Trác qua Lãnh Triển Bá.

“Anh quản em, Lãnh Vũ Hiên!?” Tiểu Trác không tỏ ra kém thế chút nào trừng lại, trợn to mắt là giỏi à?

“Em.....”

“Không sao, không sao, gọi thế nào đều được.” Lãnh Triển Bá vội vàng cười khuyên nhủ, tránh hai con gà đầu động thủ trong xe. Ôi, đáng thương thật, lớn tuổi thế này còn phập phồng lo sợ. Sao ông không nghĩ tới đưa cháu cố chấp bằng lòng chịu thừa kế tổ nghiệp là đã sớm có mưu tính trước chứ?

“Lão gia, thiếu gia, phu nhân, tới biệt thự rồi.” Giọng tài xế kết thúc cuộc cãi nhau trong xe.

“Lãnh Hiên, chú thấy hay là đưa Tiểu Trác về tổ trạch đi!” Như vậy nếu hai kẻ thù này quả thật động thủ, dù sao cũng có người khuyên can, “Trong biệt thự đến một người giúp việc cũng không có.”

“Không cần, dừng xe, chú Lưu!” Lãnh Vũ Hiên ra lệnh một tiếng, chú Trần lái xe liền vội vàng dừng xe trước cửa biệt thự.

“Bác, bác về đi!” Lãnh Vũ Hiên gạt đầu với Lãnh Triển Bá, xuống xe trước rồi lấy hành lý của Tiểu Trác trong cốp xe.

“Lãnh tiên sinh, tạm biệt.” Lạnh lùng nói câu khách khí, Tiểu Trác ung dung xuống xe phía khác.

“Anh đã nói với em phải gọi ông ấy bằng bác!” Nghe thấy câu chào của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên vừa lấy hành lý liền giận dữ bồng bồng bước tới trước mặt Tiểu Trác hét to.

“Hừ!” Tiểu Trác hừ mũi với Lãnh Vũ Hiên, rõ ràng chẳng buồn để ý tới anh ta.

“Đừng có thử thách sức nhẫn nại của anh, Tiểu Trác!” Cô lại hừ mũi với anh?! Lãnh Vũ Hiên ngay lập tức cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, “Anh ghét nhất người khác chất vấn lời anh, tốt nhất em nên nhớ lấy!”

“Em chính là thích nhất chất vấn lời anh, tốt nhất anh nên học cho quen!” Tiểu Trác tràn đầy hung hăng cãi lại.

“Em đang khiêu khích anh đấy à?” Lãnh Vũ Hiên gầm lên.

“Thế thì sao? Đánh em ư?” Tiểu Trác giơ ra bộ dạng anh làm gì được tôi.

“Ha ha ha....., ý kiến rất tuyệt!” Anh đột nhiên cười, tay tóm lấy Tiểu Trác đang định trốn chạy, vác cô lên vai, sau đó xách hành lý bước vào biệt thự.

“Lão gia, thiếu gia sẽ không đánh thiếu phu nhân chứ?” Nhìn qua kính xe, tài xế có chút lo lắng nhìn Tiểu Trác ra sức vùng vẫy trên lưng Lãnh Vũ Hiên.

“ha ha... theo chú? Lái xe về tổ trạch, chú Lưu!” Lãnh Triển Bá cười, con út nhà Blank và đại thiếu gia nhà họ Lãnh bọn họ thật đúng là kẻ thù cãi nhau om sòm trời sinh.

“Bịch——” Lãnh Vũ Hiên tiện tay vứt hành lý ở tầng một, vác Tiểu Trác như con tép vùng vẫy không ngừng một hơi lên tầng hai, vứt lên giường giữa phòng ngủ.

“Anh muốn mưu sát à!?” Tiểu Trác vùng vẫy ngồi dậy trên nệm, Lãnh Vũ Hiên chết tiệt muốn ném cô chấn động não à?

“Anh đang muốn làm như vậy!” Lãnh Vũ Hiên vừa nói vừa cởi áo vest, đồng thời tháo cà vạt màu xanh trên áo ra.

“Không phải muốn thít em chết đấy chứ?” Tiểu Trác nuốt nước bọt, có phần đề phòng nhìn chăm chăm vào cà vạt trong tay Lãnh Vũ Hiên.

Liếc Tiểu Trác vẫn còn căng thẳng một cái, Lãnh Vũ Hiên không thêm quan tâm đến ý của cô, đôi tay tiếp tục cởi cúc áo sơ mi.

“Anh muốn làm gì?” Thấy Lãnh Vũ Hiên cởi hết phần trên lại cởi quần dài, Tiểu Trác không nén được rít lên.

“Chồng có thể làm gì với vợ?” Lãnh Vũ Hiên nude toàn thân hỏi lại.

“Anh đừng qua đây!” Tiểu Trác rít lên nhảy khỏi giường chạy tới cửa thư phòng.

“Sợ gì? Đêm đầu tiên chẳng phải khi kết hôn đã cho anh rồi ư?” Lãnh Vũ Hiên cười ranh mãnh vút lại cô lên giường.....

Khi ánh mặt trời vừa ló ra, Tiểu Trác liền tỉnh. Thấy Lãnh Vũ Hiên vẫn đang say giấc nồng, cô nhẹ nhàng bước khỏi giường, nhặt bộ lễ phục tối đã bị vò thành đồng ôm vào người, bước ra khỏi phòng ngủ.

“Xem ra cuộc độ sức phải đánh thẳng đến cùng!” Cô thở dài trong lòng, nhặt quần áo bước vào vòi hoa sen nhà tắm phòng khách tầng một. Vốn cho rằng mình là kẻ thắng, dùng hôn nhân 1 năm cứu em gái và Tiểu Thị, còn lấy lại được di vật của mẹ. Nhưng nhân tính không bằng trời tính, cha dẫn đến cho cô là một tên lợi hại. Bây giờ cô cuối cùng cũng hiểu Chu Du năm đó vì sao mà tức chết, hóa ra mùi vị “hao binh tổn tướng” khó chịu thế này!

“Ôi——” Ngẩng đầu lên trời thở dài lần nữa, cô bước ra khỏi phòng tắm, liếc bộ lễ phục buổi tối nhăn nhúm thành một đồng, có phần vui mừng ông ngoại và mọi người hôm qua đã nhét cả cô và hành lý cho Lãnh Vũ Hiên, nếu không hôm nay cô chỉ có cách mặc lại chiếc váy nhăn nhúm này. Nhặt lấy một chiếc áo len cao cổ và quần bò màu đen từ trong va li để thay, rồi lại đặt quần áo còn lại vào trong tủ, sau đó cô bắt đầu buồn chán đi lung tung khắp phòng. Khi bước vào phòng bếp, cô mở tủ lạnh không có lấy chút hy vọng, nhưng lại kinh ngạc bất ngờ —— tủ lạnh nhét đầy đồ ăn, đồ uống các loại. Quay đầu chăm chú nhìn toàn bộ tủ nồi niêu bát đĩa, xem ra chồng cô đã sớm chuẩn bị đủ “lương thực”. Cái gọi là mọi việc lương thực đầu tiên, tâm động không bằng hành động, cô chưa gì bụng đói cồn cào lập tức lấy trứng gà, jam bông, toast, và sữa tươi trong tủ lạnh “nồi lửa nấu ăn”, chưa tới 10 phút, một suất ăn sáng không thể coi thịnh soạn nhưng lại là món ăn ngon giàu dinh dưỡng nóng hổi trong khay mời chào cô thưởng thức.

Sau một hồi ăn như hổ đói, cô đem khay thức ăn vét sạch tới đáy đặt bồn rửa bát, sau đó lại đổ cốc sữa tươi, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, mở ti vi, xem hết tin tức buổi sáng, Tiểu Trác đặt cốc rỗng xuống, cầm áo khoác ra ngoài.

“Hãy đưa tôi đến hiệu thuốc gần nhất.” Cô gọi taxi rồi đi rất nhanh.

“A——” Lãnh Vũ Hiên đang trong giấc mộng giờ cánh tay quơ sang bên cạnh nhưng chỉ đập vào khoảng trống.

“Tiểu Trác!” Anh lập tức tỉnh ngủ, ngồi dậy, nhìn một nửa giường đã trống, tim thất lại, vội vàng mặc quần áo xuống lầu tìm.

Va li hành lý anh để trong phòng khách đêm qua đã không còn thấy đâu, chẳng lẽ ..... Chết tiệt! Cô lại lén lút chạy trốn rồi!

Đang nghĩ ra ngoài tìm, anh vô tình thoáng thấy cốc sữa rỗng trên bàn, anh bước lên cầm chiếc cốc vào phòng bếp tìm, tuy vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Trác, nhưng đĩa ăn đã dùng qua trong bồn rửa bát làm anh không nén được thở phào, suy nghĩ căng thẳng đã dịu xuống.

Xem ra cô chỉ đi ra ngoài thôi, nếu thực sự cô chạy trốn thì đã chẳng có tâm trạng đầu ăn sáng. Có lẽ cô cũng chuẩn bị cho mình một phần! Suy nghĩ này lại khiến anh vui vẻ hẳn lên, anh giống như đứa trẻ mở từng nôi, xem xem ở trong có phải giấu bữa ăn sáng Tiểu Trác chuẩn bị cho anh không, kết quả ——

“Ồi!” nức cười thở dài, anh cam chịu lắc lắc đầu lẩm bẩm, “Sao mình có thể có loại ảo tưởng không thực tế nhỉ?” Anh cười, mở tủ lạnh lấy sữa tươi và trứng gà, nếu không làm chút đồ nhét vào bụng, anh chắc chắn sẽ bị đói chết mất.

Đột nhiên anh ngừng chiêm trứng, tắt bếp ga, rón ra rón rén bước ra phòng khách tầng 1, nép vào cạnh cửa chú ý nghe.....

“Hóa ra em ở đây!” Sau khi biết rõ nguồn gốc vừa phát ra âm thanh, anh đột nhiên mở cửa phòng nở nụ cười với người ở trong.

“Oái, anh tỉnh rồi à.” Tiểu Trác có phần ngạc nhiên nhìn Lãnh Vũ Hiên đang dựa trên khung cửa, khuôn mặt vẫn hơi ngái ngủ lại khiến cô cảm giác khó giải thích, tim đập nhanh. Nói ra buồn cười, tất cả những ký ức, 1 năm kết hôn trở lại, đây là lần tiên thấy bộ dạng Lãnh Vũ Hiên vừa ngủ dậy. Trước đây cho dù có “việc trên giường”, sau khi kết thúc anh cũng sẽ ra phòng khách hoặc ra ngoài, vì vậy trước kia cô chưa từng nhìn qua Lãnh Vũ Hiên như thế này.

“Em ra ngoài à?” Liếc áo khoác ở cuối giường, Lãnh Vũ Hiên nhướn mày hỏi.

“Uhm, ra ngoài đi dạo chút.” Cô hơi lúng túng thu lại ánh nhìn của mình, hết sức lơ đi sự thay đổi trong tim.

“Sao đặt hành lý ở đây? Phòng ngủ trên tầng mà.” Anh ngồi bên cạnh Tiểu Trác trên giường, kéo cô vào trong lòng, đôi tay không yên tháo tóc đuôi ngựa của cô.

“Anh khách khí quá, anh là chủ, em là khách, sao có thể không biết nhường để anh nhường phòng ngủ chính cho em?” Tiểu Trác hết sức vạch rõ ranh giới giữa hai người.

“Em không thoải mái à?” Ban đầu muốn dạy một bài học cho Tiểu Trác vì dám cố ý khiêu chiến, sau khi thấy túi nylon thuốc đăng sau Tiểu Trác, vội vàng lấy trán mình sát vào trán Tiểu Trác thử nhiệt độ, “Nhiệt độ cơ thể rất bình thường mà.” Anh vừa nói vừa giơ tay lấy thuốc ra, “hình như không sốt, vậy đây không phải cảm —— từ ‘cúm’ chưa nói ra, sắc mặt Lãnh Vũ Hiên đã chuyển thành tái mét, anh nắm chai thuốc trong tay, trợn mắt nhìn Tiểu Trác hét to: “Em ra ngoài là vì mua cái này?”

“Vâng, sao ạ?” Tiểu Trác vẻ mặt không hiểu nhìn Lãnh Vũ Hiên, thật không rõ vì sao anh ta có thể vô duyên vô cớ nổi nóng thế.

“Em vẫn luôn dùng nó?” kiểu coi như không của Tiểu Trác khiến Lãnh Vũ Hiên càng bức hơn.

“Không thể nào, bình thường chúng ta gần nhau cũng không nhiều, hơn nữa đa số anh đều sẽ phòng bị, vì vậy em không cần uống thường xuyên.” Tiểu Trác lời ngay nói thật.

“Vì sao” Anh hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn phản nộ trong lòng, cắn răng hỏi, “Vì sao em phải uống thuốc tránh thai?”

“Anh thật buồn cười, em có thể hiểu anh đang cố ý tìm cách cãi nhau với em không? Uống thuốc tránh thai đương nhiên là để tránh thai. Trước kia anh dùng biện pháp phòng tránh em cũng không hỏi anh vì sao mà!” Thật không hiểu sao Lãnh Vũ Hiên thích khiêu chiến đến vậy, lẽ nào anh ta là Hitler đầu thai.

“Em! Ha!” Nghe lời oán trách loại ngôn ngữ sao hỏa* (ngôn ngữ lóng mà thanh niên trẻ hay dùng trên mạng), Lãnh Vũ Hiên không biết nên tiếp tục tức giận hay cười to một trận trước, “Anh hỏi em sao không muốn đứa con của anh?”

“Em tưởng đó là điểm duy nhất chúng ta có thể hiểu nhau, em không cho rằng loại tình trạng giữa chúng ta phù hợp cho một đứa trẻ xen vào, hơn nữa anh cũng nghĩ như vậy mà!” Cuộc hôn nhân sút mẻ gây tổn thương lớn nhất tới trẻ con, cô tin thông minh như Lãnh Vũ Hiên nhất định càng hiểu hơn cô tình trạng hôn nhân của bọn họ là điều cấm kị nhất cho việc thêm một đứa trẻ.

“Chết tiệt! Em dựa vào cái gì mà cho rằng anh cũng có loại suy nghĩ quái đản như em?” Trong não người đàn bà này có phải là hồ dán không nữa? Nếu đơn thuần chỉ vì báo thù, anh việc gì phải chết không buông cuộc hôn nhân này, anh hoàn toàn có thể trực tiếp hủy hoại Tiểu Thiên Hào và cô! Anh nhượng bộ nhiều đến vậy, cô lại tự cho rằng hôn nhân của hai người chỉ tiếp tục báo thù! Lãnh Vũ Hiên u ám liếc Tiểu Trác,

ném thuốc tránh thai cô mua về xuống đất, dùng chân ra sức nghiền vỡ, “Đừng để anh nhìn thấy em dùng nó lần nữa, nếu không anh sẽ phá nát tất cả những thứ em quan tâm!”

“Àm——” m thanh Lãnh Vũ Hiên đá cửa rời đi làm Tiểu Trác vẫn còn ngẩn người bưng tỉnh. Cô ần ần huyết thái dương, nhặt chai thuốc tránh thai bị Lãnh Vũ Hiên nghiền vỡ lên vứt vào thùng rác, cô mệt mỏi quẳng người lên giường, sao bây giờ cô không nhìn thấu Lãnh Vũ Hiên chứ, một năm trước cô có thể phán đoán cực kỳ chính xác mỗi một ý đồ hành vi của Lãnh Vũ Hiên, nhưng hiện tại cô lại hoàn toàn đoán không ra bước tiếp theo Lãnh Vũ Hiên muốn làm gì. Do lòng cô rối loạn, hay Lãnh Vũ Hiên đã thay đổi rồi?

Thở dài một hơi, tình hình đã càng ngày càng mất kiểm soát. Sợ cô không chỉ “hao binh tổn tướng”, tương lai không lâu sau cô rất có thể phải noi theo chính phủ nhà Thanh “Bên bị hại bồi thường.”

* * *

43. Chương 42: Thái Độ Nhà Blank

Người đàn bà chết tiệt đó lại cự tuyệt đứa con của anh! Lãnh Vũ Hiên ngồi trong xe tức giận đập vô-lăng. Tình cảm bị xúc động, anh chưa lập tức khởi động xe, mà ra sức châm thuốc đã cai từ lâu. Khi nào anh bắt đầu lưu tâm tới Tiểu Trác như vậy? Lưu tâm việc Tiểu Trác giả vờ yêu anh, lưu tâm Tiểu Trác không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân với anh, lưu tâm Tiểu Trác không muốn sinh con cho anh.....

Anh chưa bao giờ tin vào duyên phận, càng thêm khinh bỉ tình yêu, cho dù anh định mềm tay với Tiểu Trác, cũng đa phần do thông cảm với hoàn cảnh thời thơ ấu và khâm phục tính kiên nhẫn đó của cô. Nhưng vì sao bây giờ mọi thứ đều bị rối loạn chứ? Từ lúc nào người đàn bà đó bắt đầu đi sâu vào tận đáy tim anh như vậy! Anh thích sự thông minh, tán thưởng sự kiên cường, lưu tâm sự lạnh nhạt của cô.... Anh không lý giải nổi tình cảm phức tạp của bản thân là do tình yêu, anh không biết bản thân phải chăng đã yêu Tiểu Trác! Có điều anh rất rõ, Tiểu Trác là người phụ nữ duy nhất anh mong muốn đi cùng suốt cuộc đời, chỉ dựa vào điểm này, cả đời Tiểu Trác đều chỉ có thể là vợ riêng mình anh.

Tập đoàn Thụy Đạt, trụ sở chính London

“Anh đến rồi.” Lãnh Vũ Hiên suy nghĩ mạch lạc lái xe như bay cả chặng đường tới công ty, lại nhìn thấy Richard Mark đã ngồi trong văn phòng mình. Anh lịch sự gật đầu chào, tự mình ngồi xuống ghế văn phòng, “Uống chút gì?” Anh buông lỏng cà vạt, có phần khách sáo hỏi.

“Anh không cảm thấy ngạc nhiên đối với sự đến thăm đột ngột của tôi?” Richard nhướn mày nhìn Lãnh Vũ Hiên.

“Vì sao phải ngạc nhiên? Nếu là anh, tôi cũng sẽ làm như vậy. Chỉ là tôi không hiểu với mức độ anh em các người quan tâm Tiểu Trác sao lại chỉ đến một mình anh?”

“Vì tôi không muốn có người tới bệnh viện tạo ra bản tin nổi bật cho giới truyền thông.” Richard nhún nhún vai, “Từ chỗ Mark, chúng tôi biết mọi thứ về Trác Trác.” Họ không thể gián tiếp khiến cho đứa em gái duy nhất chịu đựng cực khổ nhiều đến thế. Sớm biết như vậy, năm đó bọn họ sẽ bỏ tất cả chỉ chuyên tâm đi tìm Trác Trác, dù cho toàn bộ tài lực gia tộc nhà Blank kiệt quệ.

“Đã như vậy thì chúng ta ngã bài đi!” Lãnh Vũ Hiên thông thả nói.

“Đây là mảnh đất làng nghỉ mát của chúng tôi, Thụy Đạt luôn có ý đầu tư, bây giờ Viễn Hằng dâng cả hai tay, chỉ cần anh ký thì nó là của Lãnh gia.” Richard đặt một tờ văn bản lên trên bàn làm việc của lãnh Vũ Hiên.

“Không ngờ giá trị của vợ tôi cỡ vài trăm triệu đô la Mỹ.” Lãnh Vũ Hiên bĩu môi, không mấy may có ý nhìn tờ văn bản đó.

“Em gái tôi là vô giá, nhưng cuộc hôn nhân của hai người có giá! Nếu mảnh đất này còn chưa thỏa mãn khẩu vị của anh, tôi có thể tặng thêm.” Richard nghiêm túc nói.

“Coi như anh dâng hai tay gia tộc Blank, tôi cũng sẽ không buông Tiểu Trác!” Lãnh Vũ Hiên nhếch khóe miệng lộ ra ý cười châm biếm, đem Tiểu Trác so sánh với vật chất tiền bạc thật khập khiễng

“Xem ra tôi phải dùng cách của George rồi. Lấy 1% mảnh đất thuê một sát thủ tiêu anh.” Richard nhướn nhướn mày, cái tên Lãnh Vũ Hiên này đang định làm gì?

“Ý kiến không tồi. Nhưng tôi vẫn sẽ không thay đổi quyết định của tôi! Chỉ ít cho tới khi tôi chết, Tiểu Trác vẫn là Lãnh Tiểu Thỉ* (Người phụ nữ họ Tiểu về làm dâu họ Lãnh).”

“Lãnh Vũ Hiên, anh là người thông minh. Vì mục đích đó mà duy trì trói buộc hôn nhân tuyệt đối không chỉ là một mặt của hôn nhân! Thông minh lan lợi như anh, cần gì hại người không lợi mình như vậy? Bỏ qua Trác Trác, điều kiện tùy anh!”

“Richard, anh cũng là người thông minh, chắc biết tôi sẽ không hại người mà không lợi cho mình. Chẳng có tên ngốc nào có thể báo thù bằng hôn nhân cả đời! Tiểu Trác là người phụ nữ duy nhất khiến tôi mong muốn đi cùng trong suốt cuộc đời, vì vậy tôi sẽ không buông tay!”

“Thật là hiếm thấy! Có thể nghe được câu nói nặng tình đến vậy từ chính miệng anh- công tử đào hoa Lãnh gia. Nhưng đây không phải là việc nhà Blank chúng tôi quan tâm! Nếu em gái tôi không có tình cảm với anh, vậy coi như anh bằng lòng chết vì cô ấy thì trong mắt nhà Blank chúng tôi anh cũng chỉ là vật cản của cả đời em gái tôi!” Richard lạnh lùng nói, anh không quan tâm chồng em gái mình có phải là thần tình yêu không, anh chỉ quan tâm em gái anh có yêu chồng nó không.

“Anh không hiểu Tiểu Trác- em gái anh bằng tôi! Cô ấy là kiểu phụ nữ sẽ coi tình yêu nam nữ như vật cản cả đời.” Lãnh Vũ Hiên không chút khoa trương phân tích, “Khác với các vật cản khác của cô ấy ở chỗ tôi chắc chắn sẽ làm cho Tiểu Trác thay đổi tình cảm đối với tôi!”

“Dường như anh rất có lòng tin vào bản thân.” Richard không khách khí lộ ra nụ cười châm biếm, em gái chẳng phải đứa con gái nghe vài câu ngọt ngào là có thể thay đổi cách nhìn của bản thân.

“Richard, anh và tôi quen biết nhau mười mấy năm rồi, tính cổ chấp của tôi anh chắc hiểu rõ, Tiểu Trác là sự kiên trì tôi không thể thỏa hiệp! Hơn nữa nhà Blank các anh cũng sẽ không vui vẻ khi Tiểu Trác cô độc tới già chứ?” Anh không quan tâm người khác có thích anh hay không, anh chỉ quan tâm mình nhất định sẽ thay đổi con người đó của Tiểu Trác.

“Anh thực sự nói tới khâu yếu của chúng tôi rồi. Việc cô ấy không muốn tin vào tình yêu và hôn nhân luôn là mối lo lắng lớn nhất của chúng tôi. Nhưng thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi không nhìn ra anh có gì để thay đổi được tính chất vốn có ẩn sâu bên trong!” Richard không nể mặt xua xua tay.

“Chỉ ít tôi cũng là người đàn ông duy nhất của cô ấy, cũng là chồng hợp pháp. Tôi không dám nói có thể khiến cô ấy quan tâm tới tôi như tôi quan tâm cô ấy, nhưng tôi sẽ không tiếc mọi thứ để giữ cô ấy ở bên.” Lãnh Vũ Hiên quyết tâm bằng được.

“Được rồi, tạm thời tôi sẽ ủng hộ anh. Nhưng, Vũ Hiên, tôi làm việc trước nay đặt lợi ích lên đầu rồi mới tới tình nghĩa. Anh với tôi đều rõ em gái tôi bây giờ vẫn chưa yêu anh, nếu cuối cùng anh khiến em gái tôi chịu tổn thương hoặc khi em tôi tìm thấy tình yêu thực sự, tôi sẽ không quan tâm tất cả mấy thứ quan hệ tình cảm và lễ giáo, toàn lực ủng hộ cô ấy đi tìm hạnh phúc của bản thân. Khi đó tôi hy vọng anh có thể rộng lượng buông tay!” Con người đều ích kỷ, bây giờ Trác Trác chưa yêu, anh có thể mặc cho Lãnh Vũ Hiên cảm hóa cô, lúc đó anh sẽ không quan tâm có bị tổn hại gì với Lãnh Vũ Hiên không, anh không tiếc tất cả giúp Trác Trác có được hạnh phúc.

“Tôi cũng là người đặt lợi ích lên đầu rồi mới tới tình cảm, tôi có thể khoan nhượng Tiểu Trác không yêu tôi, nhưng lại không thể cho phép cô ấy yêu người khác! Nếu có một ngày giữa tôi và cô ấy thực sự xuất hiện “vật cản” như thế, tôi sẽ dứt “chướng ngại” đó xuống địa ngục!”

“Tới lúc đó anh không sợ Tiểu Trác sẽ đau khổ đồng thời hận anh cả đời à?”

“Nếu cô ấy cả đời không yêu tôi, tôi không để tâm cô ấy sẽ hận tôi cả đời. Quan trọng là cả đời cô ấy đều không thể quên tôi!” Trong mắt Lãnh Vũ Hiên lóe lên tia sáng lạ thường.

“Có lẽ, chúng tôi đều đánh giá thấp tình cảm anh dành cho Trác Trác rồi.” Richard đột nhiên cảm thấy có lẽ sự ương bướng của Lãnh Vũ Hiên có thể thay đổi suy nghĩ em gái mình, “hy vọng anh có thể trở thành người đem lại hạnh phúc cho cô ấy.”

* * *

44. Chương 43: Đấu Tình Hiệp Hai

“Bịch——” Lãnh Vũ Hiên xoa trán bị đau lần thứ ba, bò lên từ sàn nhà, gần như mất tinh thần nhìn Tiểu Trác chiếm hơn nửa giường vẫn ngon giấc. Thật quá khoa trương rồi, có người đàn ông nào nửa đêm bị vợ đá khỏi giường 3 lần liên tiếp? Anh thậm chí bắt đầu nghi ngờ cô cố ý vờ ngủ rập tâm đá anh xuống giường. Nhưng tiếng thở đều đặn rõ ràng cho thấy cô đang ngủ say lúc này. Nghĩ kỹ số lần anh qua đêm cùng giường với Tiểu Trác có thể đếm trên đầu ngón tay, có lẽ đáng ngủ của cô thực sự không đẹp. Cười đau khổ, lắc đầu, Lãnh Vũ Hiên nhẹ nhàng vuốt vuốt ga trải giường, quay người rời phòng ngủ, đêm nay chỉ có thể ngủ phòng khách rồi, ngày mai còn phải chủ trì hội nghị công ty, đêm nay anh không thể để mình bị thương nữa.

“Khà khà,” nghe tiếng bước chân của Lãnh Vũ Hiên rời xa, vẫn đang nằm trên giường nhắm mắt, khoe miệng Tiểu Trác lộ ra nụ cười đắc ý, cô vờ ngủ tới bây giờ là vì muốn đá gã đàn ông chướng mắt khỏi phòng. Bây giờ tốt rồi, ma quỷ đi rồi, lại là thiên đường. Cô nhanh nhẹn ném gối còn lưu mùi Lãnh Vũ Hiên xuống khỏi giường, ôm chăn, duyên dáng nhắm mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Lãnh Vũ Hiên cực ít dậy sớm, đến phòng ngủ chính, Tiểu Trác vẫn đang say giấc, anh nhìn ga giường một nửa chưa bị Tiểu Trác chiếm lĩnh, trong mắt lộ ra vẻ cười rõ ràng. Nhặt gối dưới thảm đặt vào vị trí cũ, anh bắt đầu không khách khí lay vai Tiểu Trác.

“Ôi, đáng ghét!” Bị quấy nhiễu không chịu được, Tiểu Trác không bằng lòng mở mí mắt nặng trĩu, cắn răng hỏi: “Làm gì thế?”

“Anh phải đi làm.” Lãnh Vũ Hiên cực kỳ nghiêm túc nhìn Tiểu Trác.

“Phê chuẩn.” Tên ngốc này, đi làm còn đến xin chỉ thị, rõ ràng cố ý gây sự! Nuốt cơn tức giận xuống, Tiểu Trác miễn cưỡng vẫy tay bye bye, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“Anh muốn ăn sáng.” Anh lại kéo Tiểu Trác khỏi giường, bình tĩnh nói.

“Anh ăn sáng việc gì bắt em dậy, lẽ nào anh muốn mượn miệng em ăn hộ à?” Tiểu Trác không thể nhịn được nữa ngồi dậy trợn mắt nhìn Lãnh Vũ Hiên.

“Em phải dậy làm cơm.” Lãnh Vũ Hiên vẫn kiên nhẫn nói, “Hơn nữa làm vợ, em phải chuẩn bị cho anh quần áo, cặp đi làm. Anh nhớ rõ tối qua chúng ta đã nói xong, anh không nói linh tinh trước mặt ông ngoại em, thì em cũng không thể không làm tròn trách nhiệm người vợ.”

“Anh!” Tên tiểu nhân này, nếu không phải vì ông ngoại, cô đã đá anh ta ra tận bắc cực rồi! Tiểu Trác nghiêng răng ken két, giận dữ xuống giường bước tới trước tủ quần áo túm lấy một bộ nhét vào tay Lãnh Vũ Hiên, “Được rồi chứ, Lãnh tiên sinh.”

“Cà vạt.” Lãnh Vũ Hiên miễn cưỡng nói.

“Của anh đây.” Tiểu Trác quay lại tủ quần áo lôi ra một cái cà vạt, sau đó giận dữ vòng nó quanh cổ Lãnh Vũ Hiên, “Như thế này được chưa?”

“Bữa sáng.”

“hít——” Hít sâu, nhất định phải nhịn, Tiểu Trác quay người túm túi xách lấy ra một tờ đưa Lãnh Vũ Hiên, “anh ra ngoài ăn.”

“Oái!” Lãnh Vũ Hiên bĩu môi một cái, cự tuyệt giơ tay ra nhận tờ tiền đó, ngẩng đầu hếch mũi lên với Tiểu Trác, “Không thèm.”

“Như này đủ rồi chứ!” Tiểu Trác lại túm lấy túi xách, lấy ra tất cả tiền mặt nhét vào trong túi áo ngủ của lãnh Vũ Hiên, thực sự đây là lần đầu tiên gặp người rách việc như thế này.

“Anh không bao giờ ăn sáng ở ngoài.”

“Vậy thì anh chết đói!” Mắt Tiểu Trác gần như sắp nổi lửa.

“Anh đói rồi!” Lãnh Vũ Hiên kéo Tiểu Trác định quay lại ngủ, “Hoặc anh ăn em, hoặc em làm bữa sáng.” Anh lấy tờ tiền từ Tiểu Trác nhét cho anh, huyết một tiếng ranh mãnh, “Trác tiểu thư, em nhét tiền vào túi áo anh có phải muốn anh phục vụ em không?”

“Anh, anh, đồ dê!”

“Phịch! Phịch! Phịch!”

Tiểu Trác hung dữ chiến đấu với nồi bát đĩa thừa trong bếp, dường như mỗi một đồ vật trong này đều có hận thù sâu sắc với cô. Cuối cùng một phần bữa sáng đơn giản thiết thực được đặt vào đĩa.

“Của anh!” Tiểu Trác đặt mạnh đĩa lên bàn cho Lãnh Vũ Hiên.

“Lãnh phu nhân, cho dù em cho dã thú ăn như vậy thì nó cũng có thể phản đối!” Lãnh Vũ Hiên bất mãn nhìn Tiểu Trác.

“Em biết dã thú có thể phản đối! Nhưng bây giờ em đưa bữa sáng cho anh chứ không phải cho dã thú, đúng không?”

“Em đang nói anh không bằng dã thú hả?”

“Ô, Lãnh tiên sinh, anh trở nên thông minh rồi!”

“Không may em lại trở nên ngu ngốc, Lãnh phu nhân. Trung Quốc có câu: Gả gà theo gà, gả chó theo chó, nếu anh là dã thú vậy em há chẳng phải thành...”

“Lãnh Vũ Hiên!”

Hồi thứ hai, Lãnh Vũ Hiên thắng 1 trận.

* * *

45. Chương 44: Đấu Tình Hiệp 3

Dưới ánh trăng, Tiểu Trác nằm nghiêng trên chiếc giường lớn màu trắng có phần gian ác nhìn chăm chú Lãnh Vũ Hiên nằm cạnh ngon giấc. Giờ ngón tay trắng mịn ra, cô nhẹ nhàng đặt lên mũi Lãnh Vũ Hiên, sau đó nhẹ nhàng đẩy lên, ha ha, mũi heo! Nếu Chúa sáng thế năm đó tặng cho Lãnh Vũ Hiên cái mũi như vậy chắc là việc hoàn hảo nhất!

Lãnh Vũ Hiên vẫn ngủ như bên cạnh không có người, Tiểu Trác thu ngón tay lại, khước miệng nhếch lên nụ cười gian. Anh ta đã nói không quan tâm dáng ngủ của cô xấu, kiên trì cùng giường chung chăn với cô, vậy thì cô không có lý do để hạ thủ với anh... Không, chân không nể tình! Cô hơi dịch người, chậm chậm giờ chân trái lên, mượn ánh trăng tối tắm nhắm đúng bụng Lãnh Vũ Hiên ra sức đá ——

“Ồi——” Tiểu Trác lấy tay bưng miệng, nhú lông mày, tên Lãnh Vũ Hiên chết tiệt này lại đúng lúc uốn gối thành một khối, hại cô một chân đá đúng lên xương bánh chè của anh ta, đau chết đi được!

Chậm chậm thu chân lại, cô tiếp tục vờ ngủ, trong lòng thầm thề: Hôm nay nhất định phải đá chết anh ta!

Lúc sau, Lãnh Vũ Hiên cuối cùng duỗi thẳng đáng người to lớn, đổi sang tư thế ngủ nằm thẳng.

“Khà khà” trong đôi mắt đỏ rực ánh lên tia sáng độc ác, Lãnh Vũ Hiên anh đi chết đi! Lại nhấc chân trái lên lần nữa, cô nhắm đúng cách chính xác hết sức đá vào bụng Lãnh Vũ Hiên.....

“Chết tiệt!” Tiểu Trác rửa thầm.

Nghìn cân treo sợi tóc, đúng lúc Lãnh Vũ Hiên lại nghiêng người, hai cánh tay ôm đúng cái chân tập kích của cô.

“Tôi không tin đá không được anh!” Chuẩn bị lần tấn công sau, cô bắt đầu thử nhẹ nhàng thu chân về. Nhưng cánh tay Lãnh Vũ Hiên lại như cây mây kẹp chặt chân trái của cô.

Không còn cách nào, Tiểu Trác lấy tay nhẹ nhàng di chuyển tới nách Lãnh Vũ Hiên, cù nhẹ, anh ta chắc sợ buồn!

Nhưng, Lãnh Vũ Hiên lại một chút cũng không động đây.

“Thật là một con người ác độc, đến máu buồn cũng không sợ!” Cô rửa thắm, đôi tay ngọc ngà lại chuyển lên tấn công cổ của Lãnh Vũ Hiên, nhưng Lãnh Vũ Hiên vẫn thờ đều đều như thế, không động đây chút nào.

Như thế này cũng không được, Tiểu Trác buồn bực nhìn Lãnh Vũ Hiên đang say giấc, “Nhìn trái nhìn phải, anh trông cũng không giống cỗ máy lắm, sao có thể không sợ buồn chứ?” Có rồi, còn phần eo. Đôi tay cô không chút do dự tiến sâu vào eo Lãnh Vũ Hiên.

Cuối cùng thấy hiệu quả rồi, Lãnh Vũ Hiên như con heo chết không động đây đột nhiên có phản ứng. Chỉ là phản ứng của anh ta không phải là di chuyển cánh tay, buông Tiểu Trác, mà là dùng hai tay duỗi dài ra ôm cả người Tiểu Trác vào lòng.

Sao có thể như vậy chứ! Tiểu Trác bị ép đầu vào ngực Lãnh Vũ Hiên, đành với tay ra, hạ thủ eo Lãnh Vũ Hiên lần nữa——

“Nếu anh là em, anh sẽ ngoan ngoan dừng tay.” Đột nhiên, giọng nói trầm lắng của Lãnh Vũ Hiên vang lên bên tai Tiểu Trác.

“Anh đang nói mơ?” Tay Tiểu Trác đặt trên eo Lãnh Vũ Hiên lập tức cứng lại. Cô có chút do dự ngẩng đầu nhìn gương mặt Lãnh Vũ Hiên vẫn đang nhắm mắt.

“Em có lẽ không biết, tối qua trước khi anh bị em đá khỏi phòng đã đặc biệt trải thẳng ga giường bên nửa của anh, sáng nay vào phòng ngủ ga giường nửa bên đó vẫn bằng phẳng như cũ, điều này chỉ có thể nói rõ đáng ngủ hồng bét của em chỉ nhằm vào anh! Anh vẫn nhắm mắt thì thắm bên tai Tiểu Trác.

“Anh, anh, anh —— dê tiện!” Tức chết mất, Tiểu Trác thẹn quá hóa giận bắt đầu ra sức vùng vẫy, định rời bỏ vòng tay của Lãnh Vũ Hiên.

“Anh nhiều nhất chỉ có thể nói là tùy bệnh hốt thuốc, tương kế tựu kế. Là em – người không dê tiện này giỡn gạt trước.” Lãnh Vũ Hiên thủng thỉnh kẹp chặt Tiểu Trác không ngừng vùng vẫy, giọng nói trầm lắng đầy ý cười, “để cảm ơn bữa sáng của em, sáng nay anh còn thắm hạ quyết tâm, sau này nếu không được sự cho phép của em, anh tuyệt đối không cưỡng ép đụng vào em. Nhưng nếu em còn làm như thế nữa, anh sẽ coi nó là lời mời của em.”

“Vậy anh còn không buông tay.” Tiểu Trác nghe lời vội vàng ngừng vùng vẫy.

“Anh muốn ôm em ngủ, coi như trừng phạt em dám giỡn gạt, lần sau em đánh úp anh nữa, anh sẽ không dễ tính đến thế đâu. Ngủ đi, Lãnh phu nhân.” Anh hôn lên trán cô, hài lòng nhắm mắt, không lâu liền đi vào giấc ngủ.

Nhưng, Tiểu Trác đáng thương lại mặt đỏ tim đập, lâu lâu mà không thể ngủ nổi.

Giao đầu lần hai, dường như Tiểu Trác hơi thua kém.

* * *

46. Chương 45: Đầu Tình Hiệp 4

“Tít ... tít... tít...”

“Alo——” Tiểu Trác vẫn say giấc nồng giờ tay tìm điện thoại đang reo, đặt bên tai mình.

“Sinh nhật vui vẻ!” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng hào hứng của Tần Như.

“Vui vẻ cái đầu bò, bò có ý thì có!” Giọng ngái ngủ lơ mơ của Tiểu Trác đầy phè sự tố cáo, “sớm thế này đã gọi điện quấy rầy giấc ngủ của mình.”

“Trời ạ, đứa trẻ không có lương tâm này! Minh tính qua thời gian chênh lệch rồi, hiện tại bên bò là 9h35, vừa vận thời gian bò sinh ra năm đó! Bạn chí cốt đấy, tặng lời chúc sinh nhật đúng khoảnh khắc này.”

“Xi, chỉ chúc đã đủ à? Có thứ gì thực tế chút không?” Tiểu Trác mở mí mắt nặng nề, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, sắp 10h rồi. Đây đều trách Lãnh Vũ Hiên, nếu không phải anh ta khẳng khái ôm cô ngủ, cô cũng không thể mất ngủ tới tận nửa đêm.

“Có chứ, thời gian bỏ đi, “phí trông nom” công ty và nhà giúp đỡ, mình không tính nữa.”

“Xin đi, công ty bỏ cũng có phần, nhà có bảo vệ trông coi, hơn nữa mình còn đền anh mình cho đỡ, chị dâu tương lại ạ.”

“Ban ngày đấy, nhận lung tung cái gì mà họ hàng chứ” Giọng Tần Như hờn mát vang lên, “Chuyển tới Lãnh gia mọi thứ đều thuận lợi chứ? Chắc không phải người ta là đồ tế, bỏ làm thịt cá chứ?”

“Trả lời câu hỏi này của bỏ đã sỉ nhục chỉ số IQ của mình, Lãnh Vũ Hiên —— một người đến vị phụ thân mình có thể lừa anh ta thành gỏi thêu hoa* (ám chỉ người có hình thức mà không có tài năng), anh ta chỉ có thể là bại tướng dưới tay mình!” Tiểu Trác giọng điệu xem thường, bại người không bại trận, dù sao điều này cũng chẳng có ai bóc trần lời nói dối của cô, “Hôm qua mình mới đá anh ta xuống giường 3 lần!”

“Nhắc tới phụ thân đại nhân của bỏ, hôm qua ông ấy gửi cho bỏ món quà đáng giá.”

“Bỏ nhận rồi!?”

“Lúc đầu mình không nhận, nhưng cuối cùng ông ta để mẹ Dư đích thân tới, mình có thể không nhận không? Bỏ coi như quà của mẹ Dư tặng bỏ đi.” Tần Như đành giải thích.

“Bỏ đi, đợi sau này mình tìm cơ hội chuyển tặng sang cho Kỳ Kỳ.” Mẹ Tú Trung đã ra mặt thì cô cũng không tiện nói gì nữa.

“Còn nữa, mình gặp n Niệm Hạo. Anh ta nhờ mình nói với bỏ, dù bỏ cảm thấy anh ta không thanh khiết trong tình yêu, nhưng so với ông chồng bỏ lựa chọn, anh ta thánh thiện như thánh mẫu.” Giọng Tần Như tràn ngập ý cười, có lúc dần ông thật buồn cười, vừa nghĩ tới chuyện n Niệm Hạo đặc biệt tìm cô chuyển đạt lời này cô liền muốn cười.

“Ha ha ha, vua nham hiểm lại nói ra lời nói thật này! Mình thực sự lấy phải ngựa giống lăng nhăng!” Tiểu Trác nhếch mép cười, tên vua nham hiểm này thật là thích ghen ghét.

“Ha ha ha, cách nhìn cư xử vợ chồng giữa nam và nữ thật khác nhau, bỏ xem bộ mặt cười trên nỗi đau của người khác đó của bỏ, cứ như chúng ta đang thảo luận chồng người khác ý.”

“Đương nhiên không giống nhau, vợ mà lạc lối không chỉ sẽ khiến thể diện chồng bị tổn thương, quan trọng nhất là một người không cẩn thận sẽ khiến chồng trở thành ông bố “đổ vỡ”. Chồng lạc lối dù là hôn cả phụ nữ trên thiên hạ, mình cũng chẳng lo anh ta mang thai, khiến mình trở thành bà mẹ “đổ vỡ”.”

“Mình ngất, cái miệng bỏ! Không tán dóc với bỏ nữa, mình còn phải đi xem kế hoạch công ty, bỏ tự mình bảo trọng.”

“Biết rồi, đừng quấy rầy mình ngủ nữa, mình còn phải nuôi dưỡng đủ tinh thần để dán mắt vào ông chồng lăng nhăng.”

“n Niệm Hạo nếu nghe bỏ đối xử với Lãnh Vũ Hiên như vậy, nhất định sẽ ném hết tất cả, chạy tới miếu cảm ơn thần linh phù hộ đã không để anh ta lấy bỏ. Bỏ và Lãnh Vũ Hiên dù thế nào cũng không rời xa nhau được, mình xin bỏ đừng cay nghiệt như thế được không.”

“Bỏ phải tin việc tại người, có can cuộc không, nếu mình có thể đá thành công Lãnh Vũ Hiên, bỏ sẽ phải làm cơm cho mình cả đời.”

“Xí. Mình không rảnh mà điên với bỏ. Tạm biệt!”

“Đã biết bỏ không dám mà, tạm biệt!” Đặt điện thoại lên tủ đầu giường xong, Tiểu Trác vừa ngáp vừa lật người chuẩn bị tiếp tục ngủ bù.

“hả ——”

“Nào!” Lãnh Vũ Hiên ngủ cạnh Tiểu Trác thấy Tiểu Trác quay người qua há to miệng vì kinh ngạc, liền nở nụ cười.

“Oái, anh .....” Sao có thể yếu thế này? Tiểu Trác lúng túng ngậm miệng lại, nuốt nuốt nước bọt, anh ta chắc không ở đây suốt ...

“Đúng, anh luôn ở đây, chỉ là em cứ quay lưng với anh nên không phát hiện ra.” Lãnh Vũ Hiên vẫn giữ nụ cười mỉm.

“ha ha—— hôm nay anh không đi làm à?” Tiểu Trác cố gắng nặn ra nụ cười, toi rồi, Lãnh Vũ Hiên đã nghe thấy toàn bộ rồi, sao cô cảm thấy Lãnh Vũ Hiên cười rất u ám nhỉ?

“Hôm nay là sinh nhật em, vốn dĩ anh muốn thành người đầu tiên chúc mừng em, nhưng rõ ràng đã bị Tần tiểu thư cướp mất.” Lãnh Vũ Hiên vẫn tao nhã, “bây giờ em dậy hay tiếp tục nghỉ ngơi lấy sức dần mất vào ông chồng lẳng nhăng.”

“ha ha—— bây giờ em dậy đây, bữa sáng để em chuẩn bị.” Lúng túng cười, Tiểu Trác cuống quýt xuống giường, như trốn chạy vào phòng vệ sinh.

* * *

47. Chương 46: Đấu Tình Hiệp 5

“Trên mặt em có gì à?” Cuối cùng Tiểu Trác không chịu được, đặt đĩa xuống, nhìn Lãnh Vũ Hiên ngồi đối diện bên bàn ăn luôn nhìn cô chăm chú. Gã đàn ông này muốn khiêu chiến ư, cứ nhìn cô không dứt.

“Anh chỉ đang nghĩ vì sao n Niện Hạo có thể cho rằng anh không “thánh thiện” bằng anh ta?” Lãnh Vũ Hiên thu lại ánh mắt, cúi đầu uống bát mì nóng Tiểu Trác chuẩn bị cho.

“Khụ khụ.... Mọi người đều là người lớn rồi, cần gì giống như trẻ con mà so đo từng tí chứ? Vả lại, xã hội dân chủ, tự do ngôn luận! Anh không thể không cho người khác nói thật?” Thật là tên bụng dạ hẹp hòi thích tính toán.

“n Niện Hạo là người yêu em quan tâm nhất nhỉ, với tính cách của em lại có thể hôn anh ta trên đường, có thể thấy anh ta có vị trí trong trái tim em.” Lãnh Vũ Hiên vờ như thờ ơ hỏi.

“Bây giờ anh đang điều tra em có bao nhiêu người yêu đấy. Nếu như em điều tra ngược trở lại anh có bao nhiêu tình nhân, chỉ sợ phải dùng máy tính trợ giúp mới tính nổi.” Tiểu Trác nhượng nhượng mày, Lãnh Vũ Hiên muốn so sánh nợ cũ với cô xem ai nhiều hơn ư?

“Anh có thể hiểu em đang ghen không?(nguyên văn: Anh có thể hiểu em đang ăn dấm của anh không? -à đây là lỗi chơi chữ, ăn dấm = ghen)” Lãnh Vũ Hiên nhếch mép cười, lộ rõ hàm răng trắng bóng.

“Đương nhiên, rốt cuộc dấm cũng có tác dụng tốt cho sức khỏe cơ thể.” Cô vừa nói vừa thêm ít dấm vào bát mì của mình, “Anh có muốn thêm chút không?”

“Anh đang nghĩ, Lãnh phu nhân, trước nay em từng yêu ai chưa?” Lãnh Vũ Hiên vờ nghiêm túc hỏi. Tiểu Trác có lúc giống như một người không thể hiểu được, anh luôn nghĩ cho dù anh hay n Niện Hạo, trong trái tim Tiểu Trác thực sự đều không quan trọng gì cả, vì cô căn bản là một tên ngốc không thể yêu người khác.

“Anh có được tính như loài người không? Nếu có, vậy thì em có thể thực sự yêu anh chết đi được.” Tiểu Trác cắn răng trả lời.

“Có thể được em yêu chết đi mất cũng không tồi, cẩn thận đừng cắn vỡ răng.” Lãnh Vũ Hiên cười châm biếm, xem ra nên đổi chủ đề rồi, nếu anh còn tiếp tục khiêu chiến nữa, Tiểu Trác nhất định sẽ đổ bát mì lên đầu anh lắm, “Cái này tặng em.” Anh cầm tay trái của Tiểu Trác lên đeo vào ngón áp út một chiếc nhẫn kết hôn chói mắt.

“Thật là một món lớn, chiếc nhẫn này ít nhất cũng đủ cho anh trả phí chia tay với 10 cô bạn gái nhỉ.” Tiểu Trác nhìn chiếc nhẫn kim cương đặc biệt trên tay, có phần lưu manh huyết sao một cái, “Đáng tiếc nhẫn nhỏ quá, đeo lên rất khó chịu.”

“Anh cố ý bảo người bán làm chiếc nhẫn chặt hơn một chút. Nếu nhẫn to quá, thì rất dễ bị mất, khi ấy bị người nào đó nhặt lên đem đổi lấy tiền mặt mua hoa hoặc là quỳen tặng tổ chức từ thiện thì không xong rồi. Em nói đúng không, bà xã?” Lãnh Vũ Hiên lười biếng gấp mỳ cho vào miệng, trong mắt đầy sự trêu chọc.

“Đương nhiên, ông xã. Dầu sao bây giờ kinh tế không khởi sắc, có tên ngốc làm mất đồ, tự nhiên sẽ có người thông minh nhặt đồ.” Lãnh Vũ Hiên chết tiệt, đến điều này cũng biết, anh ta có lẽ đến tổ tiên cô là người vượn Nguyên Mưu* (giống người vượn Trung Quốc, cách đây khoảng 1 triệu 700 nghìn năm, hóa thạch) hay người động núi* (ở Chu Khẩu Điểm, ngoại thành Bắc Kinh) cũng điều tra rõ rồi.

“Ha ha, có lý, anh sẽ đặc biệt chú ý tới đôi nhẫn trong tay em và tay anh, tránh để người thông minh nhặt mất.” Lãnh Vũ Hiên lắc lắc tay trái, nhẫn đôi nam nữ trên ngón áp út của anh tỏa sáng lấp lánh, “Ăn nhanh lên, bà xã. Chúng ta đã nói với ông ngoại rồi, hôm nay phải về ăn cơm.”

“Đây là cho em à?” Tiểu Trác tràn ngập phấn khởi nhìn xích đu bằng gỗ giữa hai cây ngô đồng trong vườn hoa sau nhà Blank, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

“Đương nhiên, đây là anh đặc biệt làm cho em đấy. Em xem hai cái cây này chuyển sang trồng sau vườn hoa để làm xích đu.” Mark mỉm cười nhìn Tiểu Trác, “Em gái, sinh nhật vui vẻ!”

“Em vui quá! Anh hai, em yêu anh nhất!” Tiểu Trác như con gấu Koala nhảy lên người Mark, hôn lên hai bên má anh, vui như đứa trẻ.

“Thật không công bằng, Trác Trác! Anh tặng em đồng hồ kim cương, nhưng đến một cái hôn gió cũng không có!” Peter bất mãn phản đối.

“Nhưng chẳng phải, món quà của mỗi người bọn anh đều đáng giá hơn miếng gỗ này!”

“Em quá thiên vị rồi, Trác Trác!” Richard và George cũng lần lượt phản đối.

“Cả đám trên người sặc mùi tiền các người hiểu cái gì chứ! Trác Trác thích ở ý nghĩa của món quà, chứ không phải giá trị.” Mark xem thường nhìn anh em mình, trong lòng thầm đắc ý. Vẫn là Tiểu Như của anh thông minh, đề xuất anh tặng một cái xích đu cho Trác Trác, “Có cần ngồi lên thử xem không?”

“Vâng!” Tiểu Trác vui mừng từ trên người Mark nhảy lên xích đu, thoải mái để mấy ông anh họ giúp cô đẩy xích đu, “Cao thêm chút, cao thêm chút nữa!”

“Vũ Hiên, con không xuống cùng chơi?” Lý Lan trên tầng hai vừa giúp bố chồng và ông xã đánh cờ, vừa ngo ngoé Lãnh Vũ Hiên đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn ra vườn hoa phía sau nhà Blank.

“Không cần mợ ạ.” Lãnh Vũ Hiên quay đầu cười cười, tiếp tục nhìn cảnh nô đùa ầm ĩ sau vườn hoa, “Tiểu Trác hình như rất thích xích đu.”

“Giống mẹ nó, năm đó Tiểu Hy Văn đặc biệt thích xích đu.” Henry nhớ lại chuyện xưa, “Bố còn nhớ có một lần con giúp Hy Văn đưa xích đu, kết quả làm cô ấy ngã bị thương không?”

“Nhớ, lúc đó nó mới 1 tuổi rưỡi, con lại đưa nó cao đến thế, nếu không phải Trinh Nhã ngăn, ta lúc ấy nhất định đánh nát mông con.” Ông John cười, Trác Trác lớn lên rất giống Trinh Nhã và Hy Văn, “Vũ Hiên, Trác Trác đã từng kể cho con thời thơ ấu của nó chưa?”

“Ha ha, nói thật, thời gian chúng con chung sống đều là con nói chủ yếu. Tiểu Trác giống như nhân viên tình báo, đến hồi tiểu học con yêu thâm bao nhiêu cô gái, cô ấy cũng đều biết, nhưng con lại không biết chút gì về thời thơ ấu của cô ấy. Con chỉ biết cô ấy sống chung với bố mẹ nuôi còn thân thiết hơn cả người nhà thực sự.” Lãnh Vũ Hiên rời cửa sổ bước tới ngồi bên cạnh ông John, điềm nhiên như không sáng tác ra lời nói dối.

“Ta nghe Trác Trác nói, mẹ nuôi của nó rất giống Hy Văn, đời sức khỏe ta tốt hơn nhất định phải đích thân đi Đài Loan cảm ơn họ những năm chăm sóc Trác Trác.” Ông John chân thành nói, “Vũ Hiên, nhà Trác Trác ở Đài Loan cách gia đình bố mẹ nuôi không xa nhỉ.”

“Vâng, không phải là quá xa.” Lãnh Vũ Hiên trả lời có chút gượng ép, ông cụ chuẩn bị đi Đài Loan gặp Tiểu Thiên Hào? Đây chẳng phải là rất kỳ diệu, chung quy Tiểu Trác luôn giấu tất cả chuyện Tiểu Thiên Hào

từng đối xử với mẹ con Trác gia. Nhưng mong Tiểu Trác đừng tiểu nhân mà cho rằng đây là anh đứng bên xúi giục, “Đúng rồi, ông ngoại, cậu, mợ, hôm nay Trác Trác muốn ở lại, con cũng ở lại, được không?”

“Ngốc ạ, đây là điều đương nhiên, ta đã chuẩn bị phòng cho các con ở đây.” Lý Lan vui vẻ rời thư phòng.

“Nghe giọng con, dường như vẫn bị Trác Trác nhà chúng ta bắt nạt hả!” Ông John cười nhìn Lãnh Vũ Hiên, sao mà đến một việc nhỏ ở lại cũng phải chờ sự ủng hộ của bọn họ.

“Ngoại, ông không biết cháu ngoại ông căm ghét rất lâu đâu. Trước mắt con vẫn trong giai đoạn bị phạt.” Lãnh Vũ Hiên đặc biệt nói mình đáng thương.

“ha ha, xem ra sát thủ tình trường cũng gặp khắc tinh rồi.”

* * *

48. Chương 47: Tình Bạn Tạm Thời

Trong sắc đêm, Tiểu Trác ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đung đưa, trong lòng đầy nỗi chua xót khổ sở không nói ra được. Bầu trời đêm nơi xa lác đác điểm xuyết vài ngôi sao, mệnh mông vô bờ.

Cô không nén được nghĩ tới năm 7 tuổi, ông trẻ đột nhiên qua đời, bà ngoại mỗi ngày bồn ba kiếm sống vì công ty, mà mẹ vẫn chỉ biết khóc, không quan tâm đến bất kỳ việc gì trong gia đình, đương nhiên cũng bao gồm cả cô.

Ngày sinh nhật 8 tuổi đó, vú em có việc xin nghỉ, mẹ vẫn cô độc bầu bạn với nước mắt trên tầng hai. Tới bữa tối, cô nhanh nhẹn làm nốt gói mỳ còn lại trong nhà, bưng lên tầng hai cho mẹ, hy vọng mẹ có thể nhớ ra hôm nay là sinh nhật cô, nhưng mẹ chỉ nhìn cô một cái, rồi lại chôn vùi vào đồng ảnh lẫn nữa.

Cô lặng lẽ rời khỏi phòng mẹ, một mình ngồi trên xích đu trong vườn, giống như con cún nhỏ đáng thương chỉ đợi chủ nhân đến nhận, gương mặt nhìn cánh cửa sắt màu đen, trong lòng mong đợi bà trẻ đi công tác có thể nhớ sinh nhật cô, cô tham vọng có bữa tiệc sinh nhật, cô chỉ muốn bà trẻ ôm cô.....

Không biết đợi đã bao lâu, cuối cùng bà trẻ bồn ba khắp nơi mệt mỏi, thở hổn hển xuất hiện trước cửa lớn, trong tay bê bánh ga tô bị rơi vụn. Vì cô, bà trẻ đặc biệt trở về từ Thâm Quyển, nhưng nửa đường xe bị dừng, đêm khuya nên không bắt được taxi, bà trẻ dứt khoát bỏ xe lại cho lái xe, chạy một mạch về, thậm chí còn ngã vỡ bánh chè.

Cô nhìn bánh gatô đã bị biến dạng, nhào vào lòng bà trẻ hu hu khóc, bà trẻ vừa ôm cô, vừa nhẹ nhàng xin lỗi, đồng thời hứa ngày mai nhất định sẽ mua cho cô một cái bánh ga tô lớn đẹp đẽ khác! Nhưng bà trẻ đâu biết, cô khóc, không phải vì bánh ga tô bị hỏng, cũng không phải vì bản thân đói, mà là vì cô rất thương bà! Lúc đó cô thầm hạ quyết tâm, đợi sau khi cô lớn phải gánh vác tất cả trách nhiệm mẹ chưa đảm nhiệm và cô nên gánh vác, cô không bao giờ để bà trẻ mặt đã đầy nếp nhăn cực khổ như vậy nữa!

Nhưng bà trẻ cuối cùng lại bỏ cô mà đi, chưa kịp nhìn thấy cô trưởng thành đã đi trước cả mẹ.....

“Trong lòng nhung nhớ nên không ngủ được à!” Không biết lúc nào, Lãnh Vũ Hiên bước tới sau Tiểu Trác, giơ tay lau đi nước mắt trên má cô, giúp cô nhẹ nhàng đẩy xích đu, “Trong lòng anh cũng chất đầy hồi ức, cũng không thể ngủ được.”

“Em là vì trong lòng chất đầy anh mới không thể ngủ!” Cô có chút tự do phóng khoáng phẩy tay anh ra, cảm giác này thật không tốt, Lãnh Vũ Hiên thường dễ dàng nhìn thấy đáy lòng cô.

“ha ha ha, khi em nói dối thường gương mặt mắt trong veo lên!” Lãnh Vũ Hiên cười, đêm khuya yên lặng đến vậy, thật thích hợp cho anh yên tĩnh nói chuyện với Tiểu Trác, “thực ra chúng ta rất giống nhau, trước khi người gọi là mẹ anh tự sát, trong mắt cha anh chỉ có vẽ và bà ấy; sau khi bà tự sát, trong mắt cha anh chỉ có rượu và thuốc phiện; Còn mẹ anh trước khi gặp Tiểu Thiên Hào chỉ quan tâm âm nhạc, sau khi gặp gỡ Tiểu Thiên Hào, bà chỉ quan tâm Tiểu Thiên Hào, vì vậy khi Tiểu Thiên Hào bỏ bà, bà lựa chọn cái chết. Điều này cũng trực tiếp cướp đi dũng khí sống tiếp của cha anh. Theo trái tim mà nói, bọn họ chẳng yêu thương anh bao nhiêu, anh đối với họ cũng chỉ giới hạn trong huyết thống. Nhưng anh vẫn hận Tiểu Thiên Hào, bởi vì cho dù họ không quan tâm tới anh, nhưng ít nhất họ vẫn ở bên cạnh anh! Nhưng vì sao

Tiểu Thiên Hào phải cướp đi tình thân mà anh vẹn vẹn có được? Cả đời anh đều không thể tha thứ cho sự bỉ ổi của ông ta!”

“Xin lỗi, em biết ông ta là tên khốn! Tiểu Trác yếu ớt nói, cô đồng cảm với cảnh ngộ của Lãnh Vũ Hiên, cũng kinh ngạc Lãnh Vũ Hiên lại có cảnh ngộ giống mình, đột nhiên cô muốn quên đi tất cả, nói với người giống mình, “Anh nhất định đã chịu rất nhiều uất ức.”

“Sau khi họ qua đời, anh chính thức chuyển đến ở cùng với gia đình bác anh, có bác trai, bác dâu, hai chú em họ, một cô em họ. Xét về tình cảm, anh sống còn hạnh phúc hơn. Bác dâu anh là người mẹ hiền từ nhất mà anh từng gặp, tình yêu của bà đối với anh còn vượt xa cả tình yêu bà dành cho con ruột. Bà có thể cài giúp anh cúc áo cài sao; hồi nhỏ bạn đánh bị thương, bà vừa bôi thuốc vừa đau lòng tới rớt nước mắt; khi họp phụ huynh, bà ăn mặc cao quý dắt tay anh tham dự; anh thi đạt kết quả loại ưu, bà sẽ phần khởi luộc món ốc đồng anh thích ăn nhất, còn đem bằng thành tích anh cầm về khoe khoang khi gặp người khác! Khi đó anh mới ngạc nhiên phát hiện, hóa ra không phải tất cả các bà mẹ đều hàng ngày trang điểm xinh đẹp quan tâm niềm vui bản thân. Hóa ra một tờ thành tích đạt loại ưu tú đã có thể đổi lại lời khen ngợi của bậc cha chú. Từ đó trở đi, mỗi lần anh đều bắt mình đứng thứ nhất, vì anh thích thấy bác dâu tự hào vì anh.....” Lãnh Vũ Hiên dịu dàng nhớ lại quá khứ, trong mắt có nỗi nhớ vô bờ, “nếu anh nói cả đời anh có mối hận suốt đời nào, vậy thì chính là kỳ nghỉ hè năm thứ 2 đại học, bác dâu gặp tai nạn xe, mà anh lại không thể nhanh chóng về gặp bác lần cuối vì đi leo núi ngắm cảnh.”

“Việc đã qua thường phải học cách cởi bỏ những điều trong lòng, hơn nữa anh còn may mắn hơn em, ít ra anh từng được bà tự hào vì anh, đây cũng là một kiểu báo đáp với sự cực khổ của bà.” Chẳng trách tư liệu tổ thám tử nói Lãnh Vũ Hiên từng đạt giải quán quân leo núi hồi đại học, cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì từ đó về sau không bước chân vào hoạt động này nữa, hóa ra tất cả đều vì nhớ đến bác dâu anh, “Em luôn muốn ông trẻ, bà trẻ tự hào vì em, nhưng ——”

“Nhưng, em còn có mẹ Tú Trung của em!” Lãnh Vũ Hiên ngắt lời Tiểu Trác, nói tiếp, “Anh thường nghĩ, lúc đầu nếu không có mẹ Dư Tú Trung và Tiểu Kỳ, chắc em căn bản không để ý tới mệnh lệnh bắt lấy anh của Tiểu Thiên Hào.”

“Đương nhiên, nếu không có họ, ai thêm quan tâm sự sống chết của ông ta?” Tiểu Trác nhẹ nhàng cười, “Mẹ Tú Trung luôn đặt em ở vị trí đầu tiên. Anh hai nói anh rất cảm ơn mẹ Tú Trung coi em như con ruột, nhưng em cảm thấy lời này không đúng, vì trong lòng mẹ Tú Trung, chúng em là mẹ con ruột, tình yêu của bà đối với em là tình yêu xuất phát từ nội tâm của một người mẹ đối với con gái ruột—— chân thành lại vô tư. Vì em, bà có thể hiền lành, tao nhã, vì em bà có thể nhe nanh múa vuốt dựa vào lý lẽ tranh luận với ông chồng yêu. Ngoài ông trẻ, bà trẻ đã mất, chưa có ai từng quan tâm em! Nhưng Kỳ Kỳ, nó lương thiện như một thiên sứ, có thời gian là nó thường dính vào em lăm lăm không ngừng, nó thường nói “chị không thích nói cũng không sao, em nói giúp chị!”

“Ha ha.... Lời này khiến anh nghĩ tới Vũ Đình, mỗi lần nó thấy anh đều giống như con vịt nhỏ om sòm không dứt, nó thường nói “Anh nghe người khác nói nhiều vào chứ, nếu không tìm anh sẽ lạnh mất.”

“Có cô em gái như thế thật tốt! Anh biết không, mỗi lần sinh nhật mẹ, Kỳ Kỳ đều tặng em một con búp bê to. Nó cho rằng, em hay nhìn búp bê thì có thể có nhiều niềm vui thời thơ ấu hơn.

“Cô ấy làm đúng, em nên để thả lỏng bản thân mình một chút.” Lãnh Vũ Hiên cười, chen vào ngồi với Tiểu Trác trên xích đu, “Nói ra thật buồn cười, kết hôn hơn 1 năm, lần đầu tiên chúng ta nói nhiều như vậy.”

“Ha ha.....” Tiểu Trác nhìn lên ngôi sao cười, “Làm đối thủ lâu như vậy, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta làm bạn bè tán gẫu.”

Đêm nay, họ luôn ngồi trên xích đu nói chuyện không biết mệt mỏi. Cho dù trước đây giữa họ thế nào, sau này sẽ ra sao, tối nay họ là bạn tốt lâu ngày không gặp.

* * *

49. Chương 48: Đầu Tình Hiệp 6

Biệt thự Lãnh gia

“Hu hu—— con muốn bác dâu, ôm ôm, bác dâu!” Lúc này đang há to miệng khóc nức nở là Lãnh Kiến Tư—— con trai của Lãnh Vũ Ngang – con trưởng Lãnh Triển Bá.

“Chị dâu, chị xem, lại phải làm phiền chị rồi. Kiến Tư rất thích chị đấy!” Từ Tiểu Lộ – vợ Lãnh Vũ Ngang vừa vỗ về con trai trong lòng đang khóc rí rí giờ hai tay bé xiu ra với Tiểu Trác, vừa cười với chị dâu họ lần đầu tiên gặp mặt -Tiểu Trác.

“Không sao, đưa cho chị đi.” Nặng ra nụ cười mỉm, Tiểu Trác lại đành phải ôm cậu nhóc đẹp trai 3 tuổi đó vào lòng. Không phải cô không thích tên nhóc thịt phình phính này, mà là cô thật không hiểu, Tiểu Kiến Tư sao vừa nhìn thấy cô liền lập tức dính vào cô, không cho người khác ôm; cũng không hiểu, vừa nãy rõ ràng sau khi cô đưa cho mẹ nó, đột nhiên tỉnh dậy đồng thời lại dính vào cô lần nữa. Lẽ nào là vì di truyền gia tộc, vì vậy cá tính người nhà họ Lãnh mới kỳ lạ như vậy?

Thật không hiểu Lãnh Triển Bá – người đứng đầu Lãnh gia sao lại nghĩ tới việc đưa các thành viên Lãnh gia tới biệt thự gặp cô – người được gọi là “cháu dâu”. Càng khoa trương hơn là Lãnh Vũ Đình ở Đài Loan và Lãnh Vũ Trác đi diễn phim ở Thượng Hải, vậy mà vì không thể về nên đặc biệt dùng webcam gặp mặt “chị dâu họ” này, mức độ nhiệt tình có vượt qua nhưng không thể theo kịp Tiểu Kiến Tư. Càng khiến cô không hiểu là, sao Lãnh Vũ Hiền có thể mặc kệ người nhà anh ta đến gặp người gọi là “vợ” này, chẳng lẽ anh ta vẫn nghi ngờ mối quan hệ giữa bọn họ chưa đủ rắc rối phức tạp ư?

Thật là một đám người kỳ lạ!

“Bác dâu, thơm, thơm!” Tiểu Kiến Tư lại bôi đầy nước bọt lên hai má Tiểu Trác lần nữa, “bác dâu thơm Kiến Tư, thơm!” Sau đó lại dùng ngón tay nhỏ mồm mồm thịt chỉ vào hai má quả táo đòi “thơm lại”.

“Chụt——” Tiểu Trác không còn cách nào đành thơm N lần lên má quả táo của cậu nhóc đẹp trai.

“Kiến Tư thích bác gái nhất rồi!” Tiểu Kiến Tư được “thơm lại”, khoa chân múa tay ôm cổ Tiểu Trác, miệng đầy nước bọt nói tiếng trung còn chưa sôi, “Kiến Tư chỉ muốn bác dâu, bác dâu cũng chỉ muốn Kiến —— bác trai” Tiểu Kiến Tư chớp chớp đôi mắt đen, có chút sợ hãi người đàn ông cao to bế mình vút lên từ vòng tay bác dâu, cung kính giơ tay mồm mồm lên chào, “Chào bác ạ.”

“Ngoan——” Lãnh Vũ Hiền còn chẳng có thành ý khen ngợi cháu trai một chút, một tay nhấc đống sau quần yếm của thằng bé lên, giơ lên không trung, không mảy may định thả đứa cháu trai lễ phép xuống đất.

“Bác dâu——” Thấy bác trai không có ý đặt mình xuống, Lãnh Kiến Tư đáng thương nhìn bác dâu bên cạnh ngoác mồm ra.

“Lãnh Vũ Hiền, nhanh để Kiến Tư xuống!” Tiểu Trác vội lên trước định ôm Kiến Tư từ trong tay Lãnh Vũ Hiền, “trẻ con sợ cao đấy!”

“Nó chẳng phải đứa trẻ bình thường!” Không để ý yêu cầu của vợ, Lãnh Vũ Hiền liếc Tiểu Kiến Tư đáng thương một cái, “Quỷ nhỏ, đi tìm cha mẹ cháu đi.” Nói xong liền nhấc quần yếm của Kiến Tư ném vào em họ, em dâu đang ngồi giữa phòng khách nói chuyện phiếm ăn điểm tâm.

“Hu hu—— Kiến Tư không cần bố, mẹ. Kiến Tư muốn bác dâu!” Kiến Tư bị vút trả trong lòng mẹ lập tức khóc to, “bác dâu, ôm Kiến Tư, bác dâu ——”

“Trông coi con của bọn em đi!” Không quan tâm đứa cháu trai khóc ầm ĩ, Lãnh Vũ Hiền để lại câu cảnh cáo cho em họ và em dâu, rồi kéo Tiểu Trác đang định bước lên ôm Kiến Tư ra khỏi phòng khách.

“Lãnh Vũ Hiền, việc gì anh phải khiến Kiến Tư khóc thế?” Nghe tiếng khóc thảm thiết của Tiểu Kiến Tư từ phòng khách vọng đến, bản năng làm mẹ của Tiểu Trác bất giác nổi lên.

“Em xem mặt em đầy nước bọt, tên tiểu tử thối đó hại em lốm đốm này.” Lãnh Vũ Hiền hỏi một đấng trả lời một nẻo, rút khăn tay ra lau nước bọt bị Tiểu Kiến Tư “dâng tặng nộ hôn” trên mặt Tiểu Trác.

“Anh đừng thay đổi đề tài!” Thật sẽ bị lốm đốm không? Tiểu Trác hất tay Lãnh Vũ Hiền, giằng lấy khăn tay của anh, tự lau sạch nước bọt trên má.

“Em đừng bị ‘chiến thuật đau thương’ của tên tiểu tử đó lừa, nó là tên tiểu háo sắc cực kỳ!” Lãnh Vũ Hiền buồn cười nhìn hai má Tiểu Trác đang hơi giận, “hóa ra bản năng người mẹ của em lại mạnh mẽ thế, sau

này chúng ta có con rồi, anh há chẳng có chút vị trí có thể nói được ư!”

“Còn chưa đủ ư?” Ngay lập tức, Tiểu Trác lấy lại bình tĩnh, cô nhìn chằm chằm Lãnh Vũ Hiên hỏi.

“Hả?” Lãnh Vũ Hiên không vui nhíu mày, anh không hiểu sao mỗi lần cô hơi có chút tính cách liên lập kiểm chế bản thân, trở về thế giới lạnh băng phẳng lặng cũ đó, “em đang nói gì? Cái gì còn không đủ?”

“Em đang nghĩ, rốt cuộc anh hận vị phụ thân em bao nhiêu.” Tiểu Trác day thái dương, mệt mỏi dựa vào tường, trong mắt lộ ra vẻ bình tĩnh lặng lẽ, “Tiểu gia, nhà Blank và Lãnh Thị các anh đều bị anh đưa vào kế hoạch báo thù của anh. Sao, đây vẫn chưa đủ cho anh trút lên ư? Anh nhất định phải kéo thêm một đứa con làm chiến lợi phẩm báo thù của anh ư?”

“Em cho rằng mọi thứ anh làm thậm chí muốn một đứa con là vì báo thù Tiểu Thiên Hào?” Cô đánh giá cao Tiểu Thiên Hào hay đánh giá thấp anh đây? Lãnh Vũ Hiên tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Trác, anh gần như bị ngữ khí bình tĩnh nhưng lại lạnh lùng ép cho phát điên, “Anh thật sự nghi ngờ thượng đế để em sống trên thế giới này chỉ làm anh tức giận!”

“Ha ha.....” Tiểu Trác có phần châm biếm cười, quyết định không tranh luận với Lãnh Vũ Hiên, “Tin em đi, dù thượng đế có hứng thú nhân rồi đó, em cũng không có bản lĩnh đó đâu. Tránh ra, Lãnh tiên sinh!” Tiểu Trác vừa nói vừa đẩy Lãnh Vũ Hiên chắn trước mặt.

“Em muốn đi đâu, bà xã?” Lãnh Vũ Hiên túm Tiểu Trác định tới thư phòng.

“Đến thư phòng.” Đồ ngốc, “Đây là nhà anh mà! Đằng trước là thư phòng, anh không biết ư?”

“Đi tới đó làm gì?” Nói bừa, đằng trước là phòng rửa tay, phía trước phòng rửa tay mới là thư phòng.

“Đi xử lý các giấy tờ của công ty.” Lẽ nào đi nghe Rock ‘n Roll?

“Bà xã, em ở Anh, sao xử lý giấy tờ của công ty?” Nói dối cũng không biết đường, đây lại chẳng phải Hồng Kông hay Đài Loan.

“Ông xã, anh không biết bây giờ có một thứ gọi là máy fax, có thể truyền các loại giấy tờ nơi này, có cần em tặng quý công ty một bộ không?” Đúng là đồ ngốc, đến máy fax trong thư phòng mình cũng không nhận ra.

“Bà xã, anh ghét nhất phụ nữ thành đạt! Vì vậy em không được phép đi làm!”

“Hừ, thật không?” Thật là tên đầu heo chết tiết họ “Sô” * (âm đầu của chữ Sô-vanh đã nhắc ở chương trên), “xem ra lần này đúng thật không có cách nào cứu chữa rồi, thế giới quan của chúng ta tồn tại sự khác biệt quá lớn, nhân sinh quan của chúng ta cũng hoàn toàn khác nhau, hôn nhân của chúng ta có vết nứt không thể bù đắp. Honey, xem ra chúng ta đành phải li hôn rồi! Ôi, trái tim em đau quá, anh biết em không nở biết bao không? Hy vọng sau khi ly hôn chúng ta vẫn có thể làm bạn, sau này dù rảnh hay không cũng đừng tới tìm em. Được rồi, bây giờ em có thể tới thư phòng chưa, ông xã?” Sau khi kịch hạ màn, Tiểu Trác thu lại miệng lưỡi bị bỏ rơi, bình tĩnh hỏi.

“Ha ha.....” Nhìn Tiểu Trác nét mặt một lúc vừa đau buồn, một lúc đã bình tĩnh, Lãnh Vũ Hiên cười ha hả, “Đây mới là diện mạo thật của em ư, con báo cái nhỏ?” Anh ôm eo Tiểu Trác lại gần mình, “Em có thể cười, có thể khóc, có thể ầm ĩ, nhưng tất cả đều là mặt nạ che giấu bản tính bình tĩnh, kiềm chế, hoặc có thể nói em yên lặng bản nhạc nhỏ ngán ngấm này. Tuy tài khéo ăn khéo nói của em làm anh có phần không tiêu hóa nổi, nhưng —— anh thích!” Anh vừa nói, môi vừa chậm chậm kề sát “báo cái nhỏ”, “ối trời! Em.... Sao em đập anh?” Xuất quân chưa kịp lệ người đã chết trước, Lãnh Vũ Hiên chưa hôn được vợ đã bị giày cao gót của vợ hung dữ hôn lên chân.

“Vì em là báo săn có vuốt mà! Hừ!” Tiểu Trác thông thả bước qua Lãnh Vũ Hiên đang ôm chân nhảy lung tung, thanh nhả đi tới thư phòng, “Đồ ngốc đáng ghét, lãng phí của mình bao nhiêu thời gian!”

“Tiểu Trác, em đợi đó cho anh!” “Gấu đen” bị thương gằm lên với “báo săn” rời đi.

“Ầm——” đáp lại anh chỉ có tiếng đập cửa lạnh lạnh.

* * *

50. Chương 49: Đấu Tình Hiệp 7

“Tạm biệt, bác dâu, bác phải tới thăm Kiến Tư nha!” Tiểu Kiến Tư vừa nói vừa lắc lư bàn tay mũm mĩm từ biệt Tiểu Trác, “nhưng, nhớ đừng mang bác trai tới nha!” Đương nhiên câu này Tiểu Kiến Tư chỉ nói bên tai Tiểu Trác.

Bác trai hư, ỷ lớn độc chiếm bác dâu, hại cậu không thể thơm bác dâu được! Nhưng Tiểu Kiến Tư chỉ dám để câu nói này trong lòng.

“Anh họ, chị dâu nhớ phải về thăm nhà nhé!”

“Chị dâu, chị dâu, lần sau gặp!”

“Tiểu Trác, bác rất vui, cuối cùng bác cũng có cháu dâu rồi! Con ngựa hoang Vũ Hiên này cuối cùng có chủ nhân rồi! ha ha.....”

Trong tiếng chào tạm biệt, bác dâu cuối cùng cũng tiễn thành viên Lãnh gia.

“Hix——” Thở một hơi, Tiểu Trác quay mình rời biệt thự. Cái vũng bùn này dường như càng ngày càng sâu rồi! Hai gia tộc bị cuốn lại với nhau, lần đầu tiên đối mặt với khó khăn cô đã muốn trốn chạy, quyết định rồi, cô phải nhanh chóng trở về Đài Loan, rời xa nước Anh ít nhất có thể làm cho mối quan hệ của bản thân và Vũ Hiên tạm thời trở nên đơn giản hơn.

Mượn cớ việc công ty bận rộn, Tiểu Trác chào tạm biệt cả nhà ông ngoại liền xách hành lý đã chuẩn bị xong từ lâu, dưới sự hộ tống của 4 ông anh họ, cô bước vào sân bay làm thủ tục.

Ngồi trên máy bay về Đài Loan, Tiểu Trác không nén được nhếch nhếch cười nơi khóe miệng. Lãnh Vũ Hiên đã bắt đầu tiếp nhận công việc tập đoàn Thụy Đạt, cho dù hôm nay anh ta biết cô về Đài Loan, trong thời gian ngắn cũng rất khó tranh thủ thời gian đuổi theo.

“Không phải nghĩ tới anh chứ, vui đến vậy?” Một trận châm biếm vang lên trên đỉnh đầu Tiểu Trác.

“Anh!?” Nhìn vật thể to lớn ngồi cạnh mình, Tiểu Trác ngạc nhiên vô cùng, nhưng lập tức giữ bình tĩnh, “Mắt gấu trúc của anh rất có sáng tạo!”

“Cảm ơn, anh họ George của em mới bộc lộ tài hoa, tự nhiên xuất thủ phi phạm.” Anh vội đẩy đẩy kính râm trượt xuống. Vừa nãy anh bước vào sân bay thì không hẹn mà gặp 4 ông anh họ của Tiểu Trác, George tính cách nóng nảy không nói hai lời liền cho anh một quả đấm, nói là đòi lại chút lãi cho em gái đã chịu uất ức.

“Sao anh lại ở đây?” Anh hai sao có thể như vậy! Thật quá đáng rồi! Muốn đánh cũng phải hạ thủ hung dữ hơn chút, sao mới tặng anh ta có một “quầng mắt đen”, hay là vội tiễn nên chưa ăn sáng?

“Vì anh mua vé máy bay lần này đấy!” Lãnh Vũ Hiên tự thấy mình đẹp trai kéo kính râm xuống, đặc ý chớp chớp mí mắt sừng đen nhìn Tiểu Trác.

“Sao anh biết hôm nay em về Hồng Kông?” Đồ tâm địa độc ác, điệu “mặt hoa” này còn làm vẻ đáng yêu.

“Anh nghe thấy em gọi điện đặt vé!” Anh tiếp tục giả vờ vô tội.

“Anh nghe thấy em... Anh nghe trộm điện thoại của em!” Tiểu Trác gầm lên khiến mọi người đổ dồn mắt nhìn.

“Đừng nổi nóng, đừng nổi nóng.” Lãnh Vũ Hiên vừa an ủi “Sự tử nổi giận” vừa gật đầu xin lỗi các hành khách khác khoang hạng nhất, dường như đang nói “Ngại quá, bà nhà bướng bỉnh.”

Tránh cho mình chịu không nổi, lại thêm tô thêm màu sắc trên “mặt hoa” của anh ta, Tiểu Trác lạnh lùng đối mặt sáng hướng bên. Hừ, không nhìn cho sạch sẽ.

“Đừng như vậy, anh thật sự không nghe trộm, anh dùng máy nhánh trong phòng tắm quang minh chính đại nghe!”

“Điện thoại trong phòng tắm chẳng phải là máy nhánh ở phòng khách ư?” Cô rõ ràng đã dùng điện thoại trong thư phòng đặt trước vé máy bay.

“Anh không lừa em, thật đấy!” Lãnh Vũ Hiên giơ tay lên làm bộ thành thật, “Không sai, điện thoại em vừa chuyển vào phòng tắm biệt thự thực sự là máy nhánh của phòng khách, nhưng sau đó anh đổi nó thành máy nhánh của thư phòng rồi.” Lúc này nam chính vẫn không quên vừa nói vừa bắt an cần ngón tay.

“Ha ——” Nghe Lãnh Vũ Hiên giải thích, nhìn vẻ mặt tội vô tội nhất thiên hạ, Tiểu Trác tức tới nổi lại bật cười, “anh lập kế với em!” Anh nhất định phát hiện cô dùng điện thoại thư phòng, liền lên nổi tới máy nhánh phòng tắm để rình việc riêng tư của cô, đúng là nham hiểm, đề tiện thêm vô sỉ! Tiểu Trác quay mặt sáng bên kia quyết định không thêm nói một câu nào nữa với tên tiêu nhân này.

* * *

51. Chương 50: Tất Cả Điều Kịp Đối Lại Không?

Máy bay tới sân bay Đài Loan sau khi màn đêm buông xuống.

Tiểu Trác vừa hạ cánh liền ôm chầm lấy Tần Như, thân mật xong, hai bé gái vừa cãi nhau vừa không ngừng xách hành lý rời sân bay. Hai người thông thả nói chuyện, Lãnh Vũ Hiên đứng bên cạnh đường như chỉ là biển ký hiệu cỡ lớn của sân bay.

Lãnh Vũ Hiên bực mình nhìn Tiểu Trác tự ý bước và xe Tần Như đi mất hút, không mảy may quan tâm ý anh.

“Để xe lại, cậu đi taxi về.” Vẻ mặt khó chịu, Lãnh Vũ Hiên nhận chìa khóa xe từ lái xa do Lãnh Vũ Đình cử đến đón, khởi động máy theo hướng xe của Tần Như.

“Xe của anh ta đang theo nè!” Chiếc xe hướng về phía khu nhà ở, Tần Như hướng cảm về phía gương hậu.

“Không cần để ý anh ta, dù sao anh ta cũng biết mình sống ở đâu.” Tiểu Trác đáng vẻ tự nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe.

“Bồ đúng là đồ đại nghịch, sao có thể để sự việc tới bước này?” Tần Như đành nhìn Tiểu Trác, tuy trách móc nhưng đầy đau lòng.

“Ôi, trách thì chỉ trách cha mình đã đưa cho mình tên lợi hại này.” Cô bất lực dựa đầu lên ghế, “Mình vốn cho rằng anh ta là cậu ấm không có đầu óc, nhưng không ngờ anh ta là ma quỷ thuộc họ hồ ly.”

““Lệnh tôn” của bồ tới công ty tìm mình vài lần, xem ra ông ta là phát hiện ra, muốn tới bù đắp tình cha mà bồ đã bị mất đi, để chuộc tội ác của ông ta.”

“Oe —— Mình vừa ăn tối trên máy bay, Tần tiểu thư, đừng có buồn nôn như vậy được không!”

“Buồn nôn? Đây là nguyên văn lời nói của cha bồ. Con người có thể dùng lời đường mật gạt người, nhưng không thể dùng ánh mắt để giả dối.” Tần Như nhướn nhướn lông mày lá liễu nghiêm túc nói, “Mình thấy được sự hối hận, ỉu rù, và chân thành trong mắt ông ấy. Bồ đã bằng lòng vứt đi bao nhiêu thứ để cứu ông ta, vậy sao không thể cho ông ta cơ hội bù đắp sai lầm đã qua?” Tuy cô có nhiều bất mãn với các hành động của Tiểu Thiên Hào, nhưng cô biết người mang nặng hận thù rất cực khổ, đặc biệt là mang hận thù với cha ruột. Cô không mong muốn, cũng không nhẫn tâm nhìn người bạn thân nhất của mình chịu khổ, Trác Trác đã đủ mệt mỏi rồi.

“Có rất nhiều việc không có chỗ trống để bù đắp, mà không cách nào bù đắp lại nói bù đắp ư?” Giọng nói mệt mỏi bao gồm thê lương và yếu ớt.

“Nhưng bồ có những người thân đã tìm thấy, hơn nữa bồ còn có mình, chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực xoay chuyển một số việc, như vậy đã có cơ hội bù đắp rồi, không phải ư?” Tần Như lạc quan an ủi bạn thân, nhưng không nghe thấy tiếng hồi đáp, “Trác Trác.....” Tần Như lại nhìn nghiêng sang người bạn thân ngồi bên, nha đầu này lại ngủ rồi. Cô đành cười cười, tắt máy lạnh trong xe đi, đồng thời giảm tốc độ xe, “Ngủ đi, bồ mệt quá rồi.”

.....

“Này, tỉnh đi! Trác Trác, tỉnh đi, đến nhà rồi!” Tần Như dừng xe, lay nhẹ Tiểu Trác vẫn đang say giấc, “Nhanh tỉnh đi, mình không vác nổi bồ đâu! Bồ không tỉnh, mình sẽ để ông xã bồ ôm lên lầu đấy! Này, Trác Trác ——”

“Bồ ồn ào quá!” Mỹ nhân ngủ cuối cùng có dấu vết tỉnh rồi.

“Tối nhà rồi, tiểu thư!” Tần Như đành nhắc nhở Tiểu Trác mắt còn mơ màng.

“Hả!” Tiểu Trác không tin nhìn xung quanh, “Nhanh thế?”

“Bồ đã ngủ 50 phút rồi, bồ xem còn để lại nước bọt trên chỗ ngồi này.” Tần Như tố cáo chỉ vết ẩm ướt trên lớp bọc ghế, “Xuống xe thôi, tiểu thư! Một lát nữa ông xã bồ sẽ đuổi tới đây!”

“Bồ đã vắng anh ta đi!” Tiểu Trác có phần phẫn khởi nhìn cuối đường.

“Mình nào có kỹ thuật xiếc tốt thế? Vừa nãy một chiếc xe khi vượt lên trái luật không cẩn thận đã đâm vào đuôi xe ông xã bồ, ông xã bồ vì theo quán tính chuyển động đâm vào đầu xe cảnh sát bên đường đang kiểm tra bằng lái xe, vì vậy bị đưa tới sở cảnh sát lấy khẩu cung rồi.” Tần Như vừa lấy hành lý từ cốp xe, vừa thông thả nhẹ nhàng nói.

“Vậy anh ấy có bị thương không?” Tiểu Trác vội nhìn Tần Như, khẩu khí bình tĩnh không giấu được vẻ lo lắng trong lòng.

“Bồ đang lo cho ai thế? Kẻ gây sự lỗi mắng, cảnh sát vô tội hay là ông chồng đen đui của bồ?” Tần Như chớp chớp đôi mắt trêu chọc nhìn Tiểu Trác, sau đó lập tức nói, “Ông xã bồ không sao cả, ngài cảnh sát và tên gây sự cũng không bị thương. Nhưng ba chiếc xe của bọn họ——” Tần Như có phần xót xa lắc lắc đầu, “đặc biệt là con Mec của ông xã bồ, đầu xe bị đâm, sợ phải vào xưởng đại tu bảo dưỡng một thời gian.” Thấy dáng vẻ nhẹ nhõm thấy rõ của Tiểu Trác, Tần Như nói tình ý sâu xa, “nếu bồ có chút để ý tới anh ấy, mà anh ấy lại thực tâm muốn bù đắp, có thể cho cả hai cơ hội. Rốt cuộc hai người bây giờ vẫn là vợ chồng, tất cả đều kịp để xoay chuyển.”

“Rốt cuộc hai người bây giờ vẫn là vợ chồng, tất cả đều kịp để xoay chuyển.” Sau khi chúc ngủ ngon với Tần Như, trở về nhà mình, trong đầu Tiểu Trác không ngừng tái hiện lời nói có ý sâu xa của người bạn thân. Có lẽ phu thê ân ái không có nút thắt nào không tháo được, nhưng câu nói đó thích hợp với mình và Lãnh Vũ Hiên không? Hôn nhân của bọn họ vốn dĩ xây dựng trên rắp tâm báo thù của Lãnh Vũ Hiên và rắp tâm lừa gạt của cô, hôn nhân như vậy còn có cơ hội xoay chuyển không?

Cô đành cười gượng, một bước sai, bước bước sai, từ khi cô được gả vào Lãnh gia là khởi đầu của sai lầm. Cô nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi chốn sai lầm này! Nếu không, cô sẽ giống như mẹ, để lại trái tim nơi một người không yêu mình.....

* * *

52. Chương 51: Sống Trong Căn Nhà Của Tiểu Trác

Theo tiếng chuyển động của khóa cửa, Lãnh Vũ Hiên xách hành lý vào nhà Tiểu Trác.

“Là anh khiến em mệt mỏi đến vậy sao?” Anh nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Tiểu Trác cuộn tròn ngủ ngon trên ghế sofa, bàn tay dịu dàng vuốt thẳng lông mày hơi nhăn lại, đồng thời khom lưng ôm cô vào phòng ngủ, “mơ đẹp, bà xã.” Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, hôn lên cái trán trắng mịn của cô.

Khi kim giờ chiếc đồng hồ treo tường trong phòng ngủ chỉ 7 giờ, Tiểu Trác chậm chạp tỉnh dậy. Thấy Lãnh Vũ Hiên nằm cạnh mình, cô không mấy ngạc nhiên, cũng chẳng mấy quá khích mà hét to hỏi Lãnh Vũ Hiên làm sao mà vào được nhà cô, cô lại lặng lẽ vào phòng tắm thay đồ.

“Hi, chào buổi sáng!” Lãnh Vũ Hiên tỉnh khỏi giấc mộng, có chút chột dạ chào Tiểu Trác ngồi trước bàn trang điểm sửa tóc tai.

“Chào buổi sáng.” Cô nhìn Lãnh Vũ Hiên một cái từ gương bàn trang điểm, lạnh nhạt trả lời.

“Em đang chải tóc à?” Thấy Tiểu Trác không truy vấn việc mình đánh trộm chìa khóa nhà của cô, Lãnh Vũ Hiên bất giác thở phào một cái, “Anh cảm thấy xoa tóc hợp với em!” Thấy Tiểu Trác đang dùng cặp vòng tóc lại, Lãnh Vũ Hiên không đồng tình nói ra suy nghĩ của mình.

Dường như chưa nghe thấy yêu cầu của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác nhanh nhẹn vén tóc ra sau, sau đó nhặt cặp tài liệu ra khỏi phòng ngủ.

“Em muốn đi đâu?” Lãnh Vũ Hiên vội vàng xuống giường theo ra phòng khách hỏi.

“Công ty, sau này tự anh lo bữa sáng. Đây không phải nước Anh, mỗi ngày em đều phải đi làm, không có thời gian làm bữa sáng.” Dẫn dò đơn giản một câu, Tiểu Trác đóng cửa bước tới đối diện, lấy chìa khóa mở cửa căn hộ Tần Như bước vào.

“Đang gọi điện thoại?” Cô tự mình bước tới ngồi xuống bàn ăn đã bày biện hai phần bữa sáng, lấy một suất lên ăn. Bao năm nay hai người cùng là bạn tốt, cộng sự, kiếm hàng xóm luôn luôn ăn cùng, có điều hầu như toàn Tần Như làm, vì tay nghề của cô ấy quá đỉnh rồi!

“Đúng, là Trác Trác tới rồi... được, anh yên tâm, em sẽ chăm sóc cô ấy..... biết rồi, em cũng sẽ chăm sóc tốt cho mình.... Không nói với anh nữa, tạm biệt.” Tần Như gác điện thoại bước tới ngồi đối diện với Tiểu Trác, bê bát cháo trứng muối và thịt nạc lên miệng uống một hớp, sau đó nghiêm túc nhìn Tiểu Trác, “Lãnh Vũ Hiên đã chuyển vào rồi hả? Cho nhau một cơ hội đi!”

“Anh mình nói gì thế?” Không để ý lời khuyên của Tần Như, Tiểu Trác láu lỉnh tránh chủ đề, “chị dâu?”

“Khụ khụ.....” Tần Như bị sặc cháo trứng muối và thịt nạc, vờ tức giận trừng đôi mắt hạnh nhân lên, “Bồ nói linh tinh gì hử?”

“Đừng xấu hổ mà!” Tiểu Trác cười đưa cho Tần Như khăn giấy, “Căn cứ theo điều tra, trong 4 anh mình chỉ có Mark chung thủy nhất, không có bất cứ ghi chép xấu chơi bởi trách tắng với bất kỳ phụ nữ nào.” Tiểu Trác vừa nói vừa thần bí tiến sát gần Tần Như, “Biết không, đến tận bây giờ anh ấy vẫn là trai tân trong trắng, băng thanh ngọc khiết đấy!”

“Khụ khụ.....” Lần thứ hai Tần Như bị sặc cháo, “Bồ ... muốn chết à, mà nói với mình mấy thứ đó.” Tần Như mặt đỏ rực vừa ho vừa tức giận nhận khăn giấy Tiểu Trác đưa.

“Lòng tốt không được báo đáp, mình đây là muốn nghĩ vì hạnh phúc cả đời bồ!” Tiểu Trác vừa gấp sủi cảo hấp vào miệng vừa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Tuy vừa bắt đầu đôi giày mới không thể bằng đôi giày cũ, nhưng suy nghĩ lâu dài thì vẫn là đôi giày mới bền. Loại đàn ông tình cảm thanh khiết như Mark cả đời sẽ không thay lòng đổi dạ! Trai còn trinh đó! Tìm khủng long còn dễ hơn, bồ thật lãi!”

“Tiểu —— khụ khụ —— Trác! Bồ muốn ăn đánh à!” Tần Như ba lần bị sặc thực sự muốn đổ bát cháo nóng thơm lừng này lên gương mặt xinh đẹp của người bạn thân đối diện.

“Chị dâu, nguôi giận, nguôi giận. Hy vọng tương lai cháu em không bị di truyền tính nóng nảy của chị. Nếu không sau này lớn lên đến khó lấy được nàng dâu.”

“Khụ khụ ..... Tiểu Trác!!” Tần Như bốn lần bị sặc lấy hộp khăn giấy đập di của đứa trẻ tương lai.

* * *

53. Chương 52: Khúc Mắc Trong Lòng

Mùa đông vẫn chưa chấm dứt, Tiểu Trác và Tần Như đã bắt đầu đưa ra thị trường thời trang mùa xuân, bận tới tám mắt mũi, hàng ngày đều bận từ sáng sớm tới đêm khuya cho buổi ra mắt thời trang, hôm nay bọn họ lại làm thêm tới tận nửa đêm.

“Tối nhà rồi, heo nhò!” Tắt máy, Tiểu Trác lay lay Tần Như ngủ gà ngủ gật liên tục bên cạnh, vừa xuống xe vừa nói, “Động tác nhanh lên, 12 giờ kém 5 phút rồi, anh mình muốn gọi điện kiểm tra rồi!” Vừa nói xong quả nhiên có hiệu quả, Tần Như vẫn trong trạng thái mơ hồ lập tức nhảy xuống xe chạy vào nhà.

“Ha ha, người phụ nữ đang yêu!” Nhìn bóng dáng Tần Như nhanh chóng rời đi, cô không nén được lắc đầu cười.

“Em rất vui hả!” Lãnh Vũ Hiên bước ra từ trong bóng mờ của đèn đường, vẻ mặt u ám.

“Anh vẫn chưa ngủ à?” Nhìn gương mặt anh tuần đầy ý khiêu khích của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác mệt mỏi nhân nhượng cho khỏi phiền, lặng lẽ bước vào thang máy.

“Lẽ nào em còn nhớ giọng nói người làm chồng em, người phụ nữ mạnh mẽ!” Thấy Tiểu Trác không để ý mình, Lãnh Vũ Hiên tức giận nổi nóng theo Tiểu Trác vào thang máy.

“Ý anh là gì?” Nghe thấy sự châm, chích trong lời nói của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác mệt mỏi quyết định không lặng im nữa.

“Lãnh phu nhân, xin hỏi bây giờ là mấy giờ rồi? Cả một tuần nay em đã về nhà trước 11 giờ chưa? Cuối cùng em có tự biết mình đã làm vợ người ta không?” Lãnh Vũ Hiên nói ra nỗi phiền muộn mấy ngày qua, “Em biết cảm giác khi mỗi ngày anh bỏ đi tiệc chiêu đãi lớn nhỏ của công ty, trở về nhà sớm lại không thấy vợ mình đâu không?”

“Em ——” Thoáng chốc Tiểu Trác bị mềm đi bởi lời nói của Lãnh Vũ Hiên, nhưng vừa nghĩ tới cả đời mẹ bị kịch vì tin tưởng bố, cô lại nhanh chóng trang bị lại cho bản thân, “Đúng, em không tự biết mình đã làm vợ. Nhưng, hôn nhân của anh và em có tư cách yêu cầu lẫn nhau như vợ chồng bình thường không? Cho phép em nhắc nhở Lãnh tiên sinh, em chưa từng yêu cầu anh làm người đàn ông ở nhà, hơn nữa hôn nhân của chúng ta từ đầu tới cuối đều là không can thiệp lẫn nhau, em chưa từng hỏi qua việc riêng của anh, cũng hy vọng anh đừng quấy rầy cuộc sống của em!”

“Keng——” Tới tầng 16 rồi, Tiểu Trác tức giận ra khỏi thang máy, mở cửa, vào nhà.

“Em——” Lãnh Vũ Hiên ban đầu tức giận bị Tiểu Trác trách mắng một hồi lại cảm thấy day dứt, nghĩ lại hồi mới cưới Tiểu Trác, anh không chỉ chưa từng yêu thương cô, còn khiến cô khó xử trước mặt mọi người, “Anh biết trước đây chúng ta có rất nhiều điều không vui, nhưng bây giờ đã khác rồi, chúng ta có thể làm lại từ đầu……”

“Ha ha!” Tiểu Trác ngắt lời Lãnh Vũ Hiên cười châm biếm, “Bây giờ khác rồi ư? Chúng ta bây giờ có gì khác? Hôn nhân của chúng ta vẫn là tình ý giả dối không chút tình cảm! Lẽ nào cái anh gọi là khác để chỉ ra rằng ban đầu anh hận Tiểu Thiên Hào dụ dỗ mẹ anh, bây giờ anh không chỉ hận Tiểu Thiên Hào còn hận em vì đã lừa dối? Chúng ta vốn dĩ không thể làm lại từ đầu, bởi em mãi mãi không thể ở bên cạnh người đàn ông khiến cho em chán ghét vô cùng.

“Em thật là một người phụ nữ không biết phải trái!” Lời của Tiểu Trác như kim châm đâm sâu vào thần kinh của Lãnh Vũ Hiên, bất mãn mấy ngày cùng tràn vào đầu, anh hung dữ đâm lên tường một cái, tức giận đập cửa rồi đi.

“Trác Trác,” Tần Như nghe tiếng vội cúp điện thoại của Mark, chạy thẳng sang nhà Tiểu Trác, thấy Tiểu Trác cô đơn ngồi giữa phòng khách vắng người, Tần Như đau lòng bước lên trước ôm vai cô, “Bồ việc gì phải cố ý ép anh ấy rời đi chứ?”

“Mình phải đuổi anh ấy đi, trước khi mình bị hút vào! Mình không muốn là người mẹ thứ hai, cũng không muốn con mình là Tiểu Trác thứ hai!” Cô nhào vào lòng Tần Như, khóc như một đứa trẻ, “Mình sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội làm tổn thương mình và đứa con của mình!”

“Con? Bồ chắc chắn chứ?” Tần Như nhìn vòng eo nhỏ bằng phẳng của Tiểu Trác, cô thật không biết nên vui cho bạn hay lo lắng cho sinh mệnh nhỏ sớm đã trải qua cái vạ trong trường hợp này, “Đừng khóc, Trác Trác, bồ còn có mình!” Tần Như đau lòng vỗ về Tiểu Trác, tình bạn 15 năm, cô hiểu Tiểu Trác hơn ai hết, đứa trẻ này nhìn thì rất kiên cường, nhưng trái tim lại làm từ thủy tinh, vẻ ngoài cứng rắn, thực chất dễ vỡ. Ngày mai cô phải đưa Tiểu Trác tới khoa sản kiểm tra, còn phải sắp xếp Tiểu Trác và Tiểu Thiên Hào gặp mặt. Tiểu Thiên Hào năm đó vứt bỏ đi Trác, gây tổn thương không chỉ cho tuổi thơ của Tiểu Trác, còn trực tiếp phá vỡ lòng tin vào tình yêu và hôn nhân của cô ấy. Nếu không giải quyết những khúc mắc trong lòng, bạn thân cô cả đời này cũng không thể đối diện với tình yêu và hôn nhân!

* * *

54. Chương 53: Cà Phê Của Cha

“Tiểu Trác!” Vừa nhìn thấy Tiểu Trác bước vào quán cafe, Tiểu Thiên Hào lập tức xúc động đứng lên đón. Sau khi nhận được điện thoại của Tần Như, cả buổi chiều ông đều ngồi trong quán cafe đợi để “tình cờ gặp” con gái, “Ngồi đây được không?” Ông cẩn thận nhìn nét mặt vô cảm của con gái với vẻ cầu xin.

“Được.” Tiểu Trác lạnh nhạt ngồi vào ghế đối diện với Tiểu Thiên Hào. Lúc này cô mới hiểu, vì sao Tần Như sau khi đưa cô vào bệnh viện kiểm tra lại mượn cớ có việc cần xử lý, kêu cô vào quán cafe đợi cô ấy làm xong qua đón.

“Con.....” Ban đầu muốn hỏi Lãnh Vũ Hiên có ức hiếp con gái không, nhưng sau khi nghĩ lại, kẻ đầu sỏ đẩy con gái cho tên quỷ Lãnh Vũ Hiên chẳng phải chính là ông ư? Bây giờ ông có tư cách gì quan tâm tới con gái đây, “Con... con gần đây có khỏe không?” Càng căng thẳng, lưỡi Tiểu Thiên Hào càng không theo sự sai bảo.

“Con rất tốt.” Tiểu Trác hồ hững nói, rồi vờ như tùy tiện hỏi, “Mẹ Tú Trung nói sau khi xuất viện cha thường hay đau đầu, bây giờ đỡ hơn chút nào không?”

“Đỡ, đỡ, đỡ hơn nhiều rồi.” Đột nhiên nghe con gái quan tâm tới sức khỏe của mình, Tiểu Thiên Hào xúc động không biết nói gì, “Bây giờ cũng đã ít khi đau đầu rồi.”

“Có phải muốn mời con uống cafe?” Nhìn dáng vẻ không biết nói gì của Tiểu Thiên Hào, Tiểu Trác giải vây giúp ông.

“À, đúng! Đúng! Cafe ở đây rất ngon, rất ngon, phục vụ!” Tiểu Thiên Hào xoa tay nhìn phục vụ mang menu cafe lên, bỗng nhiên phát hiện đến con gái bình thường thích uống cafe nào cũng không biết, “Hai café Địa Trung Hải”. Lâu sau, cuối cùng ông hạ quyết tâm gọi cafe trên bảng hiệu trong quán.

Chốc lát, hai cốc cafe Địa Trung Hải thơm lừng bốn phía được bê lên bàn.

“Cha nghe Tú Trung nói con rất thích uống cafe ở đây, hơn nữa còn phải thêm hai viên đường.” Ông vừa nói vừa ân cần thêm hai viên đường vào cốc cafe của Tiểu Trác.

Nhìn dáng vẻ mong chờ của Tiểu Thiên Hào, Tiểu Trác chậm chậm nâng cốc cafe lên uống một ngụm.

“Vị ngon không?” Tiểu Thiên Hào vẻ mặt căng thẳng hỏi, cứ như café là do chính tay ông pha.

“Rõ ràng mẹ Tú Trung chỉ nhớ nói cho cha biết con thích uống cafe ở quán này,” Tiểu Trác đặt cốc café xuống bàn, lạnh lẽ nói thật, “lại quên không nói cho cha biết con không bao giờ uống cafe Địa Trung Hải.”

“Hả, cha.....cha.....xin lỗi.” Tiểu Thiên Hào ủ rũ và áy náy, “Gọi cốc khác nhé?”

“Có điều, hôm nay con đột nhiên phát hiện cafe Địa Trung Hải cũng không khó uống.” Tiểu Trác vẫn lạnh nhạt nói, lạnh lẽ uống thêm ngụm cafe.

“Tiểu Trác,” Tiểu Thiên Hào vẻ mặt kích động và vui mừng khôn xiết, “Con đã nhận cha rồi!”

“Cha luôn là cha của con.” Cô bình tĩnh nói với Tiểu Thiên Hào còn đang xúc động, “Đây là lời hứa của con với mẹ lúc lâm chung. Con không thể báo thù cha, cũng sẽ cố gắng ngăn cản người khác hại cha, con không bao giờ thất tín với mẹ. Nhưng tất cả những thứ con có thể làm chỉ có có thể. Con không hận cha, nhưng không có nghĩa con có thể vô tư tiếp nhận cha. Về mặt huyết thống, con không thể không tôn người làm cha, nhưng về mặt tình cảm con mãi mãi không thể coi người là cha. Con sẽ cố gắng để cha và mẹ Tú Trung sống yên ổn tuổi già, để em gái con Kỳ Kỳ hạnh phúc vui vẻ, con gửi lời chúc phúc chân thành nhất của con tới mọi người. Đây là nhượng bộ lớn nhất con có thể làm.”

“Cha biết cha không đúng, cha đã làm nhiều việc có lỗi với hai mẹ con.” Tiểu Thiên Hào đau khổ nắm tay Tiểu Trác cầu xin, “Cha không dám tham vọng xin con tha thứ, cũng không dám yêu cầu con đối xử với cha như với Tú Trung và Kỳ Kỳ. Nhưng, xin con, con à, cho cha một cơ hội bù đắp sai lầm đã qua, được không?”

“Đừng như vậy, con không hận cha, thật đấy.” Điều này cũng giống như người xưa đã nói “Yêu sâu sắc, hận đến cùng”, cô không coi Tiểu Thiên Hào là cha, tất nhiên sẽ không hận Tiểu Thiên Hào chưa từng cho cô

tình yêu của người cha, “Cốc cafe này con mời, coi như chúc mừng cha xuất viện.” Tiểu Trác đặt tờ tiền trị giá nghìn tệ lên bàn, “Mẹ luôn hy vọng cha có thể hạnh phúc vui vẻ, đừng làm bà thất vọng lần nữa.

Không nhìn về suy sụp tinh thần của Tiểu Thiên Hào, Tiểu Trác quay người chậm chậm rời khỏi quán cafe.

“Xin lỗi mẹ, con đã làm cho người đàn ông mẹ yêu nhất đau khổ rồi.” Cô nói thầm trong lòng, “Con mãi mãi không thể tiếp nhận ông ấy, từ thời khắc mẹ nước mắt lưng tròng ra đi, con đã xác định con và cha mãi mãi chỉ có thể là người xa lạ có quan hệ huyết thống!”

* * *

55. Chương 54: Cơn Thịnh Nộ Của Tần Như

Thấy Tiểu Trác vẻ mặt không gợn sóng bước ra khỏi quán cafe, Tần Như đợi từ lâu, giúp cô mở cửa xe, nói: “Tính cổ chấp của bồ giống cái đầu bò!”

“Mình không hận ông ta, giống như mình không trách bồ đã âm thầm sắp xếp lần gặp mặt này.” Không thanh minh, Tiểu Trác chỉ thờ ơ ngắm cảnh vật phía sau qua cửa xe.

“Nhưng lại không tha thứ cho ông ấy!” Tần Như bắt mắt nhìn Tiểu Trác, “Sao bồ nhất định khiến bản thân mang một gánh nặng chứ? Đối xử tốt với bản thân một chút, cũng cho ông ấy một cơ hội bù đắp không được ư?”

“Mình đã nói việc không thể xoay chuyển, thì có tư cách gì nói tới bù đắp đây?” Cô oán hận nói, ánh mắt thể lương của mẹ là nỗi ám ảnh cô mãi mãi không thể gạt nổi trong lòng.

“Được, dù việc này không thể xoay chuyển, vậy bồ và Lãnh Vũ Hiên? Hai người cũng không thể xoay chuyển ư? Bồ đừng nói với mình, bồ không chỉ muốn đuổi ông ngoại của đứa con nuôi của mình, còn muốn đá cha của con nuôi mình nhé!”

“Tuy mình không phải bà vợ giàu có nhất, nhưng nuôi vài trăm người vẫn không thành vấn đề.” Cô vẫn hồ hững, “huống hồ nuôi con gái nuôi của bồ, con gái ruột mình chứ?”

“Bồ —— Bồ muốn ăn đánh à? Bồ muốn con gái nuôi mình có chương ngại tâm lý à?” Tần Như tức giận hét to với Tiểu Trác, “Bồ biết tầm quan trọng của người cha đối với sự trưởng thành của đứa con không?”

“là con của mình, thì phải học cách trưởng thành trong môi trường chỉ có mẹ!” Tiểu Trác yếu ớt nói, trong câu chữ lại lộ ra sự kiên quyết khác thường.

“Lãnh Vũ Hiên sớm muộn sẽ biết, dù bồ có cách ly hôn với anh ấy, anh ấy cũng sẽ giành đứa con này!” Lãnh Vũ Hiên còn cổ chấp hơn Tiểu Trác, sẽ không chịu để yên.

“Vậy mình sẽ đoạt lấy nó, mình đã nói mình sẽ không để con mình làm Tiểu Trác thứ hai!” Cô sẽ không đưa con cho Lãnh Vũ Hiên, nỗi đau của chính mình khiến cô biết, đàn ông không thể yêu thương đứa con được sinh ra bởi người phụ nữ anh ta không yêu! Nếu con gái sau khi sinh ra đã định sẵn sẽ đi theo con đường của cô, vậy thì bây giờ cô thà để nó trở về thiên đường tìm khởi điểm khác.

“Bồ thật là không thể hiểu nổi!” Tần Như đột ngột dừng xe, vẻ mặt lạ lùng nhìn Tiểu Trác. Không được, cô không thể để người bạn thân này tổn thương bản thân cô ấy và đứa trẻ, tuyệt đối không thể!

“Uống hết sữa lập tức đi ngủ!” Tần Như khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đưa Tiểu Trác tới tận cửa nhà.

“Vâng, mình nhất định uống sữa, nhất định ngủ sớm, bồ cũng sớm.....”

“Ầm——” Vừa nghe xong lời đảm bảo của Tiểu Trác, Tần Như lập tức không nể mặt đập cửa.

“Ôi——” Thở dài, Tần Như lấy ra chìa khóa bước vào nhà. Cô không bật đèn, chỉ lần dựa vào trí nhớ tới phòng ngủ, chậm chậm dựa vào cạnh giường ngồi lên sàn nhà, cô đọc nhắm nháp căn phòng đen kịt.

Hôm nay Tần Như đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, sinh mệnh nhỏ trong bụng cô đã hơn hai tháng rồi. Hiếm có lần, bác sĩ nói đứa bé này bình thường, hoàn toàn khỏe mạnh! Đúng là cực kỳ kiên cường, hai tháng này cô từ Anh về Đài Loan, nhận người thân, rồi dây dưa với Lãnh Vũ Hiên, tới bây giờ lại bận rộn làm

thêm hàng ngày, dường như không có phút giây nhẹ nhõm, mà cụ càng vẫn lớn dần khỏe mạnh trong bụng cô..... Tuy bây giờ chưa nhìn được giới tính cục cưng, nhưng linh cảm của giữa mẹ con khiến cô cảm thấy sinh mệnh nhỏ ngoan cường này nhất định là con gái!

Buổi chiều những lời nói trên xe của cô hoàn toàn kích động Tần Như. Quen nhau hơn chục năm, cô hiếm khi thấy một Tần Như tính cách tốt từng nổi nóng, nhưng lần này Tần Như thực sự nổi giận với cô. Trừ việc làm cho cô các món bà bầu nên ăn và mệnh lệnh cô không được làm thêm ra, cả buổi chiều Tần Như đều lạnh mặt, không nói thêm với cô một câu. Cô biết bạn thân chỉ muốn tốt cho cô, cô cũng biết cô ấy tức giận sự cố chấp của mình.

Nhưng, cô có khúc mắc với cha, bần khoản với Lãnh Vũ Hiên, cô thực sự không thể nào bắt tay giảng hòa với họ.

Cô là kẻ may mắn trong bất hạnh, tuy mẹ không yêu cô, cha khiến cô tổn thương, chồng căm ghét cô, nhưng cô còn có bạn và người thân yêu cô giúp cô.

Nhưng con gái sau này có may mắn như cô không? Cô gần như không dám nghĩ tiếp nữa. Đôi mắt đầy hận thù của Lãnh Vũ Hiên dường như báo trước vận rủi tương lai con gái. Chủ nhân đôi mắt đó không thể đối xử tốt với đứa con, vì anh ta hận mẹ và ông ngoại của đứa trẻ đó.

* * *

56. Chương 55: Đấu Tình Hiệp 8

“xin lỗi——” Tay cô run rẩy vỗ về bụng nhỏ, chậm chậm mà thê lương nói: “Tha thứ cho ta nhé.....”

“Cuối cùng lương tâm đã phát hiện, biết xin lỗi anh rồi à?” Giọng đàn ông bất ngờ cắt ngang đối thoại của Tiểu Trác với đứa con trong bụng.

“Anh, sao anh ở đây?” Tiểu Trác thất kinh đẩy tay đặt trên eo cô ra, thất tha thất thểu bước ra bật công tắc đèn.

“Em khóc à?” Ban đầu Lãnh Vũ Hiên thông thả ngồi cạnh giường, khi thấy vệt nước mắt trên khuôn mặt Tiểu Trác không tránh được có chút kinh ngạc, “Khó thấy! Khi em diễn vai người vợ bị bỏ rơi nhần nhện chịu đựng cũng đều là bộ mặt khóc không ra nước mắt, anh cứ tưởng em là người phụ nữ thiếu đi tuyến lệ chứ.”

“Sao anh quay lại vậy?” Không để ý lời trêu chọc của Lãnh Vũ Hiên, nhanh chóng lau sạch nước mắt, cô lại trở về một Tiểu Trác bình tĩnh kiềm chế.

“Lẽ nào em hy vọng anh rời bỏ ngôi nhà này?” Lãnh Vũ Hiên không chút cảnh báo trước bước tới gần cô, vuốt đôi má bướng bỉnh còn hơi ướt, thở dài: “Anh muốn có em thì làm sao? Em thường ngày trang, khi kiên cường thì vờ hiền thực, nhưng khi yếu đuối lại vờ mạnh mẽ, rốt cục em là người con gái như thế nào đây?” Thấy Tiểu Trác hơi bực, cau mày vì lời nói của anh, anh đột nhiên cười, cười tới mê hoặc lòng người, “Không, anh nên nói em là một người đàn bà——” Anh ghé sát môi bên tai cô nói thầm một cách cuốn hút, “Người đàn bà của Lãnh Vũ Hiên anh!”

“Châm biếm đủ chưa?” Tiểu Trác cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, đẩy Lãnh Vũ Hiên đang đứng gần ra, “Anh còn tới đây làm gì?” Cô không thể cũng không có khả năng khiến cho mình bị hút vào!

“Con báo nhỏ bướng bỉnh,” Lãnh Vũ Hiên lắc lắc đầu, nhìn cô có phần yêu thương, “Em không cảm thấy mệt mỗi khi sống mà cứ phải kiềm nén ư?”

“Em không hiểu anh đang nói gì!” Tiểu Trác có chút bối rối quay người rời phòng ngủ, lại bị Lãnh Vũ Hiên đi trước một bước chặn ở cửa.

“Trước đây em kìm nén tình yêu và lòng thù hận với cha, bây giờ em lại kìm nén tình cảm đối với anh, em không cảm thấy như vậy rất mệt mỏi ư?” Lãnh Vũ Hiên nắm chặt hai vai Tiểu Trác, ép cô nhìn thẳng vào mình. Anh không thể cho cô thêm cơ hội trốn tránh bản thân nữa!

“Kìm nén tình cảm đối với anh? Ha ha.... Lãnh tiên sinh, anh đang nói anh và em sao? Không sai, nhưng em kìm nén không phải là tình cảm với anh, mà em cố gắng kiềm chế sự chán ghét của em với anh vì bạn thân em!” Tiểu Trác kích động nhìn thẳng Lãnh Vũ Hiên hét to, nhưng đôi mắt đen lại tràn đầy sự trốn tránh và nước mắt, “Em chán ghét bụng dạ hẹp hòi của anh, khinh thường sự không quang minh chính đại của anh! Đúng sai của hơn chục năm trước việc gì nhất định phải hận tới tận ngày hôm nay!? Anh báo thù Tiểu Thiên Hào vì sao phải kéo theo cả gia đình ông ta!? n oán cha mẹ anh và em có liên can gì!? Anh hận em lại dựa vào cái gì để lấy bạn thân của em ra làm lợi thế!?” Cô điên cuồng hét to, dường như muốn đem toàn bộ uất ức mà bản thân kiềm chế bao năm bùng nổ lên.

“Bình tĩnh chút nào, Tiểu Trác, bình tĩnh chút nào!” Lãnh Vũ Hiên ôm chặt Tiểu Trác đang điên cuồng vào lòng, anh không thể không công nhận Tiểu Trác bị mất bình tĩnh như vậy đã thực sự chạm vào nỗi đau tận sâu đáy tim anh. Từ khi sinh ra tới nay, lần đầu tiên tâm trạng anh bị tác động bởi một người phụ nữ.

“Em không cần bình tĩnh!” Cô vùng vẫy trong vòng tay Lãnh Vũ Hiên, “Cha em có thể không tỉnh táo mà vu cáo sự chung thủy của mẹ em, coi em là nghiệt chủng! Anh có thể không tỉnh táo mà vô cớ hận em, coi em là công cụ trả thù! Em mãi mãi chỉ là cái thùng trút giận cho các người không tỉnh táo! Bây giờ anh có tư cách gì yêu cầu em bình tĩnh? Em không muốn bình tĩnh! Em không muốn bình tĩnh!”

“Nghe lời nào, đừng lộn xộn nữa” Lãnh Vũ Hiên ép Tiểu Trác trong cơn cuồng loạn xuống giường đồng thời dùng chân bực lấy cô đang vùng vẫy không ngừng, “em sẽ làm mình bị thương đấy! Em phải bình tĩnh lại, được không? Bình tĩnh lại, như thế chúng ta mới có thể nói chuyện tiếp.....” Giọng anh trầm nhưng cuốn hút khiến Tiểu Trác dần dần yên lặng trở lại.

“Em đã bình tĩnh rồi, chúng ta có thể nói chuyện không?” Bản thân không thể quá kích động, cô cố gắng hít một hơi sâu, bình tĩnh nhìn Lãnh Vũ Hiên dùng chân ép xuống cô một cách có thành ý.

“Được rồi, chỉ cần em muốn, nói chuyện gì cũng được.” Lãnh Vũ Hiên vừa vuốt tóc rối trước trán cô vừa dịu dàng nói.

“Anh hãy rời khỏi người em trước.” Tiểu Trác ngoảnh mặt sang một bên, trốn tránh đôi tay chăm sóc của Lãnh Vũ Hiên.

“Ừ, được rồi.” Sau khi do dự trong giây lát, Lãnh Vũ Hiên rời khỏi người Tiểu Trác, nhưng lại thuận tay tung một góc chăn chui vào trong nằm cạnh Tiểu Trác, “kết hôn lâu như vậy, chúng ta vẫn chưa thực sự nói chuyện qua.” Anh giống tên vô lại kéo Tiểu Trác vào lòng, “Muốn nói gì với anh?”

“Chúng ta ly hôn đi!” Sau khi tranh chấp không được, Tiểu Trác dứt khoát phản đối anh ôm, dựa vào vòm ngực ấm áp của anh bình tĩnh nói, “em cái gì cũng đều không cần, anh thích lấy gì thì lấy.”

“Ngực anh rất ấm áp nhỉ!” Lãnh Vũ Hiên dường như không nghe thấy tuyên bố ly hôn của Tiểu Trác, ôm cô chặt hơn, “May mà chúng ta trở về rồi, ‘sinh vật nhiệt đới’ như em rất khó thích nghi với khí hậu lạnh của nước Anh.”

“Em nói, chúng ta ly hôn đi!” Tiểu Trác không chịu nổi cái giọng, “ngày mai em sẽ kêu luật sư....”

“Xuyt ——” Lãnh Vũ Hiên dịu dàng dùng ngón tay che miệng Tiểu Trác, “em vẫn chưa bình tĩnh lại, đợi em sau khi tỉnh táo chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Em đã bình tĩnh rồi!” đẩy ngón tay Lãnh Vũ Hiên ra, Tiểu Trác tức giận hét to.

“Đến lời nói ly hôn không chút lý trí với ông xã em cũng có thể nói ra, ai cũng sẽ không thể tin hiện tại em đã đủ bình tĩnh.”

“Lãnh Vũ Hiên, anh đừng ức hiếp người quá đáng!” Tiểu Trác ra sức vùng khỏi vòng tay của Lãnh Vũ Hiên nhưng làm thế nào cũng không được.

“Bình tâm lại”, Lãnh Vũ Hiên cười nhìn Tiểu Trác thở hổn hển, “em xem, em lại kích động rồi.”

“Em đã rất bình tĩnh muốn nói chuyện với anh, nhưng anh đến thành ý tối thiểu cũng không có.” Tiểu Trác lại hít thật sâu để bản thân nổi điên tìm lại chút lý trí.

“Không phải anh không có thành ý.” Lãnh Vũ Hiên giấu đi sự cô đơn tận sâu trong đáy lòng, buông tay, khẽ sát mặt gần Tiểu Trác dịu dàng nói: “Mà là vấn đề em nói quá tùy ý. Chẳng có người vợ nào trong tình trạng hoàn toàn bình tĩnh lại đòi ly hôn với người chồng đẹp trai giàu có như thế này cả. Phải biết kiểu người đàn ông “tài” sắc song toàn như anh (tài: tài sản, hem fải tài năng bà con nhá, he he) là hàng kim cương! Có người phụ nữ thông minh nào đem kim cương của mình vứt ra ngoài cửa chứ?”

“Hơ——” Nhìn Lãnh Vũ Hiên vừa khoa môi múa mép vừa ra sức giở “ánh mắt mê hoặc người”, Tiểu Trác cố gắng kìm chế cơn xúc động tặng cho anh ta một sợi “dây kéo” và một cái “kính râm”. Chủ động ghé sát mặt vào anh, “Nói cách khác, anh cự tuyệt nói về vấn đề ly hôn với em hả?”

“Anh chỉ không muốn sau này em hối hận vì mình không bình tĩnh, bà xã à.” Lãnh Vũ Hiên thể hiện bộ dạng ông chồng tốt, đồng thời nhân cơ hội khẽ sát mặt.

“Ông xã, anh thật tốt với vợ rồi!” Tiểu Trác “dịu dàng” nhìn gương mặt đẹp trai đều đặn càng lúc càng gần, rồi hét to, “bây giờ phiền anh trong vòng 5 giây ra ngoài đóng cửa cho em! Ra ngoài!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh...” Lãnh Vũ Hiên giật mình lau qua loa nước bọt Tiểu Trác phun tung tóe trên mặt anh, nhanh như chớp nhảy xuống khỏi giường chạy ra khỏi phòng ngủ rồi đóng cửa. Anh cuối cùng cũng biết dư vị của gia đình có “vợ sư tử” rồi, hai răng nanh trắng bóng của Tiểu Trác dường như vẫn nhảy loạn trước mắt anh lúc này.

Ôi ——con đường theo đuổi vợ thật là có phần khúc khuỷu.

* * *

57. Chương 56: Đấu Tinh – Hiệp 9

Có lẽ thực sự quá mệt, Tiểu Trác ngủ ngon cả đêm, say giấc tới mức Lãnh Vũ Hiên lén vào phòng ngủ lúc nào cũng không hay.

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, nhìn gối bên, gương mặt kia đang ngủ ngon, cô không thèm cãi nhau với Lãnh Vũ Hiên lén vào kia.

Ngược lại, để không đánh thức anh ta, cô cố ý chỉnh đồng hồ báo thức đặt sẵn của Lãnh Vũ Hiên chậm 2 tiếng, sau đó nhẹ nhàng vào rửa mặt mũi thay quần áo; rón ra rón rén rời phòng, đóng cửa phòng; còn không màng vất vả sắp xếp lại hành lý của anh ta, nhét hết cả vào một góc trong ngăn tủ; cuối cùng trước khi rời nhà, cô còn đặc biệt mang áo khoác treo ngoài phòng khách, vest, và sơ mi, giày, bút tất, hết thấy của anh đóng gói theo.

“Bỏ cầm quần áo và giày của anh ấy làm gì?” Khi Tiểu Trác mang cả túi to đồ vào trong xe cùng Tần Như đi làm, Tần Như hỏi.

“Mang đi giặt!”

“Nhưng....” Giày da cũng giặt được sao? Nhìn đồng quần áo chẳng có chút bụi nào, Tần Như quyết định thay đổi chủ đề, “Vậy hôm nay Lãnh Vũ Hiên mặc gì?”

“Trong hành lý của anh ấy chắc có quần áo, thậm chí cả giày.” Tiểu Trác đang bận so mấy mẫu thiết kế.

“Chắc có?” Tần Như bật xi nhan rẽ phải, “Hành lý của anh ấy không lẽ cũng để bỏ sắp xếp ư?”

“Sao có thể? Sau khi mình giúp anh ấy sắp xếp đồ đạc liền đặt vào góc tủ rồi.” Tiểu Trác ra dáng vẻ vợ hiền.

“Vậy anh ấy tìm được không?” Nhà Tần Như và Tiểu Trác bố trí như nhau, cô quá hiểu góc tủ là nơi che giấu rất nhiều đồ bí mật.

“Bồ cũng nên tin tưởng, trên thế giới này không có loài người nào tìm không ra đồ cả!” Tiểu Trác cẩn thận đối chiếu màu sắc trên mấy mẫu thiết kế, “mình nghĩ tăng thêm lớp lót sợi bông màu lam.”

“Được, sau khi về công ty mình sẽ kêu quản lí Trương đi phối màu!” Tần Như tranh thủ lúc đợi đèn đỏ lấy bản thiết kế trong tay Tiểu Trác ra xem, “Nhưng, cho dù loài người của nhà bồ tìm thấy hành lý, anh ta cũng sẽ muộn giờ đi làm mất!”

“Loài người của Lãnh gia nhiều như vậy, không thể vì ông chủ đi làm muộn mà sập tiệm!” sau khi Tiểu Trác cẩn thận đối chiếu, trên măng-séc áo mẫu mùa xuân vẽ lên một kí hiệu, “cái măng-séc này quá hào nhoáng bên ngoài, không phù hợp với chủ đề công bố lần này, sau khi về kêu phòng thiết kế thay đổi chút nhé!”

“Uh.” Tần Như tranh thủ thời gian liếc qua bản thiết kế trong tay Tiểu Trác, đồng cảm gật đầu, “Tốt nhất bồ cũng đổi một chút!”

Vì tình trạng sức khỏe đặc biệt, Tiểu Trác bị Tần Như bắt buộc tan làm đúng giờ, theo lệ cũ ăn cơm tối ở nhà Tần Như, “cơm no rượu say” vừa mở cửa liền thấy Lãnh Vũ Hiên mặc áo ngủ, vẻ mặt vui sướng đang kéo hành lý từ phòng ngủ đi ra.

“Về rồi à!” Lãnh Vũ Hiên có chút kiêu ngạo bắt bản thân tự mình tìm cả ngày cuối cùng cũng tìm thấy hành lý đặt lên bàn, “Chúng ta gọi ngoài nhé, anh muốn ăn.....”

“Em ăn rồi.” Tiểu Trác vốn dĩ hy vọng vừa về tới nhà liền cãi nhau một trận to với Lãnh Vũ Hiên hay khởi binh vắn tội, thấy vẻ mặt “ông ba phải” Lãnh Vũ Hiên cứ như chẳng xảy ra chuyện gì, không tránh có chút thất vọng, “sao trong nhà bữa bộn vậy!” Nhất định phải tìm thấy xương cốt trong canh trứng gà, cô cay nghiệt liếc nhìn mỗi một góc trong phòng.

“À, anh tìm hành lý nên làm lộn xộn, có điều anh thu dọn ngay lập tức đây, bà xã!” Lãnh Vũ Hiên gật đầu khom lưng, không may có chút dấu vết của sự tức giận.

“Chết tiệt!” rửa thơm, Tiểu Trác thấy đót lửa không thành, nét mặt tiu nghỉu quay về phòng ngủ. Nhật ký sau cùng, Tiểu Trác viết như sau:

Giao chiến lần này, bề ngoài xem ra mình nói toạc ra là hổng hách, anh ta chịu nhân nhượng để được an toàn; thực chất kế hoạch của mình thất bại thảm hại, anh ta miệng nam mô, bụng một bồ dao găm!

Cách mạng vẫn chưa thành công, mình vẫn cần phải cố gắng! Mục tiêu ban đầu: Nắm chuẩn thời cơ cãi nhau to một trận với anh ta, ép buộc anh ta lộ rõ bộ mặt, rồi hất anh ta khỏi cửa nhà!

Con đường có lẽ khúc khuỷu, nhưng tiền đồ tuyệt đối sáng lạn!

* * *

58. Chương 57: Đấu Tình Hiệp 10

Sáng sớm tỉnh dậy, Tiểu Trác phát hiện Lãnh Vũ Hiên lại mò vào phòng ngủ. Chết tiệt, rõ ràng cô đã khóa cửa rồi! Suy xét vài giây, Tiểu Trác quyết định làm rõ sự việc, tấn công vòng một bắt đầu——

“Ầm——” Sau khi cân nhắc một hồi, Tiểu Trác cầm cốc thép không gỉ trên đầu giường lên, đồng thời cũng là vật không sợ bị rơi vỡ nhất trong phòng, ném mạnh xuống đất.

“Sao thế?” Lãnh Vũ Hiên tỉnh giấc vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tiểu Trác đứng cạnh giường.

“Lãnh Vũ Hiên, anh đừng ức hiếp người quá đáng!” Tiểu Trác ra vẻ điệu bộ người phụ nữ đánh đá, “Em biết Tiểu gia nhà em nợ anh, nhưng hôm nay cho dù em chết, bố mẹ anh cũng không thể sống lại! Những gì có thể trả giá em đều đã trả rồi, vì sao anh còn uy hiếp chứ?”

“Anh không có uy hiếp em.” Lãnh Vũ Hiên nhìn Tiểu Trác cổ bối lông tìm vết trước mặt, đành thở dài trong lòng, “Anh chỉ muốn cho nhau một cơ hội”. Anh nhấn nạt giải thích.

“Cho nhau một cơ hội?” Lời giải thích của Lãnh Vũ Hiên đang đánh đúng vào vết thương trong sâu thẳm trái tim Tiểu Trác, “Việc uy hiếp của anh đã khiến em mất đi cơ hội có tình yêu và hôn nhân rồi, bây giờ anh còn muốn cướp đi cơ hội sống lại lần nữa của em! Lẽ nào chỉ khi em thực sự đi theo con đường của mẹ anh, anh mới buông tha cho em?”

“Không!” Lãnh Vũ Hiên túm chặt hai vai Tiểu Trác hét lên, anh không thể tưởng tượng nổi việc Tiểu Trác sau khi thực sự rời bỏ sẽ tấn công anh nặng nề thế nào, “Em kiên cường hơn mẹ anh, em sẽ không đi vào con đường của bà ấy!”

”Xin lỗi.” Nhìn môi Lãnh Vũ Hiên trắng bệch, Tiểu Trác ban đầu tức giận đột nhiên day dứt với nỗi đau khổ của người khác. Cô cũng tha thiết yêu mẹ, bản thân cô thấy hiểu nỗi nhớ của con cái với người mẹ, “Vũ Hiên, thực ra chúng ta kết hôn từ năm ngoài tới này cũng chung sống hơn năm rồi. Tuy chúng ta không giống vợ chồng bình thường vì yêu mà ở bên nhau, nhưng cuối cùng cũng sống với nhau lâu đến vậy, dù sao cũng được coi như bạn bè!” Có lẽ bọn họ đều nên bình tĩnh lại để nói chuyện, “Nói thật lòng, anh là đối thủ khó đối phó nhất mà em từng gặp. Em luôn canh cánh trong lòng vì chuyện cha đã đưa đến cho em một người lợi hại như anh. Sớm biết anh cũng lợi hại đến vậy, lúc đầu em bất chấp đem theo mẹ Tú Trung và Kỳ Kỳ, mặc kệ anh với Tiểu Thiên Hào quyết đấu sống còn. Dù sao không có Tiểu Thị, em cũng vẫn nuôi được ông ấy.”

“Ha ha, em cho rằng em là loại người dễ đối phó ư? Nói thật, anh thực sự không biết bản thân nên hận em hay nên yêu thích em. Từ nhỏ tới lớn em là người đầu tiên lừa anh quay tít vòng vòng.” Thấy Tiểu Trác nhượng bộ, Lãnh Vũ Hiên cũng bình tĩnh trở lại, anh ngồi cạnh Tiểu Trác, cùng cô nhớ lại cuộc chiến tranh hôn nhân giữa hai bọn họ, “Anh luôn không thể hiểu nổi, người như Tiểu Thiên Hào sao có thể sinh ra cô con gái có phong cách riêng như em?”

”Ông ta đương nhiên không thể sinh ra con gái như em, vì em là do mẹ sinh!”

“Ra là vậy, có lúc em bụng dạ thẳng thắn khiến người ta phát sợ, có lúc em lại đơn giản như đứa trẻ chưa lớn; có lúc em nhát gan như con mèo nhỏ luôn sợ hãi, nhưng có lúc em lại dũng cảm tới mức đến con hổ cũng phải lùi về ba trăm dặm. Em và những người phụ nữ anh biết hoàn toàn khác nhau, em là người phụ nữ thông minh nhất đồng thời cũng phức tạp nhất mà anh từng gặp. Rất nhiều phụ nữ sẽ đặt tình yêu lên vị trí thứ nhất đồng thời có thể bỏ ra tất cả vì người đàn ông mình thực sự yêu sâu sắc, nhưng em cho dù có đối mặt với người đàn ông duy nhất cả đời yêu tha thiết cũng chỉ có thể giữ lại sự hy sinh.”

“Thật không nể mặt, bệnh ích kỷ như thế cũng bị anh vạch trần ra rồi!” Tiểu Trác hết sức giả vờ điềm nhiên như không, cô ghét nhất cảm giác bị người khác mổ xẻ thế giới nội tâm.

“Không, ngược lại, một chút em cũng không ích kỷ. Ví dụ nhé, nếu anh là người đàn ông duy nhất em yêu tha thiết,” anh kín đáo nhìn Tiểu Trác, “có một ngày, anh, Tần Như, Dư Tú Trung đồng thời cùng bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn, lại đều cần em tới giúp, lúc đó cho dù vị trí của ai trong số bọn anh có sức nặng hơn, em nhất định sẽ không màng tất cả tới cứu Tần Như và Dư Tú Trung trước, rồi mới tới giúp anh. Vì em ghét nhất bị tình cảm làm phiền, em chủ trương lý trí cao hơn tất cả. Đối câu nói khác, theo em dù trả giá cho người thân, bạn bè, nhưng lại không khiến bản thân em lạc lối, như vậy dù cho chịu tổn thương cũng không đâm vào vết thương lòng. Nhưng trả giá cho người yêu lại rất dễ dàng khiến bản thân em lạc lối, bỏ ra như vậy một khi chịu tổn thương sẽ khiến cho trái tim em vụn nát. Vì vậy người luôn hết sức đặt bản thân làm trung tâm như em, luôn dùng lý trí kiềm nén tình cảm, cự tuyệt tất cả người yêu em và người em muốn yêu, vì em lo lắng sẽ bước theo gót chân mẹ em.”

“Anh thật là bụng dạ hẹp hòi.” Tiểu Trác hít sâu, một lúc sau mới nói, “Em chạm vào miệng vết thương của anh, anh liền nhất định phải để lộ vết sẹo của em.”

“Em lại tránh né, lẽ nào trực diện nhìn vào cảm giác của mình đối với em khó đến vậy?” Anh thở dài nhìn cô đang kìm nén xúc động.

“Đây chính là điều em muốn nói! Lãnh Vũ Hiên đừng giả dối không dám nhìn thẳng vào bản tính của mình, đừng tự cho mình là thần tình yêu! Anh hiểu rõ hơn em loại hôn nhân hận cũ cộng thù mới của chúng ta không thể duy trì tiếp nữa!” Suy nghĩ của Tiểu Trác lại kích động, cô chán ghét bản thân giống như vật mổ xẻ bị người ta tàn khốc mổ xẻ.

“Em thật là người phụ nữ nhắm giữa tim người ta mà đâm! Em nhất định phải nói ra lời nói máu lạnh đến thế ư?” Vì sao cô luôn nói ra những lời tùy ý, làm tổn thương người khác?

“Nếu em nhắm giữa tim anh mà đâm, vậy nhất định là dùng anh đâm vào giữa trái tim em! Thật không hiểu lời nào của em có thể lạnh lùng hơn hành vi của anh! Chẳng lẽ chỉ khi em tự hủy diệt bản thân như

mẹ anh mới có thể khiến anh cảm thấy mối thù lớn được báo đáp ư?” Tất cả bất hạnh đều là một tay anh tạo nên, bây giờ anh có tư cách gì mà trách cô!

“Đừng nói những lời như vậy! Em kiên cường hơn bà ấy! Em sẽ không như thế!” Anh dường như dùng toàn bộ sức lực hét lên với Tiểu Trác.

“Lại là câu khen ngợi chết tiệt này! Em kiên cường hơn bà ấy nên đáng bị anh không kiêng nể gì mà hành hạ ư? Tiểu Thiên Hào cũng nói em kiên cường hơn người khác, thông minh hơn người khác vì thế em đáng trở thành tét phẩm để gả cho anh! Vì sao các người nhất định phải đến thao túng cuộc đời tôi? Trên thế giới này không có cái gì không thể vỡ, cho dù là kim cương cũng có thể bị vỡ! Vì sao nhất định chờ tôi sụp đổ, các người mới buông tha cho tôi? Tiểu Trác hét to như con sư tử bị chọc giận nhe nanh múa vuốt. Nhất định phải tiến hành chiến tranh tới cùng! Cô thầm hạ quyết tâm trong lòng.

“Bình tĩnh chút nào bà xã. Anh nghĩ có phải em....”

“Sự mất bình tĩnh của anh hủy hoại tất cả của em, bây giờ anh có tư cách gì mà yêu cầu em bình tĩnh?” Tiểu Trác tức giận ngắt lời Lãnh Vũ Hiên, “em muốn phát điên lên!”

“Có phải em —— có phải, chu kỳ kinh nguyệt đến rồi?” Nhìn Tiểu Trác kích động, anh dường như càng tăng thêm phần chắc chắn cho sự suy đoán của mình.

“Anh, anh nói gì” Tiểu Trác cơ hồ như không tin vào tai mình, trong khi tranh cãi quyết liệt lẽ ra phải tiếp tục phát triển thành xuất thủ mới đúng, sao anh ta có thể nói ra từ hỏa tinh như thế!

“Mỗi lần tới thời kỳ này em đều cáu kỉnh dễ tức giận như vậy à?” Anh lại nhếch mép cười.

“A ——” Sao có thể có loại đàn ông vô lại như thế, Tiểu Trác nhìn lên trần nhà hét to trong 10 giây, “đồ bụng dạ hẹp hòi, đồ tự cuồng đại, Đãng Đồ Tử* (Kẻ tiểu nhân, háo sắc thời Tam quốc), tên háo sắc, tôi mặc kệ anh!”

Giống như đứa trẻ bị chọc cho tức giận, cô cầm túi công văn, đổi sang giày đế bằng, đóng cửa.

Tiểu Trác bại trận lần nữa, viết trong nhật ký:

“Chiến tranh” chưa phát động toàn diện đã chết trong trứng nước, “đàm phán hòa bình” cũng bị kẻ địch gây rối, từng bước rời xa quỹ đạo, còn xa mới đạt được hiệu quả dự tính, có thể nói “Chỉ khí chưa thành, thân chết trước, dài sử anh hùng lệ mãn khâm.”

Thất bại lần trước là ngoài ý muốn, thất bại lần này là thăm dò thực hư của địch.

Thất bại là mẹ thành công, cố lên, nỗ lực, tiếp tục, kiên trì, thắng lợi ở gần ta rồi!

PS: Sozi cả nhà, già nên mắt kém tay chậm, chỉ nhìn tiêu đề của lần post trước nên post lại một chương, đã sửa rồi nhé!

* * *

59. Chương 58: Sự Ngạc Nhiên Vui Mừng? Phần Đầu

Tập đoàn Lãnh Thị, chi nhánh Đài Loan

Vừa về tới Lãnh Thị, Lãnh Vũ Hiên liền bị chìm ngập trong báo biểu của tập đoàn Lãnh Thị và công ty con của tập đoàn Thụy Đạt, đây là hậu quả không thường xuyên tới công ty. Anh bắt đầu thông cảm với Tiểu Trác vừa làm Lãnh phu nhân còn phải phân thân xử lý các vấn đề của công ty trong thời gian ở Đài Loan.

Sau khi Vũ Đình kết hôn, anh càng phải gánh vác nặng hơn. Xem ra anh bắt buộc phải tóm tên em họ Lãnh Vũ Trách “bừa bãi” trong vòng quay diễn kịch kia trở về, chẳng có lý gì mà công ty to thế này đều đặt hết lên vai mỗi anh! Anh là kẻ đáng thương phải dành thời gian đầu mưu đầu dưng với bà xã lúc nào cũng kêu ly hôn kia nữa!

Vừa nghĩ tới bà xã Tiểu Trác, huyết thái dương của anh đột nhiên lại đập. Gần đây anh và Tiểu Trác ngày ba bữa thêm bữa đêm liên tục chiến đấu, mỗi lần bắt đầu và kết thúc khiêu chiến đều là Tiểu Trác, anh

thực sự nghi ngờ nếu để Tiểu Trác theo chính trị, theo cá tính chiến đấu của cô ấy nhất định không tới một năm sẽ gây ra đại chiến thế giới lần thứ 3!

Thật không biết lúc nào anh và Tiểu Trác mới có thể ngừng bắn giảng hòa. Nếu Tiểu Trác có thể đối xử tốt với anh giống như cô ấy đối xử với bạn thân Tần Như hoặc những người thân, vậy thì —— hi hi, trước mắt anh hiện ra hình ảnh Tiểu Trác dính lên người anh, cùng anh xem ti vi, anh cùng Tiểu Trác cùng làm cơm trong phòng bếp.....

“Ôi——” Thở dài, sau khi giấc mộng rồi đi, chỉ còn lại thực tế, sự thật là thái độ của Tiểu Trác đối với Tiểu Thiên Hào còn tốt hơn đối với anh gấp chục lần. Day day huyết thái dương, anh ra sức tiếp tục vùi đầu vào đồng công văn, trước tiên có lẽ cứ đứng giờ tan làm về nhà tiếp nhận “khiêu chiến” của bà xã mà cố gắng vậy!

Khi Lãnh Vũ Hiên mệt mỏi bận rộn xong công việc, vội vàng trở về nhà Tiểu Trác, mọi thứ trước mắt khiến anh vừa mừng lại vừa lo. Tuy mấy ngày gần đây Tiểu Trác không làm thêm tới đêm khuya, nhưng bình thường tan làm cô đều ăn cơm ở nhà Tần Như đối diện, tán gẫu, tắm xong mới trở về rửa tâm gây hấn hoặc dứt khoát ngủ đầu đi ngủ. Sao hôm nay lại có thể từ bi bày biện đầy một bàn các món ăn đầy mùi thơm trong phòng khách chứ?

Anh vội vàng ngẩng đầu kiểm tra kỹ lưỡng trần nhà. Chắc chắn mặt trời hôm nay không hạ xuống trần nhà anh, xem ra đây không phải là ảo mộng! Lãnh Vũ Hiên thấy lòng ngọt ngào, vội vàng đặt túi công văn xuống, cởi vest, mừng khấp khểnh vào phòng bếp, “bà xã, em đang làm gì thế?”

Vừa đem cá thạch ban bỏ vào nồi hấp, sau khi Tiểu Trác bắn cho ánh mắt “anh không có mắt à” cho Lãnh Vũ Hiên, quay người vội xươg sườn nướng xong bưng ra khỏi phòng khách.

“Để anh, để anh!” Lãnh Vũ Hiên vội vàng đón bát, từng bước nhỏ đặt xương sườn thạch anh lên bàn đầy ắp thức ăn thơm lừng trong phòng khách, “Bà xã, dừng làm nữa. Những thứ này đủ cho chúng ta ăn rồi!” Thấy Tiểu Trác còn bận pha tương, Lãnh Vũ Hiên cảm động nói.

“Có biết làm cá chình không?” Không quan tâm sự xúc động của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác vừa bận các loại gia vị đặt vào trong bát, vừa lạnh lùng hỏi.

“Biết, rất nhiều món anh đều biết làm!” Thời đại hội anh luôn tự mình làm ba bữa, biết rất nhiều việc nhà.

“Làm xong, chặt thành khúc, đặt vào trong nước tương em vừa pha.” Cô có quyền uy hạ lệnh, bưng nhân thịt đã làm xong và vỏ bánh cải ra khỏi phòng bếp. Vừa nãy làm món cá thạch ban, mùi tanh nồng của nó suýt khiến cô nôn, may mà bây giờ có người không bị phản ứng của việc mang bầu làm giúp

“Được, không sao, đưa cho anh!” Anh vội xắn tay áo lên theo lời dặn dò của Tiểu Trác đem cá chình trong túi ra mổ bụng. Sau khi chặt xong, anh thích thú khoe tài với Tiểu Trác đang gói bánh sủi cải ngoài phòng khách, “anh đều làm xong rồi, bà xã à! Còn việc gì cần anh giúp không?”

“Đem thớt gỗ và dao thái rửa sạch ba lần!” Cô không chịu được mùi tanh.

“Rửa 3 lần? Ha ha.....bà xã, em sạch sẽ quá đấy!” Lãnh Vũ Hiên lại vào phòng bếp, sau khi rửa xong lại chạy ra hỏi, “còn dọn đồ gì không, bà xã?”

“Em cần rượu vang đỏ.”

“Rượu vang đỏ?” Đúng rồi, tốt nhất là thấp thêm 2 ngọn nến, như vậy mới đủ romantic! Lãnh Vũ Hiên lập tức rút điện thoại, “ở công ty anh có chai rượu vang 6,7 năm, anh kêu lái xe đi lấy.”

“Em muốn 6 chai!”

“6 chai?” Lãnh Vũ Hiên nhú mày, anh không nhớ từng thấy qua Tiểu Trác uống rượu bao giờ, “Em sẽ uống say mất ..... Có điều, không sao!” Thấy Tiểu Trác dựng thẳng lông mày, Lãnh Vũ Hiên vội vàng nói trước khi cô nổi giận, “Tự anh đi lấy, trong kho rượu nhà em rế anh u Dương Lỗi cất rất nhiều rượu quý!” Anh vừa nói vừa thay quần áo, giày, “Rất nhanh thôi, anh lập tức đến đó, em chờ anh!” Hi hi, uống rượu say cũng tốt, tiện cho anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn —— không —— đúng, là tiện cho anh nhân cơ hội chăm sóc vợ mình.

“Đồ ngốc.” Nhìn bóng dáng Lãnh Vũ Hiên rời đi, Tiểu Trác nhìn đồng hồ hình con nhện treo trên tường, bắt giắc nhanh tay gói bánh sủi cảo.

* * *

60. Chương 59: Sự Kinh Ngạc Vui Mừng? Phần Sau

Sau khi Lãnh Vũ Hiên cứ tự cho mình là đúng đắn ý huyết sáo, tay trái cầm rượu vang đỏ, nển, tay phải ôm một bó hồng xinh tươi hào hứng lấy chìa khóa mở cửa, mọi thứ trước mắt khiến anh ngạc nhiên há hốc miệng.

“Vũ Hiên, sao đi lâu thế?” Tiểu Trác cười nũng nịu như con chim nhỏ dựa vào người, bước lên trước kéo tay Lãnh Vũ Hiên, nói nhỏ mệnh lệnh, “ngậm miệng a nh vào, cười đi, hoang nghênh cuộc viếng thăm của mọi người.”

“A! Ông ngoại, cậu, mợ, Mark, George, mọi người đều đến cả rồi!” Lãnh Vũ Hiên nghe lời ngậm miệng, mỉm cười bước lên phía trước ôm, bắt tay, chào hỏi mọi người. Anh sớm nên biết vợ mình không phải loại phụ nữ có thể mang lại cho đàn ông sự kinh ngạc vui mừng và ảo tưởng!

“Hy vọng chúng ta không quấy rầy cuộc sống của hai đứa.” Lý Lan chu đáo cười nhìn nển và hoa tươi trong tay Lãnh Vũ Hiên.

“Không có, không có. Con và Trác Trác luôn mong mọi người tới chơi. Hoa tươi này là dành tặng mợ. Nến này —— con mua phòng khi sự cố đường dây.” Lãnh Vũ Hiên lúng túng tặng hoa cho Lý Lan, đặt nến sang một bên, trong lòng nhớ tới câu nói bỏ lửng học vẫn có phần thâm sâu của dân gian Trung Quốc mà bà Lưu từng nói qua “Cái gì mà quang gánh một đầu nóng”, tuy anh không nhớ nguyên câu, nhưng câu nói bỏ lửng này thích hợp nhất để hình dung bản thân lúc này.

Sau khi cơm no rượu say, cả nhà đều ngồi quây quần vừa ăn hoa quả vừa nhàn nhã tán chuyện gia đình. Lãnh Vũ Hiên không thể không khâm phục ký kết ngầm của Tiểu Trác và Tần Như, mỗi lần vị trưởng bối nhà Blank yêu cầu gặp mặt Tiểu Thiên Hào, đều bị bọn họ khéo léo chối từ.

Có điều anh càng ngưỡng mộ tình cảm nồng thắm, tình tứ của Tần Như và Mark. Đâu như anh, tuy Tiểu Trác ở bên luôn tươi cười đối với anh, nhưng trong mắt lại lộ ra luồng không khí lạnh lẽo.

Ôi! Thật là cùng là người nhưng không cùng mệnh!

Khi nói xong việc gia đình, tới giờ đi ngủ, Tiểu Trác bắt đầu sắp xếp phòng: ông ngoại độc chiếm phòng ngủ của anh và Tiểu Trác, vợ chồng Henry ở phòng khách nhà Tiểu Trác, Tiểu Trác và Tần Như ở phòng ngủ nhà Tần Như, Mark và George ở tại phòng dành cho khách nhà Tần Như, sau đó không biết thế nào, cuối cùng chỉ còn lại phòng khách của hai nhà cho Lãnh Vũ Hiên lựa chọn.

Cuối cùng anh quyết định làm trưởng phòng khách nhà Tần Như. Dù sao đều bị Tiểu Trác chinh, dứt khoát ở dưới mí mắt cô ấy phiền chút cũng được.

“Này, ông anh, anh vẫn chưa thu phục được?” Sau khi sắp xếp phòng, ông ngoại đi đường xa mệt mỏi đã đi ngủ sớm; thấy nàng dâu vừa xinh đẹp hào phóng lại dịu dàng hiền thực, vợ chồng Henry có phần mãn nguyện nắm tay Tần Như, kéo theo Mark và Tiểu Trác tiếp tục ngồi trong phòng khách nhà Tiểu Trác nói chuyện không biết mệt mỏi; George còn lại một mình vỗ vai tân trưởng phòng khách đang xem tivi nhà Tần Như có ý xấu trên choker.

“Đừng cười trên nỗi đau của người khác, tuy cô ấy là em cậu, nhưng chúng ta rốt cục là đồng loại.” Lãnh Vũ Hiên cảm điều khiển tiếp tục không ngừng chuyển kênh.

“Tôi không xem lần ân oán cá nhân. Tôi vốn cho rằng scandal đầy mình như anh có vài thủ đoạn, nhưng không ngờ lại kém thế này.” Thật là trăm nghe không bằng một thấy, vừa nghĩ tới bộ dạng Lãnh Vũ Hiên cầm rượu vang đỏ, nển, hoa tươi bước vào, anh đã muốn phá lên cười. Em gái chắc chắn trước đó đã bóc trần con con tự cho mình là đúng.

“Không phải tôi quá kém cỏi, mà là em gái cậu quá cao thủ. Đợi cậu gặp được một nửa của đời mình còn có cá tính hơn cả vợ tôi, cậu sẽ hiểu.” Lãnh Vũ Hiên liếc George cười trên nỗi đau của người khác, nguyên rủa.

“Ha ha ha... ông anh, nếu tôi là anh, tôi sẽ cầu khẩn cho bản thân trước.” George cười rất vui vẻ, anh cho rằng ai cũng đều yếu như anh!

“Sao các người đột nhiên lại tới chơi?” Bọn họ sẽ ở lâu không, đây là việc Lãnh Vũ Hiên quan tâm nhất.

“còn có việc đột nhiên hơn, tương lai không lâu, Viễn Hằng sẽ lập chi nhánh công ty tại Hồng Kông, đồng thời sẽ dần dần chuyển trung tâm tới Hồng Kông, để gần Trác Trác hơn.” George đồng cảm vỗ vỗ Lãnh Vũ Hiên, “Richard và Peter đang bận việc này, có điều tôi nghi ngờ anh có đủ năng lực đem em gái tôi về Hồng Kông không.” Ha ha ha.....nhìn tình hình trước mắt, Lãnh Vũ Hiên nhiều nhất mặt dạn thêm mày dầy cũng chỉ làm chàng rể ở nhờ, muốn Tiểu Trác đi cùng anh ta về Hồng Kông, ha, khó đấy!

“Nếu cậu thu lại nụ cười đếu cáng của cậu, tôi sẽ thu lại suy nghĩ đánh cậu một trận!” Mặt cười của tên này thật chướng mắt!

“A ha ha ha..... Nếu anh làm thêm vài tư liệu truyện cười nữa, tôi sẽ suy nghĩ giúp anh đang ở vị trí thấp tìm lại chút tôn nghiêm của đàn ông.” George vẫn cười không ngớt, tên này nhất định bị gán cho đứa em gái đáng yêu của anh rồi!

“Các cậu đang cười gì đấy?” Mark mở cửa, nghiêng mình cho bạn gái và em gái vào phòng.

“Cười buồn cười người, ha ha ha.....” Nói câu có ý thâm sâu, George lại cười lẩn lộn.

“em đi lấy chăn.”

“Anh giúp em.” Tần Như và Mark người trước kẻ sau bước vào nhà chuyển chăn nệm cho “trưởng không khách” hôm nay.

“Thật không có đạo trời mà!” Không quan tâm ánh mắt tóe lửa của Lãnh Vũ hiên, George giả vờ bất mãn ôm Tiểu Trác bên cạnh vào lòng, “Có người đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, sao em chỉ làm bà mai cho Mark, không giới thiệu cho anh? Có phải trong lòng em không có anh trai này?”

“Oan uổng, em và tất cả phụ nữ trong tim đều chan chứa ông anh đẹp trai phong lưu hào phóng như anh! Nhưng Như Như là tuylip cao cấp, chỉ thích hợp với thanh khiếp trong tình cảm như Mark thôi, như anh – loại động vật ăn thịt có lẽ đi ăn “meo meo” thời kỳ động dục đi!

“Được thôi, em dám sỉ nhục nhân cách cao thượng của anh!” Dám biến tướng nói anh là mèo dục.

“Tin em đi, em chỉ là thật lòng nói ra toàn bộ nội dung nhân cách cao thượng của anh.” Hai anh em vai kề vai, đầu qua đầu lại, không mấy may để ý tới Lãnh Vũ Hiên bên cạnh đang nhủ mày thành đường thẳng.

“Nói gì thế?” Mark mang theo chăn cùng Tần Như bước tới.

“Đang nói chị dâu tương lai của em.” George cười nhìn Tần Như, khoa trương liếc đôi mắt anh tuấn, “Chị dâu hai, tuy thời gian chúng ta quen biết quá muộn, nhưng người đẹp à, em còn đẹp trai hơn anh em, suy nghĩ suy nghĩ đi!”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Tần Như nghiêm túc nhìn George, “Tuy bạn trai tôi ở đây, nhưng tôi vẫn không thể không nén được biểu lộ tình cảm với anh —— dã thú, anh là con đẻ mèn “đẹp trai” nhất mà người đẹp này cả đời được gặp!”

“Ha ha ha.....”

“Này, tiểu tử thôi, xem em còn lấm mồm hay không.” Mark bưng đầu vừa bị “hỏi thăm” nhìn Tiểu Trá đang cười không dứt: “thật là ngu tâm ngu, mồm miệng lạnh lợi như em gái tôi!”

“Xi, báo ứng kiếp này!” Nhìn George một cái, Lãnh Vũ Hiên nghĩ.

* * *

61. Chương 60: Bất Ngờ Chết Tiệt

“Bà xã, tối nay em ở phòng khách cùng anh được không?” Sau khi kết thúc bữa tối, trưởng phòng khách Lãnh Vũ Hiên, kéo vai Tiểu Trác nói thầm, nhưng âm lượng lại thành công tới nỗi khiến cho mọi người đang nói chuyện đều nghe thấy.

“Anh đừng gây chuyện nữa!” Tiểu Trác giả vờ thân mật nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ bên tai Lãnh Vũ Hiên.

“Không, tối nay anh bắt em đền bù cho anh!” Lãnh Vũ Hiên mặt dày thơm lên vành tai Tiểu Trác.

“Khụ khụ!” Ông John cười cười, nhìn đôi vợ chồng nhỏ liếc mắt đưa tình, “Có tin gì chưa?”

“Cái gì ạ?” Tiểu Trác không hiểu nhìn ông ngoại.

“Nói không chừng đã có thành quả rồi ạ!” Lãnh Vũ Hiên hiểu ý chỉ bụng Tiểu Trác, bộ dạng kiêu như cháu vẫn luôn nỗ lực.

“Ha ha ha... cha sắp làm ông ngoại rồi!” Henry cũng hiểu ý cười cười, mọi người đều tập trung con mắt vào cái bụng phẳng lì của Tiểu Trác mỉm cười, chỉ có Tiểu Trác và Tần Như vờ cười.

“Đúng thế! Từ hôm nay Mark, George làm trưởng phòng khách, trả phòng ngủ lại cho Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Trác, mẹ đẻ không nổi để làm bà ngoại rồi.”

“Đúng, làm theo lời mẹ các cháu đi!” Ông John nóng lòng hạ lệnh, cứ như chất trai béo mập đang kéo tay ông gọi ông ngoại đến nơi rồi ý. Sau đó ông lại chuyển ánh mắt đôn hậu sang Mark và Tần Như bên cạnh, “Tiểu Như à, lúc nào cháu gả qua đây để ta vừa làm ông ngoại vừa làm ông nội đi!”

“Ông!” Tần Như e thẹn dựa vào Mark.

“Tuân lệnh, ông! Bảo đảm nhiệm vụ thành công!” Mark tinh nghịch ôm chặt Tần Như chào kiểu lính.

“Bà xã, chúng mình về Hồng Kông nhé?” Lãnh Vũ Hiên lợi dụng mưu kế thoát khỏi chức trưởng phòng khách, mẫn nguyện nằm trên giường hỏi Tiểu Trác đang nằm quay lưng với mình.

“Vui vẻ đưa tiễn bất cứ lúc nào.” Cô phẩy móng tay sồi của Lãnh Vũ Hiên đặt trên vai cô ra, không thèm quay đầu lại nói, đúng là đồ ruồi nhặng phá bình, chỉ quấy rầy giấc mộng của người khác.

“Nói gì mà ngu ngơ tầm ngu ngơ mà tầm mã, em xem Tần Như dịu dàng với Mark bao nhiêu! Thái độ của em với anh không thể tốt hơn chút à?” Lãnh Vũ Hiên xoa mu bàn tay bị đập đau, nói ra nỗi oán trách trong lòng, nhưng Tiểu Trác đến phản ứng với ý của anh cũng không có, “Bà xã, anh đang nói với em đó!” Anh xem em có thể chịu được mấy tiếng, Lãnh Vũ Hiên mặt dày ôm chặt Tiểu Trác, đôi môi liên tục quấy nhiễu phần gáy và vành tay Tiểu Trác.

“Get out!” Tiểu Trác muốn ngủ tức giận đẩy Lãnh Vũ Hiên sang một bên, hung dữ quay mặt nhìn Lãnh Vũ Hiên rít lên, “hoặc là ra ngoài, hoặc là ngoan ngoãn ở lại, đừng ép em ức hiếp anh trước mặt mọi người!”

“Không công bằng! Cho dù vợ chồng hay tình nhân đều có lúc ngọt ngào, sao em đến gương mặt hòa nhã cũng không dành cho anh, em xem Mark và Tần Như ở bên nhau hòa hợp đến vậy!” Lãnh Vũ Hiên bắt mẫn trách móc.

Người đàn ông chết tiệt này, lúc nào biến thành nói dài dòng thế kia! Chuẩn bị cả một ngày, Tiểu Trác rất cần nghỉ ngơi, không nhịn được nữa, hét to với Lãnh Vũ Hiên: “Mark là trai tân, anh có phải không? Gần như một nửa phụ nữ trên thế giới đều từng qua lại với anh, loại đàn ông lăng nhăng như anh chỉ thích hợp độc thân hoặc tìm một phụ nữ lăng nhăng mà kết hôn, lấy loại gái trinh như tôi chỉ có thể có kết cục này thôi! Hiểu chưa? Còn phí lời nữa à?”

“I know! I know!” Lãnh Vũ Hiên bị Tiểu Trác “sư tử gầm” dọa tới nỗi chưa trả lời, George hiện đảm nhiệm trưởng phòng khách dựa vào cửa nghe trộm đã cười dữ dội, “em rể, đừng lo, anh trai giới thiệu cho em đi làm thủ thuật hồi phục “trai tân”!”

“Get out!”

“Đi chết đi!” Hai tiếng gầm thét cùng xuyên qua cánh cửa vọng lại tân nhiệm trưởng phòng khách. George một tay bịt miệng, một tay ngoáy tai, vội nhảy vào ngồi trên ghế sofa phòng khách, đôi mắt đen cười chảy nước mắt.

“Hài lòng rồi chứ? Ngáp – mắt mặt tới tận eo biển Anh Cát Lợi (tên nước Anh thời trung cổ) rồi!” Tiểu Trác vốn định tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Vũ Hiên, nhưng cơn buồn ngủ lại khiến cô ngáp một cái. Lẽ nào vì mang bầu nên mới cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi?

“Em và tên n Niệm Hạo đó chia tay rồi cuộc là vì chuyện trai tân hay vì anh?” Lãnh Vũ Hiên bỗng dừng hỏi vấn đề luôn canh cánh trong lòng. Nếu như chia tay vì lý do sau, như vậy tình cảm của họ không sâu đậm, nếu như vì lý do đầu mới miễn cưỡng chia tay, sau đó lấy anh, vậy thì ..... không được, anh nhất định phải hỏi cho đến cùng!

“A——” Tiểu Trác ôm đầu thấp giọng rít lên vài giây, sau đó túm cổ áo ngủ của Lãnh Vũ Hiên chất vấn: “Nói, anh rốt cuộc là ai?”

“Chồng em.” Lãnh Vũ Hiên bình tĩnh trả lời xong lại tiếp tục hỏi, “em chưa trả lời câu hỏi của anh!”

“Anh không phải Lãnh Vũ Hiên!” bị cơn buồn ngủ và sự rối việc của Lãnh Vũ Hiên dày vò fát điên, Tiểu Trác dùng tay giữ gương mặt anh tú của Lãnh Vũ Hiên, dường như muốn lột lớp da mặt trên gương mặt anh tú thu hút người khác kia, “Lãnh Vũ Hiên chắc khoa trương ngang ngược, tự cao tự đại, làm theo ý mình, duy ngã độc tôn! Sao có thể nói lời “mềm lòng” thế này? Anh nhất định là còn trùng ngoài hành tinh trong “Hắc Y Nhân”, đã ăn thịt Lãnh Vũ Hiên, chiếm dụng xác Lãnh Vũ Hiên!”

“Rốt cuộc là em thích anh ta nhưng không thể không chia tay, hay là không có tình cảm nên tự nhiên chia tay? Em nói mau đi!” Lãnh Vũ Hiên mặc kệ Tiểu Trác kéo da mặt, tiếp tục hỏi.

“Không có tình cảm nên tự nhiên chia tay.” Tiểu Trác buông tay, nhìn Lãnh Vũ Hiên bằng đôi mắt đang rũ xuống bởi cơn buồn ngủ, người đàn ông chết tiệt này, sao lại dây dưa thế!

“Anh không tin! Em với anh ta hôn nhau trên đường, để không làm lộ thân phận, hôm đó em còn đặc biệt cải trang thành bộ dạng học sinh, rõ ràng là không thể không gặp mặt nhưng lại sợ anh biết, vì thế mới cải trang như vậy! Hơn nữa sau khi báo chí đăng sự việc đó, anh ta còn cố tình che giấu thân phận em, chuyển tiêu điểm chính sang bản thân anh ta để bảo vệ cho em...”

“Em già rồi, vì thế muốn ăn mặc trẻ trung chút để nhớ lại quá khứ.” Nếu không vì sợ kinh động tới ông ngoại và mọi người, cô nhất định hét to với anh ta!

“Nói dối! Mỗi lần anh kêu em xõa tóc, em đều khẳng khẳng buộc tóc giống bà già, người thực tế như em sẽ nhớ quá khứ ư?” Quỷ mới tin!

“Anh tự nghĩ ... Ngáp – đi nhé! Em muốn ngủ!” Gã đàn ông này hết thuốc chữa rồi, lau lau nước mắt vì ngáp mà chảy ra, Tiểu Trác định kết thúc cuộc tranh cãi, ngủ một giấc dài còn có ích hơn.

“Không được, hôm nay em nhất định phải nói rõ ràng!” Lãnh Vũ Hiên kéo Tiểu Trác nằm dậy, trong đầu đột nhiên lóe lên thông tin có phần nguy hiểm, “Chẳng lẽ —— Gã đó là mối tình đầu của em, bạn trai duy nhất, hơn nữa nụ hôn đầu của em cũng là dành cho anh ta!” Lãnh Vũ Hiên nắm chặt tay, trong đầu lại hiện lên cảnh n Niệm Hạo và Tiểu Trác hôn nhau trên đường được đăng ở báo.

“Anh đến thứ một nghìn mấy trăm đêm đều không biết dành cho ai, tình đầu, nụ hôn đầu em tặng ai thì có gì to tát.” Tiểu Trác không còn sức lực để nói. Tình trạng đặc sức khỏe đặc biệt khiến cô vô cùng buồn ngủ, vô cùng mệt mỏi, cũng vô cùng khó chịu.

“Em đang ám chỉ anh, nếu n Niệm Hạo là trai tân, em sẽ không quan tâm tất cả mà yêu anh ta, thậm chí lấy anh ta?” Anh vừa nói vừa kéo Tiểu Trác đang định ngủ dậy. Anh nhất định phải biết tính cảm của cô và n Niệm Hạo tới mức nào, sau đó sẽ bóp chết tất cả thứ tình cảm đó một cách sạch sẽ, “em nói đi!” Anh lại lay Tiểu Trác.

“Em cũng hôn anh một cái.” Trước sự quấy rầy của Lãnh Vũ Hiên, cô mệt nhọc kéo căng mắt ra, hôn bừa lên mặt Lãnh Vũ Hiên, “Được rồi chứ.” Cô lại mơ màng màng nhắm mắt.

“Em hôn qua loa!” Lãnh Vũ Hiên ăn mừng biết vị tiếp tục ra sức lay Tiểu Trác, “anh muốn hôn môi!”

“Hử? Ôi...” Tiểu Trác vô cùng buồn ngủ, đến một chút lý trí cuối cùng cũng không có, cô nhắm mắt hôn vờ lên môi.

“Anh vẫn muốn nữa!” Lãnh Vũ Hiên tóm lấy cơ hội phủ lên môi đỏ của cô sự ngọt ngào.

Khi cảm xúc mãnh liệt bình phục, cuối cùng Tiểu Trác tỉnh dậy, cô cảm thấy hổ thẹn, hận không thể chết chìm trong cốc nước lạnh bên cạnh! Chủ động dâng hiến nụ hôn cũng đã đành, còn mặc kệ người ta xấu xí; mặc kệ người ta xấu xí đã đành, còn không biết xấu hổ mà hòa theo! Trời, sao không ai nói cho cô biết mang thai sẽ khiến cho phụ nữ giảm đi chỉ số thông minh?”

“Em đẹp quá, bà xã.” Lãnh Vũ Hiên thỏa mãn nhìn Tiểu Trác mở mắt trong vòng tay anh, tình tế hôn lên trán cô, đây là lần đầu “tiếp xúc hòa bình” từ khi anh và Tiểu Trác kết hôn, sự đẹp đẽ của cô mang lại cho thể xác và trái tim anh sự vui mừng mà anh không thể dùng ngôn ngữ diễn đạt, quan trọng hơn là anh tự tin cô cũng có cảm giác giống anh, “Em yêu anh không, bà xã?”

“Yêu cái đầu anh!” Cô dồn sức quán chấn quanh mình, quay người không thèm để ý anh. Trời ạ, có phải mất cân bằng hóc môn nghiêm trọng nên cô mới như vậy, nhưng mong không ảnh hưởng tới đứa trẻ, cô ý thức xoa xoa tay lên cái bụng nhỏ bằng phẳng.

“Ha ha ha .....” Nhìn hành động ngây thơ của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên cười nhẹ thành tiếng, cô vợ nhỏ của anh xấu hổ rồi.

* * *

62. Chương 61: Trêu Chọc

“Tiểu Như, mình muốn ly hôn với anh ta, mình nhất định phải ly hôn với anh ta!” Khó khăn lắm mới tìm được chỗ nào đó đứng riêng với Tần Như, Tiểu Trác như phát điên lắc tay cô bạn thân.

“Cài cúc lại cho cẩn thận, “dấu tay” lộ ra rồi.” Rũ tay Tiểu Trác ra, Tần Như thông dong vuốt thẳng lại áo bị nhăn.

“A——” Tiểu Trác vừa cuống loạn hét to vừa cài lại cúc áo, “Có phải đến bờ cũng không giúp mình?”

“Đừng có tức giận thế, nhờ con gái nuôi của mình bị truyền gen của hổ mẹ thì làm thế nào?” Tần Như vẫn khoan thai.

“Chính vì con gái chúng ta, mình mới muốn ly hôn với anh ta! Bờ phải thương con gái mà giúp mình!” Cô nắm tay Tần Như, hết sức nghiêm túc nói.

“Mình lại đề nghị bờ thông báo cho ông xã bờ, để anh ấy biết sự tồn tại của con gái chúng ta, như vậy khi anh ấy “trồng dâu tây” mới nhẹ chân nhẹ tay.”

“A——”

“Bình tĩnh chút nào, bờ muốn bây giờ dạy con gái kỹ thuật sư tử gầm à?”

“Không, bây giờ mình muốn dạy con gái K người *(đánh người) thế nào!” Tiểu Trác vừa nói vừa nhào người về phía Tần Như, cô muốn đánh cho người hại bạn trong tình cảnh này còn nói mát.

“A—— cứu mạng! Mưu sát nè! Con gái, con thấy rồi chứ? Phải báo thù cho mẹ nuôi nhé... được rồi, mình đầu hàng, nhận tội ... mình nhận phạt!” Sau khi vui đùa một trận, Tần Như giờ cờ trắng, “Như thế không phải rất tốt ư, Lãnh Vũ Hiên dù là con cóc, nhìn lâu cũng có thể thành hoàng tử, huống hồ anh ta còn đẹp hơn cóc! Hơn nữa, vì con gái dễ thương nhất của chúng ta, bờ còn có gì không thông suốt?”

“Tin hay không mình ném bờ tới tận Seberia mà nói mát?” Tiểu Trác chớp mắt, lắc lắc bàn tay trắng nõn.

“Không có cha, còn hơn có một người cha trêu hoa ghẹo nguyệt, bụng dạ hẹp hòi, không có phẩm cách, chỉ thêm mất mặt thôi!”

“Từng nghe qua Lơ thơ còn hơn không chưa? Hơn nữa đánh giá của bờ dành cho Lãnh Vũ Hiên cũng có phần hơi thiên vị.” Tần Như phân tích một cách chính xác.

“Mình và bồ không còn chung ngôn ngữ rồi, bây giờ bồ ra ngoài, cách xa tầm mắt của mình!” Tiểu Trác đuối lý bắt đầu chơi xấu.

“Nghe nói đây là nhà mình.” Tần Như liếc liếc xung quanh, vỗ vỗ vai bạn, “Vài ngày nữa Richard và Peter cũng sẽ qua đây, hơn nữa bọn họ mua nhà bên phía Hồng Kông rồi, lúc đó bồ và Lãnh Vũ Hiên chuyển về nhà chồng rồi!”

“Mình nói rồi—— Mình muốn ly hôn với anh ta!” Tiểu Trác rít lên

“Cục cưng của ta, dù sao cũng đừng nghe ngôn ngữ không thuộc loài người của mẹ con.” Không thèm để ý tiếng rít của người bạn thân, Tần Như dịu dàng vỗ vỗ vào bụng nhỏ của Tiểu Trác, sau đó nhìn cô, “Chi nhánh công ty của chúng ta ở Hồng Kông phát triển hơn bao giờ hết, cũng nên chuyển tổng công ty sang Hồng Kông, bồ dù sao cũng đều phải đi mà.”

“Năm nay Mark đi Hồng Kông nhậm giáo, vừa đúng lúc bồ đi Hồng Kông làm quan, một công đôi việc. Chỗ đó phương tiện chiếu sáng phát đạt như vậy, mình không làm bóng đèn cho hai người nữa.”

“Khuyết điểm lớn nhất của bồ chính là không dám tiếp nhận hiện thực.” Tần Như bắt đắc dĩ nhìn tính bướng bỉnh của bạn, lúc này chuông cửa reo lên bên tai, “nhất định là bọn họ mua giường trở về rồi!” Tần Như vội vàng quay người mở cửa, nhường Mark, George và công viên chuyển hai cái giường bước vào, “có hai cái ư?”

“Ở dưới, đi thang máy 1 lần không được. Đúng, đặt hai cái ở đây.” Mark và George vội chỉ những công nhân đặt vào phòng. Nhà của Tiểu Trác và Tần Như tuy là 5 phòng, nhưng do thường ngày không có người thân tới, hai nhà đều chỉ thiết kế 1 phòng khách, hiện tại nhiều người rồi, để bỏ đi chức vị “trưởng phòng khách”, Tần Như và Tiểu Trác quyết định mỗi nhà bố trí thêm một phòng khách. Mọi người bận rộn một trận, cuối cùng bố trí xong. Tiểu Trác ngại làm bóng đèn kéo George – người thích làm bóng đèn cùng ra ngoài mua thức ăn.

Mark có thể ở riêng với người yêu lau lau giọt mồ hôi trên trán, ôm Tần Như hỏi: “Sao không thấy Lãnh Vũ Hiên?” Mấy ngày này tên em rể đó như cao su công nghiệp vạn năng cứ dính lấy em gái anh không rời, sao hôm nay đột nhiên mất tích.

“Anh ta muốn trong mắt Tiểu Trác lúc nào cũng có đầy hình bóng anh ta. Có điều tiếc rằng Lãnh Thị và Thụy Đạt to lớn quá.” Tần Như vẽ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

“Có thể tưởng tượng được.” Mark xua xua tay, dịu dàng nhìn người yêu, “Vừa nãy mẹ gọi điện nói mẹ và cha, ông một giờ nữa sẽ từ chỗ bạn ở Đài Trung trở về.”

“Vì thế?” Tần Như cười nhìn Mark ánh mắt đưa tình.

“Vì vậy chúng ta có đủ thời gian cùng đi chuẩn bị lễ vật bái kiến ... lão mợ tương lai.” Suy nghĩ một lúc, Mark có phần tự tin nói ra cái khái niệm kỳ quái đó.

“ha... xin đi, là cha vợ!” Ôi, Người yêu “mù ngôn ngữ” của cô lúc nào mới có thể xuất khẩu thành văn đây?

“hi hi, thế à?” Mark cười thật thà, anh vẫn không hiểu một vài tục ngữ Trung Quốc, “Anh vẫn thấy lạ, sao mọi người có thể quen gọi bố của vợ là mợ tương?”

“Ai là vợ anh, có ai đồng ý lấy anh đâu?” Tần Như đỏ mặt nũng nịu.

“Em đây, nương nương của anh!”

“Là nương tử, tướng công ngốc của tôi.”

“Trác—— xin lỗi, tôi tưởng mọi người đều có mặt, xin mời cứ tiếp tục.” Lãnh Vũ Hiên mở cửa nhà Tần Như nhìn thấy đôi bách nhân đang hôn nhau, vội vàng ra ngoài đóng cửa, trong lòng lại rất khó chịu, Tiểu Trác đã lúc nào đối xử với anh như vậy khi tỉnh táo đâu.

Lãnh Vũ Hiên luôn uất ức bản thân số khổ sau khi ăn cơm tối xong thì vận may tới.

Cả nhà Blank cùng với Tần Như quyết định tối nay đi Đài Nam, thứ nhất có thể tới thăm người thân tương lai sớm, thứ hai cũng thuận tiện lái xe đi thưởng thức cảnh đêm Đài Nam. Bây giờ trong nhà chỉ còn lại Tiểu Trác bị ép ở lại và Lãnh Vũ Hiên mặt mũi sung sướng.

Lãnh Vũ Hiên tâm trạng có phần vui vẻ huyết sáo, tắm xong, toàn thân thơm mùi Eau de Cologne. Hi hi, anh rất mong chờ thế giới hai người! Bước lên giường, khai thác Tiểu Trác đang mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng.

“Anh chết đi!” Tiểu Trác bị đánh thức hét lên với Lãnh Vũ Hiên – người quấy nhiễu cô tỉnh giấc.

“Ừ!” Lãnh Vũ Hiên lập tức nằm xuống giường, sau đó ngồi dậy nghiêm túc nói, “ngày mai là lễ kỷ niệm năm của công ty u Dương, chúng ta cùng đi, anh thích bộ lễ phục tối nào, anh tặng em.”

“Hẹn người yêu anh đi, em không rảnh.”

“Đừng nói linh tinh. Lần này anh sẽ cho rằng em đang ăn dấm *(ghen).” Lãnh Vũ Hiên nghiêm nghị cảnh cáo.

“Em chỉ muốn ăn anh!” Tiểu Trác tức tới nổi nghiêng răng nghiêng lợi, muốn ngủ một giấc sao mà khó vậy?

“Người ta sợ quá! Em phải nhẹ thôi, đừng thô bạo quá!” Lãnh Vũ Hiên vừa hờn dỗi vừa động thủ cởi áo ngủ của mình.

“Lãnh Vũ Hiên!” Thấy Lãnh Vũ Hiên đã cởi hết sạch, Tiểu Trác không nhịn được hét to, “anh cút đi cho tôi!”

“Bà xã, người ta gan bé, em đừng có hung dữ như vậy được không?” Lãnh Vũ Hiên như con hổ ăn thịt con heo phủ lên Tiểu Trác.

* * *

63. Chương 62: Phần Đầu Bữa Tiệc

Không cần biết có bao nhiêu phần không mong muốn, Tiểu Trác cuối cùng cũng đành xuất hiện cùng Lãnh Vũ Hiên trong bữa tiệc quy mô lớn đó.

Tiểu Trác mệt mỏi chống đỡ lại sự nhiệt tình thái quá của cô em chồng Lãnh Vũ Đình; nhẫn nại chịu đựng Lãnh Vũ Hiên gắp gở mọi người rồi huênh hoang giới thiệu cô với thân phận Lãnh phu nhân; mỉm cười chấp nhận lời chúc và chào hỏi của mọi người; vui vẻ nghe người quen trêu chọc cô “ im lặng mà câu được con rùa vàng”. Cũng may Lãnh Vũ Hiên vẫn còn lương tâm, sau một trận tiếp đón đã đưa cô tới thư phòng cá nhân tầng hai của nhà u Dương để nghỉ ngơi. Nhưng ngay sau đó người đẹp đi theo quấy rầy phút nhàn rồi.

“Đây chính là mục đích anh cố đưa tôi tới đây —— cho tôi biết tôi sắp trở thành bà mẹ đổ vỡ hay là vợ bị chồng chán bỏ?” Tiểu Trác nghênh nhìn ánh mắt hung hăng bao gồm cả sự căm ghét của Lý Na. Cô còn nhớ người đẹp áo đỏ trước mắt này là một trong những bạn gái với tần suất scandal cao nhất của Lãnh Vũ Hiên. Cô lạnh nhạt liếc Lãnh Vũ Hiên bên cạnh, miễn cưỡng nói.

“Lý Na, đừng ép tôi quá đáng với cô, cô không thể mang thai!” Kín đáo nhìn ánh mắt không dao động của Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên nén tinh thần sa sút xuống cảnh cáo nhìn Lý Na

“Trừ phi mỗi lần các người đều trù mìn chặn đơn thuần nói chuyện, nếu không cô ta có khả năng mang bầu.” Tiểu Trác lạnh lẽo nói, trong lòng lại dự định nếu vạch trần sự việc Lý Na để đề xuất ly hôn, không biết ông chồng tốt cuộc sẽ đứng về bên nào.

“Hiên, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Vì sao anh đi một chuyến Anh quốc thì tất cả đều thay đổi? Anh quên là chúng ta ở bên nhau vui vẻ biết bao ư? Anh xem, đến phiếu xét nghiệm em cũng mang tới rồi!” Khi nói chuyện, Lý Na vốn hung hăng ngay lập tức biến thành cô vợ nhỏ chịu uất ức.

“Đừng quá đáng, Tiểu Trác!” Không thềm để ý tới bản tự biên tự diễn của Lý Na, anh kẹp chặt cổ tay Tiểu Trác cảnh cáo, người phụ nữ này có nhằm không, trong lúc này còn không quên bỏ đá xuống giếng.

“Quá đáng là anh! Không có bản lĩnh thì an phận chút đi! Nuôi tình nhân đến nỗi để cô ta lén lút mang thai, xuất đầu lộ diện chạy tới chính thức đòi danh phận, anh còn có thể không chế phụ nữ!” Tiểu Trác đẩy tay Lãnh Vũ Hiên ra, nói những lời mát mẻ như không liên quan tới mình, “cũng may chúng ta hiện nay không ở Anh, nếu không hai nhà đều mất mặt vì anh!”

“Tiểu Trác, tôi không cho cô nói với Hiên như vậy!” Lý Na then quá hóa giận kêu gào với Tiểu Trác, Lãnh Vũ Hiên không chút để ý tới cô khiến cô bất giác hoảng sợ.

“Cô không cho? Ha ha, xin hỏi cô là ai? Dù có là thời đại vợ nhỏ cũng có thể bước vào nhà, trước mặt tôi cô cũng khom lưng nói chuyện. Huống hồ bây giờ là chế độ một chồng một vợ, nghe nói tôi mới là vợ của “Hiên”, trước tiên hãy biết thân phận của mình rồi mới làm ồn trước mặt tôi, đồ nhân tình!” Dám hét với cô? Tiểu Trác nghênh nhìn Lý Na, bắt đầu bá phục dũng khí của cô ta.

“Cô ! Cô!” Lý Na bị Tiểu Trác làm cho một trận nhục nhã, tức tới nỗi toàn thân run rẩy, nhìn bộ dạng bật cười của Lãnh Vũ Hiên ở bên lại càng then quá hóa giận, “Tiểu Trác, đừng cho rằng đứng ở danh hiệu thiếu phu nhân Lãnh gia đã ghê ghớm lắm, ai không biết cô chỉ là công cụ báo thù của Lãnh Vũ Hiên, anh ấy căn bản chưa từng yêu cô!”

“Câm miệng!” Lãnh Vũ Hiên nghiêng răng nghiêng lợi tức giận hét lên với Lý Na.

“Anh ta đương nhiên không yêu tôi, “Hiên” của cô thuộc loài ngựa, mèo đực, chỉ có đồng loại như cô mới có thể tâm đầu ý hợp với anh ta!” Muốn cãi nhau với cô ư? Đúng là múa rìu qua mắt thợ.

“Hiên, anh xem cô ta!” Lý Na bước lên phía trước đánh vào Lãnh Vũ Hiên, cô nhất định nắm cơ hội này giành lại Lãnh Vũ Hiên. Nhưng Lãnh Vũ Hiên lại kiên quyết đẩy cô ra, khiến cô vốn then quá hóa giận càng nổi giận dưng dưng trợn mắt như Tiểu Trác, “Cô đồ đệ tiện không có giáo dục, cô...”

“Bang——” Lý Na chưa kịp chửi rửa hết liền bị ăn một cái tát.

“Đàn ông không nên đánh phụ nữ!” Tiểu Trác sắc sảo xem thường nhìn Lãnh Vũ Hiên một cái. Đây đúng là đàn ông, khi lên giường anh ta sẽ khiến cho bạn có cảm giác bạn là duy nhất của anh ta, nhưng sau khi trút xong cơn dục vọng, anh ta sẽ hành động vô tình nhất khiến phụ nữ biết rằng bản thân chỉ là vật phát tiết mà thôi. Cha cô Tiểu Thiên Hào đối xử với người đàn bà ông ta không yêu như Lãnh Vũ Hiên, mà mẹ chính là một trong những nhân vật...

“Việc của anh, tự anh giải quyết!” Cô chán ghét đẩy Lãnh Vũ Hiên đứng trước mặt, không muốn đứng đây dây dưa với hai người này, “Là đàn ông thì nên có trách nhiệm.”

Nếu Lý Na thực sự có bầu, không biết trên thế giới này có thể còn có thêm người như mình nữa không? Cười cười tự giễu cợt, Tiểu Trác bước ra cầu thang.

“Tiểu Trác, em có ý gì?” Lãnh Vũ Hiên một bước dài kéo Tiểu Trác định đi lại, hỏi: “Em muốn đem chồng mình tặng cho người khác?”

“Anh lớn rồi, chúng ta đều trải qua sự đau khổ của một gia đình khiếm khuyết, vì vậy chúng ta càng nên tránh sự tổn thương như vậy!” Cô nhìn Lãnh Vũ Hiên, trong mắt nặng trĩu, phức tạp.

“Em đừng nghe cô ta nói linh tinh, cô ta không có cơ hội mang thai đứa con của anh, tin anh đi!” Lãnh Vũ Hiên vội vàng giải thích, nhưng vệt nước mắt trên má Tiểu Trác khiến anh lúng túng, “cô ta không có ý nghĩa gì với anh, cho dù là có đứa trẻ hay không anh cũng không qua lại với cô ta, anh...”

“Đừng hiểu lầm, tôi buồn chỉ vì tôi đang nghĩ Tiểu Thiên Hào nhất định cũng đối xử với mẹ tôi như vậy, đây đúng là nguyên nhân mà bà suốt ngày khóc lóc. Vũ Hiên, đừng tổn thương người anh yêu nữa, cũng đừng để đứa trẻ sau này hận anh.” Cô lau lau nước mắt, nghiêm túc nói từng câu.

“Em muốn nói gì?” Anh cảnh giác nhìn Tiểu Trác.

* * *

64. Chương 63: Phần Sau Bữa Tiệc

“Em muốn nói gì?” Anh cảnh giác nhìn Tiểu Trác

“Chúng ta, ly hôn đi!” Cô thành thật, nặng nề nói

“Cuối cùng em nắm được cơ hội rồi, phải không? Cuối cùng có lý do hợp lý để em vừa có thể ly hôn anh, vừa có thể không để ông ngoại em sinh nghi, chẳng phải em rất phấn khởi ư?” Lãnh Vũ Hiên phát điên hét Tiểu Trác, “nhưng anh nói cho em, anh không đồng ý! Đừng ép anh nói lại câu này, Tiểu Trác!”

“Đừng có không lý trí như vậy, được không? Em mệt rồi, thực sự mệt mỏi!” Vì sao Lãnh Vũ Hiên không thể bình tĩnh giải quyết sự việc giống cô, “Em không có sức đâu vật lộn trong cuộc hôn nhân hại người không lợi mình nữa.”

“Em, em thực sự là người phụ nữ ích kỉ! Em căn bản chưa từng thử tiếp nhận anh, thậm chí em còn lơ đi một cách triệt để sự cố gắng của anh! Trời biết em có cơ hội gì có thể mệt mỏi được!” Người phụ nữ nhấn tâm này, lẽ nào tim của cô ấy làm bằng đá, “Dù em thực sự mệt chết đi, trên bài vị cũng phải viết tên Lãnh Tiểu Thị!”

“Sao anh nhất định cố chấp như vậy! khăng khăng duy trì cuộc hôn nhân không có tình yêu đối với anh và em có gì tốt? Anh không cảm thấy chúng ta nên cho nhau tự do, mỗi người tìm lấy cuộc đời của mình ư?”

“Đây mới là điều em muốn nói! “Tìm lấy cuộc đời của bản thân”? Cuộc đời em tìm kiếm là n Niệm Hạo! Tuần trước hai người không phải mới gặp mặt, sao, anh ta đã không thể đợi được để cưới em rồi ư?”

“Anh theo dõi em?”

“Em chỉ muốn biết vợ mình leo lên tường nhà ai!”

“Anh tôn trọng chút đi, Lãnh Vũ Hiên! Đừng có nhục mạ bạn của em!”

“Sao, chột dạ rồi? Đừng lo, anh rất thông thoáng, anh không để bụng làm ông bố đổ vỡ đâu!”

“Bang——” Tiểu Trác bị chọc giận hung dữ tát cho Lãnh Vũ Hiên một cái, “Đến ông bố đổ vỡ anh cũng không xứng đáng để làm!”

Cô quay người bước tới cầu thang, cô không muốn ở bên người không có lý lẽ thêm một giây nữa!

“Tiểu Trác, cả đời em đều muốn bỏ anh!” Lãnh Vũ Hiên bước lên chặn Tiểu Trác định xuống lầu, “Anh sẽ không cho em cơ hội rời bỏ anh!”

“Anh bỏ ra, buông tay!” Tiểu Trác vừa giận dữ trách mắng vừa vùng vẫy, “Buông ra!”

“Trừ phi anh chết, nếu không đừng có nghĩ tới việc anh để em đi!” Lãnh Vũ Hiên túm Tiểu Trác đang vùng vẫy, kéo Tiểu Trác đứng bậc cầu thang suýt ngã, may mà Lãnh Vũ Hiên kịp thời ôm cô.

Nhưng bọn họ lơ là Lý Na vẫn đứng bên ánh mắt đầy hận thù, cô ta cười cười, từng bước từng bước lại gần hai người, thừa lúc Lãnh Vũ Hiên túm Tiểu Trác suýt bị rút xuống, ra sức đẩy Tiểu Trác đứng bên bậc thang...

“Tiểu Trác!” Nhìn Tiểu Trác pinh pinh pinh pinh ngã xuống lầu, tim Lãnh Vũ Hiên ngừng đập. Anh không màng tất cả chạy xuống lầu, ôm Tiểu Trác đã rút xuống một nửa.

“Tiểu Trác! Tiểu Trác!” Anh sợ hãi nhìn vết máu kéo dài trên cầu thang, lo lắng kiểm tra Tiểu Trác, “Em tỉnh lại đi, em bị thương chỗ nào rồi? Sao có thể có nhiều máu vậy chứ? u Dương Lỗi! u Dương Lỗi! Nhanh gọi xe cấp cứu!” Lãnh Vũ Hiên điên cuồng hét, trong khoảng thời gian ngắn quên cả gọi điện thoại xe cấp cứu, cũng quên là u Dương Lỗi đang ở vườn hoa bên ngoài, căn bản không nghe thấy tiếng hét của anh.

“Nhanh... lái xe... đi bệnh viện!” Tiểu Trác đau đớn từng trận tỉnh lại, “bụng ... bụng đau quá...”

“Đúng, bệnh viện, đi bệnh viện” Lãnh Vũ Hiên ruột gan rối bởi vội vàng ôm Tiểu Trác chạy ra.

“Sao thế, Vũ Hiên?”

“Trời ah! Chị dâu...” Thấy Lãnh Vũ Hiên ôm Tiểu Trác mình đầy máu chạy ra ngoài, u Dương Lỗi và Lãnh Vũ Đình cũng vội vàng chạy lên.

“Đi lái xe, gọi điện thoại tới bệnh viện để họ chuẩn bị cấp cứu phụ nữ mang thai ngã lầu!” Anh vừa chạy về phía ga ra vừa dặn dò u Dương Lỗi, sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi nói với Lãnh Vũ Đình, “Giữ Lý Na cho anh, không cho cô ta rời đi!” Anh nhất định phải tính sổ với người đàn bà đó!

* * *

65. Chương 64: Để Anh Đau Khổ Cùng Em Nhé

Chưa tới bệnh viện, Tiểu Trác đã rơi vào hôn mê, khi cô tỉnh lại lần nữa, phát hiện bản thân đã nằm trên giường bệnh viện, trên cổ tay truyền máu.

“Con? Con của tôi đâu? Nó không sao chứ?” Cô không màng nỗi đau trên người, túm lấy Lãnh Vũ Hiên bên giường, hỏi.

“Bình tĩnh chút, Tiểu Trác, bình tĩnh chút, con... sau này chúng ta còn có thể có.” Lãnh Vũ Hiên đau khổ nhìn Tiểu Trác kích động.

“A——” Cô cuồng loạn đau đớn gào thét, tuy sớm đã cảm nhận được nhưng cô vẫn không thể chấp nhận cú đánh này, “Em không tin! Em không tin! Mấy ngày trước em còn nhìn thấy con trong sóng siêu âm, con không thể có chuyện! Con vẫn còn! Con vẫn còn!”

“Tiểu Trác đừng đau khổ nữa, Tiểu Trác!” Anh cố gắng bấm cổ tay vùng vẫy của Tiểu Trác, tránh cô làm rơi mũi tiêm.

“Anh buông tay! Anh đừng đụng tôi! Là anh hại chết con tôi! Là anh——”

“Tiểu Trác! Tiểu Trác!” Lãnh Vũ Hiên vội vàng ôm Tiểu Trác lại bị ngất lần nữa, “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Khi Tiểu Trác tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên rất cao. Cô quay mặt sang một bên, cự tuyệt nhìn Lãnh Vũ Hiên ngồi đầu giường, vẫn luôn nắm tay cô.

“Cuối cùng em tỉnh rồi.” Anh nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng vuốt một bên má cô.

“Ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh.” Cô nói từng chữ từng chữ bật máu cùng nước mắt.

“Đừng đối xử với anh như vậy, anh thực sự rất đau khổ, anh biết anh là tên khốn, anh biết anh lại làm tổn thương em, nhưng xin em hãy tha thứ...”

“Trác Trác!” Lời của Lãnh Vũ Hiên chưa nói xong liền bị ngắt bởi Tần Như vừa bước vào, “sao có thể như vậy? Đừng buồn, đừng buồn...” Vì sao số mệnh lại thường chòng ghẹo người bạn thân đáng thương của cô? Tần Như ôm Tiểu Trác trên giường bệnh, nước mắt lăn dài rơi.

“Đều là mình không tốt, mình thường nói không cần nó, nó nghe thấy, vì thế liền... Mình hại chết đứa con gái của chúng ta, là mình hại chết nó...” Tất cả sự đau đớn bị nén xuống giờ tuôn ra hết thảy trên vai bạn thân, giọt nước mắt đau khổ cũng ào ạt rơi xuống.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch, không ai hại chết con gái chúng ta, đây là ngoài ý muốn, không liên quan tới bố!” Tần Như đau lòng xoa xoa lưng bạn.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện!” Mark và George theo Tần Như bước vào gọi Lãnh Vũ Hiên ra khỏi phòng bệnh, khi ba người họ trở về, vẻ “trang trí” trên mặt Lãnh Vũ Hiên khiến anh giống người bị ngã lầu hơn Tiểu Trác.

“Đừng buồn, Trác Trác.”

“Có anh ở đây, tất cả sẽ tốt đẹp!” Mark và George đau lòng ôm Tiểu Trác khuôn mặt đầy nước mắt.

“Ừ, em không sao. Ông ngoại chúng ta biết việc này không?” Tiểu Trác đã dần bình tĩnh lau sạch nước mắt, lo lắng hỏi. Khách khứa bữa tiệc đều hôm qua tập trung ở đó, truyền thông cũng đếm không xuể, lại thêm sự nổi tiếng của Lãnh Vũ Hiên, cô thực sự lo lắng việc này sẽ tăng thêm gánh nặng tâm lý ông ngoại.

“Yên tâm đi, họ không biết. Nhà u Dương phản ứng kịp thời, trước tiên áp chế tất cả tin tức tiêu cực. Cha mẹ anh đã đưa ông nội tới nghỉ ngơi trong căn nhà nhỏ của mình. Mình và Mark, George cũng mượn cơ hội việc công ty phải trở về, ông nội sẽ không sinh nghi.” Tần Như nắm tay Tiểu Trác nghiêm túc nói: “Bồ nên ăn chút đồ, cho mình biết bồ muốn ăn gì?”

“Mình có lựa chọn không?” Cô không đói, chỉ là trong ngực có nỗi đau không thể nói thành lời khiến cô không thể thở nổi.

“Đương nhiên có, canh gà dầu vừng và canh gà nhân sâm.” Tần Như kiên quyết nhìn Tiểu Trác.

“Được rồi, canh gà dầu vừng.”

“Mark, George bọn anh cùng em đi, ở đây có Lãnh Vũ Hiên là được rồi. Nghỉ ngơi đi nhé, đợi chút chờ Mark mang đồ ăn vặt bồ thích ăn tới trước.” Tần Như vỗ vỗ mu bàn tay bạn thân, sự hiểu ý bao năm cho cô biết Tiểu Trác lúc này cần nhất là nói chuyện với Lãnh Vũ Hiên.

“Được.” Tiểu Trác nắm tay Tần Như, cảm ơn sự quan tâm của cô ấy.

“Anh đi khám bác sĩ trước đi.” Thấy Tần Như đưa Mark và George về mặt không muốn rời phòng bệnh, Tiểu Trác nhìn Lãnh Vũ Hiên bị thương đầy mặt.

“Anh không sao, anh đáng bị như vậy.” Nếu có thể anh muốn dùng tất cả để đổi lấy sự khỏe mạnh cho Tiểu Trác và đứa trẻ trong bụng.

“Không trách anh, là em không tự biết làm một người phụ nữ mang thai.” Cô thở dài một cái, để làm êm dịu đi nỗi đau như dao cắt trong ngực.

“Đừng ép bản thân được không? Anh thà thấy em hận anh, trách anh như vừa nãy.” Mỗi lần thấy Tiểu Trác vờ mạnh mẽ bình tĩnh gánh vác mọi khó khăn, anh đau lòng đến phát điên. Anh không mong nhìn thấy Tiểu Trác lại khoác lên người vỏ bình tĩnh đó.

“Đừng làm khó Lý Na, phụ nữ kích động thường làm những việc sai, có thể tha thứ.” Cô hận Lý Na, nhưng đồng thời cô cũng thương hoàn cảnh gặp phải của cô ta.

Trong nhật ký của mẹ, cô thấy rất rõ sự căm ghét và chửi rủa của mẹ cô với Dư Tú Trung. Phụ nữ thất thế khốn đốn vì tình thường mất đi lý trí mà hận người phụ nữ được thể bất hạnh. Khác nhau ở chỗ vài người không thể khống chế bản thân, còn khuyến khích thêm sự hận thù đó, giống như Lý Na; nhưng có vài người lại biết dùng sự lương thiện để áp chế hận thù, như mẹ cô.

“Điều nay anh không thể thỏa hiệp!” Anh sẽ khiến Lý Na phải dùng sự đau khổ của nửa đời còn lại để trả giá cho sự ác độc của bản thân.

“Anh sẽ thỏa hiệp gì? Cho dù li hôn hay cái khác, anh luôn lấy câu nói này kiên trì suy nghĩ bản thân. Anh không cảm thấy anh nên học cách nhượng bộ sao?” Vì sao lại là câu nói mạnh mẽ như vậy? Thật không biết vì sự cố chấp của Lãnh Vũ Hiên, cô còn có thể trả giá điều gì nữa?

“Đối với hôn nhân, anh không thể lui bước, đối với Lý Na anh không thể tha thứ!” Lời nói của anh khẳng định chắc chắn.

“Anh không cảm thấy em rất đáng thương ư? Với sự cố chấp của anh, em đã một bước lại lùi một bước, liên tiếp nhượng bộ, anh biết những nhượng bộ này đem lại cho em bao nhiêu tổn thương không?” Cô tức giận hét lên.

“Anh chưa từng muốn làm tổn thương em! Nếu em không kêu gào đòi ly hôn với anh, nếu em bằng lòng hòa hợp ở bên anh, em sẽ phát hiện ra thứ anh mang đến cho em là hạnh phúc!”

“Giống như anh khẳng khái báo thù cho việc đã qua, bây giờ anh lại khẳng khái mang lại cho em hạnh phúc! Em không phải transformer (có thể biến hình), tùy ý anh tháo dỡ, lắp ghép! Anh có từng nghĩ xem em bằng lòng chấp nhận hạnh phúc anh mang đến không? Hạnh phúc anh đưa đối với em mà nói có thể là một loại dây vô khác thì sao?”

“Anh không muốn nói lời làm tổn thương người khác.” Anh ấn đôi tay vùng vẫy của cô, ngăn không cho cô làm rớt mũi kim truyền máu, “có điều anh phải nói cho em biết, hạnh phúc của em chỉ có thể do anh mang tới, cả đời này, anh là người đàn ông đầu tiên cũng là duy nhất của em!”

“Ha ——” Tiểu Trác tức giận quá hóa cười, hôm qua cô mới bị nhân tình của anh ta đẩy xuống lầu, hôm nay anh ta còn có mặt mũi mà yêu cầu sự chung thủy của cô, “Vậy còn em? Anh đếm đủ xem em là người phụ nữ thứ mấy của anh? Hay nói mai sau anh còn có thể nuôi bao nhiêu phụ nữ nữa?”

“Em có muốn lời hứa của anh không? Hứa em mai sau là người phụ nữ cuối cùng của anh?” Anh cầm tay cô nghiêm túc khác thường, anh bằng lòng hứa, chỉ cần Tiểu Trác bằng lòng yêu anh! Cảnh hôm qua khiến anh biết rằng bản thân yêu Tiểu Trác biết bao, cô là người vợ yêu thương nhất cả đời anh không thể buông tay!

“Em không cần lời hứa của anh, cũng giống như em sẽ không thể hứa với anh, chúng ta đều tự do, anh có thể tùy ý làm những việc anh muốn, giống như em!” Tiểu Trác tránh cái nhìn chăm chú của Lãnh Vũ Hiên, đôi mắt chân thành, tha thiết và nóng bỏng khiến tim cô đập nhanh không ngừng.

“Đừng nói những lời tùy tiện, anh không muốn đến quyền nói chuyện của em với đàn ông cũng bị cướp mất!”

“Lãnh Vũ Hiên, đừng có nói với em giống như hoàng đế, em ghét bị ép buộc, đừng ép em quyết đấu với anh!”

“Em không thể, em ngược lại với anh, những thứ em quan tâm quá nhiều quá nhiều! Anh có thể vì một việc mà phả hồng cả tổ nghiệp Lãnh gia, nhưng em, đến Tiểu Thiên Hào cũng không nỡ làm tổn thương!”

Tiểu Trác không nói gì nhìn Lãnh Vũ Hiên, anh hiểu cô đến vậy! Bỗng nhiên, cô hiểu ra rằng cho dù cô nguyện đem thực lực cả gia tộc để quyết đấu với Lãnh Vũ Hiên hay không, cũng đều không có bất kỳ ảnh hưởng nào với Lãnh Vũ Hiên, vì trước nay anh ta không hề quan tâm ngọc nát đá tan! Đối câu nói khác, trừ phi Lãnh Vũ Hiên mất hứng với cuộc hôn nhân này, nếu không cô mãi mãi không thể rút mình ra khỏi. Nói nhiều vô nghĩa, Tiểu Trác lại nằm xuống giường nhắm mắt.

Lãnh Vũ Hiên lặng lẽ nhìn chăm chú vẻ mặt ngủ đầy mệt mỏi của cô, trong mắt có sự bất đắc dĩ, đau lòng, suy sụp tinh thần không thể nói lên lời.

Thái độ của Tiểu Trác đối với Lý Na như kim châm vào sâu trái tim anh, anh biết tình yêu của Tiểu Trác dành cho anh còn lâu mới sâu đậm như anh dành cho Tiểu Trác, thậm chí Tiểu Trác căn bản bài xích yêu anh.

“Tiểu Trác, đừng trách anh. Tình yêu của anh ích kỷ, anh không thể để em đi, cho dù trái tim em thuộc về nơi khác, anh cũng muốn giữ em lại!” Anh xoa đôi má trắng bệch của Tiểu Trác, trong lòng thâm nghĩ, “nếu chúng ta không thể vui vẻ bên nhau, vậy để anh đau khổ cùng em nhé!”

* * *

66. Chương 65: Hít Sâu

Tiểu Trác ngồi trong văn phòng xem lại kế hoạch công ty, ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn Lãnh Vũ Hiên ngồi trên ghế sofa trong văn phòng của mình xem giấy tờ. Hôm nay anh đã ngồi hai giờ trong văn phòng rồi.

Sau việc không may lần trước, Lãnh Vũ Hiên dường như biến thành một người khác.

Đối mặt với sự khiêu khích của cô, anh không còn đầu đầu gay gắt nữa; đối mặt với sự coi thường của cô, anh cũng không cảm thấy thể diện bị tổn thương; đối mặt với sự hững hờ của cô, anh cũng không còn phản kháng nữa. Nhưng một Lãnh Vũ Hiên tốt tính dường như càng khiến Tiểu Trác đau đầu hơn trước, vì anh hiện tại giống như hồn ma lặng lẽ theo cô, luôn luôn giám sát nhất cử nhất động của cô.

“Lãnh Vũ Hiên, anh xong chưa!” Cuối cùng, Tiểu Trác không chịu được vứt giấy tờ trong tay, vẻ mặt tức giận trợn mắt nhìn Lãnh Vũ Hiên ở cạnh, “Mỗi ngày anh đều ở văn phòng của em, muốn làm gián điệp kinh tế à?”

“Chờ một chút.” Anh ngẩng đầu nhìn Tiểu Trác một cái, sau đó ung dung ký tên mình, rồi bước tới cạnh bàn Tiểu Trác, ấn nút nội bộ, “Thư ký Lưu, vào một lát.”

“Chào Tiểu tống” Thư ký riêng của Tiểu Trác rất nhanh chóng gõ cửa bước vào, “Ngài tìm tôi, Lãnh tiên sinh?”

“Hãy giúp tôi gửi giấy tờ này fax tới trợ lý của tôi bên Lãnh thị.” Lãnh Vũ Hiên đưa giấy tờ cho thư ký Lưu, “tổng giám đốc các anh tối nay có lịch trình gì không?”

“7h có một bữa tiệc thương nghiệp phải tham gia. Có điều phó tổng Tần nói rồi, nếu Lãnh tiên sinh phụ trách bữa tối cho người khác, cô ấy có thể thay mặt tham gia bữa tiệc tối nay.” Thư ký Lưu vừa nói vừa cố gắng không cười.

“Nói với phó tổng Tần của các anh, giao dịch thành công, bữa tiệc tối nay giao cô ấy! Được rồi, bây giờ nói cho anh vừa em định nói gì?” Nhìn thư ký khổ sở nhìn cười rồi đi, Lãnh Vũ Hiên quay người bình tĩnh hỏi Tiểu Trác.

“Cái này gọi là gì? Muốn biến em thành trò hề cho cả công ty này à?” Mỗi lần đều như vậy, một tháng trở lại đây anh đều kiên quyết đưa cô đi làm, kiên quyết đến công ty cùng ăn cơm trưa với cô, kiên quyết đón cô tan làm, vừa rảnh là giống như hôm nay, dứt khoát ngồi ở văn phòng làm rối loạn tâm mắt của cô, quấy rầy công việc cô, mà đáng giận nhất là mỗi lần cô phản kháng đều kết thúc thất bại! Không có lý do phải sống cả đời dưới sự giám sát của Lãnh Vũ Hiên! Tiểu Trác nghiêng răng căm tức nhìn Lãnh Vũ Hiên: “Công ty anh đóng cửa à? Thư ký anh mất tích à? Văn phòng anh bị gió cuốn đi à? Sao anh muốn ngồi trong văn phòng em, sử dụng thư ký của em, quấy rầy hoạt động của công ty em?”

“Em lại chuyện bé xé ra to rồi! Anh chỉ ngồi trên sofa trong văn phòng bà xã anh xem giấy tờ, tiện thể nhờ thư ký của bà xã anh fax tài liệu, sau đó nhờ bạn của bà xã anh giúp tham dự bữa tiệc, mà anh lại phụ trách giúp cô ấy về nhà chuẩn bị bữa tối cho người nhà của em, đều là chuyện vặt trong cuộc sống gia đình. Nếu không sẽ trả em tiền thuê văn phòng ngoài định mức, trả tiền phụ cấp cho thư ký của em, giúp em và Tần Như chuẩn bị bữa tối vài ngày?”

“Anh ——” Tiểu Trác hít sâu, lại là lý do thoái thác chết tiệt này, anh giống như máy móc không cấu kỉnh, ung dung ứng đối mỗi câu chỉ trích mang đầy giận dữ của cô, “Lãnh Vũ Hiên, ngày nào Lãnh thị vì anh không làm việc mà đóng cửa, em nhất định sẽ không bỏ thí anh một đồng!”

“Bà xã, cảm ơn em quan tâm anh, có điều, đừng lo, anh sẽ kiếm tiền vì tương lai chúng ta.” Anh vỗ vỗ đầu Tiểu Trác, mỉm cười nói, “nhanh làm việc, đợi chút phải về chuẩn bị cơm tối cho ông ngoại và mọi người.”

“Lãnh Vũ Hiên ——” Người đàn ông chết tiệt này dám dùng điệu bộ vỗ chó con để vỗ đỉnh đầu cô!

“Suyt—— nói nhỏ thôi, đừng quấy rầy thực đơn tối nay anh định làm.” Lãnh Vũ Hiên vừa nói vừa ngồi lại sofa.

Hít sâu, hít sâu, lần thứ 50 ngày hôm nay Tiểu Trác hít sâu, nhất định không được tức giận, tức giận sẽ thể hiện mình chiếm thế hạ phong. Cầm bút máy lên cô tức giận vùi đầu trong giấy tờ.

“Tiểu Trác, đừng có mà ra sức hít sâu như thế, không khí trong văn phòng em không đủ trong lành, có thể tăng thêm gánh nặng cho phổi em đó.” Lãnh Vũ Hiên đang bận viết nguyên liệu thực đơn tối nay tốt bụng đề nghị.

“Cảm ơn, gánh nặng phổi em thêm nặng cũng không nặng bằng gánh nặng trong tim em. Vì tim em mỗi ngày đều phải nhả nãi sinh vật đáng ghét với bộ dạng tên gốc, con ruồi nhặng!”

“Có thể được em đặt lên tim, anh thật hạnh phúc quá.” Lãnh Vũ Hiên nhếch miệng cười “ngây thơ”, sau đó lấy điện thoại nhả một dãy số, “Vũ Đình, anh kêu quản gia giúp anh mua nguyên liệu thực đơn mang tới nhà...”

* * *

67. Chương 66: Suy Nghĩ Sâu Sắc

“Ồi——” Tiểu Trác đứng trong phòng ngủ nơi cửa sổ nhìn bầu trời đầy sao lại thở dài lần nữa.

Dưới sự kiên trì của ông ngoại, cậu, mẹ, cô không thể tìm thấy bất cứ lý do nào để thoái thác, hôm nay đành sắp xếp Tiểu gia và nhà Blank chính thức gặp mặt.

Tuy cô sớm thông báo cho Tiểu Thiên Hào và Lãnh Vũ Hiên, bọn họ ai nấy cũng đều đồng ý hợp tác tốt, diễn một màn kịch lớn thân tình an ủi ông John và vợ chồng Henry vốn không biết chân tướng, tuy họ tin chắc giữ đúng lời hứa trước mặt gia tộc nhà Blank không lộ ra chút sơ hở nào, nhưng khi bữa ăn liên hoan kết thúc, sau khi Tần Như đưa ông John và vợ chồng Henry rời trước, Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Thiên Hào vẫn bùng nổ xung đột dữ dội.

“tu... tu...”

“Alo?” Tiểu Trác nghe điện thoại.

“Trác Trác, Vũ Hiên bị thương nặng không? Mẹ và Kỳ Kỳ đều mắng cha con, vừa này ông ấy quá đáng rồi!” Giọng Dư Tú Trung mang ý xin lỗi.

“Không sao, mẹ à. Nước không phải quá nóng, chắc không bị thương nặng, anh ấy đang thay quần áo trong nhà tắm, đợi anh ấy ra con sẽ bôi thuốc cho anh ấy.”

“Giúp mẹ gửi lời xin lỗi tới Lãnh Vũ Hiên, mong nó tha thứ nhé!”

“Con sẽ gửi lời, mẹ đừng để tâm. Anh ấy ra rồi, con cúp máy trước, mẹ ngủ sớm đi nhé.” Thấy Lãnh Vũ Hiên bước ra từ phòng tắm, Tiểu Trác cúp máy, cầm thuốc mỡ, “lại đây ngồi xuống, cởi áo ra.”

“Ừ,” Lãnh Vũ Hiên nhướn khóe miệng, theo lời ngồi lên giường cởi áo, mặc kệ Tiểu Trác bôi thuốc mỡ mát lạnh lên phần bị phỏng đỏ trước ngực anh, còn may là Tiểu Thiên Hào hắt là nước nóng chứ không phải dầu nóng, nếu không hôm nay anh chắc thành bánh bao chiên rồi, “đây là lần đầu tiên em chủ động kêu anh cởi quần áo.”

“xem ra anh bị thương vẫn chưa đủ nghiêm trọng, em không cần lo lắng anh đòi tiền bồi thường Tiểu gia.” Tiểu Trác trừng mắt, tiếp tục động tác trên tay. Chắc vết thương này phải 1 tuần sau mới khỏi.

“Tiểu gia đã bồi thường cho anh món khách xù rồi, anh không có lòng tham, sẽ không đòi thêm nữa.” Anh có ý nhìn Tiểu Trác cười quyền rũ.

“Thế ư?” Tiểu Trác nhướn nhướn khóe miệng, ngón tay trắng nõn dính thuốc mỡ không chút khách khí chọc vào vết phù đỏ.

“Á!” Quả nhiên, tiếng kêu của Lãnh Vũ Hiên lập tức lấp đầy phòng ngủ.

“Quái lạ, hôm nay sao bỗng rảnh mà đi ăn trưa với mình? Lãnh Vũ Hiên không đến à? Lẽ nào hôm qua bị thương nặng quá?” Giờ nghỉ trưa, Tần Như thấy Tiểu Trác xách hai suất cơm hộp bước vào văn phòng bên trên chọc.

“Không biết, Có điều không chết được, nếu thực sự thương nặng không điều trị thì đã không rảnh mà đặt cơm hộp kêu người ta đưa tới.” Tiểu Trác nhún nhún vai, cầm suất thịt dê đưa Tần Như.

“Thật là nam si tình nữ lạnh nhạt!” Tần Như lắc lắc đầu, mở suất cơm ra ăn, “Oa—— Lãnh Vũ Hiên thật biết ý, đây là món ta thích nhất!”

“Thật dễ dàng bị lừa bởi vẻ ngoài.” Tiểu Trác ăn miếng thịt trâu, buồn bực nói, “nhìn vẻ ngoài, hiện nay anh ấy đánh không đánh lại, nói không nói lại, giống như tự tạo thành một quý ông tốt tính; nhưng trên thực tế anh ấy đang dùng cách thức khác để tiến hành chiến tranh! Anh ấy không tùy tiện can thiệp vào cuộc sống của mình, nhưng thay đổi chiến lược, chậm chậm thâm nhập vào cuộc sống của mình, khiến cho mình cuối cùng không thể rời bỏ anh ấy!”

“Ha ha, đã nói, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, giống như bò, người trong cuộc lý trí đến vậy thật hiếm gặp! Anh ấy lại rất thông minh, nhanh thế đã lĩnh ngộ được rằng bò trúng trời đất, cái đạt được chỉ có thể là thắng lợi bề ngoài,” Lãnh Vũ Hiên thực là càng ngày càng thông minh, dùng nhu đối phó với Tiểu Trác tất sẽ thắng, nhưng nếu dùng cương thì chắc chắn sẽ thảm bại.

“Ôi—— bây giờ mình mới biết chiến tranh thất bại không phải đáng sợ, đáng sợ nhất đối thủ căn bản không cho bạn cơ hội khiêu chiến! Cho dù mình tìm cớ gì, anh ấy nhiều nhất cũng chỉ đáp lại mình bằng nụ cười

thật thà! Mình giống như con hổ bị nhốt mất rừng không còn đất dụng võ! Trời biết mình đáng thương biết bao, mình mới là người thực sự thất bại thảm hại nè!” Nghĩ tới tình cảnh bản thân mấy tháng gần đây mà đau buồn từ trong lòng chui ra.

“Tuy không thắng nhưng cũng coi như dứt khoát quy hàng được rồi, anh ấy lại chẳng phải là liên minh tám nước, giữa hai người nói tới đâu cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ nhân dân, không phải ư?” Tần Như nói.

“Xin đi, bồ có chút tiết khí được không.” Tiểu Trác vẻ mặt khinh thường.

“Không tiết khí còn hơn không lý trí, không tim gan. Với tính khí của Lãnh Vũ Hiên có thể làm tới bước này đã đủ khiến người lẫn thần đều thương xót rồi! Hà tất không hiểu tình lí như vậy, lẽ nào bồ thuộc vỏ trai, ngâm rồi không há miệng?” Tần Như vừa ăn thịt dê vừa nói thật.

“Anh ấy mới làm nơi trú ẩn có 4 tháng, phải biết năm đó mình ở Lãnh gia đã làm người vợ chịu uất ức tròn 1 năm rồi!” Tiểu Trác phần nộ bất bình.

“Mình xin bồ có chút lương tâm được không? Thời gian 1 năm đó đã có 6 tháng Lãnh Vũ Hiên ra ngoài, bà Lưu tận tâm nuôi bồ thành gấu trúc!” Tần Như bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, “Con nhỏ này, thật không biết có phải lương tâm bồ bị mây đen che rồi không!”

“Bồ là đại phản đồ, một hộp cơm đã khiến bồ trở giáo đổi hướng rồi!” Tiểu Trác bắt đầu đập bàn, nhưng lập tức liền trầm mặc, cô nhìn Tần Như đang thu hồi lại nụ cười trên choker, nghiêm túc hỏi, “Như Như, bồ nói mình còn có cơ hội chuyển bại thành thắng không?”

“Theo bồ? Bồ làm việc trước nay cố chấp không thua Lãnh Vũ Hiên, nhưng sự việc bây giờ lại là hướng đi này... hay mình hỏi lại, bồ sẽ toàn lực để thắng trận chiến này không?”

“Mình có toàn lực ứng phó, nhưng mình băn khoăn, bồ biết đó!” Tiểu Trác lo lắng biện giải đáng vẻ có tội giặt mình, “bồ hiểu mình, bồ nên biết mà!”

“Chúng ta chính là vì đều quá hiểu lẫn nhau, mình mới nghe ra hàm ý trong lời nói của bồ, mà mình cũng vừa mới nhìn ra bồ không đủ toàn lực chiến đấu với Lãnh Vũ Hiên. Bồ có cơ hội ép anh ấy lui, ví dụ như mượn thực lực gia tộc ở Anh, thậm chí lợi dụng sự việc bất ngờ kia. Nhưng bồ không làm thế, vì sâu trái tim bồ đã cấm dùi chỗ cho anh ấy.” Tần Như bắt đầu dĩ nhìn đôi mắt buồn bã của Tiểu Trác, “mình tin bây giờ bồ chưa nói tình cảm chân thành với anh ấy, nhưng có thể khiến bồ để lại một chút không gian, Lãnh Vũ Hiên đã thắng trận chiến này. Vì anh ấy là người đàn ông duy nhất cả đời bồ bằng lòng nhìn chính diện.”

“Mình... mình nghĩ... mình nghĩ cũng có thể vì quá khứ của mình và anh ấy giống nhau, vì thế mình...” Tiểu Trác có chút lòng dạ rối bời, lời của Tần Như từng chữ từng chữ trông thấy máu, chích vào tim cô, khiến cô bất giác hoảng hốt.

“Không cần lo lắng đi truy vấn xem nguyên nhân gì, càng không cần lý giải cái gì. Trác Trác, đừng khiến bản thân chịu bất cứ ràng buộc nào, thậm chí đừng lý trí quá, nên xử lí vướng mắc giữa bồ và anh ấy theo trái tim, đừng dối lòng làm bất cứ việc gì!”

“Đừng dối lòng làm bất cứ việc gì...” Cô lặng lẽ lặp lại lời Tần Như, có chút thất thần nhìn đám mây trắng ngoài cửa sổ, chìm sâu vào trong suy nghĩ.

* * *

68. Chương 67: Động Tác Nhỏ Bị Phát Hiện

“Tiểu Trác...” Lãnh Vũ Hiên nhìn Tiểu Trác từ phòng tắm bước ra một cách nặng nề.

“Anh vào lúc nào vậy?” Kỳ lạ, vừa này rõ ràng cô nhìn thấy Lãnh Vũ Hiên ở trong thư phòng làm việc bận tới nổi sứt đầu mẻ trán, sao nhanh thế đã chạy tới trước mắt cô rồi?

“Vừa bước vào.” Anh lại gần cô, dùng tay xoa lên đôi má đỏ lên khác thường vì tắm vòi hoa sen, “em thật đẹp...” anh si mê sát môi mình vào đôi môi hồng.

“bang——” chỉ tiếc môi chưa hôn được người đẹp, kết quả đã bị tay ngọc của người đẹp hời hợt má rồi.

“Tiểu Trác!” Anh xoa má gằm nhẹ.

“Em chỉ là phản xạ có điều kiện, ai bảo anh lại gằm?” Cô đau đớn vẩy vẩy tay tê, bước qua Lãnh Vũ Hiên ngồi lên giường.

“Xem ra anh lạnh nhạt với em lâu quá rồi, tới nỗi em quên cả hơi thở của anh.” Lãnh Vũ Hiên lại gần kéo Tiểu Trác vào lòng nặng tình nói khẽ.

“Anh đổi tính rồi à, Lãnh Vũ Hiên? Rảnh rồi sắm vai thần tình yêu gì đó? Buồn nôn chết!” Tiểu Trác vùng vẩy, nhưng thế nào cũng không thể vùng khỏi vòng tay Lãnh Vũ Hiên, “Buông tay!”

“Suyt—— nhỏ tiếng thôi, ông ngoại sẽ nghe thấy.” Anh mặt dày dùng ngón tay bịt đôi môi đỏ của Tiểu Trác, sau đó thẳng đường đặt bàn tay vào trong áo ngủ Tiểu Trác vuốt ve.

“A——” Tiểu Trác rít lên một tiếng, ngay lập tức sợ bị ông ngoại cách bên tường nghe thấy, vội vàng nhìn cửa phòng ngủ, thấp giọng chửi: “buông tay! Anh là Đấng Đồ Tử, ngựa giống, háo sắc... ư...”

Lãnh Vũ Hiên đơn giản cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ lải nhải không ngừng, cẩn thận thưởng thức sự ngọt ngào đẹp đẽ khiến anh nhung nhớ đã lâu.

“Em muốn gọi người!” Tiểu Trác hao hết sức lực đẩy nụ hôn của Lãnh Vũ Hiên ra, hơi thở bất ổn cảnh cáo anh.

“Được! Tiện thể nói cho ông ngoại em tắt cả mọi việc, anh giúp em kêu!” Anh vừa nói vừa tiếp tục hành động xâm lược.

“anh... tiểu nhân!” Tiểu Trác tức tới nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, tay chân đồng thời ngăn chặn cuộc tập kích trộm của Lãnh Vũ Hiên.

Ông ngoại cuối cùng cũng bỏ được tất cả những gánh nặng về tư tưởng, gần đây dưới sự trị liệu của thầy thuốc đông y do Tần Như giới thiệu, chỉ dưới bại liệt bao năm giờ như kỳ tích, dần dần có cảm giác, cô sao có thể tạo ra điều không vui cho ông vào lúc này?

Thấy Lãnh Vũ Hiên càng lúc càng được voi đòi tiên, cô vội vàng khép mí mắt áp dụng chiến thuật đau thương, “anh đừng như vậy, em mới xuất viện không lâu, sức khỏe vẫn chưa hồi phục, rất yếu.”

“Đúng là không lâu, mới 5 tháng 7 ngày thôi. Hơn nữa anh cũng biết em rất yếu, bình thường em đều làm thêm tới tận sáng sớm, nhưng bây giờ mỗi ngày em chỉ làm việc tới 23h30.” Lãnh Vũ Hiên kéo áo mình, trên cao nhìn xuống gương mặt đáng thương của Tiểu Trác, biểu hiện của nha đầu này thật phong phú, không làm diễn viên thì quá đáng tiếc.

“Anh buông tay, anh lằng nhằng như thế, nói không chừng đã nhiễm bệnh AIDS rồi! Tránh sang một bên, không cho phép đụng vào em, làm xong kiểm tra sức khỏe, em sẽ suy nghĩ lại!” Cầu xin đã không được, vậy thì chọc giận anh ấy, Tiểu Trác lập tức thay đổi sang vẻ chanh chua, khinh thường, chán ghét đẩy Lãnh Vũ Hiên ra, “Nhanh rút đi, ngựa giống.”

“ha ha ha...” Nhìn Tiểu Trác lại thay bộ mặt lần nữa, Lãnh Vũ Hiên bật cười, “Nếu như vài tháng trước anh sẽ thẹn quá hóa giận, phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng bây giờ trước em, anh sớm đã không còn thể diện rồi, mấy câu nói móc này đối với anh có tác dụng gì chứ? Muốn chọc giận anh thì đợi tới mùa quýt sang năm đi nhé! *(cái này dịch theo ý, he he)”

Sau cuộc mây mưa, Lãnh Vũ Hiên cười ấn Tiểu Trác định rời đi trở lại giường, “nằm xuống đừng động đây, nếu không anh có sinh lực làm lại mấy lần nữa đây.” Thấy Tiểu Trác lập tức nằm yên chỗ cũ, Lãnh Vũ Hiên cười hôn lên má Tiểu Trác, “đừng để anh thấy em làm việc khiến anh không vui.”

“Đồ háo sắc! Ngựa giống! Đấng Đồ Tử! Đồ vô liêm sỉ!” Trong đêm khuya tĩnh lặng, chắc Lãnh Vũ Hiên đã ngủ, Tiểu Trác nhẹ nhàng đứng dậy, tức giận chỉ Lãnh Vũ Hiên đang say ngủ, nhỏ giọng chửi một trận, sau đó nhẹ tay nhẹ chân bước vào phòng tắm, lấy thuốc tránh thai trong tủ nhỏ, bỏ một viên vào trong miệng, “quên rót nước...” Cô ngậm viên thuốc mở cửa phòng tắm định đi lấy cốc nước, nhưng ——

“A! Em không có làm gì!” Không ngờ vốn tưởng Lãnh Vũ Hiên đã ngủ say có thể đợi ở cửa phòng tắm, kinh hãi khiến Tiểu Trác nuốt viên thuốc xuống, có tật giật mình, vờ như không liên can.

“Em uống thuốc tránh thai!” Lãnh Vũ Hiên phùng má trợn mắt nhìn Tiểu Trác.

“Em không có, chứng cứ đâu?” Cô hỏi rất chuyên nghiệp

“ở đây!” anh chỉ chỉ vào bụng mình, ôm cô, “anh đã cảnh cáo em, nhưng em biết rõ mà vẫn cố tình vi phạm, anh phải trừng phạt em!”

“Không...” Lời chưa nói xong, Tiểu Trác liền bị Lãnh Vũ Hiên phủ lên đôi môi.

“Cũng may là uống thuốc tránh thai rồi!” Tiểu Trác phản kháng vô hiệu đành lấy kế hay duy nhất an ủi bản thân.

Nhưng mấy ngày sau cô không nghĩ như vậy——

“Lãnh Vũ Hiên!” Cô nổi giận đập cửa văn phòng Lãnh Vũ Hiên.

“Tổng giám đốc, cô ấy...” Vất vả đứng vững, thư ký vội vàng giải thích với Lãnh Vũ Hiên.

“Đây là vợ tôi, sau này nhớ không được ngăn cản phu nhân, bỏ hết lịch trình hôm nay, cô ra ngoài đi.”

“Á?” Thư ký thấy Tiểu Trác tức giận ngút trời bên cạnh cũng hơi hoảng, người đẹp thở ra lửa trước mắt chính là phu nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết đã khiến tổng giám đốc bọn họ từ tay sát gái biến hóa thành người đàn ông của gia đình, “vâng, tổng giám đốc! Xin lỗi phu nhân!” Đợi lát nhất định phải tới phòng thư ký tám chuyện mới được.

“Thật là khách hiếm, bà xã, em có thể tới thăm, anh thật cảm động quá!” Lãnh Vũ Hiên cười nhìn Tiểu Trác tức giận phùng phùng, “uống chút gì nhé?”

“Uống máu anh!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được thôi, có thêm sữa không?” Anh lấy cà chua ép trong tủ lạnh đổ vào cốc thủy tinh. Kỳ lạ, rốt cuộc động tác nhỏ nào của mình đã bị bà xã phát hiện nhỉ? Lãnh Vũ Hiên gãi cằm suy nghĩ.

“Cho em uống viên vitamin!” Khi thu dọn đồ đạc, thuốc tránh thai rơi ra, cô còn không biết mình bị lừa.

“Đừng có hung dữ như vậy, nói không chừng trong bụng em đã có cục cưng rồi, phải chú ý dưỡng thai lúc đầu, bà xã ạ!”

“Em phun cả mặt anh sinh tổ mướp đắng! Anh là đồ tiểu nhân bỉ ổi, em phải chửi rửa anh thành con cóc!”

“A...a.....a... ách... ôi ... a——” Tiếng nói của Tiểu Trác vừa rớt xuống, Lãnh Vũ Hiên liền ôm cơ thể ra vẻ đau đớn cực độ, đồng thời sau khi kêu thảm, nằm lên phiến đá cẩm thạch.

“Coọc, Coọc, Coọc” Tiếp theo Lãnh Vũ Hiên từ đất bò lên, có phần làm giống con cóc nhảy nhảy lên, “cô vợ xinh đẹp của cóc, coọc, coọc, tới giờ ăn trưa rồi, em muốn ăn gì? Coọc, coọc, cóc mời, coọc, coọc...”

“Ha ha ha...” Vốn bị “kinh biến” của Lãnh Vũ Hiên làm chấn động, Tiểu Trác cuối cùng không nhịn được bật cười, hóa ra tên ngốc nghếch này cũng có mặt gây cười, “ăn chân tay anh—— ếch kho!”

* * *

69. Chương 68: Tâm Sự

Cứ như vậy, cuộc sống hôn nhân của Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Trác dưới sự kìm kẹp, nỗi lo ngại của mọi người, trong mâu thuẫn phức tạp, lúc mưa dầm, lúc nhiều mây, lúc chuyển nắng, lúc phong ba bão táp tới, nhưng hôm nay đại khái là mưa đá tập kích.

“Lãnh Vũ Hiên!” Tiểu Trác tức giận từ phòng tắm đi ra.

“Bà xã, em đỉnh quá!” Lãnh Vũ Hiên sớm đã cung kính chờ đợi ngoài phòng tắm không màng sự phẫn nộ của Tiểu Trác ôm cô xoay vòng tròn quanh phòng. Anh đã biết Tiểu Trác nhất định có thai, vì thế mới ép cô dùng que thử thai, “ha ha, anh sắp được làm cha rồi! Sao, không vui ư?” Anh nhẹ nhàng đặt Tiểu Trác lên cẩm thạch trên bệ cửa sổ, ôm eo cô hỏi.

“Chúng ta nói chuyện, nói chuyện nhé.” Tiểu Trác ngồi trên bệ cửa sổ, lông mày nhíu lại khó chịu, bây giờ lòng cô đang hỗn loạn, giống như vụn thành một đồng lưới bắt cá, rối loạn không thể nào giải thích được.

“Được, anh sẽ hết sức nhẫn nại lắng nghe.” Anh hiểu rõ nhìn Tiểu Trác nhận lời.

“Tổn thương cha gây ra cho em rất lớn.” Cô nói

“Anh biết.” Anh gật gật đầu, đợi cô nói tới vấn đề quan trọng.

“Tổn thương mẹ gây ra cho em cũng rất lớn.” Cô tiếp tục, trong lời nói đã cẩn thận hơn.

“Vì thế, em muốn ly hôn?” Anh nhìn Tiểu Trác với vẻ khó đoán.

“Không, em không nói thế.” Cô cẩn thận thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, biết tính cố chấp và kiên quyết của Lãnh Vũ Hiên, cô không muốn tiếp tục đấu tranh việc không thể, hơn nữa cho dù ly hôn, trừ phi cô chạy ra dải ngân hà, nếu không Lãnh Vũ Hiên cũng tuyệt đối không buông tha đứa trẻ, “em chỉ cảm thấy chúng ta đều có quá khứ đau thương, với tình trạng trước mắt của chúng ta hà tất khiến đứa trẻ gánh vác nỗi thống khổ của chúng ta?”

“Em dám đụng vào con thử xem?” Anh tức giận khác thường.

“Em không có nói muốn làm hại con!” Cô vội lý giải trước vẻ mặt muốn ăn thịt người của Lãnh Vũ Hiên, “em muốn nói, con sau khi sinh ra, chúng ta giao cho Như Như và Mark, họ yêu thương nhau như vậy...”

“Em gốc à?” Anh giận dữ đập tan mong ước tương lai của Tiểu Trác, “em dù gì cũng là người vợ giàu có, đến con của mình cũng nuôi không nổi ư?”

“Anh nghe em nói hết, với thân phận thông gia, chúng ta có thể cho con hưởng thụ vật chất lớn nhất, nhưng đôi vợ chồng hoàn hảo Mark và Như Như lại có thể cho con cuộc sống tinh thần tốt nhất, như thế con sẽ không chịu tổn thương nào ư?” Anh họ và Như Như sắp kết hôn, để họ chăm sóc đứa trẻ thực sự rất thích hợp.

“Mang thai có thể khiến IQ của người ta bị mất đi không? Trước tiên không nói điều vô vị này khiến người ngoài cũng không thể chấp nhận, chỉ việc em làm thế nào để người trong nhà không nói cho con biết thân phận thực sự của nó cũng đã đủ khó với em rồi!” Ấn tượng về Tiểu Trác trong anh là một người phụ nữ bình tĩnh giống như viên đá, lý trí như máy móc, sao hôm nay có thể nó ra những lời hồ đồ này?

“Em có thể lấy cơ mất 7,8 tháng sinh con, còn Như Như người giả vờ mang thai 7, 8 tháng, kỳ thực rất dễ che giấu...” Dưới con mắt lý trí của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác cuối cùng có ý thức được suy nghĩ bản thân ngu xuẩn biết bao, “suy nghĩ của em rất kì lạ, đúng không?”

“Phụ nữ mang thai không thể thuyết phục được, huống hồ em là kẻ nhất gan?” Lãnh Vũ Hiên không khách sáo dùng phép kích tướng.

“Anh có ý gì, sao em nhất gan?” Tiểu Trác không phục hồi.

“Em sợ phải bỏ ra, sợ tiếp nhận, sợ thay đổi, sợ không thể nói trước.” Anh nhìn chăm chú Tiểu Trác, từng chữ từng chữ đánh thẳng vào chỗ yếu.

“Em mặc kệ anh!” Anh lại tự cho mình là đúng mà phân tích cho cô, Tiểu Trác đẩy hai vai Lãnh Vũ Hiên, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, định rời đi.

“Là em nói muốn nói chuyện tử tế mà!” Lãnh Vũ Hiên từ sau ôm lấy Tiểu Trác.

“Em nuốt lời rồi!” Cô ra sức vùng vẫy nhưng chẳng có ích gì.

“Anh biết chúng ta có quá nhiều điều không vui, anh cũng biết anh mang đến cho em quá nhiều đau khổ và tổn thương. Nhưng, bây giờ ở đây có cốt nhục của chúng ta.” Anh xoa nhẹ bụng Tiểu Trác, dịu dàng tựa đầu lên gáy cô, “vì con, cũng vì bản thân chúng ta, cố gắng sống cùng anh nhé! Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, sống cùng nhau tới già, không phải sao?”

“Anh có thật là Lãnh Vũ Hiên không?” Tiểu Trác nghe xong ánh mắt ngây ra, nguyên nhân nào khiến anh nói những lời dễ nghe như vậy, “anh nhiều bạn gái như vậy, không có ai từng cho anh đứa con ư?” Có lẽ cô là người phụ nữ đầu tiên mang thai con của anh, nên anh mới tình cảm như vậy

“Anh không muốn lừa em, giống như em nói “trừ phi trùm chặn nói chuyện đơn thuần”, nếu không cho dù anh cẩn thận bao nhiêu, phụ nữ đều có khả năng mang thai. Một vài bạn gái trước đây của anh từng mang thai con anh, nhưng đều bị anh dùng tiền xóa sạch.

“Vậy sao anh nhất định muốn giữ đứa con của em?”

“Con của chúng ta và họ khác nhau. Anh quan tâm không phải là ai mang thai con của anh, mà là đứa trẻ do ai mang tới. Em là vợ anh, em mang đứa trẻ tới cho anh mới là mong muốn duy nhất của anh!”

“Anh...” Tiểu Trác nhìn ánh mắt sâu hút không đáy của Lãnh Vũ Hiên, “Không phải anh thích em rồi đấy chứ?”

”Không, bà xã chậm chạp của anh, anh yêu em!”

“cái gì? Cô kinh ngạc tròn to mắt.

“Không biết bắt đầu khi nào, em đã lấp đầy trái tim anh và chiếm toàn bộ không gian trong đó, vì thế anh tìm trăm kẻ ngàn phương để em mang thai, mục đích là trói buộc em! Em bị anh trói buộc rồi nhĩ, bà xã của anh?” Anh nhìn cô, trong mắt tràn ngập khát vọng, chân thành tha thiết và khiếp đảm sự cự tuyệt.

“Em, em...” Cô nên lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng cô không nhẫn tâm, không nỡ; cô nên thuận theo tự nhiên mà chấp nhận, nhưng cô sợ, cô nhất gan, “Thư phòng em còn tờ văn bản.”

Cuối cùng cô lựa chọn trốn tránh, vội vàng lấy cơ rời đi, để lại Lãnh Vũ Hiên bị tổn thương.

* * *

70. Chương 69: Đây Chính Là Đời Người U?

“Bồ khóc à?” Tần Như đẩy cửa thư phòng, bật đèn, căn phòng tối đen lập tức bị ánh sáng tràn vào, “sao khóc?”

“Anh ấy nói —— anh ấy yêu mình.” Tiểu Trác ngẩng đôi mắt ngập nước bất lực lên nhìn Tần Như, mặc kệ cô lau nước mắt cho mình.

“Cùng lúc, bồ phát hiện ra bản thân cũng yêu anh ấy, nên bồ mới khóc, vì bồ lại yêu một người đàn ông giống như cha bồ.”

Tần Như chậm chậm nói, cô rất hiểu tâm trạng lúc này của Tiểu Trác.

“Mình nên làm gì? Mình không muốn sa vào, mình không thể sống như mẹ...” Cô khóc như một đứa trẻ.

“Đây chính là chỗ sai lầm của bồ, Trác Trác. Vì sao bồ nhất định phải đưa bi kịch yêu một người đàn ông và bi kịch lặp lại của mẹ viết dấu bằng?”

“Anh ấy và Tiểu Thiên Hào quá giống quá giống nhau!” Giống tới nỗi khiến cô sợ hãi.

“Nhưng anh ấy yêu bồ, không phải ư?”

“Nhưng trái tim anh ấy sẽ thay đổi! Tới lúc đó mình sẽ biến thành mẹ thứ hai, con mình sẽ...” Cô dường như không dám nghĩ tiếp nữa.

“Có lúc mình nghĩ trong cuộc sống nếu bồ có thể dũng cảm, quyết đoán như trên thương trường, bồ sẽ sống rất tuyệt vời.

“Bồ nói mình nhất gan?” Tiểu Trác không phục nhìn Tần Như

“Bồ dè dặt như người trong cái kén! Bồ biết bồ có ý hoặc vô ý cự tuyệt rất nhiều sự theo đuổi của đàn ông không? Vừa bắt đầu mình đã giúp bồ đếm rồi, nhưng sau này mình đếm không hết. Mình luôn lo lắng bồ sẽ cô đơn tới già, vì bồ thường dùng cách tệ nhất để suy nghĩ về tình yêu. Vì sao bồ không thể lạc quan nghĩ chút đi? Bồ và Lãnh Vũ Hiên đã trải qua biết bao mới có thể nảy sinh tình cảm với nhau, sao anh ấy phải thay đổi tình cảm chứ?”

“Trời, anh ấy sẽ! Anh ấy không giống Mark, anh ấy lãng nhăng quen rồi! Giống như Tiểu Thiên Hào, miệng nói yêu Dư Tú Trung, nhưng vẫn chạy tới vui đùa với mẹ mình, mẹ Lãnh Vũ Hiên và bao phụ nữ đếm không xuể?”

“Có lúc người từng trải qua mưa gió lại cuồng dại hơn người chưa từng, chabô chính là một ví dụ.” Tần Như nói tình ý sâu xa, “Hai tiếng trước, mình vừa gặp dì Dư Tú trung, bà thỉnh cầu mình kể lại một vài câu chuyện mà bà không thể trực tiếp nói rõ với bồ. Cha bồ năm đó khi Dư Tú Trung rời đi thực sự rất bận lòng với bà, thậm chí đến bản thân ông cũng cho rằng người phụ nữ ông yêu sâu sắc đang mang thai đứa con của ông, nhưng bị cha mẹ ác ý đuổi đi. Tới khi ông ấy gặp mẹ bồ mới biết ông ấy đối với Dư Tú Trung chỉ là áy náy và lo lắng cho đứa con chưa sinh ra, người phụ nữ ông ấy thực sự yêu chỉ có một người —— mẹ của bồ – Trác Hy Văn.”

“Nói dối, ông ta nói dối!” Tiểu Trác kịch liệt phản đối, mẹ khóc bao năm, hận bao năm, oán bao năm, đau bao năm, toàn bộ đều vì Tiểu Thiên Hào chưa từng yêu bà, bây giờ sao ông ta dám không biết xấu hổ mà nói yêu bà!

“Ông ấy không có. Bồ không cảm thấy lạ sao? Nếu ông ấy yêu là Dư Tú Trung, sao bao năm thế bọn họ chỉ có một đứa con Tiểu Kỳ?” Tần Như nhìn Tiểu Trác dần bình tĩnh lại, tiếp tục nói: “trên thực tế, sau khi ông ấy đuổi mẹ bồ đi, ông ấy chưa từng đụng tới người phụ nữ nào. Chỉ có một lần ngoại lệ, ông ấy tình cờ gặp lại người đã rời xa ông bao năm – Dư Tú Trung, biết con của bọn họ tuy năm đó ra đời thuận lợi, nhưng lại bị chết vì tai nạn xe một tháng trước. Ông ấy đau lòng, cùng Dư Tú Trung uống rất nhiều rượu, luôn tưởng Dư Tú Trung là mẹ bồ, như vậy mới sinh Kỳ Kỳ, mà Tiểu Thiên Hào cũng vì lý do này mới kết hôn với Dư Tú Trung. Nhưng bao năm nay, cho dù ra ngoài ông ấy luôn là một người chồng tốt, một người cha tốt, nhưng trong cuộc sống riêng tư ông ấy lại không hề đụng vào Dư Tú Trung nữa, có thể nói ông ấy giữ sự thanh khiết phần lớn cuộc đời vì mẹ bồ.”

“Không, không thể! Đây không phải là thật!” Tiểu Trác cố chấp lắc đầu, nếu tất cả là thật, vậy cái chết đó của mẹ, nỗi đau mẹ chịu đựng há chẳng phải chỉ là một câu chuyện cười!

“Tuy nói vậy khiến bồ không chịu được, nhưng mình cảm thấy sự nhát gan và tự cho mình là đúng của bác gái đã tạo ra nỗi thống khổ cả đời cho bản thân, thậm chí còn lan sang cả bồ. Bà không nên đến lúc chết cũng không nói cho Tiểu Thiên Hào về thân thế bồ, khiến hiểu lầm càng tích tụ càng sâu. Cha mẹ bồ đã lãng phí cả đời trong hiểu lầm, bồ không nên đi vào con đường ấy nữa, Trác Trác!”

“Vì sao lại có thể như vậy? Vì sao” Những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, nỗi cực khổ của hai thế hệ lại chỉ là hiểu lầm tự cho mình là đúng, “Đây chính là đời người ư?” Cô hỏi một cách kiềm nén, nặng nề, ai oán mà bi ai.

“Đời người có thể khác nhau, ở chỗ mình lựa chọn hay từ bỏ.” Tần Như đau lòng ôm cô bào lòng, “khóc đi, mình đưa bờ vai cho bồ. Để tất cả uất ức và chẳng đáng đồng đi gặp quỷ!”

Tối đó, Tiểu Trác cứ dựa vào vai Tần Như mà khóc, cho tới khi mệt mỏi dần dần thiếp đi...

* * *

71. Chương 70: Tan Biến Hiềm Nghi Trước Đây

“Em tỉnh rồi?” Lãnh Vũ Hiên dịu dàng xoa nhẹ mái tóc cô hỏi.

“Em tưởng anh còn ở thư phòng.” Cô nói không dao động.

“Bọn em ngủ rồi, vì thế anh và Mark đem mỗi người về phòng mình.” Anh xoa nhẹ đôi mắt sưng phù của cô, áy náy, thương tâm hỏi: “Anh lại làm em đau lòng rồi, đúng không?”

“Không, là vì sự hiểu lầm mãi mãi không có cơ hội cởi bỏ.” Cô thở dài. Thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa trị vết thương, đồng thời cũng là lưỡi dao sắc nhất tạo nên vết thương. Mà sau này, cô phải mất bao nhiêu năm tháng mới có thể làm lành vết thương chồng chất của hai thế hệ?

“Vậy chúng ta còn cần lặp lại hiểu lầm đó không?” Anh không giống Tiểu Thiên Hào, anh sẽ không bỏ mặc đứa con và vợ mình lãng phí trong hiểu lầm

“Em không thể yêu, thậm chí không thể tiếp nhận.” Cô do dự nhìn đôi mắt tuần tú kiên quyết của Lãnh Vũ Hiên.

“Không sao, anh sẽ dạy em yêu anh, cũng sẽ tìm cách để em có thể tiếp nhận yêu anh.” Vợ anh cuối cùng mềm lòng rồi, anh vui sướng nắm chặt tay Tiểu Trác.

“Vậy anh sẽ rất mệt.”

“Nhưng anh biết mình là người đàn ông duy nhất em muốn yêu, còn hơn cả phần thưởng!” Anh dịu dàng hôn lên trán cô.

“Trong tình cảm, em thanh khiết, sẽ so sánh anh có yêu em không, em càng để ý anh có phải là duy nhất của em!” Cô là người phụ nữ nhẫn tâm, yêu một người càng sâu sắc, khi bị tổn thương báo thù với người đó sẽ không màng tất cả.

“Cuối cùng anh cũng thấy em ghen rồi.” Anh vui sướng hôn môi cô, “tin anh, tuy anh không thể thay đổi việc bản thân không phải trai tân, nhưng từ bây giờ anh khẳng định tình cảm của anh sau này sẽ không dành cho người phụ nữ khác, Lý Na chỉ là màn hạ không cam lòng mà thôi. Cô ta căn bản không mang thai.” Anh giơ tay luồn vào trong áo ngủ của Tiểu Trác xoa bụng cô.

“Em chưa từng cho rằng hạnh phúc của người phụ nữ chỉ là con và chồng, em thích chú ý sự nghiệp và gia đình, vì thế dù con sinh ra, em cũng sẽ không kết thúc việc công ty để chuyên làm bà chủ gia đình.” Tiểu Trác nói rất kiên quyết.

“Ngoài dự liệu của anh.” Anh cười cười, anh yêu cô, vì thế anh sẽ không khiến cô thay đổi bản tính, “Anh sẽ ủng hộ em, với điều kiện em không mệt.”

“nhưng anh vẫn hận cha em. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, dù ông ấy có lỗi với mọi người, em cũng sẽ hết sức bảo vệ ông ấy. Tình thế của chúng ta chắc sẽ gây gổ vì chuyện này.” Cô không thể không nói mình trong chốc lát sẽ tiếp nhận người cha cũng sống trong đau khổ như cô mà không chút khúc mắc, nhưng cô sẽ bảo vệ ông như trước đây, thậm chí là mãi mãi.

“Chậm nhất ngày mai, cổ phần của Tiểu Thị sẽ hồi phục về vị trí cũ.” Anh chân thành nhìn Tiểu Trác, “Không thể phủ nhận anh vẫn hận ông ta, đồng thời sẽ luôn hận! Nhưng anh vẫn có thể trả lại ông ta Tiểu Thị như ban đầu. Vì em, anh sẽ không báo thù ông ta nữa, nhưng anh và ông ta chỉ có thể tương kính như “nước”.” Vì cô, anh sẽ chôn vùi hận thù vào đáy tim.

“Cảm ơn sự nhượng bộ của anh.” Sự quan tâm của anh khiến cô cảm kích từ nội tâm.

“Cảm ơn em chấp nhận sự nhượng bộ của anh.” Bọn họ hiểu ý lẫn nhau cùng cười.

“Việc cuối cùng, nếu chúng ta ly hôn...” Sau khi cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Lãnh Vũ Hiên, Tiểu Trác vội sửa lời: “em muốn nói, vạn nhất giữa chúng ta có rạn nứt gì, vậy con thuộc về em.”

“Anh sẽ không để sự việc như vậy xảy ra!” Anh quát.

“Nhưng không gì tuyệt đối trên thế giới cả, đúng không? Anh phải bảo đảm với em!” Cô cố chấp nhìn Lãnh Vũ Hiên.

“Được, anh Lãnh Vũ Hiên trịnh trọng hứa với bà xã Tiểu Trác, sau này nếu chúng ta có bất cứ xung đột...” Anh nhìn ánh mắt không bằng lòng của Tiểu Trác liền sửa lời: “Được rồi, là sau khi rạn nứt, đứa trẻ và “tất cả mọi tài sản” trong nhà đều thuộc về Tiểu Trác,” Lãnh Vũ Hiên đặc biệt nhấn mạnh 5 chữ “tất cả mọi tài sản”.

“Khà khà, cho dù tới lúc đó em tìm lý do đoạn tuyệt với anh, anh cũng sẽ dính vào em, ai bảo anh cũng thuộc vào tất cả mọi tài sản trong nhà chứ?” Lãnh Vũ Hiên gian xảo nghĩ.

“Vậy khi ấy em chẳng há có thể bước vào hàng phú gia trên thế giới rồi, mà anh trở thành tên ăn mày vô sản?” Cô có phần thông cảm nhìn Lãnh Vũ Hiên, “Nuốt lời đi, bây giờ vẫn còn kịp!”

“Tuyệt đối không nuốt lời, đến đây, đóng dấu!” Anh nhiệt tình hôn lên môi Tiểu Trác, mặc sức nhấm nháp sự ngọt ngào của đôi môi.

Tiểu Trác nhìn không chớp mắt, nụ hôn này với nụ hôn của “vua nham hiểm” rõ ràng không khác biệt, sao nụ hôn của Lãnh Vũ Hiên có thể khiến toàn thân tâm địa cô run rẩy chứ?

Nụ hôn của n Niệm Hạo cũng dịu dàng và mạnh mẽ. Nhưng đối với nụ hôn của anh ta, cô chỉ có cảm động và sự day dứt không thể báo đáp.

Nhưng nụ hôn của Lãnh Vũ Hiên giống như lửa đốt cháy trái tim lạnh lẽo của cô, khiến cô bằng lòng lộ vẻ xúc động đồng thời đáp trả bằng khát vọng si tình như vậy. Nó khiến cô lưu luyến, tim rung.

Hôn, hóa ra kỳ diệu như vậy!

“Bà xã, vẻ đẹp trai của anh khiến em nhìn không chớp mắt à?” kết thúc nụ hôn đẹp đẽ đó, Lãnh Vũ Hiên cười nhìn đôi mắt đen tròn của Tiểu Trác. Bà xã đáng yêu của anh rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, khiến anh mỗi lần chờ đợi thêm một giây, tình yêu đối với cô ấy lại sâu sắc thêm một bậc.

“Anh nhất định lắng nghe hơn n Niệm Hạo, nếu không kỹ thuật hôn của anh sẽ không thể tốt hơn anh ta nhiều đến thế!” Tiểu Trác lấy lại tinh thần phần nộ bất bình oán trách. Vừa nghĩ tới Lãnh Vũ Hiên luyện tới mức kỹ thuật hôn cao siêu như vậy khiến cô tức giận khó chịu!

“Tiểu Trác!” Người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu đàn ông không, cô lại dám đề cập đến người đàn ông từng hôn cô trước mặt anh, “Anh phải xóa sạch ký ức của em với tên họ n!” Anh lại chiếm lấy đôi môi mọng đỏ.

Ánh trăng mang theo những ngôi sao xuyên thấu qua rèm cửa màu tím lén nhìn đôi vợ chồng như keo như sơn trong phòng.

* * *

72. Chương 71: Sự Việc Kỳ Diệu Trong 7 Tháng

Thời gian chậm chậm trôi đi, vừa chớp mắt đã qua 7 tháng, 7 tháng trôi qua xảy ra rất nhiều việc kỳ diệu:

Gia tộc nhà Blank chính thức mua địa điểm ở Hồng Kông, sáng lập công ty đồng thời định cư ở Hồng Kông.

Em họ Lãnh Vũ Hiên là Lãnh Vũ Trách cuối cùng rời đoàn nghệ thuật trở về sự nghiệp gia tộc, thậm chí còn bắt đầu nghiêm túc nghĩ tới việc lấy vợ sinh con, đương nhiên vấn đề trước mắt là anh đủ nhẫn nại khiến cô gái bình thường nhưng cố chấp kia đồng ý lấy anh;

Ông ngoại Tiểu Trác với sự chữa trị của châm cứu cuối cùng có thể dựa vào cây ba-toong mà đứng dậy, thậm chí có thể bước chậm chậm;

Tần Như và Mark, đôi tình nhân hoàn hảo giống như trong đồng thoại *(truyện nhi đồng) cũng bước vào lễ đường kết hôn trong tiếng chúc phúc, đồng thời 8 tháng sau sẽ lên chức cha mẹ.;

Đôi địch lâu năm Lãnh Vũ Hiên và Tiểu Thiên Hào tuy vẫn ghét nhau nhưng cũng không xảy ra cuộc tấn công tay chân, trước mặt người ngoại họ thậm chí còn có thể trái lương tâm mà bắt tay hàn huyên;

Tiểu Trác cũng chuyển tổng công ty về Hồng Kông, ngoan ngoãn chuyển vào nhà họ Lãnh với danh nghĩa Lãnh phu nhân;

Đương nhiên sự thay đổi lớn nhất phải nói tới bụng Tiểu Trác, bây giờ cô đã là bụng phệ danh xứng với thực rồi.

Nhưng không thay đổi chính là cho tới nay Lãnh phu nhân và Lãnh tiên sinh vẫn vì chuyện vật mà đấu tranh không ngừng.

Hồng Kông, văn phòng tổng giám đốc công ty Roland- Andy:

“Em không uống!” Tiểu Trác cố chấp quay đầu hướng khác

“Em nhất định phải uống.” Lãnh Vũ Hiên vận bình giữ nhiệt đổ canh vào bát.

“Đều nói đàn ông sẽ không thả mồi cho cá đã cắn câu, ban đầu em còn cảm thấy anh sẽ khác, không ngờ quạ trên thiên hạ đều đen như nhau, con vẫn chưa ra đời, anh đã bắt đầu kêu hét em rồi!” Tiểu Trác vội vàng lùi mấy bước, mùi thuốc làm cô rất khó chịu.

“Năm anh hai tuổi đã biết phép khích tướng rồi, kể nào không có tách dụng với anh, bà Lưu nói rồi, thuốc này tốt cho em và con.” Lần thứ 100 Lãnh Vũ Hiên lặp lại câu này, “qua hai tuần nữa con sẽ sinh rồi, em chịu đựng thêm chút.”

“Nhưng vị giác của em nói cho em biết, em và con đều không thích canh này!” Tiểu Trác lần thứ 100 nói câu như vậy. Không phải nói vị canh bà Lưu không ngon, mà là canh có ngon hơn nữa, cũng không thể mỗi ngày mỗi bữa đều uống, phải biết cô từ nhỏ đã ghét uống

canh rồi!

“Mỗi người nhường một bước, em uống ít một chút!” Lãnh Vũ Hiên nhìn đồng hồ, chiều nay anh còn có cuộc hẹn quan trọng, phải tốc chiến tốc thắng!

“Yeah, em đã biết anh không phải là quạ đen!” Tiểu Trác hưng phấn nói, hiếm khi Lãnh Vũ Hiên bằng lòng nhượng bộ! Nhưng không đầy hai giây cô liền xịu mặt xuống, Lãnh Vũ Hiên lại dùng thìa canh nhỏ múc ra một thìa đổ xuống thùng rác bên cạnh, “quạ chết toi, anh chơi em!”

“Anh không có, anh rất giữ lời hứa để em uống ít đi một chút. Bà xã, nếu em không hợp tác, anh đành bón cho em!” Lãnh Vũ Hiên làm bộ cho canh vào miệng, anh không lưu tâm chuyện làm “công nhân bón cơm”.

“Anh độc ác!” Tiểu Trác chặn bát canh, một hơi uống hết, cô diên mới để Lãnh Vũ Hiên miệng bón miệng cho cô!

“Ngoan——” Lãnh Vũ Hiên vỗ vỗ đầu Tiểu Trác, “Ngoan như vậy chắc đưa em phần thưởng nhỉ?”

“Em muốn ăn cá viên Mễ Ký!” hai mắt Tiểu Trác sáng lên, cô nhớ không ra mình đã bao lâu chưa được thưởng thức món ngon rồi.

“Nhưng thứ đó mỳ chính nhiều, không thích hợp cho phụ nữ mang thai!” Lãnh Vũ Hiên lập tức cự tuyệt.

“Vậy em muốn ăn cháo cá!”

“Có thể là có thể, có điều không được đi ăn ở hàng vỉa hè! Đi khách sạn Duyệt Khải nhé, đó là khách sạn của học tỷ* (chị bạn học khóa trên) anh, chiều nay cũng vừa vặn anh phải đi tìm cô ấy nói chuyện công việc. 4h30 anh kêu lái xe đến đón em, lúc đó chắc anh nói chuyện công việc xong, có thể cùng em ăn cháo.”

“Có ai để ăn một bát cháo mà đi khách sạn cao cấp không?” Dù là nhà giàu mới nổi cũng không cần huyênh hoang như vậy!

“Anh thì có thể! Nhớ đừng để mình mệt, anh phải đi cho kịp hẹn rồi!” Lãnh Vũ Hiên nhượng nhượng khoe miệng, hôn trán Tiểu Trác vội vàng rời đi đến khách sạn Duyệt Khải.

Đúng hẹn tới nhà hàng Duyệt Khải, sau khi nhìn thấy học tỉ đã lâu không gặp chính là Nhu Miêu Vy – tổng giám đốc, Lãnh Vũ Hiên bất giác ngạc nhiên! Anh không thấy lạ cô nhóc thiên tài 13 tuổi học năm thứ 2 đại học Cambridge năm đó lại có thể sinh một đôi long phụng hơn 5 tuổi; anh cũng không thấy lạ học tỉ ưu tú như vậy có thể làm bà mẹ đơn thân; anh chỉ kinh ngạc vì sao cặp đôi long phụng kia của học tỉ lại giống anh họ Tiểu Trác Richard. Tin tức động trời thế đợi lát nhất định phải kể Tiểu Trác biết, trực giác nói cho anh biết trong đó nhất định có ẩn tình.

Chỉ là Lãnh Vũ Hiên chưa kịp tám đã bị điện thoại gọi tới nổi liền chạy khỏi khách sạn Duyệt Khải, vì Tần Như gọi điện nói Tiểu Trác đã trên đường tới bệnh viện, xem ra con của anh và Tiểu Trác dường như đợi không nổi phải ra xem đại thể giới này trước rồi!

* * *

Kết thúc

Phòng sản, bệnh viện

“Trời ơi! Sao đau thế! Cứu với, bác sĩ! Như thế này thực sự không cần lo sao?”

“Trác Trác biến cổ tay của anh ta thành “cây gậy mài răng” mà cắn?” Ngoài phòng sản, George nghe thấy tiếng kêu thảm của Lãnh Vũ Hiên vọng ra, không hiểu nhìn mọi người cũng đang đầy nghi hoặc.

“Họ Lãnh đau tới mức vậy, con gái mình chắc cũng đau thế!” 1 tuần gần đây vì việc nhập học của Tiểu Kỳ, cả nhà 3 người vẫn luôn đợi ở Hồng Kông không kịp đi, lúc này Tiểu Thiên Hào bất an nhìn cửa phòng sản, vẻ mặt lo lắng.

“Đừng lo, con gái lớn rồi, phải trải qua bước này.” Dư Tú Trung vỗ vỗ tay Tiểu Thiên Hào an ủi, bà tin Tiểu Trác nhất định sẽ mẹ tròn con vuông.

“Thật không lo không?” Đến Lãnh Vũ Hiên ở bên cũng đau như vậy, Trác Trác bản thân sinh nở chắc đang thành ra cái gì? Sinh con đáng sợ vậy ư? Tần Như đã mang thai 2 tháng lo lắng nhìn phòng sản, lại nhìn bụng bằng phẳng của mình, trong đầu run lên.

“Đừng lo, bà xã! Sẽ không có việc gì đâu!” Mark vội vàng vỗ vai Tần Như an ủi, “tới lúc đó anh sẽ đem cả cánh tay cho em cắn!”

“Đáng ghét!” Tần Như cười hẩy tay Mark.

“Nhưng, chị vào lâu rồi.” Tiểu Kỳ cô đơn nhìn nụ cười của Mark hồi lâu, sau đó trước khi mọi người phát hiện ra liền thu hồi ánh mắt, cô biết rất nhiều việc không thể gò ép được.

“Đừng lo, Tiểu Kỳ, ta tin Trác Trác sẽ không sao!” Ông John đã có thể bước đi ngồi nghỉ trên ghế, hai tay nắm chặt batoong, “Sẽ không sao! Bà ngoại và mẹ Trác Trác nhất định sẽ bảo vệ Trác Trác!” Ông như đang tự an ủi mình.

“Không chịu được rồi! A! Đau quá! Bác sĩ, thế này mà kêu là sinh thuận ư? Các người mau nghĩ cách đi, bác sĩ!” Tiếng kêu thảm của Lãnh Vũ Hiên càng thêm sắc bén.

“Cũng may mình chưa có vợ, nhìn Lãnh Vũ Hiên kêu như lợn bị chọc tiết!” Peter cười trên nỗi đau người khác lắc lắc đầu, lập tức nhận được cái liếc chán ghét của ông John, cái liếc này lan sang cả Richard và George bên cạnh

Điều này khiến cả hai mệt mỏi không ngừng bất giác ai oán trong lòng, tên gốc Peter, thật là cái không nên nói lại nói ra!

“Con muốn có vợ, nhưng tiếc là con không có bản lĩnh đó!”

“Thật là mỗi người một khác! Cùng là con cháu nhà Blanks, mình xem Trác Trác và Mark, rồi lại nhìn chúng nó, thật là hàng hóa bồi tiền!” Henry và vợ Lý Na cũng cùng nhau chỉ trích lũ con mãi không chịu lấy vợ.

“Chúng ta không sinh nữa! Chúng ta không sinh nữa! Đau quá, không sinh nữa!” Tiếng kêu của heo bị chọc tiết lại vang ra từ phòng sản lần nữa.

“Khi sinh chồng và vợ có cùng đau không?” Lãnh Vũ Đình nhìn chồng bên cạnh, chắc anh có kinh nghiệm!

“Dù sao khi sinh ba anh em con, ta không đau.” Lãnh Triển Bá gần đây đúng lúc phải ở Hồng Kông xử lý công việc vừa nói vừa nhìn những người đàn ông đã kết hôn có con trai con gái – Henry và ông John.

“Lúc đó ta cũng không đau.”

“Đang nhiên không thể đau rồi.”

“Oa, đây là sinh con hay giết người? A——đau quá! Bác sĩ, ông nhanh nghĩ cách đi!” Tiếng gào thét của Lãnh Vũ Hiên tiếp tục vọng ra từ phòng sản, vang dội tới cả hành lang.

.....

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Rất lâu sau, Lãnh Vũ Hiên toàn thân đầy mồ hôi từ phòng sản chạy ra hưng phấn lặp lại hai từ!

“Mẹ tròn con vuông chứ?”

“Đứa trẻ nặng bao cân?”

“Giống ai?”

“Nhanh bế ra để ta nhìn?”

“Con trai, con gái?”

“Liệu cao không?”

Mọi người nòng nống nhưng vui sướng lập tức vây quanh Lãnh Vũ Hiên chen lấn lên hỏi.

“Ách—— Tôi quên không nhìn.” Anh sững sờ một chút, lại vội vàng chạy vào trong phòng sản.

“Con gái, là con gái! Xinh lắm!” Anh lại chạy ra lần nữa hạnh phúc nói với mọi người.

“Nhanh để ta bế!”

“Oa, xinh quá!”

“Giống Trác Trác nhà chúng ta!”

“Không phải đâu, ông Blank, nó khá giống anh họ...”

“Tôi thấy nó lấy hết ưu điểm của bố mẹ!”

“Này, nhìn đi, nó nhìn tôi cười này!”

“Xin đi, Baby đang ngáp!”

Mọi người không ai để ý Lãnh Vũ Hiên lại chạy ra lần nữa, tất cả đều như đàn ong vây đứa trẻ sơ sinh bị y tá bế đằng sau Lãnh Vũ Hiên.

“Các vị, xin nhường chút, chúng tôi phải để trẻ sơ sinh tới phòng bé.” Đối diện với sự nhiệt tình quá mức của mọi người, y tá bế đứa trẻ cất bước khó khăn di chuyển về phía phòng bé.

“Sao anh lại vào?” Tiểu Trác cười tràn đầy hạnh phúc nhìn Lãnh Vũ Hiên lại vào lần nữa hỏi, “sao không cùng mọi người đi thăm con gái?”

“Anh muốn ở bên em! Vất vả rồi, vì anh, em mệt muốn chết rồi!” Lãnh Vũ Hiên nắm tay Tiểu Trác hôn, trong mắt đầy kính phục và cảm kích.

“Đường như anh cũng mệt đấy!” Tiểu Trác phì cười nhìn Lãnh Vũ Hiên, từ khi bắt đầu trận đau tới khi sinh nở, tiếng kêu thâm toàn là của Lãnh Vũ Hiên.

“Anh thành trò cười cho mọi người rồi!” Lãnh Vũ Hiên cúi đầu vào mu bàn tay Tiểu Trác, nghĩ tới mình vừa nãy mất mặt biết bao. Tiểu Trác chịu được đau đớn vẫn lặng lẽ cắn mảnh vải, không nói, chịu đựng sự đau đớn trong khi sinh nở. Nhưng mình bên cạnh lại kích động, căng thẳng, kêu hét tới khi con gái ra đời, trở thành đề tài cười cho bác sĩ, y tá trong phòng sản.

“Em thể hiện sự đồng tình và thông cảm.” Tiểu Trác cười nhẹ lên tiếng, ở bên nhau lâu cô càng phát hiện ra bên trong cái vẻ ngoài bình tĩnh của Lãnh Vũ Hiên chính là đức tính đáng yêu trẻ con.

“Đồng thời thêm đó là cười trên sự đau khổ của người khác!” Lãnh Vũ Hiên cương chiều gõ gõ lên mũi Tiểu Trác, “sau này anh nhất định sẽ phòng tránh tốt, quyết không để em có thêm em bé nữa!” Anh xoa mái tóc ướt đầm mồ hôi của Tiểu Trác, nghiêm túc nói.

“Anh không thích con à?” Tiểu Trác có chút kinh ngạc, đàn ông chẳng phải đều kỳ vọng nhiều con nhiều phúc, con cháu đầy nhà ư?

“Không, anh rất thích con, nhưng anh yêu em hơn, anh không muốn để em lại chịu hình phạt này!” Anh hôn lên trán cô, “có con gái vạn sự đầy đủ, chúng ta có con gái là đủ rồi! Sau này con gái chúng ta do anh chăm sóc, thay tã, ru ngủ, tắm, anh làm hết! Đương nhiên cho bú sữa thì đành phải do em rồi.” Anh hồi lỗi buong tay, dường như bản thân không thể “sinh đẻ” mà cảm thấy có lỗi.

“ha ha ha...” Tiểu Trác vui vì bị Lãnh Vũ Hiên chọc, “khi Tiểu Như sinh con, em nhất định bảo cô ấy gọi Mark vào phòng sản!”

“Làm gì?”

“Để anh ấy thực sự lĩnh hội sự vất vả của sinh đẻ, giống như anh cảm động rơi nước mắt!” Cô cười, trong mắt lại đầy lệ, cô chủ động giơ tay ôm Lãnh Vũ hiên, hôn lên đôi môi, cảm nhận sự ấm áp và dịu dàng của môi và răng anh

“Mẹ, mẹ thấy rồi chứ? Cuối cùng con cũng tìm thấy hạnh phúc của mình.” Cô nói thầm trong lòng.

Hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-tranh-den-cung-cho-tinh-yeu>